

netopýr

JO NESBØ

první případ Harryho Holea

Jo Nesbø

NETOPÝR

první případ Harryho Holea

Kniha Zlín / 2013

This translation has been published with the financial support of NORLA.

Copyright © Jo Nesbø 1997

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation © Kateřina Křišťůvková 2013

ISBN 978-80-7473-048-1

ISBN 978-80-7473-050-4 ePub

ISBN 978-80-7473-051-1 mobi

*It rose into space, its wings spread wide,
Then fell, its wings now a fluttering cape
Wrapped tight about the body of a man.*

Frank Miller

WALLA

- [1 – Sydney, Andrew Kensington a tři hvězdičky](#)
- [2 – Tasmánský čert, klaun a Švédka](#)
- [3 – Biskup, boxer a medúza](#)
- [4 – Město jménem Nimbin, Klaus Kinski a Kåre Willoch](#)
- [5 – Matka, dost velký pavouk a Bubbur](#)

MOORA

- [6 – Župan, statistická významnost a akvarijní rybička](#)
- [7 – Terra nullius, pasák a Nick Cave](#)
- [8 – Milá šlapka, zvláštní Dán a kriket](#)
- [9 – Dva exhibicionisté, jeden ochlasta, jeden teplouš a black snake](#)
- [10 – Velký mořský přízrak, Mr. Bean a další pacient](#)
- [11 – Poprava a Birgitta se svléká](#)
- [12 – Tlustá žena a patolog](#)
- [13 – Skokanská věž na Frognerském koupališti a dávný nepřítel se probouzí](#)

BUBBUR

- [14 – Recepční, dva vyhazovači a chlapík přezdívaný Speedy](#)
- [15 – Erik Mykland, seskoky padákem a rokoková pohovka](#)
- [16 – Mrtví klokani, paruka a pohřeb](#)
- [17 – Mrtvé mouchy, odplata a návnada](#)
- [18 – Plán a procházka parkem](#)
- [19 – Dvě rozmluvy s jedním vrahem, ptáček kookaburra a fáze spánku REM](#)
- [20 – Počítač, Lady Bay a jak vlastně funguje mobilní telefon](#)
- [21 – Nejlepší ucho, direkt levačkou a tři výstřely](#)
- [22 – Tetování](#)
- [23 – Čtyři tisíce stop a konec](#)

[Překlad anglických výrazů a vět](#)

1 – Sydney, Andrew Kensington a tři hvězdičky

Něco bylo špatně.

Pracovnice pasové kontroly se nejprve zešíroka usmála: „*How are you, mate?*“

„*I’m fine,*“ zalhal Harry Hole. Před třiceti hodinami se vydal z Osla přes Londýn a od té doby, co v Bahrajnu přestoupil, seděl na jednom a též zatraceném sedadle před nouzovým východem. Z bezpečnostních důvodů se jeho opěradlo dalo sklopit jen nepatrně a Harryho kříž měl téměř namále, ještě než doletěli do Singapuru.

Nyní se žena za přepážkou už ani neusmívala.

Pročítala si s nápadným zájmem pas. Nedalo se určit, jestli ji zpočátku uvedla do tak dobré nálady Harryho fotografie nebo jeho příjmení.

„*Business?*“

Harry Hole tušil, že pracovníci pasové kontroly na většině jiných míst světa by dodali „*sir*“, ovšem tento typ formálních zdvořilostních frází není v Austrálii právě rozšířený, jak se dočetl. Nijak zvlášť mu to nevadilo, sám nebyl ani příliš zcestovalý, ani žádný snob, přál si jen se co možná nejrychleji dostat do postele v nějakém hotelovém pokoji.

„*Yes,*“ odpověděl a zabubnoval prsty na pult.

Právě v tu chvíli se pracovníci pasové kontroly ústa stáhla a zošklivěla a žena ostrým hlasem pronesla:

„*Why isn’t there a visa in your passport, sir?*“

Harrymu poskočilo srdce, tak jak tento orgán nevyhnutelně činí, jestliže tuší, že se blíží katastrofa. Možná se tu výraz „*sir*“ používá až ve chvíli, kdy se situace vyostří?

„*Sorry, I forgot,*“ zamumlal Harry a přitom si horečnatě šacoval náprsní kapsy. Proč mu nemohli vlepit to speciální vízum do pasu, jako to dělají u obyčejných víz? Přímou za sebou ve frontě slyšel slabé šumění walkmana a věděl, že to je jeho soused z letadla. Přehrával si stejnou kazetu celou cestu. A proč si on, Harry, nedokáže proboha nikdy zapamatovat, do které kapsy si co dává? Taky je vedro, ačkoli je téměř deset večer. Harry ucítil, že ho začíná svědit temeno.

Konečně našel příslušný doklad a položil ho s ulehčením na pult.

„*Police officer, are you?*“

Pracovnice pasové kontroly vzhlédla od speciálního víza a měřila si ho, avšak ústa už neměla přísně stažená.

„Doufám, že tady u nás nebyly zavražděny žádné norské blondýny...?“

Perlivě se zasmála a zvesela orazítkovala Harryho speciální vízum.

„*Well, just one,*“ odušil Harry.

Příletová hala byla plná delegátů cestovních kanceláří a řidičů limuzín, kteří drželi v rukou cedule se jmény, avšak nikde žádný nápis „Hole“. Harry se už chystal, že si chytne taxík, když si k němu mezi cedulemi začal spěšně razit cestu černý muž ve světle modrých džínách a v havajské košili, s neobvykle širokým nosem a tmavými vlnitými vlasy.

„*Mister Hou-li, I presume!*“ konstatoval triumfálně.

Harry Hole se zamyslel. Připravil se na to, že zpočátku bude v Austrálii opravovat lidem výslovnost svého příjmení a vysvětlovat jim, že se čte „hůle“, aby si ho nepletli s *the hole*, tedy dírou. *Mister Hou-li*, tedy pan Svatý, byl přece jen lepší.

„*Andrew Kensington, how are ya?*“ zazubil se muž, napřáhl k Harrymu obří dlaň a málem mu rozmačkal ruku.

„*Welcome to Sydney – hope you enjoyed the flight,*“ pokračoval ten cizí člověk srdečně, jako ozvěna letuščina hlášení před pouhými dvaceti minutami. Popadl Harryho celkem zánovní kufr a vydal se bez ohlížení k východu. Harry se ho držel v závěsu.

„*Pracujete pro sydneyskou policii?*“ začal.

„*Sure do, mate. Watch out!*“

Létací dveře udeřily Harryho do obličeje, přímo do nosu, až mu vyhrkly slzy. Špatná groteska by nemohla začít hůře. Harry si třel nos a norský nadával. Kensington na něj soucitně hleděl.

„*Bloody doors, ay?*“ okomentoval to.

Harry neodpověděl. Nevěděl, co se tady na opačné straně zeměkoule na tohle odpovídá.

Na parkovišti odemkl Kensington zavazadlový prostor malé ojeté toyoty a kufr nasoukal dovnitř. „*Do you wanna drive, mate?*“ otázal se překvapeně.

Harry si uvědomil, že stojí na straně řidiče. Jistě, vždyť v Austrálii se jezdí vlevo. Sedadlo spolujezdce bylo ovšem natolik zavalené papíry, kazetami a odpadky, že si raději vlezl dozadu.

„*You must be an aborigine,*“ poznamenal ve chvíli, kdy najížděli na dálnici.

„*Guess there’s no foolin’ you, officer,*“ odušil Kensington a mrkl do zrcátka.

„*In Norway we call you Australian negro.*“

Kensington se dál díval do zrcátka.

„*Opravdu?*“

Harry začal být nespůj.

„Ehm, chtěl jsem tím jenom říct, že vaši předkové očividně nepatřili k vězňům, kteří sem byli posláni před dvěma sty lety z Anglie,“ omluvil se Harry, aby ukázal, že má přinejmenším základní povědomí o australské historii.

„To je pravda, moji předkové tu byli o trochu dřív. Abych byl přesný, tak už před čtyřiceti tisíci lety.“

Kensington se do zrcátka zazubil. Harry si slíbil, že bude chvíli držet pusu.

„Chápu. Mimochodem, já jsem Harry.“

„O. K., Harry, já jsem Andrew.“

Andrew obstaral mluvení pro zbytek cesty. Zavezl Harryho na King’s Cross a vysvětlil mu, že tahle městská část je sydneyskou čtvrtí prostitutek a centrem obchodu s drogami a vůbec střediskem většiny nekalých činností ve městě. Zdá se, že na tomto čtverečním kilometru je každý druhý veřejný skandál spojen s nějakým zdejším hotelem nebo striptýzovým barem.

„Tak jsme tady,“ prohlásil Andrew najednou. Zajel k obrubníku, vyskočil z vozu a vytáhl ze zavazadlového prostoru Harryho kufr.

„*See ya tomorrow*,“ dodal a už byl i s autem pryč. Harry se ztuhlými zády a s počínající pásmovou nemocí stál najednou s kufrem osaměle na chodníku ve městě s počtem obyvatel přibližně odpovídajícím počtu obyvatel celého Norska a před ním zářil hotel Crescent. Vedle názvu hotelu se na dveřích skvěly tři hvězdičky. Osloská vrchní policejní náčelnice byla známá tím, že co se ubytování týče, není ke svým podřízeným příliš štedrá. Ale třeba to nebude tak hrozné. Určitě tam budou mít slevu pro státní zaměstnance a hosty, kteří jsou ochotni pronajmout si nejmenší pokoje, pomyslel si Harry.

Taky že měli.

2 – Tasmánský čert, klaun a Švédka

Harry opatrně zaklepal na dveře šéfa policejního obvodu Sydney South.

„Vstupte,“ ozval se zevnitř hromový hlas.

Za dubovým psacím stolem stál u okna velký mohutný muž s impozantním pupkem. Zpod prořídle kštiny mu trčelo šedé rozčuchané obočí, ale vrásky okolo očí naznačovaly úsměv.

„Harry Holy z norského Osla, *sir*.“

„Posaďte se, pane Holy. Vypadáte po ránu zatraceně čile. Jenom doufám, že to není tím, že byste navštívil kolegy z protidrogového.“ Neil McCormack se srdečně zasmál.

„Pásmová nemoc. Jsem od čtyř ráno vzhůru, *sir*,“ vysvětlil Harry.

„Jistě. To je jen takový můj vípek. Měli jsme tu před několika lety poněkud větší interní aféru, víte. Deset policistů bylo odsouzeno mimo jiné za prodej drog – mezi sebou. Začali být podezřelí kvůli tomu, že pár z nich bylo nápadně čerstvých po celý den. No, moc k smíchu to vlastně není,“ uchechl se McCormack vlídně, nasadil si brýle a zalistoval papíry před sebou.

„Takže vás sem poslali, abyste nám byl nápomocný při vyšetřování vraždy Inger Holterové, norské státní občanky s pracovním vízem v Austrálii. Blondýna, pěkná dívka, podle snímků. Stáří dvacet tři let, je to tak?“

Harry přikývl. McCormack nyní zvažněl.

„Nalezli ji rybáři na pobřeží ve Watson’s Bay, konkrétněji v The Gap Park. Byla polonahá, stopy na těle naznačují, že byla nejdříve znásilněna, poté uškrcena, avšak nebyly objeveny žádné pozůstatky spermatu. Potom byla pod rouškou tmy převezena do parku, kde bylo její tělo svrženo ze skály.“

McCormack se zašklebil.

„Při jenom trochu horším počasí by ji vlny jistě odnesly, ale takhle zůstala ležet mezi kameny a následujícího rána byla nalezena. Jak jsem říkal, nemáme žádné stopy spermatu, a to kvůli tomu, že pochvu měla rozřezanou jako rybí filet, takže ji mořská voda důkladně vymyla. Proto také nemáme žádné otisky prstů, zato známe přibližnou dobu úmrtí...“ McCormack si sundal brýle a promnul si obličej. „Ovšem chybí nám vrah. Co máte ksakru v úmyslu s tímhle udělat, pane Holy?“

Harry se chystal odpovědět, ke slovu se však nedostal.

„Jistě, máte v úmyslu být přítom, až toho hajzla dopadneme, mezitím informovat norský tisk, jak výtečně spolupracujeme, dávat pozor, abychom neurazili nikoho na norské ambasádě ani pozůstalé, a jinak si tu užívat prázdniny a poslat své drahé policejní náčelnici jeden či dva pohledy. Mimochodem, jak se má?“

„Pokud vím, tak dobře.“

„Je to fajn ženská. Vysvětlila vám snad, co se od vás očekává.“

„Jakžtakž. Mám se účastnit vyšetřo...“

„Super. Na to zapomeňte. Tady jsou nová pravidla. Číslo jedna: Od této chvíle budete poslouchat mě, mě a jenom mě. Číslo dvě: Nebudete se účastnit vůbec ničeho, k čemu vám nedám přímý příkaz. A číslo tři: Jediné porušení a letíte prvním možným spojem domů.“

McCormack to pronesl s úsměvem, avšak sdělení bylo jasné: Ruce pryč, jste tu jako pozorovatel. Harry si s sebou podle všeho mohl klidně vzít plavky a fotoaparát.

„Jestli jsem to dobře pochopil, byla Inger Holterová v Norsku jakási televizní celebrita?“

„Pseudocelebrita, *sir*. Moderovala před několika lety jeden pořad pro mládež. Než se tohle stalo, už se na ni začínalo zapomínat.“

„Ano, povídali mi, že ve vašich novinách se ta vražda dost probírá. Některé deníky sem už vyslaly svoje lidi. Řekli jsme jim, co víme, ale moc toho není, tak je to nejspíš brzy omrzí a odjedou domů. Nevědí, že tu jste, máme své vlastní způsoby, jak je odpálkovat, proto si s tím nemusíte dělat starosti.“

„Děkuju, *sir*,“ odpověděl Harry a myslel to vážně. Pomyšlení na to, že bude mít v patách ctižádostivé novináře z norského tisku, mu nepřípadalo ani trochu lákavé.

„O. K., pane Holy, budu k vám upřímný a povím vám, jak se věci mají. Můj šéf mi důrazně vysvětlil, že představitelé města Sydney by byli velice rádi, kdyby byl ten případ vyřešen co nejrychleji. Jako obvykle tu jde o politiku a ekonomii.“

„Ekonomii?“

„No, počítáme s tím, že v Sydney letos překročí výše nezaměstnanosti hranici deseti procent a město potřebuje každý dolar z turismu. V roce 2000 se tady budou konat olympijské hry a ze Skandinávie k nám proudí stále více turistů. Vražda, zvláště neobjasněná vražda, představuje pro město špatnou reklamu. Takže uděláme, co budeme moci, nasadili jsme na ten případ vyšetřovací tým o čtyřech lidech plus máme přednost při využívání vlastních prostředků a zdrojů – všech databází, kriminalisticko-technického personálu, lidí v laboratořích a tak dále.“

McCormack vytáhl papír, zahleděl se na něj a přitom srahl obočí.

„Vlastně jste měl pracovat s Wadkinsem, ale protože si vás vyžádal speciálně Kensington, nevidím důvod mu nevyhovět.“

„*Sir*, vždyť mně je..., tedy já nevím...“

„Kensington je dobrej chlap. Nemáme tu moc domorodců, kteří by se dostali tak vysoko jako on.“

„Vážně?“

McCormack pokrčil rameny.

„Tak to prostě je. Takže, pane Holy, kdyby něco, víte, kde mě najdete. Nějaké otázky?“

„No, jen taková formalitka, *sir*. Rád bych věděl, jestli se výraz „*sir*“ tady u vás považuje za vhodné oslovení nadřízeného nebo jestli je to příliš...“

„Formální? Zkostnatělé? Ano, to asi je. Ale mně se to líbí. Připomíná mi to, že jsem šéf tady tohohle podniku.“ McCormack zařval smíchy a setkání uzavřel tím, že Harrymu mocně potřásl rukou.

„V lednu je v Austrálii turistická sezona,“ sdělil Andrew Harrymu, zatímco se sunuli dopravní zácpou kolem Circular Quay.

„Všichni si sem jezdí prohlížet Operu, plavit se lodí po The Harbour a očumovat holky na Bondi Beach. Škoda že musíš pracovat.“

Harry pokrčil rameny.

„Mně to nevádí. Při pomyšlení na turistické atrakce se začínám potit a nejradši bych někoho praštil.“

Dostali se na New South Head Road, kde toyota zrychlila a pokračovala východním směrem k Watson's Bay.

„Východní část Sydney není taková jako východní část Londýna,“ vysvětloval Andrew, zatímco míjeli jeden moderní dům za druhým. „Tahle oblast se jmenuje Double Bay. My jí říkáme Double Pay.“

„Kde bydlela Inger Holterová?“

„Chvilí společně se svým přítelem v Newtownu, ale potom, co se s ním rozešla, se přestěhovala do maličké garsonky v Glebe.“

„A co ten přítel?“

Andrew pokrčil rameny.

„Australan, počítačový inženýr, poznal ji, když sem před dvěma roky přijela na dovolenou. Na večer, kdy byla zavražděna, má alibi, navíc není zrovna prototyp vraha. *But ya never know, do ya?*“

Zaparkovali pod The Gap Park, který představoval jedny z mnoha sydneyjských „zelených plic“. K větrnému prostranství rozkládajícímu se vysoko nad Watson's Bay na severu a Tichým oceánem na východě vedly příkré kamenné schody. Jakmile otevřeli dveře auta, udeřilo je do tváří vedro. Andrew si nasadil velké sluneční brýle, které Harrymu připomněly jednoho norského pornokrále. Z nějakého důvodu si australský kolega dnes navlékl vypasovaný oblek a Harrymu připadalo, že ten mohutný černý muž vypadá maličko komicky, jak se před ním kolébá po cestičce nahoru k vyhlídce.

„Tady vidíš Tichý oceán, Harry. Další zastávka Nový Zéland, asi za dva tisíce kilometrů po vodě.“

Harry se rozhlédl. Západním směrem viděl centrum s Harbour Bridge, směrem severním pláž a plachetnice ve Watson's Bay a zelené Manly, předměstí na severní straně úžiny. Směrem na východ se horizont vlnil ve spektru nejružnějších odstínů modré. Přímo před nimi spadaly prudce dolů skály a hluboko dole končily mořské vlny svou dlouhou pout' v hřmícím crescendo mezi kameny.

„O. K., Harry, tady stojíš na historické půdě,“ spustil Andrew. „V roce 1788 vyslali Angličané do Austrálie první loď s vězni. Bylo rozhodnuto, že se usadí v Botany Bay, několik mil jižněji odsud, jenže po přistání sám kapitán Phillip usoudil, že je tam krajina příliš nehostinná, a vyslal na sever podél pobřeží malou loďku, jejíž posádka se měla poohlédnout po něčem lepším. Loď obeplula výspu, na které teď stojíme, a posádka našla nejlepší přístav na světě. O něco později sem dorazil kapitán Phillip se zbytkem flotily: s jedenácti loděmi, sedmi sty padesáti vězni, ženami i muži, čtyřmi sty námořníky, čtyřmi rotami námořní pěchoty a zásobami na dva roky. Jenže tahle země je drsnější, než vypadá, a Angličané nedokázali využívat přírodu tak, jak se tomu naučili Australci. Když sem za dva a půl roku připlula další loď se zásobami, byli Angličané na pokraji vyhladovění.“

„Zdá se ale, že se situace postupně zlepšila.“ Harry pokývl k sydneyjským zeleným kopcům a ucítil, jak mu mezi lopatkami stéká kapka potu. Tohle vedro mu nahánělo husí kůži.

„Na straně Angličanů jistěže,“ přitakal Andrew a mocně si odplivl přes hranu skály. Sledovali plivanec, jak chvilí padá, než se rozplynul ve větru.

„Ta holka měla vlastně štěstí, že nezažila ten pád,“ prohodil. „Musela se přitom potlouct o skálu, protože když ji našli, měla po těle mnoho hlubokých otevřených ran.“

„Jak dlouho byla mrtvá, než ji našli?“

Andrew se zašklebil. „Policejní doktor tvrdil, že osmačtyřicet hodin. Ale...“

Pozvedl palec k ústům. Harry přikývl. Policejní doktor je tedy násoska.

„A ty jsi k přesným číslům skeptický?“

„Byla nalezena v pátek ráno, tak řekněme, že zemřela někdy během středeční noci.“

„Nějaké stopy na místě?“

„Jak sis jistě všiml, dá se autem zaparkovat přímo tady dole, lokalita není v noci osvětlená a v tu dobu bývá také celkem liduprázdná. Nepřihlásili se nám žádní svědci a upřímně řečeno ani nepočítám s tím, že by se nějaký ještě ohlásili.“

„Tak co uděláme teď?“

„Uděláme to, co mi šéf uložil, totiž půjdeme do restaurace a pustíme trochu žilou státnímu rozpočtu na reprezentaci. Přece jenom jsi tu nejvyšší zástupce norské policie v okruhu více než dvou tisíc kilometrů. Přinejmenším.“

Andrew a Harry seděli u stolu s bílým ubrusem. Rybí restaurace Doyle’s se nacházela v nejzazší části Watson’s Bay a od oceánu ji dělila pouze malá písečná pláž.

„Směšně krásné, že?“ prohodil Andrew.

„Jako křiklavá fotka z prospektu.“ Na pláži přímo před nimi si na pozadí azurově modrého oceánu a úrodných zelených kopců s hrdým panoramatem Sydney stavěli chlapeček a holčička hrad z písku.

Harry si dal hřebenatky a tasamánského pstruha, Andrew australského platýse, o jehož existenci Harry snad nikdy předtím neslyšel. Andrew objednal lahev Chardonnay Rosemount, o němž prohlásil, že se k tomuhle jídlu vůbec nehodí, ale je bílé, dobré a vejde se nám akorát do rozpočtu; mírně se podivil, když mu Harry vysvětlil, že nepije alkohol.

„Kvaker?“ zeptal se.

„Nic takového,“ odpověděl Harry.

Doyle’s byla stará rodinná restaurace se specializací na ryby, a jak Andrew zdůraznil, v Sydney měla pověst jednoho z nejlepších podniků. Sezona vrcholila a bylo tu našlapáno, Harry si říkal, že právě kvůli tomu asi není tak snadné upoutat pozornost obsluhy.

„Číšníci jsou tu jako planeta Pluto,“ konstatoval Andrew popuzeně. „Obíhají úplně na periferii, objevují se pouze každých dvacet let, a i pak je nemožné je spatřit pouhým okem.“

Harry však přesto nebyl schopen propracovat se k nevoli a s uspokojivým povzdechem se opřel do židle.

„Nicméně tu mají skvělé jídlo,“ opáčil. „Takže kvůli tomu ten oblek.“

„Ano i ne. Jak vidíš, není to tady příliš formální. Ale mám jisté zkušenosti s tím, proč *nechodit* na taková místa v džínách a tričku. Musím trochu kompenzovat svůj vzhled.“

„Jak to myslíš?“

Andrew pohlédl na Harryho.

„Austrálci nemají v téhle zemi zrovna vysoký status, jak jsi asi pochopil. Už kdysi dávno psávali Angličané domů, že domorodci mají sklony k alkoholismu a ke krádežím,“ vysvětloval. Harry se zájmem poslouchal.

„Domnívali se, že to mají v genech. ‚Dokážou jenom vyluzovat šílenou hudbu tím, že foukají do dlouhých dutých kusů dřev, která nazývají *didgeridoo*,‘ napsal jeden z nich. No, Austrálie je země, která se chlubí tím, že dokázala integrovat několik kultur do fungující společnosti. Jenže fungující pro koho? Problémem, nebo výhodou, záleží na úhlu pohledu, je to, že domorodci už skoro nikde nejsou vidět.“

Austrálci jsou v australské společnosti prakticky nepřítomní, s výjimkou politických záležitostí týkajících se specifických australských zájmů a australské kultury. Australané si kupují odpustky tím, že si věší doma na stěny australské umění. Naproti tomu jsou Austrálci dobře zastoupení ve frontách na sociální dávky, ve statistikách sebevražd a ve vězeních. Jestliže jsi Austrálec, je tvoje šance, že skončíš ve vězení, šestadvacetkrát vyšší než u jakéhokoli jiného Australana. Trochu o tom přemýšlej, Harry.“

Andrew dopil zbytek vína a Harry o tom zatím trochu přemýšlel. A také o tom, že právě nejspíš dojedl nejlepší rybí pokrm ve svém dvaatřicetiletém životě.

„Přesto není Austrálie rasističtější než jiné země, přece jen jsme multikulturní národ a bydlí tu lidi z celého světa. Jenom to znamená, že je vhodné vzít si k návštěvě restaurace oblek.“

Harry opět pokývl. Víc se k tomu dodat nedalo.

„Inger Holterová pracovala v baru?“

„Přesně tak. V The Albury na Oxford Street v Paddingtonu. Říkal jsem si, že bychom tam mohli dnes večer zajet.“

„Proč ne hned?“ Harry si uvědomil, že v něm veškerá ta vleklost vyvolává netrpělivost.

„Protože nejdřív se musíme seznámit s jejím domácím.“

Na hvězdném nebi se neohlášeně zjevilo Pluto.

Jak se ukázalo, byla Glebe Point Road příjemná, nepříliš rušná ulička, kde se vedle sebe nacházely malé, prosté a povětšinou etnické restaurace z různých částí světa.

„Tohle bývala sydneyská bohémská čtvrť,“ prozradil Harrymu Andrew. „V sedmdesátých letech jsem jako student bydlel kousek odtud. Ještě pořád tady najdeš typické vegetariánské restaurace pro ekologické aktivisty a lidi žijící alternativním životním stylem, knihupectví pro lesby a takové věci. Ale starí hipíci a tripaři zmizeli. Jak se Glebe začalo stávat módním místem, stouply nájem, takže teď bych si se svým platem policajta nejspíš vůbec nemohl dovolit tu bydlet.“

Zabočili doprava do Hereford Street a vešli brankou do čísla padesát čtyři. Se zuřivým štěkotem k nim přiběhlo malé černé chlupaté zvíře a odhalilo řadu drobných ostrých zubů. Ta příšerka vypadala upřímně vztekle a vykazovala nápadnou podobnost s fotografií tasamánského čerta v turistické brožůře. *Agresivní zvíře, které mít zakousnuté do nohy není rozhodně žádná*

radost, stálo tam. Tento druh je údajně téměř na pokraji vyhynutí. Harry v hloubi duše doufal, že to je pravda. Ve chvíli, kdy po něm tehle exemplář vyskočil s doširoka otevřenou tlamou, pozvedl Andrew nohu, z voleje zvíře zasáhl a ječící ho poslal do křovin rostoucích podél plotu.

Když vystoupili po schodech, stál už ve dveřích muž s panděrem a kyselým výrazem, který vypadal, jako by právě vstal.

„Kam se poděl pes?“

„Obdivuje růžové keře,“ sdělil mu Andrew s úsměvem. „Jsme od policie, oddělení vražd. *Mister Robertson*?“

„Jistě, jistě. Co zase chcete? Už jsem vám přece řekl všechno, co vím.“

„A teď jste řekl, že jste řekl, že jste řekl...“ Nastala dlouhá odmlka, v níž se Andrew nepřestával usmívat a Harry přešlápl z levé nohy na pravou.

„Omlouvám se, pane Robertsone, nechceme vás tu okouzlovat svým šarmem až do smrti, ale tohle je bratr Inger Holterové a rád by si prohlédl její pokoj, pokud by vás to příliš neobtěžovalo.“

Robertsonův postoj se radikálně proměnil.

„Omlouvám se, nevěděl jsem... Pojd'te dál!“ Otevřel dveře a kráčel před nimi po schodech.

„Ani jsem nevěděl, že Inger měla bratra. Ale jak jste to teď řekl, vidím samozřejmě sourozeneckou podobu.“

Za jeho zády se Harry pootočil k Andrewovi a obrátil oči v sloup.

O úklid se v Ingeřině pokoji zjevně nikdo ani nepokusil. Místnost přetékala oblečením, časopisy, plnými popelníky a prázdnými lahvemi od vína.

„Ehm, policie mě žádala, abych se prozatím ničeho nedotýkal.“

„Chápeme.“

„Prostě jednou večer nepřišla domů. Vypařila se.“

„Děkujeme, pane Robertsone, přečetli jsme si vaši výpověď.“

„Povídal jsem jí, aby nechodila večer domů tou cestou kolem Bridge Road a rybího trhu. Je tam tma a spousta černých a žlutých ksichtů...“ Vyděšeně pohlédl na Andrewa Kensingtona: „Omlouvám se, nechtěl jsem...“

„To je v pořádku. Můžete jít, pane Robertsone.“

Robertson se odšoural po schodech dolů a z kuchyně pak zaslechli cinkání lahví.

V místnosti se nacházela postel, několik polic na knihy a psací stůl. Harry se rozhlížel a snažil se vytvořit si obrázek o Inger Holterové. Viktimologie: Vciťte se do situace oběti. Tu rádobý neotesanou dívku z televizní obrazovky s dobře míněným mladickým západem a modrým nevinným pohledem si sotva pamatoval.

Rozhodně nepatřila mezi domácí puťky, které využívají veškerý volný čas k vylepšování hnízda. Na stěnách nevisely žádné fotografie, jen plakát na film *Statečné srdce* s Melem Gibsonem, který si Harry pamatoval jenom proto, že z nějakých nepochopitelných důvodů vyhrál Oscara za nejlepší film. No jo, pomyslel si. Co se filmů týče, měla špatný vkus. I co se týče mužů. Sám náležel k těm, kteří považovali proměnu Šíleného Maxe v hollywoodskou hvězdu za osobní zradu.

Na stěně visela také připíchnutá fotografie Inger s partou dlouhovlasých vousatých mladíků na lavičce před jakýmsi barevnými fasádami, které vypadaly jako z westernu. Inger na sobě měla volné světle fialové šaty. Blondáté vlasy jí visely podél bledého vážného obličeje. Mladý muž, jehož držela za ruku, choval na klíně mimino.

V polici ležel balíček tabáku, pár knih o astrologii a hrubě přitesaná dřevěná maska s dlouhým nosem ohnutým dolů jako zobák. Harry masku otočil. „Made in Papua New Guinea“ stálo na cenovce.

Oblečení, které neleželo na posteli ani na podlaze, viselo v malé šatní skříni. Nebylo ho moc. Několik bavlněných košil, obnošený kabát a v polici na klobouky velký slamák.

Andrew vylovil ze zásuvky psacího stolu balíček cigaretových papírků.

„King Size Smoking Slim. Balila si dost velké cigarety.“

„Našli jste tu nějaké drogy?“ zeptal se Harry.

Andrew zavrtěl hlavou a ukázal na cigaretový papír.

„Ale kdybychom vyluxovali popelníky, hádám, že bychom našli stopy po trávě.“

„Proč se tohle neudělalo? Copak tu nebyli technici?“

„Za prvé nemáme důvod se domnívat, že je tohle místo činu. Za druhé není kouření marihuany nic, co bychom chtěli rozmazávat. Tady v Novém Jižním Walesu máme k marihuaně pragmatičtější postoj než v určitých jiných federativních státech Austrálie. Nechci tím vyloučit, že ta vražda by mohla mít souvislost s drogami, ale jeden joint nebo dva nejsou v tomto ohledu příliš relevantní. A to, jestli užívala jiné drogy, nemůžeme vědět jistě. Do The Albury se občas dostane kokain a syntetické drogy, ale nikdo z těch, s nimiž jsme mluvili, se o ničem nezmínil, a ani v Ingeřině krvi jsme nenašli žádné pozůstatky drog. Přinejmenším nejela v těch nejtvrdsích. Neměla žádné stopy po vpiších a my máme o nejhorších doupatech slušný přehled.“

Harry na něj pohlédl. Andrew si odkašlal.

„Tak zní přinejmenším oficiální verze. Mimochodem, je tady jedna věc, o které se šéfové domnívali, že bys nám s ní mohl pomoci.“

Byl to dopis. Začínal „Milá Elisabeth“ a očividně nebyl dopsaný. Harry ho prolétl očima.

Jo, jo, mám se skvěle, a co je ještě důležitější: Jsem zamilovaná! Je samozřejmě krásný jako řecký bůh, má dlouhé vlnité hnědé vlasy, pružnou prdelku a pohled, který ti sděluje to, co už ti pošeptal: Že tě chce teď – okamžitě – za nejbližší domovní zdi, na záchodě, na stole, na podlaze, kdekoli. Jmenuje se Evans, je mu 32 let, předtím byl (surprise, suprise) ženatý a má krásného osmnáctiměsíčního chlapečka jménem Tom-Tom. Zrovna te d' nemá žádnou pořádnou práci, ale trochu podniká.

Ano, já vím, že cítíš problémy, a já Ti slibuju, že se nedám strhnout. Alespoň prozatím.

Dost o Evansovi. Pořád pracuju v The Albury. „Mr. Bean“ mě přestal zvat na rande potom, co za mnou jednoho večera zašel Evans, a to je rozhodně pokrok. Ale pořád mě sleduje tím svým oplzlým pohledem. Fuuuu! Vlastně mě tahle práce začíná nudit, musím ale vydržet, dokud mi neprodlouží povolení k pobytu. Mluvila jsem s NRK, plánují navázat příští podzim na tu sérii a já mám možnost být u toho, pokud budu chtít. Decisions, decisions!

Tady dopis končil, bez podpisu i bez data.

Harry Robertsonovi potřásl na důkaz díků při odchodu rukou a Robertson mu na oplátku úklonou vyjádřil soustrast a prohlásil, že Inger byla milá dívka a skvělá podnájemnice, ano, zkrátka ozdoba celého domu a možná i celého okolí, co on ví? Byl cítit pivem a maličko drmolil. Když vycházeli brankou ven, zaslechli ze záhonu růží zakňučení. Vykoukl odtamtud pár ustrašených očí.

Našli si stůl ve stísněné vietnamské restauraci v Darling Harbour. Seděli tam prakticky jen samí Asiaty a bylo zřejmé, že většina z nich jsou stálí hosté – vedli s číšníkem nesrozumitelné hovory tónem, který naprosto nepředvídatelně stoupal a klesal.

„Zní to, jako by v nepravidelných intervalech inhalovali helium a pak získávali takové ty hlasy jako z kačera Donalda,“ ohodnotil to Harry.

„Nemáš rád Asiaty?“ chtěl vědět Andrew.

Harry pokrčil rameny: „Jak se to vezme. Neznám žádné. Nemám důvod je *nemít* rád, abych tak řekl. Působí jako čestní a tvrdě pracující lidi. Co ty?“

„Do Austrálie chce spousta Asiátů, a ne všem tady se to líbí. Já proti nim nic nemám. Ať si sem jdou, říkám.“

Harrymu připadalo, že zaslechl mezi řádky „stejně je už pozdě, můj lid tuhle zemi dávno ztratil“.

„Před několika roky bylo pro Asiaty téměř nemožné získat v Austrálii povolení k pobytu, úřady chtěly, aby země byla co možná nejvíc bílá. Výmluva zněla, že si nepřejeme velké kulturní konflikty, zkušenosti s ‚asimilací‘ Australců do společnosti‘ nejsou eufemisticky řečeno příliš dobré. Jenže pak Japonci nabídli, že do Austrálie nalijí kapitál, a píšťalka hned začala pískat jinak. Najednou se tvrdilo, že je nutné dbát na to, aby se Austrálie neizolovala, a akceptovat důsledky toho, že Asie je naším nejbližším sousedem a že obchodní spolupráce se zeměmi typu Japonska postupně získá větší význam než spolupráce s Evropou či USA. Japonské řetězce tak směly vystavět turistické hotely podél Zlatého pobřeží směrem k Brisbane a přivezly sem japonské ředitele, kuchaře a recepční, zatímco Australané tam pracovali jako pokojské a pikolící. Dříve nebo později na něco takového vznikne reakce. Nikdo nechce být ve své vlastní zemi čističem bot.“

„Ani tvoji lidé, předpokládám...“

Andrew se hořce usmál.

„Evropané Australcům nikdy neposlali žádost o povolení k pobytu.“

Harry pohlédl na hodinky. V The Albury, kde pracovala Inger Holterová, budou otevírat až za několik hodin.

„Možná bys chtěl zaskočit nejdřív domů?“ zeptal se.

Andrew zavrtěl hlavou. „Tam bych momentálně potkal jenom sám sebe.“

„Momentálně?“

„No, posledních deset let. Jsem rozvedený. Manželka bydlí v Newcastleu společně s dcerami. Snažím se za nimi jezdit, jak jen to jde, ale je to dost daleko a děvčata budou brzy už tak velká, že budou mít na víkendy vlastní plány. Zakrátko nejspíš zjistím, že už nejsem jediný muž jejich života. Jsou to krásní díblíci, víš. Čtrnáct a patnáct let. Kruci, nejradši bych bičem hnal každého nápadníka, který by se jen přiblížil k jejich dveřím.“

Andrew se zešíroka usmál. Harry si nemohl pomoci, tenhle zvláštní kolega se mu líbil.

„Well, that’s the way it goes, Andrew.“

„That’s right, mate. How ‘bout you?“

„No. Žádná žena. Žádné děti. Žádný pes – jediné, co mám, je šéf, otec a pár týpků, kterým říkám kámoši, přestože mi volají jednou za uherský rok. Nebo já jim.“

„V tomhle pořadí?“

„V tomhle pořadí.“ Zasmáli se a dál sledovali počínající odpolední špičku venku. Andrew si objednal ještě jedno Victoria Bitter. Z obchodů a bank proudili šedovlasí Řekové s orlími nosy, obrýlení Asiaté v tmavých oblecích, Holanďané a dlouhonohé rusovlasé dívky nepochybně britského původu. Všichni klusali, aby stihli autobus do Paramatta nebo podzemní dráhu na Bondi Junction. Obchodníci v krátkých kalhotách – typicky australský fenomén, jak mu objasnil Andrew – mířili dolů

na nábřeží, aby se svezli trajektem na předměstí na severní straně zátoky Port Jackson.

„Co uděláme teď?“ otázal se Harry.

„Půjdem do cirkusu! Je tady o kus výš v ulici a já jsem jednomu příteli slíbil, že za ním někdy zaskočím. A dneska je někdy, ne?“

V The Powerhouse již zahájil malý cirkusový soubor odpolední představení zdarma pro nepočetné, ale mladé a nadšené publikum. Andrew Harrymu vysvětlil, že v této budově kdysi, v době, kdy v Sydney jezdily tramvaje, fungovala elektrárna a tramvajová vozovna. Nyní je z ní jakési moderní technické muzeum. Dvojice kyprých dívek právě ukončila nepříliš působivé číslo na visuté hrazdě, sklídila však velký a shovívavý potlesk.

Dovnitř byla přivezena mohutná gilotina a současně na scénu vstoupil klaun. Měl na sobě pestrobarevnou kombinézu a pruhoanou čepici, očividně inspirovanou francouzskou revolucí. Zakopl a k velkému nadšení dětí se začal pitvořit. Po něm přišel na jeviště další klaun, s velkou bílou parukou, a Harry pochopil, že má představovat Ludvíka Šestnáctého.

„Převahou jednoho hlasu odsouzen k trestu smrti,“ zvěstoval klaun s pruhoanou čepicí.

Odsouzenec byl vzápětí odveden na popraviště, kde mu – nadále za jásotu dětí – po spoustě křiku a řevu položili hlavu přímo pod čepel. Ozvalo se krátké zabubnování, čepel dopadla a k překvapení všech – Harryho nevyjímaje – odřízla monarchovi hlavu se zvukem, který připomínal ránu sekýrou v lese za jasného zimního rána. Hlava s nasazenou parukou odskočila a odkutálela se do košíku. Zhaslo světlo, a když se opět rozsvítilo, stál bezhlavý král v kuželu světla s vlastní hlavou pod paží. Nadšení dětí nyní nebralo konce. Pak světlo znovu zhaslo, a jakmile se rozsvítilo podruhé, děkoval se již celý soubor. Představení bylo u konce.

Zatímco lidé proudili k východu, vydali se Andrew a Harry do zákulisí. V provizorní šatně se už umělci svlékali z kostýmů a smývali si líčidla.

„Otto, seznam se s kamarádem z Norska,“ zvolal Andrew.

Otočil se jeden obličej. Ludvík Šestnáctý vypadal bez paruky a s líčidly rozmazanými po obličejí poněkud méně majestátně.

„Tuka *The Indian!*“

„Harry, tohle je Otto Reichtnagel.“

Otto s elegantně prohnutým zápěstím nabídl Harrymu ruku a zatvářil se dotčeně, když se Harry, poněkud zmatený, spokojil s tím, že ji lehce stiskl.

„No kiss, handsome?“

„Otto se domnívá, že je žena. Žena urozeného původu,“ vysvětlil Andrew.

„Blbost, Tuko. Otto ví dobře, že je muž. Vypadáte popleteně, mladý muži. Možná byste se rád přesvědčil?“ Otto se perlivě zasmál dobře o oktávu výš.

Harry cítil, jak mu rudnou ušní lalůčky. Směrem k Andrewovi zamrkal lítostivě pár falešných řas.

„Umí ten tvůj kamarád mluvit?“

„Omlouvám se. Jmenuju se Harry..., ehm..., Holy. Moc pěkné číslo tamto. Pěkné kostýmy. Hodně... živé. A neobvyklé.“

„To číslo s Ludvíkem Šestnáctým? Neobvyklé? Právě naopak. To je stará klasika. Poprvé ho předvedla klaunská rodina Jandaschewských jen dva týdny po skutečné popravě v lednu 1793. Lidi to milují. Lidi vždycky milovali veřejné popravy. Víte, kolikrát ročně reprízuji americké televizní stanice vraždu Kennedyho?“

Harry zavrtěl hlavou.

Otto se zamyšleně zahleděl do stropu.

„Hodněkrát.“

„Otto se považuje za dědice velkého Jandyho Jandaschewského,“ vysvětlil Andrew.

„Vážně?“ Proslulé klaunské rodiny nebyly právě Harryho specialitou.

„Řekl bych, že tvůj kamarád není příliš v obraze, Tuko. Rodina Jandaschewských byla kočovná tlupa hudebních klaunů, kteří přišli do Austrálie po přelomu století a usadili se tu. Provozovali cirkus až do Jandyho smrti v roce 1971. Já jsem Jandyho poprvé viděl, když mi bylo šest let. Od té doby jsem věděl, čím budu. A teď tím jsem.“

Otto nasadil přes líčidla smutný klaunský úsměv.

„Odkud se vy dva znáte?“ zeptal se Harry. Andrew a Otto si vyměnili pohledy. Harry spatřil, jak jim cukly koutky úst, a pochopil, že šlápl vedle.

„Chci tím jenom říct..., policista a klaun..., to není právě...“

„To je dlouhá historie,“ odvětil Andrew. „Dá se ale říct, že jsme spolu vyrůstali. Otto by samozřejmě za kousek mé zadnice prodal vlastní matku, ale mě už od mládí zvláště přitahovaly dívky a takové ty hnusné heterozáležitosti. Musela v tom být dědičnost a prostředí, nebo co myslíš, Otto?“

Andrew se klokotavě zasmál a přitom se vyhnul dlani, jíž po něm Otto máchl.

„Nemáš styl, nemáš peníze a svůj zadek dost přeceňuješ,“ zakvílel Otto. Harry se rozhlédl po ostatních ze souboru, avšak zdálo se, že ty nechává výstup zcela chladnými. Jedna z kyprých žen, které předtím cvičily na visuté hrazdě, na něj povzbudivě

mrkla.

„Harry a já jdeme dneska večer do The Albury. Půjdeš s námi?“

„Víš dobře, Tuko, že už tam nechodím,“ odtušil Otto uraženě.

„Taky bys to mohl překonat, Otto. Život jde přece dál.“

„Chceš tím říct, že životy všech ostatních jdou dál. Můj se teď, právě teď, zastavil. S láskou umírám i já.“ Otto si položil ruku přiměřeně teatrálně na čelo.

„Jak chceš.“

„Navíc musím doma nejdřív nakrmit Waldorfa. Jedte, možná za vámi přijdu později.“

„See you soon,“ rozloučil se Harry a poslušně přiložil rty k Ottově napřažené ruce.

„Looking forward to it, Harry Handsome.“

Ve chvíli, kdy projeli po Oxford Street v Paddingtonu a našli místo k zaparkování hned u parčíku, zapadlo slunce. „Green Park“ stálo na ceduli, ale tráva byla sežehnutá dohněda a jediné, co tu bylo zelené, byl letohrádek uprostřed parku. Pod stromy ležel na trávníku muž s austrálskou krví. Oblečení měl roztrhané a byl tak špinavý, že byl spíš šedivý než černý. Jakmile spatřil Andrewa, pozvedl ruku jakoby na pozdrav, ale Andrew se tvářil, že ho nevidí.

V The Albury bylo tak plno, že se museli skleněnými dveřmi protlačit. Harry se pak na několik vteřin zastavil a hltal výjev před sebou. Klientelu tu tvořila pestrá směs všemožných týpků s jasnou převahou mladých mužů: rockeři v sepraných džínách, yupíci v oblecích s hladce ulíznutými patkami, „umělci“ s bradkou a bublinkami ve sklenicích, krásní kluci s bílými úsměvy a se světlými vlasy vyšisovanými sluncem a motorkáři – nebo jak prohlásil Andrew „*the bikies*“ – v černé kůži. Uprostřed lokálu, u vlastního baru, byla v plném proudu show dlouhonožných polonahých žen v purpurových topech s hlubokými výstřihy. Poskakovaly tam a širokými, červeně namalovanými ústy mimicky doprovázely píseň Glorie Gaynor *I Will Survive*. Dívky se střídaly, ty, které v tomto čísle nevystupovaly, obsluhovaly hosty a přitom na ně mrkaly a otevřeně s nimi flirtovaly.

Harry si prorazil cestu k pultu a objednal si.

„Coming up right away, blondie,“ odpověděl mu číšník v římské helmici hlubokým basem a šelmovsky se usmál.

„Pověz mi, jsme v tomhle městě jediná my dva normální?“ otázal se Harry, když se číšník vrátil s pivem a se sklenicí džusu.

„V Sydney žije nejvyšší počet homosexuálů na světě hned po San Francisku,“ vysvětlil mu Andrew. „Australský venkov se nevyznačuje právě tolerancí vůči sexuálním odchylkám. A jakmile se začaly šířit zvěsti, kde je největší výběr, nelze se divit, že všichni teplí selští hošáci z celé Austrálie touží dostat se do Sydney. Mimochodem nejen z Austrálie, denně se do města valí teplouši z celého světa.“

Došli k jinému baru v zadní části lokálu, kde Andrew zavolal na dívku za pultem. Byla k nim obrácená zády a měla nejzrzavější vlasy, jaké kdy Harry viděl. Sahaly jí až k zadním kapsám úzkých modrých džín, avšak nezakrývaly prohnutí zad a ladně zaoblené boky. Dívka se otočila a usmála se na ně řadou perleťově bílých zubů v úzkém krásném obličejí s párem modrých očí a bezpočtem pih rozestetých po celé tváři. Neomluvitelné mrhání, pokud tohle není žena, pomyslel si Harry.

„Vzpomínáte si na mě?“ snažil se Andrew překřičet hluk dunícího diska ze sedmdesátých let. „Byl jsem se tu ptát na Inger. Můžeme si promluvit?“

Rusovláška zvažněla. Přikývla, šeptla cosi jedné z dalších dívek a pokynula Andrewovi s Harrym do malé kuřárny za kuchyní.

„Any news about what happened?“ zeptala se a to Harrymu stačilo, aby mohl konstatovat, že pravděpodobně mluví lépe švédsky než anglicky.

„Kdysi jsem potkal jednoho starce,“ spustil Harry norsky. Dívka na něj překvapeně pohlédla.

„Byl kapitánem na lodi v Amazonii. Po pouhých třech slovech, která pronesl portugalsky, jsem poznal, že je Švéd. Bydlel tam třicet let. A já neumím portugalsky ani slovo.“

Rusovláška se tvářila nejprve ohromeně, ale pak se rozesmála. Perlivým veselým smíchem, který Harrymu připomněl jakéhosi vzácného lesního ptáčka.

„Je to vážně tak poznat?“ zeptala se švédsky. Měla hluboký klidný hlas a mírně ráčkovala.

„Melodie,“ odtušil Harry. „Té se nikdy nezbavíte.“

„Do you guys know each other?“ Andrew si je skepticky prohlížel.

Harry pohlédl na rusovlásku.

„Ani nápad,“ odpověděla.

A není to vlastně škoda? pomyslel si Harry v duchu.

Rusovláška se jmenovala Birgitta Enquistová, žila v Austrálii už čtyři roky a rok pracovala v The Albury.

„Samozřejmě jsme si v práci povídaly, ale jinak jsem s Inger neudržovala žádné blízké kontakty, žila si většinou sama pro sebe. Máme tady v baru partu a občas jdeme na tah do města. Stávalo se, že se k nám přidala, ale nepatřila k nejhorlivějším. Když tu začala pracovat, právě se odstěhovala od nějakého týpka z Newtownu. To nejosobnější, co o ní vím, je, že už na ni byl

ten vztah moc dlouhý. Asi potřebovala nějaké nové podněty.“

„Víte, s kým se stýkala?“ chtěl vědět Andrew.

„Ani ne. Jak jsem říkala, povídaly jsme si, ale nikdy mi nevyprávěla o svém životě všechno. Já jsem to po ní taky nechtěla. V říjnu jela někam do Queenslandu, potkala tam nějakou partičku ze Sydney a od té doby s ní udržovala kontakt. Myslím, že se tam setkala i s nějakým chlápkem, jednou večer sem zašel. Ale to všechno jsem vám už pověděla,“ pronesla tázavě.

„Já vím, drahá slečno Enquistová, chtěl jsem jenom, aby si to můj norský kolega vyslechl přímo od vás a současně se podíval, kde Inger pracovala. Harry Holy je totiž považován za nejlepšího norského kriminalistu a je možné, že sydneyská policie přehlédla něco, co on odhalí.“

Harryho přepadl mocný záchvat kašle.

„Kdo je Mr. Bean?“ zeptal se podivným, sevřeným hlasem.

„Mr. Bean?“ Birgitta se na ně nechápavě podívala.

„Nebo někdo, kdo se podobá tomu anglickému komikovi..., ehm, Rowanu Atkinsonovi, tak se snad jmenuje, ne?“

„Aha, vy máte na mysli Mr. Beana!“ pochopila Birgitta a opět se zasmála hlasem lesního ptáčka. Jen pokračuj, pomyslel si Harry.

„To je Alex, šéf baru. Ten přijde až později.“

„Máme důvod se domnívat, že se o Inger zajímal.“

„Alexovi se Inger dost líbila, to ano. A nejenom Inger, většina dívek tady v baru kdysi musela čelit jeho zoufalým snahám. My ostatní mu říkáme Fiddler Ray. Na to s Mr. Beanem přišla Inger. Alex to nemá lehké, chudák. Je mu přes třicet, bydlí doma s matkou a nikam se vlastně nedostane. Ale jako šéf je hodný. A naprosto neškodný, pokud máte na mysli tohle.“

„Jak to víte?“

Birgitta se podrbala na nose.

„Nemá to v sobě.“

Harry se tvářil, jako by si psal do notesu poznámky.

„Nevíte, jestli se Inger nesetkala s někým, kdo by to..., ehm, v sobě měl?“

„No, chodí sem spousta různých týpků. Všichni nejsou teplouši a několik si Inger všimlo, je moc pěkná. Byla. Ale nikdo zvláštní mě nenapadá. Jenom...“

„Ano?“

„Ale ne, nic.“

„Dočetl jsem se v hlášení, že Inger byla v práci ten večer, kdy předpokládáme, že ji zavraždili. Nevíte, jestli neměla po práci nějakou schůzku, nebo jestli mířila rovnou domů?“

„Brala si nějaké zbytky jídla z kuchyně, povídala, že to je pro jedno uštěkané psisko. Víím, že neměla psa, tak jsem se jí zeptala, kam jde. Tvrdila, že domů. Víc netuším.“

„Ten tasránský čert,“ zamumlal Harry. Birgitta na něj tázavě pohlédla. „Její domácí má psa,“ dodal na vysvětlenou. „Asi ho musela uplácet, aby ji pustil se zdravou kůží dovnitř.“

Harry poděkoval za informace. Už byli na odchodu, když Birgitta pronesla:

„Je nám tady v The Albury moc líto, co se stalo. Jak to nesou její rodiče?“

„Obávám se, že ne moc dobře,“ odpověděl Harry. „Oba jsou samozřejmě v šoku. A obviňují se, že ji sem nechali odjet. Zítra ráno bude do Norska odeslána rakev. Můžu vám opatřit adresu v Oslu, pokud byste chtěli na pohřeb nechat poslat květiny.“

„Díky, to by od vás bylo velice laskavé.“

Harry měl chuť se jí zeptat ještě na něco, ale uprostřed těch řečí o smrti a pohřbu se k tomu nepřiměl. Cestou ven měl její úsměv na rozloučenou stále před očima. Věděl, že mu tam ještě chvíli vydrží.

„Krucifix,“ zamumlal si tiše pro sebe. „Panna, nebo orel?“

Uprostřed lokálu teď stáli všichni transvestité plus slušná část ostatních hostů na barovém pultu a zpívali spolu se skupinou Katrina & The Waves píseň *Walking On Sunshine* dunící z reproduktorů.

„V místě, jako je The Albury, není na smutek a vzpomínky moc prostoru,“ okomentoval to Andrew.

„Tak to asi má být,“ odtušil Harry. „Život jde dál.“

Požádal Andrewa, aby chvíli počkal, vrátil se k baru a mávl na Birgittu.

„Promiňte, ještě poslední otázka.“

„Ano?“

Harry se zhluboka nadechl. Už svého rozhodnutí litoval, jenže bylo pozdě.

„Neznáte tady ve městě nějakou dobrou thajskou restauraci?“

Birgitta se zamyslela.

„Jo, jedna je na Bent Street, v City. Víte, kde to je? Prý je hodně dobrá.“

„Tak dobrá, že byste tam třeba šla se mnou?“

Tohle tedy nevyznělo vůbec dobře, pomyslel si Harry. Navíc je to neprofesionální. Hodně neprofesionální. Birgitta

odevzdaně zasténala, ale ne natolik odevzdaně, aby Harry nepochopil, že to je začátek. Navíc měl stále v paměti uložený ten její úsměv.

„Děláte tohle často, detektive?“

„Dost často.“

„Funguje to?“

„Ze statistického hlediska? Moc ne.“

Zasmála se, naklonila hlavu ke straně a zvědavě na Harryho pohlédla. Pak pokrčila rameny.

„Vlastně proč ne? Mám volno ve středu. V devět hodin. A zvete mě, poldo.“

Když Harry otevřel oči, byly stále teprve čtyři ráno. Snažil se znovu usnout, avšak pomyšlení na neznámého vraha Inger Holterové včetně skutečnosti, že v Oslu je osm hodin večer, ho udržovalo v bdělém stavu. Navíc se mu neustále vracel ten pihovatý obličej, s jehož majitelkou sice mluvil jen dvě minuty, ale přesto se stihl prezentovat jako naprostý idiot.

„Trapas, Hole,“ zašeptal do hotelové tmy a sám sebe proklel.

V šest hodin mu připadalo, že už by mohl vstát. Po osvěžující sprše vyšel ven pod bledě modré nebe se slabým ranním sluncem, aby si našel místo, kde by se mohl nasnídat. Zdola ze City to hučelo, ale ranní špička zatím nedosáhla až sem k červeným lucernám a černě nalíčeným očím. King's Cross mělo jistý nedbalý šarm, živou krásu, která Harryho přiměla si cosi zanotovat. S výjimkou několika pozdních, lehce vrávorajících nočních ptáků, dvojice spící pod dekou na jednom schodišti a bledé a málo oblečené prostitutky mající ranní směnu byly ulice nadále prázdné.

Před zahrádkou jedné restaurace splachoval majitel chodník a Harry se díky svému úsměvu propracoval k tomu, že ho navzdory časné hodině obsloužil. Zatímco snídal toasty se šunkou, pokoušel se mu rozverný vítr odnést ubrousek.

„Jste tu brzo, pane Holy,“ pronesl McCormack. „To je dobře, mozek pracuje nejlépe mezi půl sedmou a jedenáctou. Potom už to většinou za moc nestojí, jestli chcete znát můj názor. Taky je tu po ránu ticho. Já sotva dokážu spočítat, kolik je dvě a dvě, jakmile tu po deváté vypukne ten rámus. Co vy? Můj syn tvrdí, že při psaní úkolů musí mít puštěnou věž, že když je úplné ticho, nemůže se absolutně soustředit. Chápete to?“

„...“
„V každém případě jsem už toho měl včera dost, napochodoval jsem dovnitř a ten šílený přístroj jsem mu vypnul. ,Potřebuju to, abych mohl přemyslet!‘ řval kluk. Povídal jsem mu, že se bude učit jako ostatní. ,Lidi jsou různý, tati,‘ namítl vztekle. No, je v tom věku, však víte.“

McCormack zmlkl a pohlédl na fotografii stojící na psacím stole.

„Máte děti, pane Holy? Ne? Občas mě tak napadá, co jsem to proboha provedl. Mimochodem, v jaké díře vás to ubytovali?“

„V Crescentu na King's Cross, *sir*.“

„King's Cross, ano. Nejste první Nor, který tam bydlí. Před pár lety jsme tu měli na oficiální návštěvě norského biskupa nebo někoho takového, nevzpomínám si na jeho jméno. Jeho sekretariát v Oslu mu v každém případě objednal pokoj v hotelu na King's Cross. Domnívali se, že název hotelu má nějaký biblický význam. Když biskup s doprovodem do hotelu večer přijel, všimla si jedna ze starých nepolepšitelných kurev jeho kolárku a předložila mu několik šťavnatých návrhů. Myslím, že biskup se odhlásil, ještě než mu stihli vynést nahoru kufry...“

McCormack se smál, až mu do očí vhrkly slzy.

„Jo, jo, pane Holy. Tak copak máte dneska v plánu?“

„Říkal jsem si, jestli bych se nemohl podívat na mrtvolu Inger Holterové, než ji převezou do Norska, *sir*.“

„Až přijde Kensington, může vás vzít do márnice. Ale pitevní zprávu jste dostal, ne?“

„Jistě, *sir*, jenom...“

„Jenom co?“

„S mrtvolou před očima se mi líp přemýšlí, *sir*.“

McCormack se otočil k oknu a zamumlal něco, co si Harry vyložil jako svolení.

Teplota ve sklepech v márnici South Sydney Morgue činila osm stupňů, oproti osmadvaceti stupňům na ulici venku.

„Bude ti to k něčemu?“ chtěl vědět Andrew. Otrásl se a přitáhl si bundu blíž k tělu.

„Asi moc ne,“ odpověděl Harry a pohlédl na ostatky Inger Holterové. Její obličej byl při pádu relativně ušetřen. Nosní dírky měla sice roztržené a v jedné tváři jí zela hluboká rána, nebylo však pochyb o tom, že ten voskově bledý obličej patří stejné dívce, jež se usmívala na fotografii v policejním hlášení. Na krku měla černé otisky. Zbytek těla byl pokrytý modřinami, boulemi a řadou velkých hlubokých tržných ran. V jedné z nich bylo vidět bílou kost.

„Rodiče chtěli snímky vidět. Norská ambasáda jim vysvětlovala, že jim to nedoporučuje, ale advokát na tom trval. Matka by neměla vidět svou dceru takhle.“ Andrew zavrtěl hlavou.

Harry si prohlížel modřiny na krku lupou.

„Ten, kdo ji škrtil, použil pouze ruce. Zabít takhle člověka je obtížné. Vrah musel být buď hodně silný, nebo musel mít pořádný motiv.“

„Nebo to musel už předtím párkrát zkusit.“

Harry na Andrewa pohlédl.

„Co tím myslíš?“

„Mrtvá neměla pod nehty žádné zbytky kůže, na šatech jsme nenašli žádné vlasy, které by mohly patřit vrahovi. A neměla ani stopy po úderech na kloubech. Byla zabita tak rychle a efektivně, že v podstatě nestihla ani nedokázala klást odpor.“

„Připomíná ti to něco, co už jsi někdy viděl?“

Andrew pokrčil rameny.

„Jestliže je člověk u policie dost dlouho, připomínají mu všechny vraždy něco, co už viděl.“

Ne, pomyslel si Harry. Přesně naopak. Jestliže je člověk u policie dost dlouho, naučí se rozpoznávat u každého případu drobné nuance, detaily, které danou vraždu odlišují od ostatních a činí ji jedinečnou.

Andrew pohlédl na hodinky.

„Ranní porada začne za půl hodiny. Musíme sebou hodit.“

Vedoucím vyšetřovacího týmu byl Larry Wadkins, detektiv s právnickým vzděláním – policista rychle stoupající ve služební hierarchii. Měl úzké rty, proplešatělé vlasy a mluvil spěšně a úsporně, bez melodie i nadbytečných adjektiv.

„Chybí mu sociální inteligence,“ vyjádřil se o něm Andrew bez okolků. „Je zatraceně zdatný vyšetřovatel, ale nesvěříš mu úkol, aby zavolal rodičům, že jejich dcera byla nalezena mrtvá. A když je ve stresu, taky nadává,“ dodal.

Wadkinsovou pravou rukou byl Sergej Lebie, dobře oblečený holohlavý Jugoslávec s černou bradkou, díky níž se podobal Mefistovi v obleku. Andrew prohlásil, že je povětšinou skeptický vůči mužům, kteří se tolik zaobírají svým vzhledem.

„Lebie vlastně není žádný páv, jen je velice *důsledný*. Mimo jiné má ve zvyku prohlížet si nehty, když s ním někdo mluví, ale nemyslí to arogantně. A taky si po obědě čistí boty. Neočekávej, že ti toho moc řekne, ani o sobě, ani o čemkoli jiném.“

Nejmladším členem týmu byl Yong Sue, malý vyzábělý a příjemný chlapík, vždy s úsměvem ve tváři nad slabým ptačím krkem. Jeho rodina přišla do Austrálie z Číny před třiceti lety. Před deseti lety, když mu bylo devatenáct, odjeli rodiče do Číny na návštěvu. Už se nikdy nevrátili. Dědeček se domníval, že se syn zapletl do „nějaké politiky“, ale nechtěl se do toho míchat. Yong Sue nikdy nezjistil, co se stalo. Nyní se stará o prarodiče a dva mladší sourozence, pracuje dvanáct hodin denně a nejméně deset z nich se usmívá. „Jestli znáš nějaký špatný vtip, pověz ho Yongovi. Ten se zasměje úplně všemu,“ prohlásil Andrew.

Nyní byli všichni shromážděni v mrňavé místnostce, kde měl kvílící větrák v rohu zajišťovat alespoň nějaký pohyb vzduchu. Wadkins stál u tabule před nimi a představil Harryho ostatním.

„Náš norský kolega nám přeložil dopis, který jsme našli v Ingeřině bytě. Můžete nám o něm říct něco zajímavého, pane Houl?“

„Hou-li,“ ohradil se Harry.

„Omlouvám se. Holy.“

„No, očividně právě navázala vztah s někým, kdo se jmenuje Evans. Z toho, co v dopise stojí, lze důvodně předpokládat, že právě s ním se drží za ruku na té fotografii nad psacím stolem.“

„To jsme prověřili,“ vložil se do hovoru Lebie. „Domníváme se, že to je Evans White.“

„Aha?“ Wadkins povytáhl úzké obočí.

„Moc toho na něj nemáme. Jeho rodiče sem přišli z USA koncem šedesátých let a získali povolení k pobytu. Tehdy to nebylo tak složité,“ dodal Lebie na vysvětlenou.

„V každém případě – cestovali po Austrálii v autobusu Volkswagen, žili patrně z vegetariánské stravy, marihuany a LSD, jak bylo tehdy obvyklé. Narodilo se jim dítě, rozešli se, a když bylo Evansovi osmnáct, vrátil se jeho otec zpátky do USA. Matka jede v alternativní medicíně, scientologii a všelijaké astrální mystice. Provozuje na jednom ranči na Zlatém pobřeží cosi, co se jmenuje Crystal Castle. Tam prodává kameny s karmou a importované drogy z Thajska turistům a různým zbloudilým duším. Evans se v osmnácti rozhodl, že bude dělat to, co dělá stále větší část australské mládeže.“ A směrem k Harrymu dodal: „Nic.“

Andrew se k Harrymu naklonil a tiše zamumlal: „Austrálie je perfektní pro lidi, kteří chtějí jen cestovat, surfovat a užívat si života na účet státní pokladny. Špičková sociální síť a špičkové klima. Bydlíme v blažené zemi.“ Opět se narovnal.

„Momentálně nemá žádnou stálou adresu,“ pokračoval Lebie, „ale my se domníváme, že až donedávna bydlel v jedné chatrči na okraji města společně s bílou sydneyskou spodinou. Ti, s nimiž jsme mluvili, tvrdí, že už ho chvíli neviděli. Nikdy nebyl zatčen. Proto máme bohužel jediný jeho snímek – z pasu, z doby, kdy mu bylo třináct let.“

„Jsem ohromen,“ pronesl Harry upřímně. „Jak jste dokázali za tak krátkou dobu najít mezi osmnácti miliony lidmi chlapíka bez záznamu v trestním rejstříku jenom podle fotky a křestního jména?“

Lebie pokývl směrem k Andrewovi.

„Andrew poznal město na fotce. Odfaxovali jsme kopii snímku na tamní policejní stanici a oni nám dodali jméno. Tvrdí, že hraje tam u nich ‚v podsvětí jistou roli‘. Přeloženo do jasné mluvy to znamená, že patří k marihuanovým králům.“

„To musí být malé městečko,“ odušil Harry.

„Nimbin, něco přes tisíc obyvatel,“ skočil jim do řeči Andrew. „Místní tam povětšinou žili jen z mléčných výrobků, dokud Australský národní studentský svaz nedostal nápad zorganizovat tam v roce 1973 to, co získalo název festival Aquarius.“

Kolem stolu to zahučelo.

„Organizátorům festivalu šlo vlastně o idealismus, alternativní životní styl, návrat k přírodě a takové ty věci. Noviny se ovšem soustředily na fetující a nevázaně souložící mládež. Festival trval přes deset dní a pro někoho dodnes neskončil. V okolí Nimbinu jsou vhodné pěstební podmínky. Pro všechno možné. Řekněme to tak, že pochybuju o tom, že by tam dnes bylo nejvýznamnějším odvětvím mlékárenství. Na hlavní ulici, padesát metrů od místní policejní stanice, najdete nejveřejnější

trh s marihuanou v celé Austrálii. A s LSD, obávám se.“

„Každopádně,“ pokračoval Lebie, „byl Evans podle policie nedávno viděn v Nimbinu.“

„Guvernér Nového Jižního Walesu tam nahoře dost agituje,“ vložil se do hovoru Wadkins. „Vláda v Canbeře na něj nejspíš tlačí, aby udělal něco se zvyšujícím se prodejem drog.“

„To souhlasí,“ přikývl Lebie. „Policie za pomoci menších letadel a vrtulníků pořizuje snímky polí, kde se pěstuje konopí.“

„O. K,“ prohlásil Wadkins. „Tak toho chlápka najdeme. Kensingtone, vy se tam nahoře očividně vyznáte, a vy Holy, jistě nebudete mít nic proti, když si prohlédnete další kus Austrálie. Řeknu McCormackovi, aby do Nimbinu zatelefonoval a informoval je o vašem příjezdu. Yongu, vy budete dál bušit do počítače a uvidíte, co z něj vyleze. *Let's do some good!*“

„*Let's have some lunch,*“ opáčil Andrew.

Vmísili se mezi turisty a nasedli do soupravy jednokolejné dráhy směrem na Darling Harbour, vystoupili u Harbourside a našli si venku stůl s výhledem na přístav.

Kolem procupital pár dlouhých nohou na vysokých podpatcích. Andrew zaúpěl a zašeptal něco nanejvýš společensky nepřijatelného. Několik hlav v restauraci se otočilo a podrážděně na ně pohlédlo. Harry zavrtěl hlavou.

„Jak se má tvůj přítel Otto?“

„No... Je na dně. Nedávno ho zradil milenec kvůli ženě. Otto tvrdí, že jestliže to milenci dřív hráli na obě strany, skončí vždycky nakonec u ženské. Ale přežije to jistě i tentokrát.“

Ke svému překvapení ucítil Harry několik dešťových kapek, a opravdu – téměř nepozorovaně sem připlul od severozápadu těžký mrak.

„Jak jsi dokázal ten Nimbin poznat jenom podle fotky jednoho baráku?“

„Nimbin? Zapomněl jsem ti snad říct, že jsem starý hipík?“ zazubil se Andrew. „Povídá se, že ten, kdo si pamatuje festival Aquarius, tam nebyl. No, já si přinejmenším pamatuju baráky na hlavní ulici. Že byly natřené psychedelickou světle fialovou a žlutou a vypadaly jako v nějakém městečku z průměrného westernového filmu, kde neplatí žádné zákony. Popravdě řečeno jsem si myslel, že tu světle fialovou a žlutou jsem tam viděl kvůli jistému vlivu drog na smyslový aparát. Dokud jsem ovšem nezahlédl tu fotku v Ingeřině bytě.“

Když se vrátili zpátky z oběda, svolal Wadkins další schůzku do „operační místnosti“. Yong Sue získal ze svého počítače pár zajímavých informací.

„Prošel jsem veškeré neobjasněné vraždy v Novém Jižním Walesu za posledních deset let a našel jsem čtyři vraždy, které se téhle podobají. Mrtvoly byly nalezeny na odlehlých místech, dvě na skládce odpadků, jedna na kraji lesa podél silnice a jedna plavala v Darling River. Všechny ty ženy byly pravděpodobně zavražděny a sexuálně zneužity jinde a pak byla jejich těla odhozena. A co je nejdůležitější – všechny byly uškrcené a měly na krku stopy prstů.“

Suemu zářil na tváři úsměv.

Wadkins si odkašlal. „Trochu přibrzdíme, škrcení přece jen není tak neobvyklá vražedná metoda v souvislosti se znásilněním. Jak je to po geografické stránce, Yongu? Darling River leží sakra hluboko ve vnitrozemí, víc než sto mil od Sydney.“

„Bohužel nic, *sir*. Nedokázal jsem v tom najít žádný geografický vzorec.“

Yong Sue se tvářil upřímně lítostivě.

„No, čtyři uškrcené ženy rozeté po celém státě během deseti let, to je trochu málo...“

„Je tu ještě něco, *sir*. Všechny ty ženy měly světlé vlasy. Nemyslím tím blondaté vlasy, myslím úplně světlé, skoro bílé vlasy.“

Lebie tichounce pískl. Kolem stolu se rozhostilo ticho.

Wadkins se nadále tvářil skepticky. „Můžete do toho zapojit trochu matematiku, Yongu? Podívat se na procenta pravděpodobnosti a podobné záležitosti? Zjistit, jestli pravděpodobnost skutečně překračuje přiměřené hranice, než začneme bít na poplach? Pro jistotu byste měl možná prověřit celou Austrálii. A zahrňte do toho i neobjasněná znásilnění. Třeba tam něco najdeme.“

„To bude chvíli trvat. Ale zkusím to, *sir*.“ Yong Sue se opět usmál.

„O. K. Kensingtone a Holy, proč už nejste na cestě do Nimbinu?“

„Pojedeme zítra brzy ráno, *sir*,“ odvětil Andrew. „V Lithgow došlo nedávno ke znásilnění a já to chci nejdřív prověřit. Mám pocit, že tu může být spojitost. Zrovna tam míříme.“

Wadkins svraštil čelo.

„Lithgow? Snažíme se tady pracovat jako tým, Kensingtone. To znamená, že spolu o všem diskutujeme, všechno koordinujeme a nikde se nepoflakujeme na vlastní pěst. Pokud vím, o žádném případě znásilnění v Lithgow nebyla vůbec řeč.“

„Jen taková předtucha, *sir*.“

Wadkins vzdychl.

„No, McCormack se domnívá, že máte jakýsi šestý smysl...“

„My Austrálci máme bližší kontakt se světem duchů než vy bledé tváře, víte, *sir*?“

„V mém oddělení nestojí policejní práce na takových věcech, Kensingtone.“

„To byl žert, *sir*. Mám toho v tomhle případě víc.“

Wadkins potřásl hlavou. „Ale nasedněte zítra ráno do toho letadla, ano?“

Vyrazili ze Sydney po dálnici. Lithgow je průmyslové město s deseti, možná dvanácti tisíci obyvateli, avšak Harrymu připomínalo spíš středně velkou vesnici. Před policejní stanicí byl na sloupu přibitý modrý majáček.

Místní policejní náčelník je vřele přivítal. Byl to otlý žoviální muž s několika bradami a jmenoval se Larsen. Měl vzdálené příbuzné v Norsku.

„*Do you know any of the Larsens in Norway, mate?*“ zeptal se.

„*Well, there are quite a few of them,*“ odvětil Harry.

„Ano, moje babička povídala, že máme tam na severu velkou rodinu.“

„*Sure do.*“

Larsen si na onen případ znásilnění dobře pamatoval.

„Naštěstí se takové věci nedějí tady v Lithgow často. Bylo to začátkem listopadu. Ta žena byla přepadena v jedné postranní uličce cestou domů z večerní směny v továrně, kde pracuje, pachatel ji vtáhl do automobilu a odvezl ji pryč. Vyhrožoval jí velkým nožem a zajel na odlehlou lesní cestu u paty Blue Mountains, kde ji na zadním sedadle znásilnil. Už měl ruce kolem jejího krku a začínal je svírat, když za nimi zatroubilo auto. Řidič, který za nimi zastavil, mířil na chatu a myslel si, že překvapil na té opuštěné lesní cestě milující se dvojici, a proto nechtěl vystoupit. Když se násilník přesunul zpět na přední sedadlo, aby vozem popojel, dokázala mu žena zadními dveřmi utéct a doběhla k onomu druhému autu. Násilník pochopil, že hra skončila, šlápl na plyn a zmizel.“

„Všiml si někdo z nich registrační značky?“

„Ani náhodou, byla tma a seběhlo se to moc rychle.“

„Viděla ta žena toho muže pořádně? Máte popis?“

„Jistě. Přibližný. Jak už bylo řečeno – byla tma.“

„Přivezli jsme s sebou fotografii. Máte adresu té ženy?“

Larsen došel ke kartoteční skříni a pustil se do hledání. Ztěžka dýchal.

„Mimochodem, víte, jestli je blondýna?“ zeptal se Harry.

„Blondýna?“

„Ano, má světlé vlasy, bílé?“

Larsenovi se roztrásl jeho brady, náčelník přitom dýchal ještě více ztěžka. Harry pochopil, že se směje.

„Ne, to bych neřekl, *mate*. Je *koori*.“

Harry pohlédl tázavě na Andrewa.

Andrew vzhlédl ke stropu. „Je černá,“ vysvětlil.

„Jako uhel,“ dodal Larsen.

„Takže *koori* je nějaký kmen?“ zeptal se Harry při odjezdu od policejní stanice.

„No, ne tak úplně,“ odvětil Andrew.

„Ne tak úplně?“

„To je dlouhá historie, ale když do Austrálie přišli běloši, bylo tu sedm set padesát tisíc domorodců rozděleno do šesti sedmi stovek kmenů. Mluvili více než dvě stě padesáti jazyky, řada z nich přitom byla stejně rozdílná jako angličtina a čínština. Jenže kulky a střelný prach, nové nemoci, proti nimž neměli domorodci protilátky, integrace a jiná pozitiva, která s sebou běloši přinesli, vedly k dramatickému snížení počtu původního obyvatelstva. Mnohé kmeny úplně vymřely. Když vymizela někdejší kmenová struktura, začala se pro to, co zbylo, používat všeobecnější označení. Austrálci, kteří bydlí tady na jihovýchodě, se nazývají *koori*.“

„Ale proč sis proboha nejdřív neověřil, jestli šlo o blondýnu?“

„Nějak mi to uniklo. Musel jsem si špatně přečíst hlášení. V Norsku se nestává, že by vám blikaly monitory?“

„Sakra, Andrewe, nemůžeme si dovolit mrhat časem na takovéhle beznadějně pokusy.“

„Ale jo. A máme čas i na něco, co ti zlepší náladu,“ namítl Andrew a náhle odbočil doprava.

„Kam jedeme?“

„Na pravý australský zemědělský veletrh.“

„Zemědělský veletrh? Mám na dnešek domluvenou večeři, Andrewe.“

„Vážně? S Miss Švédsko, předpokládám...? Klid, tohle vyřídíme rychle. Mimochodem, vycházím z toho, že jako zástupci výkonné moci je ti jasné, jaké důsledky by měla aféra s potenciálním svědkem...“

„Ta večeře je samozřejmě součástí vyšetřování. Budou během ní padat důležité otázky.“

„Nepochybně.“

Veletrh se rozkládal na velké otevřené planině s několika izolovaně stojícími továrními halami a garážemi coby jedinými sousedy. V okamžiku, kdy zabočili před velký stan, právě skončila poslední kvalifikace v závodu traktorů a nad zemí se ještě převalovaly husté exhalace. Prostranství hučelo aktivitou, z různých stánků se ozývalo volání a výkřiky a zdálo se, že všichni přítomní mají v ruce sklenici piva a na tváři úsměv.

„Oslava a obchod v krásné jednotě,“ okomentoval to Andrew. „Nic takového v Norsku nemáte.“

„No... Máme něco, čemu říkáme *martnad*.“

„*Maaar*...“ zkusil to Andrew.

„To je fuk.“

Na stanu byly rozvěšené velké plakáty. „The Jim Chivers Boxing-Team“ stálo tam velkými červenými písmeny. Pod tím byla fotografie deseti boxerů, kteří zjevně tvořili součást týmu. Byla zde rovněž vypsána důležitá data jako jméno, věk, místo narození a hmotnost. Úplně dole na plakátu bylo uvedeno: „*The Challenge. Are you up to it?*“

Uvnitř stanu se už první boxer zahříval v ringu. Z těla mu splýval hladký župan, muž přitom stúnoval v bledém světle dopadajícím sem špičkou stanu. Do ringu vstoupil za velkého jásootu postarší korpulentní muž v poněkud obnošeném smokingu. Očividně tu nebyl poprvé, protože lidé začali skandovat jeho jméno: „*Terr-y, Terr-y!*“

Muž rozhodným pokynutím ruky utišil výkřiky a přitáhl si mikrofon visící ze stropu: „*Ladies and Gentlemen! Who'll take the glove?*“ Velký jáсот. Po něm následovala dlouhá květnatá řeč o „*the noble art of selfdefence*“, tedy o ušlechtilém umění sebeobrany, a také o cti a slávě a o zkosnatělém přístupu úřadů k boxu – kterýžto přístup řečník odsoudil prostřednictvím obrátů hodných kazatele dštícího síru. Celé to skončilo tím, že vyvolávač zopakoval otázku: „*Who'll take the glove?*“

Zvedlo se několik paží a Terry zájemcům pokynem naznačil, aby přistoupili. Postavili se do fronty ke stolu, kde byli očividně vyzváni, aby cosi podepsali.

„Co se děje?“ otázal se Harry.

„Tohle jsou vesničtí mladíci, kteří se pokusí porazit některého z boxerů Jima Chiverse. Jestliže to dokážou, vyhrají velkou prémie, a co je ještě důležitější, získají si mezi místními uznání a slávu. Teď podepisují prohlášení, že jsou zdraví a rychlí a že byli obeznámeni s tím, že pořadatel se zříká veškeré odpovědnosti za náhlé změny jejich zdravotního stavu,“ vysvětlil mu Andrew.

„Ty jo, není to nezákonné?“

„No...,“ protáhl Andrew. „V roce 1971 se objevil jakýsi zákaz, takže museli trochu pozměnit formu. Tenhle způsob zábavy má v Austrálii dlouhou tradici, víš? Ukradli si jeho jméno, původní Jimmy Chivers vedl po druhé světové válce boxerský tým, který jezdil po celé zemi po různých akcích a veletrzích. Ten chlap byl instituce. Mnozí z těch, kteří se později stali mistry, pocházeli z Chiversova boxerského týmu. Vždycky v něm byla spousta národností: Číňané, Italové nebo Řekové. I Austrálci. Lidi, kteří se přihlásili, si tehdy mohli sami vybrat, s kým budou chtít boxovat. Takže pokud jsi byl například antisemita, mohl sis vybrat žida. Ačkoli riziko, že ti v tom případě žid natluče, bylo dost vysoké.“

Harry se uchechtl. „Nepodporuje to mezi lidmi rasismus?“

Andrew se podrbl na bradě.

„Možná ano. Možná ne. V každém případě to je způsob, jak ze sebe dostat potlačovanou agresi. Lidi v Austrálii jsou zvyklí na život s několika kulturami a rasami a většinou to dobře funguje. Jenže nějaké třetí plochy se vždycky vyskytnou. A v tom případě je přece jen lepší pustit se do sebe v boxerském ringu než na ulici. Vezmi si třeba souboje mezi bělochy a Austrálci. Tyhle zápasy odjakživa lidi nadmíru zajímaly. Austrálec, který byl členem Chiversova boxerského týmu a dařilo se mu, se stával mezi svými soukmenovci hrdinou. Formoval drobný pocit sounáležitosti a cti ve všem tom ponížení. Myslím, že to ani nevytvářelo žádnou větší propast mezi rasami. Jestliže bílým klukům namlátil černochoch, dalo to vzniknout spíš respektu než nenávisti. Australané jsou v tomhle ohledu poměrně sportovní národ.“

„Mluvíš jako pravý venkovský buran.“

Andrew se zasmál. „Skoro, vždyť jsem *ocker*. Prostý muž z vesnice.“

„To tedy rozhodně nejsi.“

Andrew se zasmál ještě hlasitěji.

Začal první zápas. Rusovlasý podsaditý chlapík, který měl vlastní boxerské rukavice a vlastní partu fanoušků, proti ještě menšímu chlapíkovi z Chiversova týmu.

„Ir proti Irovi,“ pronesl Andrew znalecky.

„Tvůj šestý smysl?“ zeptal se Harry.

„Moje dvě oči. Zrzavé vlasy. Tedy Irové. Tvrdí d'áblové, tohle bude dlouhý zápas.“

„*Go-go-Johnny-go-go-go!*“ volali fanoušci.

Stihli zakřičet ještě dvakrát a vzápětí souboj skončil. Johnny dostal třikrát úder do nosu a dál už boxovat nechtěl.

„Irové už nejsou to, co bývali,“ povzdechl si Andrew.

Zcela veřejně se uzavíraly sázky na další zápas. Lidé obstoupili dva chlápky s vysokými koženými klobouky se širokou krempou, což byli očividně bookmakeři. Všichni se vzájemně překřikovali a zvláštní „nemačkávé“ australské dolarové

bankovky šly z ruky do ruky. Ve zběsilém tempu se sjednávaly ústní dohody, aniž se cokoli zapisovalo nebo poznamenávalo, uzavření sázky stvrzovalo jen pokývnutí ze strany bookmakera.

„Jakže zní ten zákon o sázkách?“ zamumlal Andrew a vykřikl tři čtyři slova, která nebyl Harry schopen zachytit.

„Cos to povídal?“

„Vsadil jsem sto dolarů na to, že zástupce Chiversova týmu porazí svého soupeře před skončením druhého kola.“

„Tam v tom rámusu vpředu to snad ale nikdo nemohl slyšet, ne?“

Andrew se uchechtl. Svou roli školitele si očividně vychutnával.

„Neviděl jsi, jak bookmaker povytáhl jedno obočí? Tomu se říká schopnost simultánní činnosti. Je částečně vrozená, částečně se dá nacvičit. Dokázat poslouchat několik věcí najednou, filtrovat všechen hluk a vidět to, co je důležité.“

„Slyšet.“

„A slyšet. Zkoušel jsi to někdy, Harry? V mnoha situacích je to hodně užitečné.“

V reproduktorech zapraskalo a Terry s mikrofonom představil Robina „The Murri“ Toowoombu z Chiversova týmu a Bobbyho „The Lobby“ Paina, místního obra, který vstoupil do ringu tak, že se zařváním přeskočil lana. Svlékl si tričko a odhalil mohutný ochlupený hrudník a boulicí se pažní svaly. Těsně u ringu poskakovala bíle oblečená žena a Bobby jí poslal vzdušný polibek, načež mu dva pomocníci navlékli boxerské rukavice. Když mezi lany prolezl Toowoomba, sálem to zašumělo. Byl to vysoký, neobvykle černý a krásný muž.

„The Murri?“ podivil se Harry.

„Austrálec z Queenslandu.“

Johnnyho parta fanoušků ožila, jakmile zjistila, že nyní může skandovat jméno „Bobby“. Ozval se gong a oba boxeři přistoupili blíž. Běloch byl větší, téměř o hlavu vyšší než jeho černý protivník, ale i nezkušené oko dokázalo snadno rozpoznat, že se nepohybuje s Murriho svižnou elegancí.

Bobby vyrazil vpřed a vystřelil mocný úder proti Toowoombovi, který se mu snadno vyhnul. Publikum v sále zasténalo a žena v bílém zaječela nadšením. Bobby „The Lobby“ ještě několikrát máchl naprázdno do vzduchu, potom k němu Toowoomba připlul a opatrně, jakoby zkusmo, ho udeřil do obličeje. Bobby udělal dva kroky vzad a tvářil se, jako kdyby to chtěl zabalit už teď.

„Měl jsem vsadit dvě stovky,“ ušklíbl se Andrew.

Toowoomba kroužil kolem Bobbyho, několikrát ho lehce zasáhl, ale jakmile se po něm Bobby ohnal svými namakanými pažemi, stejně lehce mu unikl. Bobby ztěžka vydechl a zařval zklamáním, protože se zdálo, že Toowoomba nikdy není tam, kde byl před chvílí. Publikum začalo pískat. Toowoomba se tvářil, jako by napřahoval paži k pozdravu, avšak ta skončila v Bobbyho břicho, Bobby se zkroutil a stál v předklonu v rohu ringu. Toowoomba ustoupil o dva kroky a nasadil poněkud ustaraný výraz.

„*Finish him off, you black bastard!*“ zařval Andrew. Toowoomba se k nim překvapeně otočil, usmál se, zvedl ruku nad hlavu a zamával.

„Nestůj tam a nezub se, dělej svoji práci, ty idiote! Mám vsazený kilo!“

Toowoomba se otočil, aby to už měl za sebou, ale ve chvíli, kdy chtěl udělit Bobbymu ránu z milosti, zazněl gong. Oba boxeři došli každý do svého rohu, vyvolávač popadl mikrofon. Žena v bílém už byla nahoře v rohu u Bobbyho a spílala mu, jeden z pomocníků mu zatím přistrčil lahev piva.

Andrew byl rozmrzelý. „Robin nechce tomu bělochovi ublížit, no dobrá. Měl by ale vzít v úvahu, že jsem na něj vsadil peníze, ničema.“

„Ty ho znáš?“

„Ano, Robina Toowoombu znám,“ odpověděl Andrew.

Opět se ozval gong; nyní zůstal Bobby stát v rohu a čekal na Toowoombu, který se k němu blížil rozhodnými kroky. Bobby zvedl ruce do výšky, aby si kryl hlavu, a Toowoomba mu uštědřil úder do nechráněného trupu. Bobby padl pozadu do provazů. Toowoomba se otočil a pohlédl prosebně na Terryho Vyvolávače – který fungoval také jako soudce –, aby ho přiměl zápas ukončit.

Andrew vykřikl, avšak pozdě.

Bobbyho nečekaný úder poslal Toowoombu s plácnutím na záda. Když se Toowoomba opět zmateně postavil, zuřil nad ním Bobby jako orkán. Údery vedl správně a precizně a Toowoombova hlava poskakovala sem a tam jako pingpongový míček. Z jedné nosní dírky mu začal vytékat pramínek krve.

„Krucinál! *Hustler!*“ zařval Andrew.

„*Hustler?*“

„Náš kamarádíček Bobby předstírá, že je amatér, to je starý trik, který přiměje Chiversova muže, aby to nebral příliš vážně a otevřel se. Ten chlap bude pravděpodobně nějaký místní mistr. Krucinál, Robine, a tys mu na to skočil.“

Toowoomba zvedl ruce před obličej a couval, Bobby kráčel za ním. Bobbyho levá paže vystřelovala, nejprve těžký pravý hák, potom zvedák. Publikum řvalo extází. Žena v bílém stála opět na nohou, křičela jen první slabiku Bobbyho jména a vokál řezavě prodlužovala: „Baaaa...“

Terry zavrtěl hlavou, parta fanoušků v rychlosti začala skandovat nový refrén: *Go-go-Bobby-go-go-go, Bobby be good!*“

„A je to tady. To je konec,“ vzdychl Andrew odevzdaně.

„Toowoomba prohraje?“

„Jsi blázen?“ Andrew vytřeštil na Harryho oči. „Toowoomba toho chlápka zabije. Já jsem jenom doufal, že to dneska nebude tak hrozné.“

Harry se soustředěně snažil zahlédnout to, co viděl Andrew. Toowoomba se opřel do lan a tvářil se, jako by odpočíval, Bobby mu přitom bušil do břišních svalů. Harry si na okamžik pomyslel, že Toowoomba snad usne. Bíle oblečená žena tahala za Toowoombou za lana. Bobby změnil taktiku a zaměřil úder na hlavu, avšak Toowoomba se ráně vyhnul tím, že pomalým, téměř neochotným pohybem zhoupal tělo vpřed a vzad. Skoro jako brejlovec, pomyslel si Harry, jako...

Kobra!

Bobby ztuhl uprostřed úderu. Hlavu měl zpola obrácenou doleva, s výrazem, jako by si právě uvědomil něco, co zapomněl, potom obrátil oči v sloup, chránič zubů mu vyletěl z úst a z malé dírky na kořeni nosu, kde mu praskla nosní kost, začala stříkat rovnoměrným slabým proudem krev. Toowoomba počkal, až bude Bobby v půli pádu, a znovu udeřil. Ve stanu se rozhostilo naprosté ticho. Harry zřetelně uslyšel ošklivé lupnutí, když úder podruhé zasáhl Bobbyho nos, a také ženský hlas křičící zbytek jeho jména:

„... biiii!“

Bobbymu z hlavy tryskal světle červený proud potu a krve a sprchoval roh ringu.

Terry se vyřítit vpřed a poněkud zbytečně signalizoval, že je boj u konce. Ve stanu nadále panovalo naprosté ticho, bylo slyšet jen klapání bot bíle oděné ženy o dřevěná prkna, jak vyběhla středovou uličkou ven ze stanu. Její šaty byly vpředu zbarvené červeně a žena měla ve tváři stejně ohromený výraz jako Bobby.

Toowoomba se snažil pomoci Bobbymu vstát, ale Bobbyho pomocníci ho odstrčili. Ozval se náznak potlesku, umkl však. O to hlasitěji zazněl pískot, když k Toowoombovi přistoupil Terry a zvedl mu ruku do výše. Andrew zavrtěl hlavou.

„Dost lidí asi dneska vsadilo peníze na toho místního mistra. Idioti! Pojd', vyzvedneme si prachy a prohodíme pár vážných slov s tím pitomcem Murrin!“

„Robine, ty kokote. Zasloužil by sis zavřít – a to myslím vážně!“

Obličej Robina „The Murri“ Toowoomby se rozzářil ve velkém úsměvu. Rukou si nad jedním okem přidržel srolovaný ručník s ledem.

„Tuko! Slyšel jsem tě tam uvnitř. Začal jsi zase s hazardem?“ Toowoomba mluvil tiše. Muž, který je zvyklý, že ho ostatní poslouchají, pomyslel si Harry okamžitě. Hlas měl příjemný a měkký, Harrymu se nezdálo, že by zněl jako hlas někoho, kdo právě zlomil nos téměř dvakrát většímu muži.

Andrew si odfrkl. „Hazard? V dnešní době se sázení peněz na Chiversovy kluky dá sotva nazývat hazardem. Ačkoli teď už očividně není nic jisté. Že se necháš napálit takovým pitomým bílým *yahoo*. Kde tohle skončí?“

Harry si odkašlal.

„Á, vlastně... Robine, seznam se s mým kamarádem. Tohle je Harry Holy. Harry, to je nejhorší surovec a vrah z vilnosti v Queenslandu, Robin Toowoomba.“ Potrásli si rukama a Harry měl opět dojem, jako by strčil ruku do lisu. Se zasténáním vydechl „*How are you?*“ a odpověď mu bylo „*Absolutely magnificent, cobber – how are you yourself?*“ plus řada perleťově bílých zubů.

„*Haven't been better,*“ odušil Harry a mnul si ruku. Tyhle australské zdravice ho zničí. Podle Andrewa je navíc nutné vyjádřit, jak neuvěřitelně dobře se člověk má, vlašně „Mám se dobře, díky“ by mohlo být považováno za urážku.

Toowoomba ukázal palcem na Andrewa. „À propos surovec, vyprávěl vám Tuka o tom, jak kdysi sám boxoval pro Jima Chiverse?“

„Očividně toho o..., ehm, Tukovi, ještě dost nevím. Je tajuplný.“

„Tajuplný?“ Toowoomba se zasmál. „Jenom jde na všechno oklikou. Tuka vám poví všechno, co potřebujete vědět, jen vám musí být jasné, čemu máte naslouchat. Ale samozřejmě vám neprozradil, že ho vyzvali, aby u Chiverse skončil, protože byl považován za příliš nebezpečného, že? Kolik lícních kostí, nosů a čelistí máš na svědomí, Tuko? Byl považován za největší boxerský talent mezi nováčky v Novém Jižním Walesu za posledních několik let. Jenže tu byl jeden problém. Nedokázal se ovládat – vůbec neměl disciplínu. Nakonec poslal v jednom souboji k zemi rozhodčího, protože se domníval, že ukončil zápas příliš brzy. V Tukův prospěch! Tomu říkám krvežíznivost. Tuka byl na dva roky diskvalifikován.“

„Tak to ti mockrát děkuju!“ Andrew se zazubil. Očividně proti popisování své boxerské kariéry nic neměl. „*He was a real drongo, I tell you.* Šťouchnul jsem do toho pitomce jenom trochu, jenže on sebou praštil a zlomil si klíční kost.“

Toowoomba i Andrew se srdečně zasmáli a plácli si dlaněmi.

„V době, kdy jsem boxoval, se Robin akorát narodil. Vykládá jen to, co jsem mu sám pověděl,“ vysvětlil Andrew Harrymu. „Robin byl součástí skupiny problémové mládeže, se kterou jsem ve svém volnu pracoval. Trénovali jsme box, a abych kluky naučil důležitosti sebeovládání, vykládal jsem jim o sobě pár napůl pravdivých historek. Jako odstrašující případ a varování. Tady Robin si to očividně špatně vyložil a místo toho mě začal napodobovat.“

Toowoomba zváně.

„Obvykle jsme hodní hoši, Harry. Necháme soupeře chvíli kroužit ringem, než vystřelíme pár přímých úderů, abychom jim dali najevo, kdo tu rozhoduje, chápete? Pak už zpravidla netrvá dlouho a vzdají to. Jenže tenhle chlapík uměl boxovat – mohl by někoho zranit. Takoví týpci dostanou to, o co si koledují.“

Otevřely se dveře: „Jdi do hajzlu, Toowoombo – jako bysme neměli dost problémů už z minula, musels ještě přerazit nos zeťákovi místního policejního náčelníka.“ Terry Vyvolávač se tvářil nespokojeně, což ještě zdůraznil tím, že si odplivl na podlahu, až to plesklo.

„Čirý reflex, šéfe,“ namítl Toowoomba a pohlédl na plivanec zahnědlý od žvýkacího tabáku. „Už se to nebude opakovat.“ Potají mrkl na Andrewa.

Vstali. Toowoomba a Andrew se objali a řekli si závěrem několik vět v jazyce, jemuž Harry vůbec nerozuměl. Sám rychle poplácal Toowoombu po rameni, aby už nebylo třeba dalšího podání ruky.

„Jakým jazykem jste na konci mluvili?“ zeptal se Harry poté, co nasedli do auta.

„Á, tohle. To byla kreolština, směs angličtiny a slov austrálského původu. Mluví tak spousta Austrálců po celé zemi. Jak se ti líbil box?“

Harry váhal s odpovědí.

„Bylo zajímavé vidět, jak sis vydělal pár dolarů, ale už jsme mohli být v Nimbinu.“

„Kdybychom dneska nejeli sem, nemohl bys být večer v Sydney,“ opáčil Andrew. „Člověk si nedomlouvá schůzku s takovou ženou, aby pak vzal prostě roha. Možná mluvíme o tvé budoucí ženě a matce malých Holyů, Harry.“

Oba se pousmáli, minuli stromy a nízké domky. Na východní polokouli zapadalo slunce.

Než se vrátili do Sydney, nastala tma, avšak uprostřed města se tyčil jako mohutná žárovka televizní vysílač a ukazoval jim cestu. Andrew zastavil u Circular Quay, nedaleko budovy Opery. Ve světle reflektoru auta se bleskurychle mihl netopýr. Andrew si zapálil doutník a naznačil Harrymu, aby zůstal sedět.

„Věděl jsi, že netopýr je austrálský symbol smrti?“

To Harry nevěděl.

„Představ si místo, kde žijí lidé čtyřicet tisíc let izolovaně. Jinými slovy nedorazilo k nim židovství, a už vůbec ne křesťanství nebo islám, protože od nejbližšího kontinentu je dělí celý oceán. Přesto si vytvoří tenhle příběh o stvoření. První člověk byl *Ber-rok-born*. Stvořil ho *Baime*, nestvořený, který byl začátkem všeho a který miloval a chránil veškeré stvořené věci. Jinak řečeno správný chlapík, tenhle *Baime*, mezi přáteli nazývaný Velký otcovský duch. Poté, co *Baime* věnoval *Beer-rok-bornovi* a jeho ženě poměrně dobré místo k životu, vyrýl do stromu *yarran*, kde měl obydlí roj včel, svou značku.

„Můžete si opatrovat jídlo, kde chcete, v celé téhle zemi, kterou jsem vám dal, jen tento strom je můj,‘ varoval ony dva lidi. Jestliže se pokusíte vzít si jídlo odsud, stane se vám i vašim potomkům něco strašlivého.‘ Tak nějak. V každém případě šel *Beer-rok-born* se svou ženou jednoho dne sbírat dříví a žena přišla ke stromu *yarran*. Nejdřív dostala strach, když spatřila, jak se nad ní posvátný strom tyčí, jenže okolo leželo tolik dříví, že žena neuposlechla svůj prvotní impuls, který jí radil co možná nejrychleji odtamtud utéci. Navíc o dříví *Baime* nic neříkal. Zatímco sbírala dřevo, povšimla si nad sebou slabého hučení, vzhlédla a spatřila roj včel. Zahlédla také med, který stékal po kmeni stromu. Med ochutnala zatím jen jednou v životě, ale tady ho bylo dost na několik pokrmů. V lesklých sladkých kapkách se třpytilo slunce a nakonec už nedokázala *Beer-rok-bornova* žena odolat pokušení a na strom vylezla.

V témže okamžiku se přihnal studený závan a ženino tělo obklopila příšerná postava s obřími černými křídly. Byl to netopýr *Narahdarn*, jehož *Baime* pověřil, aby střežil posvátný strom. Žena spadla na zem a běžela zpátky do své polozemnice, kde se schovala. Jenže už bylo pozdě, přivedla na svět smrt symbolizovanou netopýrem *Narahdarnem* a na všechny *Beer-rok-bornovy* potomky dopadlo její prokletí. Strom *yarran* ronil hořké slzy nad tou tragickou událostí. Slzy stékaly po kmeni a tuhle, a proto dodnes nacházíme na kůře stromu *yarran* červený kaučuk.“

Andrew spokojeně potáhl z doutníku.

„Dost se to podobá příběhu o Adamovi a Evě, nemyslíš?“

Harry přikývl a uznal, že tu jsou jisté podobnosti.

„Možná je prostě tím, že lidé, bez ohledu na to, kde na zeměkouli žijí, sdílejí svým způsobem tytéž vize nebo fantazie. Že je jim to dáno od přírody, že to mají v podstatě uložené na harddisku. Že navzdory veškerým rozdílům dojdeme dříve či později ke stejným odpovědím.“

„Doufejme,“ odušil Andrew. Zamžoural přes kouř. „Doufejme.“

Harry dopíjel druhou colu, když se deset minut po deváté dostavila Birgitta. Byla oblečená do jednoduchých bílých bavlněných šatů a zrzavé vlasy měla sepnuté do impozantního ohonu.

„Už jsem začínal mít strach, že nepřijdete,“ přivítal ji Harry. Bylo to proneseno jako žert, avšak myslel to vážně. Báł se už od okamžiku, kdy si tu schůzku domluvili.

„Opravdu?“ pronesla švédsky a šibalsky na Harryho pohlédla. Harry ucítil v kostech, že to bude pěkný večer.

Objednali si vepřové na zeleném curry, kuře s kešu oříšky připravované v pánvi wok, australské chardonnay a minerálku značky Perrier.

„Musím říct, že mě hodně překvapuje, že tak daleko od domova potkávám Švédku.“

„To by nemělo. V Austrálii bydlí asi devadesát tisíc Švédů.“

„Cože?“

„Většina z nich sem emigrovala před druhou světovou válkou, ale značná část mládeže sem odjela v osmdesátých letech, kdy se ve Švédsku začala zvyšovat nezaměstnanost.“

„A já jsem si myslel, že vy Švédové začnete postrádat svoje masové koule a májku, ještě než dojedete do Helsingøru.“

„To musíte mluvit o Norech. Vy jste přece praštění! Norům, které jsem tady potkala, se začalo stýskat po domově už po pár dnech a po dvou měsících všichni zase odjeli. Domů ke svým norským svetrům!“

„Ale Inger ne...“

Birgitta zmlkla.

„Ne, Inger ne.“

„Víte, proč tu zůstala?“

„Nejspíš ze stejného důvodu jako většina nás ostatních. Člověk sem jede na dovolenou, zamiluje se do krajiny, do podnebí, do snadného života nebo do nějakého chlapa. Zažádá si o prodloužení povolení k pobytu, děvčata ze Skandinávie nemají zrovna problémy se získáním práce v nějakém australském baru, a najednou je to domů tak daleko a zůstat je tak snadné.“

„U vás to bylo taky tak?“

„Tak nějak.“

Chvilí jedli mlčky. Curry bylo husté, silné a dobré.

„Co víte o Ingeřině novém příteli?“

„Jak jsem říkala, jednou zašel do baru. Potkala ho v Queenslandu. Myslím, že to bylo na Fraser Island. Vypadal jako ten typ hipíka, o kterém jsem si myslela, že už dávno vymřel, ale kterému se tady na jihu v Austrálii dobře daří. Dlouhé vlasy s copánky, pestrobarevné široké volné oblečení, sandály. Vypadal, jako by sem přišel přímo z pláže ve Woodstocku.“

„Woodstock leží ve vnitrozemí. V New Jersey.“

„No ale nekoupali se tam v nějaké vodě? Mně se zdá, že si to tak pamatuju.“

Harry si ji podrobněji prohlížel. Seděla v mírném předklonu, soustředila se na jídlo. Pihy se jí nad kořenem nosu téměř slévaly. Harrymu připadala rozkošná.

„Takovéhle věci vy ani vědět nemůžete. Jste na to moc mladá.“

Zasmála se. „A vy jste co – stařec?“

„Já? No, někdy možná ano. Takové věci s sebou tahle práce nese – kdesi uvnitř člověk příliš rychle zestárne. Přesto doufám, že nejsem natolik rozčarováný a vysloužilý, že bych se občas nemohl cítit živý.“

„Ááá – chudáčku...“

Harry se musel usmát. „Věřte si, čemu chcete, ale neříkám to proto, abych apeloval na váš mateřský cit – ačkoli to by možná nebyl špatný nápad. Prostě to tak je.“

Kolem jejich stolu prošel číšník a Harry využil příležitosti a objednal si ještě jednu vodu Perrier.

„Jestliže rozplétáte příběh kolem vraždy, vždy to na vás zanechá maličko stopy. Bohužel se za vraždou zpravidla skrývá lidské svinstvo a smutné historky a méně promyšlené motivy, než jak si lidé myslí na základě románů Agathy Christie. Zpočátku jsem sám sebe považoval za jakéhosi rytíře spravedlnosti, ale momentálně se cítím spíš jako popelář. Vrahové bývají většinou ubožáci a jen zřídka člověk nedokáže poukázat na nejméně deset dobrých důvodů, proč se stali právě tím, čím jsou. Takže to většinou končí tak, že člověk cítí především frustraci. Frustraci z toho, že se vrahové nespokojí s tím, že zničí svoje vlastní životy, nýbrž že s sebou do propasti stáhnou i jiné. Pravděpodobně to zní pořád maličko sentimentálně...“

„Omlouvám se – nechtěla jsem působit jako cynik. Chápu, co tím míníte,“ odpověděla Birgitta.

Mírný závan větříku z ulice rozkomíhal svíčku na stole mezi nimi.

Birgitta mu vyprávěla o sobě a svém příteli, jak si před čtyřmi roky sbalili ve Švédsku krosny a vyrazili na cesty jako batůžkáři, jak se dostali autobusem a stopem ze Sydney do Cairnes, jak nocovali ve stanu a v levných hotelích, jak pracovali jako recepční a kuchaři ve stejných hotelích, potápěli se u Velkého bariérového útesu a plavali bok po boku se želvami a s kladivouny. Meditovali u Ayersovy skály, šetřili peníze na to, aby mohli jet vlakem z Adelaide do Alice Springs, byli v Melbourne na koncertu skupiny Crowded House a jejich vztah pak zvald jako kytky v jednom sydneyském motelu.

„Je zvláštní, jak něco, co funguje tak dobře, může nakonec dopadnout tak... špatně.“

„Špatně?“

Birgitta maličko zaváhala. Možná si říkala, že už toho tomuhle neodbytnému Norovi navykládala víc než dost.

„Nevím přesně, jak bych to měla vysvětlit. Cestou jsme něco ztratili, něco, co tam bylo a co jsme považovali za samozřejmost. Přestali jsme se na sebe dívat a brzy jsme se přestali také vzájemně dotýkat. Prostě se z nás stali kamarádi na cestách, takoví, jakými je fajn být, protože dvoulůžkový pokoj je levnější, a když nocujete ve stanu, je to bezpečnější. On

potkal v Noose dceru nějakého bohatého Němce a já jsem jela dál, takže mohl ten románec v klidu ukončit. Bylo mi to fuk. Když přijel do Sydney, řekla jsem mu, že jsem se zamilovala do jednoho amerického surfaře, na kterého jsem tu narazila. Nevím, jestli mi věřil, možná pochopil, že jsem nám oběma zkrátka dala záminku vztah ukončit. Pokusili jsme se pohádat se v jednom motelovém pokoji v Sydney, jenže ani to jsme už nedokázali. Tak jsem ho požádala, aby odjel do Švédska napřed, a prohlásila jsem, že přijedu za ním.“

„To už má teď asi dost velký náskok.“

„Byli jsme spolu šest let. Uvěříte mi, když vám povím, že si skoro nepamatuju, jak vypadal?“

„Jistěže.“

Birgitta vzdychla.

„Nevěřila bych, že je to možné. Byla jsem si jistá, že se vezmeme a budeme mít spolu děti a budeme bydlet na malém předměstí Malmö v domku s předzahrádkou a novinami *Sydsvenska Dagbladet* na schodech a teď – teď si sotva vzpomenu, jak zněl jeho hlas nebo jaké to bylo se s ním milovat nebo...“ Vzhledla k Harrymu. „Nebo jak byl příliš zdvořilý a nedokázal mi říct, abych sklapla, když jsem po několika sklenkách vína pořád mlela a mlela.“

Harry se celou dobu usmíval. Birgitta nekomentovala, že si nenalil víno.

„Nejsem zdvořilý, jenom mě to zajímá,“ odvětil.

„V tom případě mi nejdřív musíte o sobě povědět něco osobnějšího než jen to, že jste policajt.“

Birgitta se naklonila nad stůl. Harry se v duchu modlil, aby se jí dokázal nedívat do výstřihu. Vnímal slaboučký závan její vůně a lačně nasával nosními dírkami vzduch. Nesmí se nechat omámit. To jenom nějaký rafinovaný zmetek u Karla Lagerfeldta nebo Christiana Diora naprosto přesně vědí, co je zapotřebí k oblouzení chudáka chlapa.

Voněla fantasticky.

„No,“ spustil Harry. „Mám starší sestru, před několika lety mi umřela máma, bydlím v Oslu ve čtvrti Tøyen v bytě, kterého se nemůžu zbavit. Nemám za sebou žádné delší vztahy a jenom jeden, který ve mně zanechal stopy.“

„Vážně? A ani teď nikoho nemáte?“

„Vlastně ne. Udržuju několik nekomplikovaných a nesmyslných vztahů se ženami, kterým občas zavolám, jestliže ony nezavolají mně.“

Birgitta svažila čelo.

„Nějaký problém?“ chtěl vědět Harry.

„Nevím, jestli si cením takového typu mužů. Nebo žen. Jsem v tomhle ohledu trochu staromódní.“

„Tohle všechno mám už samozřejmě za sebou,“ vysvětlil Harry a pozvedl sklenku s vodou.

„A já nevím, jestli se mi úplně líbí tyhle vaše obratné odpovědi,“ pronesla Birgitta a přitukla si s ním.

„Tak po čem u mužů koukáte?“

Opřela si bradu o dlaň, vzhledla ke stropu a přitom se zamyslela. „Nevím. Myslím, že vím spíš to, co se mi u mužů nelíbí, než líbí.“

„Co se vám tedy nelíbí? Kromě obratných odpovědí.“

„Muži, kteří mě chtějí zkoušet.“

„Otravují vás hodně?“

Usmála se. „Víte co, Casanovo, dám vám jeden tip. Jestliže chcete oslnit ženu, musíte v ní vyvolat dojem, že je jedinečná, že se k ní chováte výjimečným způsobem, že jí dáváte něco, co jiné nedostávají. Muži, kteří se snaží ulovit holku v baru, tohle nepochopili. Jenže v případě takového volnomyšlenkáře, jako jste vy, je to nejspíš házení perel sviním.“

Harry se rozesmál.

„Těmi několika vztahy myslím dva. Říkám několik, protože to zní poněkud divočeji, zní to jako... tři. Jedna z těch žen se navíc po tom, co jsem jí při našem posledním setkání sdělil, právě vrací ke svému bývalému příteli. Poděkovala mi, protože jsem byl tak nekomplikovaný a náš vztah tak..., no, nesmyslný, předpokládám. Ta druhá je žena, k níž jsem si začal vytvářet vztah a která teď trvá na tom, že když jsem z toho nakonec vycouval, je mojí povinností zajistit jí minimální sexuální život do doby, než si jeden z nás najde někoho jiného... Počkat – proč se tu mám obhajovat? Jsem slušnej chlap, co by neublížil ani mouše. Naznačujete, že se tu snad snažím někoho okouzlit?“

„Jo, jo. Snažíte se okouzlit mě. Nepokoušejte se tvrdit, že ne!“

Harry se o to nepokoušel.

„Fajn. Jak mi to jde?“

Dlouze se napila vína a přitom se zamyslela.

„Řekla bych, že dobře. Slušně, přinejmenším. Ne, myslím, že dobře... Jde vám to dost dobře.“

„To zní jako jedna minus.“

„Tak nějak.“

Dole v přístavu panovala tma, bylo tu liduprázdno a vál čerstvý vítr. Na schodech vedoucích k zářící budově Opery zaujali před fotografem pózu neobvykle korpulentní ženich a stejně objemná nevěsta. Fotograf je honil sem a tam a čerstvě oddaný pár

se zdál být velice nespokojený s tím, že musí přemísťovat svá těžká těla. Ale nakonec se dohodli a noční fotografická seance před Operou skončila úsměvem, smíchem a možná i slzičkou štěstí.

„Tak to musí vypadat, když se říká, že člověk pukne blahem,“ okomentoval to Harry. „Nebo se to tak ve švédštině neříká?“

„Ale ano, i ve švédštině se stává, že může být člověk tak blažený, až samou blažeností pukne.“ Birgitta si stáhla gumičku z vlasů a postavila se proti větru u zábradlí nad mořem před budovou Opery.

„Ano, stává se to,“ zopakovala, takřka sama pro sebe. Natočila svůj pihovatý nos k oceánu a vítr jí foukal zrzavé vlasy dozadu.

Vypadala jako medúza. Harry netušil, že medúza může být tak krásná.

Když letadlo přistávalo v Brisbane, ukazovaly Harryho hodinky jedenáct hodin, avšak letuška v reproduktorech trvala na tom, že je teprve deset.

„Tady v Queenslandu nemají letní čas,“ vysvětlil mu Andrew. „Proběhla tu na to téma velká politická diskuse, skončilo to referendem a farmáři se vyslovili proti.“

„Ty bláho, to zní, jako bychom se dostali do země buranů.“

„Taky že jo. Až do doby před několika lety neměli do tohohle státu povolený vstup muži s dlouhými vlasy. Prostě to bylo zakázané.“

„To si děláš legraci, vid’?“

„Queensland je trochu jiný. Brzy tu bude zakázáno být i skinhead.“

Harry si spokojeně pohladil svou nakrat’oučko ostříhanou světlovlasou lebku. „Měl bych o Queenslandu vědět ještě něco?“

„No, jestli máš po kapsách marihuanu, možná bys ji měl nechat v letadle. V Queenslandu jsou protidrogové zákony přísnější než v ostatních federativních státech. Ne náhodou byl festival Aquarius uspořádán v Nimbinu. Město totiž leží hned za hranicemi Nového Jižního Walesu.“

Našli kancelář firmy Avis, kde jim sdělili, že auto je pro ně připravené.

„Na druhou stranu má Queensland místa jako Fraser Island, kde Inger Holterová potkala Evanse Whitea. Tenhle ostrov je vlastně jenom velká písčina, ale najdeš na něm deštný prales a jezera s nejčistší vodou na světě a s pískem, který je tak bílý, až vypadá, jako by byly pláže z mramoru. Křemičitý písek se tomu říká, protože obsah křemíku je v něm mnohem vyšší než u běžného písku. Pravděpodobně bys ho mohl rovnou sypat do počítačů.“

„*The land of plenty, ay?*“ prohlásil chlapík za pultem a podal jim klíčky.

„Ford Escort?“ Andrew pokrčil nos, ale podepsal. „To ještě existuje?“

„*Special rate, sir.*“

„O tom nepochybuju.“

Slunce nad Pacific Highway žhnulo, a jak se blížili, brisbaneské mrakodrapy ze skla a z betonu se třpytily jako křišťálové lustry.

„Pěkné,“ okomentoval to Harry. „Velice uspořádané a tak nějak upravené... Jako by to někdo celé navrhl a pak to sem postavili najednou.“

„To není tak daleko od pravdy. Brisbane je v mnoha ohledech zbrusu nové město, ještě před pár lety to byla jenom velká vesnice, kde žilo několik tisícovek farmářů. Jestliže se dobře rozhlédneš, uvidíš, že tady lidi dodnes mají trochu nohy do O. Ale město je jako renovovaná kuchyně v obytné části statku: lesklá, pravoúhlá a účelná – se spoustou přežvykujících krav okolo.“

„To byl opravdu hezký příměr, Andrewe.“

„Hele, moc se nenaparuj, jo?“

Z dálnice vedoucí na východ sjeli do zelené, vlnící se krajiny, kde se střídaly lesy a obdělávaná pole.

„Vítej na australském venkově,“ pronesl Andrew.

Minuli pasoucí se krávy, jež na ně tupě zíraly.

Harry se uchechtl.

„Co je?“ chtěl vědět Andrew.

„Četls ty Larsonovy stripy, kde krávy stojí na dvou nohách, společně se na louce modlí, přitom kouří a jedna z nich volá: ‚Pozor, jede ještě jedno auto!‘?“

Rozhostilo se ticho.

„Kdo je Larson?“

„To nic.“

Minuli nízké dřevěné domy s verandami, moskytiérymi na dveřích a pick-upy zaparkovanými venku. Projeli kolem těžných koní se širokými zadky, kteří na ně hleděli melancholickými očima, i kolem včelích úlů a prasat, jež se vesele převalovala v rozbahněných výběžích. Silnice se neustále zužovala. Kolem poledního natankovali benzin v jedné vesničce, kde cedule hlásala, že jsou v Uki, ve vsi, která byla dva roky po sobě vyhlášena nejčistším místem v Austrálii. Nestálo tam, kdo vyhrál v posledním roce.

„Svatá prostoto!“ prohlásil Harry ve chvíli, kdy vjeli do Nimbinu.

Centrum měřilo asi sto metrů, hrálo všemi barvami duhy a nacházela se zde sbírka týpků jako vystřižená z Cheec & Chongových skečů, které měl Harry ve své videotéce.

„Tohle je přece rok 1970!“ vykřikl. „Chci tím říct, támhle se Peter Fonda líbá s Janis Joplin.“

Křižovali pomalu ulicí, zatímco ospalé oči místních obyvatel sledovaly jejich vůz.

„Tohle je prostě fantastické. Myslel jsem, že taková místa už neexistují. Z tohohle by člověk prasknul smíchy.“

„Proč?“ zeptal se Andrew.

„Nepřipadá ti to komické?“

„Jak se to vezme,“ odtušil Andrew. „Chápu, že tihle snílkové vzbuzují dneska smích. Vidím, že dorůstající generace si myslí, že květinové děti byly parta huličů marjány, kteří jenom hráli na kytaru, předcítali vlastní básně a náhodně šoustali každý s každým. Vidím, že pořadatelé woodstockého festivalu dnes poskytují v kravatách rozhovory a mluví s náznakem úsměvu o tehdejších myšlenkách, které jim teď očividně připadají velice naivní. Jenže nevidím nic jiného než to, že svět by byl bez těch myšlenek, které tahle generace reprezentovala, úplně jiný. Hesla jako mír a láska jsou dnes možná klišé, ale my, kteří jsme tehdy vyrůstali, jsme je mysleli vážně. Celou svou duší.“

„Nejsi trochu moc starý na to, abys byl bývalý hipík, Andrewe?“

„Jo. Byl jsem starý. Byl jsem ostřílený, lstivý hipík,“ zazubil se Andrew. „Mnohé dívky se dostalo prvního zasvěcení do spleťtých tajů lásky právě od strýčka Andrewa.“

Harry šťouchl Andrewa do ramene. „Měl jsem dojem, že jsi právě mluvil o idealismu, ty starej prasáku.“

„Samozřejmě že to byl idealismus,“ namítl Andrew dotčeně. „Mohl jsem snad přenechat tahle křehká poupátka nějakému nemotornému uhrovanému teenagerovi a riskovat, že ta děvčata budou mít trauma po zbytek sedmdesátých let?“

„Takže tohle byl nejdůležitější příspěvek sedmdesátých let dnešní společnosti?“

Andrew zavrtěl hlavou.

„Vzduch, chlape. Viselo to ve vzduchu. Svoboda. Víra v člověka. Možnost budovat něco nového. Přestože Bill Clinton tvrdí, že nekouřil marihuanu, dýchal tehdy tentýž vzduch, téhož ducha jako my ostatní. A samozřejmě se to odrazilo v tom, čím ses stal. Krucinál, člověk by býval musel zadržet dech nejmiň na pět let, aby se mu nic z toho nedostalo do krve! Klidně se směj, Harry Holy. Za dvacet let, až budou zvonáče a všechna ta špatná lyrika zapomenuté, objeví se tehdejší ideje v úplně novém světle a pak si vzpomeň na moje slova!“

Harry se přesto zasmál.

„Neber si to osobně, Andrewe, ale já jsem vyrostl v následující generaci. Stejně jako vy jste se smáli upnutým košilím a patkám ulízaným brilantinou, smáli jsme se my vašim mahátům a květinám ve vlasech. Myslíš si, že se dnešní mládež nesměje třeba takovým, jako jsem já? Tak to prostě je. Jenže tady u vás na jihu to vypadá, jako by tu sedmdesátá léta přežila.“

Andrew rozhodil rukama.

„Myslím, že tady v Austrálii za to můžou mimořádně dobré podmínky pro pěstování rostlin. Vlna hippies tu nikdy neodezněla, nýbrž přešla svým způsobem rovnou do celé té new-age záležitosti. V každém malém knihkupectví najdeš nejmiň jednu polici s knihami o alternativním životním stylu, alternativní medicíně, kontaktu s tvým vnitřním já, vegetariánství, o tom, jak se oprostít od materialismu a žít v harmonii sám se sebou a s přírodou. Ovšem ne všichni kouří trávu, samozřejmě.“

„Tohle není new-age, Andrewe. Tohle jsou staří dobří zhulení hipíci, nic víc, nic míň.“

Andrew vyhlédl z okénka automobilu a zasmál se. Na lavičce seděl chlapík s dlouhým šedivým vousem a v haleně a ukazoval na ně symbol V. *The Marihuana Museum*, stálo na ceduli s obrázkem starého žlutého hipísáckého autobusu značky Volkswagen. Pod tím bylo vyvedeno menšími písmeny: *Entrance: One dollar. If you can't pay, go in anyway.*“

„Tady v Nimbinu je muzeum drog,“ vysvětlil Andrew. „Mají tam hlavně spoustu harampádí, ale pokud si dobře vzpomínám, vlastní několik zajímavých originálních snímků z mexických cest Kena Keseyho, Jacka Kerouacka a ostatních pionýrů z doby, kdy experimentovali s drogami rozšiřujícími vědomí.“

„Z doby, kdy LSD nebylo nebezpečné?“

„A sex byl jenom zdravý. Krásné časy, Harry Holy. *You should have been there, man.*“

Zaparkovali o kus výš na hlavní ulici a vrátili se zpět. Harry si sundal sluneční brýle značky Ray Ban a snažil se vypadat civilně. V Nimbinu očividně panoval poklidný den a Harry s Andrewem kráčeli mezi prodejci, jako by se ubírali uličkou hanby: „*Good grass!*“ ... „*Best grass in Australia, man!*“ ... „*Grass from Papua New Guinea, mindblowin'!*“

„Papua-Nová Guinea,“ odrkl si Andrew. „Dokonce i tady, v hlavním městě trávy, trpí lidi představou, že čím vzdálenější místo, tím lepší tráva. Kupujte australskou, to vám povídám.“

Na židli před „muzeem“ seděla těhotná, ale přesto vyzáblá dívka a mávala na ně. Mohla být ve věku kdekoli mezi dvacítkou a čtyřicítkou, na sobě měla vzdušný pestrobarevný oděv a košili vpředu rozepnutou tak, že jí zpod ní vykukovalo břicho s kůží napjatou jako blána na bubnu. Harrymu připadala tak trochu povědomá. Podle velikosti jejích zorniček usuzoval, že měla dnes ráno na jídelníčku mnohem povzbudivější látku než marihuanu.

„*Looking for something else?*“ zeptala se. Všimla si, že neprojevíli sebemenší zájem o koupi marihuany.

„Ne...,“ spustil Harry.

„*Acid.* Trip. Chcete LSD, že jo?“ Naklonila se k nim a mluvila rychle a důrazně.

„Ne, nechceme trip,“ odmítl Andrew tiše a rozhodně. „Hledáme něco jiného. Chápete?“

Hleděla na ně. Andrew naznačil, že chce jít dál, ale v té chvíli vyskočila ze židle, zdánlivě naprosto neberouc ohledy na své

velké břicho, a popadla Andrewa za paži. „O. K. Ale to tady nevyřídíme. Sejdeme se za deset minut támhle v té hospodě přes ulici.“

Andrew pokývl, dívka se otočila a vykročila s tím svým velkým břichem vzhůru ulicí. V patách jí běželo štěně.

„Vím, co si myslíš, Harry,“ pronesl Andrew a zapálil si doutník. „Že není pěkné vodit tu matku Terezu za nos a předstírat, že chceme koupit heroin. Že policejní stanice se nachází jen sto metrů odsud a že jsme se tam mohli dozvědět vše, co potřebujeme k tomu, abychom našli Evanse Whitea. Jenže já mám dojem, že takhle to bude rychlejší. Pojd', dáme si pivo a uvidíme, co se stane.“

Za půl hodiny vešla matka Tereza do téměř liduprázdné hospody společně s chlapíkem, který se tvářil přinejmenším stejně uštvane jako ona sama. Podobal se hraběti Draculovi v podání Klause Kinského: byl bledý, oblečený v černém a vyzáblý, s modrými kruhy pod očima.

„Podívejme se na to,“ zašeptal Andrew. „Tady tohohle rozhodně nemůžeš podezírat, že by netestoval to, co prodává.“

Matka Tereza i Kinského klon se k nim řítily rychlými kroky. Posledně jmenovaný nevypadal, že by měl chuť strávit na denním světle víc času, než je nezbytně nutné, takže vynechal zdvořilostní fráze: „Za kolik chcete nakoupit?“

Andrew k němu seděl demonstrativně zády. „Než dojde na konkrétní nabídku, *mister*, byl bych radši, aby nás bylo co nejméně,“ prohlásil, aniž se otočil.

Kinski pohodil hlavou a matka Tereza naštvane zmizela. Pravděpodobně dostávala procenta a Harry předpokládal, že důvěra mezi ní a Kinským je stejná jako u většiny fetišáků – tedy nulová.

„Nemám u sebe nic, a jestli jste polda, uříznu vám koule. Nejdřív mi ukažte ksicht, pak se vodsud vypakujem.“ Mluvil rychle a nervózně a pohledem těkal z místa na místo.

„Je to daleko?“ chtěl vědět Andrew.

„*It's a short walk, but a lo-ong trip.*“ Objevil se krátký záblesk zubů, což mělo patrně představovat úsměv.

„*Good on ya, mate.* Sedni si a drž hubu,“ nařídil mu Andrew a ukázal mu služební průkaz. Kinski ztuhl. Harry vstal a poplácával se po opasku na zádech. Kinski neměl důvod zkoušet zjišťovat, zda Harry skutečně má zbraň.

„Co je tohleto za amatérinu? Dyť sem vám povídal, že u sebe nic nemám.“ Vzdorně dosedl na židli před Andrewem.

„Předpokládám, že znáš místního šerifa a jeho pomocníky? A oni znají nejspíš tebe, hádám. Jenže vědí, že jsi začal prodávat háčko?“

Týpek pokrčil rameny.

„Kdo povídal něco o háčku? Myslel jsem si, že mluvíme vo trávě...“

„Samozřejmě. Nikdo tady neřekl o drogách ani slovo a není ani jisté, jestli řekne. Stačí, když nám poskytneš pár informací.“

„Děláte si srandu, že jo? Mám riskovat, že mi jako práškačovi uříznou hlavu, jenom proto, že dva poldové z cizího města, co na mě ke všemu ani nic nemaj, sem vrazej a...“

„Práškač? Sešli jsme se tady, bohužel jsme se nedohodli na ceně zboží a to je všechno. Dokonce máš i svědka, že jsme se tu setkali kvůli běžnému obchodu. Udělej, co ti povídáme, a už nás nikdy neuvidíš a ani nikdo jiný tady v okolí.“

Andrew si zapálil doutník a zamžoural přimhouřenýma očima na chudáka fetišáka na druhé straně stolu, vyfoukl mu do obličeje kouř a pokračoval:

„Jestli nenajdeme to, co hledáme, může se naopak stát, že při odchodu vytáhneme služební průkazy a zakrátko dojde k několika zatčením, která právě nezvýší tvoji popularitu v nejbližším okolí. Nevím, jestli se tu používá ta metoda, o které ses zmínil, jestli tu práškačům fakt uřezávají koule, huliči marihuany bývají přece zpravidla mírumilovní lidé. Jenže vědí své a mě by nepřekvapilo, kdyby šerif jednoho večera zakopl o celý tvůj sklad, tak úplně náhodou. A ti, co prodávají marjánu, nemají moc rádi konkurenci tvrdších drog, víš, v každém případě ne pokud jde o fetišáky, kteří práskají na policii. A rozmezí výše trestu za prodej většího množství heroinu přece znáš, že?“

Další oblak modrého dýmu z doutníku Kinskému do obličeje. Člověk nemá každý den šanci foukat hajzlovi kouř do ksichtu, pomyslel si Harry.

„O. K.,“ pronesl Andrew, když fetišák neodpověděl. „Evans White. Povíš nám, kde je, kdo je a jak ho najdeme. Ted' hned!“

Kinski se rozhlédl. Jeho velká hlava s vpadlými tvářemi se otáčela na tenkém krku, až vypadal jako sup úzkostně se rozhlížející nad mršinou, zda se lvi vrátí.

„Jenom tohle?“ zeptal se. „Nic víc?“

„Nic víc,“ odpověděl Andrew.

„A jak můžu vědět, že se nevrátíte a nebudete chtít ještě něco?“

„To nemůžeš.“

Pokývl, jako by mu bylo předem jasné, že to je jediná odpověď, jíž se mu mohlo dostat.

„O. K. Není to zatím žádná velká ryba, ale podle toho, co sem slyšel, jde nahoru. Pracoval pro madam Rosseauovou, místní marihuanovou královnu, ale teď rozjíždí své vlastní vobchody. Tráva, trip a možná nějaký morfium. Tráva je stejná, jakou prodává většina vostatních tady, lokální produkce. Ale má očividně dobré styky v Sydney a dodává tam trávu výměnou za levnej a dobrej trip. Trip tady teď letí.“

„Ne éčko nebo braun?“ chtěl vědět Harry.

„A proč by jako měly?“ zeptal se Kinski kysele.

„No... Můžu mluvit jenom podle zkušeností, které mám tam od nás, ale po vlně house music se předpokládá, že víc než polovina veškeré anglické mládeže nad šestnáct let zkusila extázi. A po *Trainspottingu* se stal herák módní drogou číslo...“

„Cože? House music? *Trainspotting*?“ Muž se na Harryho nechápavě zahleděl. Harry si uvědomil, že současné trendy mají tendenci feťácká doupata míjet.

„Kde Evanse najdeme?“ zeptal se Andrew.

„Bejvá dost často v Sydney, ale před pár dny sem ho viděl tady ve městě. Má dítě s jednou ženskou z Brisbane, která se tu dřív pohybovala. Nevim, kde je jí teďka konec, ale dítě má Evans každopádně na tý farmě v Nimbinu, tam, co teď bydlí.“

Vysvětlil stručně, kde se farma nachází.

„Co je to za chlápka, ten White?“ vyptával se Andrew dál.

„No, jak bych to řek...“ Podrbal se na bradě. „Okouzlující hajzl, neříká se tomu tak?“

Andrew a Harry nevěděli, jestli se tomu tak říká, ale přikývli, že rozumějí, co tím feťák míní.

„Dobře se s ním dělej vobchody, ale jeho holka bych bejt nechtěl, jestli chápete, co tím myslím.“

Zavrtěli hlavami, že nechápou, co tím myslí.

„Je to metrosexuál a je známej tím, že se nespokojí jenom s jednou čubkou. S těma svejma ženskejma se pořád hádá, všichni řvou a hulákaj, takže neni zas tak divný, že se sem tam některá vynoří s monoklem.“

„Hm. Znáš blondatou norskou dívku jménem Inger Holterová? Minulý týden ji našli zavražděnou v zátoce Watsons' Bay v Sydney.“

„Aha? Vo tý sem nikdy neslyšel.“ Očividně nebyl ani nijak vášnivý čtenář denního tisku.

Andrew típl doutník a oba s Harrym vstali.

„Můžu se spolehnout na to, že budete držet klapačku?“ zeptal se Kinski a skepticky na ně pohlédl.

„Jasně,“ odpověděl Andrew a rázoval ke dveřím.

Policejní stanice se nacházela na hlavní třídě, téměř přesně sto metrů od muzea, a vypadala jako obyčejný obytný dům. Rozdíl spočíval v cedulce na sloupku na trávníku, která informovala, že zde se nalézá místní policejní stanice. Uvnitř seděli šerif a jeho asistent, každý za velkým psacím stolem, ve velké místnosti, která byla jinak zařízena pohovkou, konferenčním stolem, televizí, impozantní sbírkou pokojových rostlin a knihovni polici s obřím kávovarem. Kostkované závěsy dodávaly místnosti takřka vzhled norské horské chaty.

„*Good day*,“ pozdravil Andrew.

Harry si pamatoval, že norský premiér Kåre Willoch pozdravil kdysi v osmdesátých letech stejným způsobem americké televizní diváky. Den nato ho dotčené norské noviny obvinily, že svou komickou angličtinou zesměšňuje Norsko v zahraničí.

„*Good day*,“ odpověděli šerif a jeho asistent, kteří norské noviny zjevně nečetli.

„Já jsem Kensington a tohle je Holy. Předpokládám, že vám ze Sydney volali a pověděli vám, proč jsme tady...“

„Jak se to vezme,“ odpověděl muž, který očividně zastával funkci šerifa, modrooký opálený chlapík kolem čtyřicítky s žoviálním vzhledem a pevným stiskem ruky. Připomínal Harrymu postavu otce ze seriálu *Skippy* nebo *Flipper*, jednoho z těch všedních australských hrdinů chodících v khaki oblečení, kteří všem dodávají pocit bezpečí, slouží jako morální vzor a snesou sem tam nějakou tu ránu.

„V Sydney se nevyjádřili úplně jasně. Pochopili jsme to tak, že hledáte nějakého chlapa, ale že *nechcete*, abychom ho předvedli na stanici.“ Šerif vstal a povytáhl si kalhoty. „Bojíte se, že bychom ze sebe udělali blbce? Myslíte si, že tady nerozumíme svojí práci?“

„*No offense, chief*. Víme, že tu máte dost práce s mapováním obchodu s marihuanou, tak jsme si říkali, že bychom vás nemuseli otravovat a mohli zkusit vyhledat tohohle chlápka sami. Máme jeho adresu a vlastně mu chceme jenom položit pár otázek.“

Andrew vystrčil spodní ret, aby tím naznačil, že celá ta záležitost nestojí za řeč.

Šerif nespokojeně zabručel. „Sydney a Canberra, to jsou všechno stejný mizerové. Rozkazujou nám a posílají si sem lidi a my, co tu sedíme, jsme poslední, kdo se dozví, co se děje. A na koho se hodí vina, když se něco zvoře?“

„Amen,“ zamumlal asistent zpoza svého stolu.

Andrew přikývl. „Ani mi nemluvte. My to takhle máme denně. Kam se otočíte, tam jsou šéfové, kteří nikdy nevzkročili na ulici. Tak to prostě je. Nás, co pracujeme v terénu a víme, jak věci fungují, řídí kancelářské krysy s průměrnými znalostmi práva a se sny o tom, jak se dostat pryč a výš.“

Harry rychle souhlasně přikývl a ztěžka si povzdechl.

Šerif na ně zkoumavě pohlédl, Andrewův obličej však byl nevyzpytatelný. Šerif tedy odložil pochybnosti stranou a nabídl jim kávu.

„To je teda ale kávovar,“ pronesl Harry a ukázal na monstrózní stroj v koutě.

Trefa do černého. „Dokáže překapat litr za minutu,“ prohlásil šerif hrdě a krátce je seznámil s technickými parametry

přístroje.

Po několika šálcích kávy dospěli k tomu, že rugbyový klub North Sydney Bears je pěkně snobský a že přítel australské plavkyně Samantha Rileyové, norský rychlobruslař Johann Olav Koss, je nepochybně fajn chlap.

„Viděli jste ve městě plakáty na demonstraci?“ zeptal se asistent. „Vyzývají lidi, aby zítra přišli sem na naši přistávací plochu a převrátili nám vrtulník. Domnívají se, že fotografování soukromého majetku je protiústavní. Včera se nám tu připoutalo pět lidí. Dostali jsme stroj do vzduchu až pozdě odpoledne.“

Šerif a jeho asistent se zazubili. Bylo zřejmé, že jim to není příliš líto.

Po dalším šálku kávy se Andrew s Harrym zvedli, prohlásili, že už je načase, aby si popovídali s Evansem Whitem, a poděkovali za pohostění.

„Mimochodem,“ zastavil se Andrew ve dveřích. „Doneslo se mi, že v Nimbinu prodává někdo háčko. Hubený, tmavý chlápek. Vypadá jako vampýr, co drží hladovku.“

Šerif prudce vzhlédl.

„Háčko?“

„To musí myslet Mondalea,“ řekl asistent.

„Mondale, ty zatracenej zdegenerovanej zoofile!“ zařval šerif.

Andrew udělal pohyb, jako by přikládal dva prsty ke klobouku.

„Jen jsem si říkal, že byste to možná rádi věděli.“

„Jaká byla večere s naší švédskou svědkyní?“ zeptal se Andrew cestou k Whiteovu sídlu.

„Dobrá. Silně kořeněná, ale dobrá,“ odpověděl Harry chvatně.

„No tak, Harry. O čem jste si povídali?“

„O spoustě věcí. O Norsku a o Švédsku...“

„Aha. A kdo vyhrál?“

„Ona.“

„Má Švédsko něco, co Norsko nemá?“ chtěl vědět Andrew.

„Za prvé to nejdůležitější: pár dobrých filmových režisérů. Bo Widerberg, Ingmar Bergman...“

„Pch, filmoví režiséři,“ odfrkl si Andrew. „Ty my máme taky. Ale naproti tomu Edvarda Griega máte jenom vy.“

„Jasně,“ souhlasil Harry. „Netušil jsem, že jsi i znalec vážné hudby.“

„Grieg byl génius. Vezmi si například druhou větu v jeho symfonii C-moll, kde...“

„Sorry, Andrew,“ přerušil ho Harry. „Vyrosl jsem na dvouakordovém punku a z toho, co jsem poslouchal, se symfonii nejvíc blížili Yes a King Crimson. Neposlouchám hudbu z minulého století, jasné? Všechno před rokem 1980 je pravěk. Máme kapelu, která se jmenuje Dumdum Boys, a ta...“

„Symfonie C-moll byla prvně uvedena v roce 1981,“ namítl Andrew. „Dumdum Boys? To je tedy dost ambiciózní jméno.“

Harry to vzdal.

Evans White na ně hleděl přimhouřenýma očima. Do tváře mu splývaly prameny vlasů. Drbal se v rozkroku a demonstrativně zíval. Zdálo se, že ho Harryho a Andrewova návštěva nijak zvlášť nepřekvapila. Ne snad proto, že by je očekával, nýbrž proto, že mu nepřipadalo nijak divné, že ho lidé vyhledávají. Přece jen má nejlepší trip v okrese a Nimbin je maloměsto, kde se všechno rychle roznese. Harry počítal s tím, že muž jako White neprodává v malém a už vůbec ne u sebe doma, avšak že to lidem sotva brání v tom, aby občas nenapochodovali na jeho farmu a nezkusili tu nakoupit ve velkém.

„Jste tu špatně. Zkuste to dole ve městě,“ vyzval je a zavřel dveře s moskytiérou.

„Jsme od policie, pane White.“ Andrew vytáhl služební průkaz. „Rádi bychom si s vámi promluvili.“

Evans se k nim otočil zády.

„Dneska ne. Nemám poldy rád. Vraťte se se zatykačem, s příkazem k domovní prohlídce nebo něčím takovým, pak uvidíme, co se s tím dá dělat. Do té doby dobrou noc.“

Přibouchl za sebou i vnitřní dveře.

Harry se opřel o zárubeň a zavolal: „Evansi White! Slyšíte mě? Chceme vědět, jestli jste na téhle fotografii vy, *sir*! A pokud ano, zda jste znal tu blondatou ženu, která sedí vedle vás. Jmenuje se Inger Holterová a je mrtvá!“

Chvilí panovalo ticho. Pak zavržaly panty. Evans White vykoukl.

Harry přiložil snímek k moskytiéře.

„Když ji sydneyská policie našla, nevypadala takhle dobře, pane White.“

V kuchyni byly po stole roztahané noviny, dřez přetékal talíři a sklenicemi a podlaha nejspíš neviděla saponát a vodu několik měsíců. Přesto Harry na první pohled poznal, že místo nenese známky skutečného rozpadu, že nevypadá jako domov sešlého fetišáka. Neválely se a nehnily tu několik týdnů staré zbytky jídla, nepáchlo to tu močí a záclony nebyly zatažené. Navíc v pokoji panoval jakýsi vnitřní řád, díky němuž Harry pochopil, že Evansi Whiteovi se věci zatím tak úplně nevymkly z rukou.

Usadili se na kuchyňských židlích, Evans White si donesl z ledničky lahev piva, kterou si ihned přiložil k ústům. Kuchyní se rozlehlo odříhnutí, následované Whiteovým spokojeným tlumeným uchechtutím.

„Povězte nám něco o svém vztahu s Inger Holterovou, pane White,“ vyzval ho Harry a zamával dlaní, aby rozptýlil pach říhnutí.

„Inger byla hodná, krásná a dost hloupá holka, která si představovala, že bychom spolu mohli být šťastni.“ Evans White vzhlédl do stropu. Pak se znovu spokojeně uchechtl.

„Myslím, že tak to lze celé dost dobře shrnout,“ dodal.

„Máte nějakou představu o tom, jak mohla být zavražděna a kdo to mohl udělat?“

„No, i tady v Nimbinu máme noviny, takže vím, že ji někdo uškrtil. Ale kdo? Nějaký škrtič, řekl bych.“ Pohodil hlavou vzad a zazubil se. Do čela mu spadla lokna, v opáleném obličejí se zabýly bílé zuby a vrásky smíchu kolem hnědých očí se posunuly vzad směrem k uším ověšeným těžkými pirátskými kruhy.

Andrew si odkašlal.

„Pane White, žena, kterou jste dobře znal a s níž jste měl intimní poměr, byla právě zavražděna. Jaké jsou a nejsou v tomto ohledu vaše osobní pocity, není naše věc. Jenže jak jistě chápete, hledáme vraha, a jestliže se nám tady a teď nebudete snažit pomoci, budeme nuceni nechat vás předvést na policejní stanici v Sydney.“

„Já se do Sydney stejně chystám, takže pokud by to znamenalo, že mi zaplatíte letenku, tak klidně.“ Pohodil pohrdavě hlavou.

Harry nevěděl, co si o tom má myslet. Je Evans White opravdu takový drsník, že se snaží udělat dojem, nebo má jen takzvaně „nedostatečně vyvinuté duševní schopnosti“? Ostatně typicky norský pojem, pomyslel si Harry. Nikde jinde na světě se neschází soud proto, aby zhodnotil *kvalitu duše*.

„Jak chcete, pane White,“ pokrčil rameny Andrew. „Letenka, ubytování i strava zdarma, advokát zdarma a zdarma taky publicita pro hlavního podezřelého v případě...“

„No a? Do osmačtyřiceti hodin budu zase venku.“

„A v tom případě vám nabídneme doprovod zdarma po celý den, buzení zdarma, abychom zjistili, jestli jste v noci doma, možná dokonce i sem tam nějakou razii zdarma. A kdoví, co bychom pak mohli najít...“

Evans White dopil zbytek piva, zůstal sedět a oddlouboval z lahve etiketu.

„Co chtějí pánové vědět?“ zeptal se nevrle. „Vím akorát to, že se jednoho dne prostě vypařila. Chystal jsem se do Sydney, tak jsem se jí snažil dovolat, ale nebyla ani v práci, ani doma. Ještě ten den jsem přijel do města a tam jsem se dočetl v novinách, že ji našli zavražděnou. Chodil jsem dva dny jako zombie. Chci tím říct – zavražděná? Jaké jsou statistické šance, že váš život skončí tak, že vás někdo uškrtní?“

„Velké ne. Vy tudíž máte alibi pro dobu vraždy? To je dobře...,“ prohlásil Andrew a cosi si zapsal.

Evans White sebou trhl.

„Alibi? Co tím myslíte? Snad nejsem sakra fakt podezřelý? Nebo mi tím naznačujete, že poldové pracují na tom případě víc než tejdén a nenašli zatím žádnou pořádnou stopu?“

„Prověřujeme všechny stopy, pane White. Můžete mi říct, kde jste byl dva dny před odjezdem do Sydney?“

„Byl jsem samozřejmě tady na farmě.“

„Sám?“

„Ne tak úplně.“ Evans White se zazubil a odhodil prázdnou lahev. Opsala ve vzduchu elegantní oblouk a pak nehlučně zmizela v odpadkovém koši před kuchyňskou lavičí. Harry uznale pokývl.

„Smím se zeptat, kdo tu byl s vámi?“

„Ano, to jistě smíte. No dobrá, nemám co skrývat. Jedna žena, Angeline Hutchinsonová. Bydlí tady ve městě.“

Harry si to zapsal.

„Milenka?“ zeptal se Andrew.

„Tak nějak,“ odušil Evans White.

„Co nám můžete povědět o Inger Holterové? Jaká byla?“

„Ále, neznali jsme se zas tak dlouho. Potkal jsem ji v Sydney, v tom baru, kde pracovala, v The Albury. Dali jsme se do řeči a ona mi vykládala, že šetří na cestu do Byron Bay. To leží jen pár mil odsud, tak jsem jí dal svoje telefonní číslo sem do Nimbinu. Za pár dní mi zavolala a zeptala se mě, jestli by mohla na farmě jednu noc přespat. Zůstala tady dýl než tejdén. Potom jsme se scházeli v Sydney, když jsem tam byl. To bylo asi tak dvakrát nebo třikrát. Jistě chápete, že jsme spolu nestihli oslavit zrovna stříbrnou svatbu. A navíc začala být trochu otravná.“

„Otravná?“

„Ano, přenášela svoji lásku na mýho kluka, Tom-Toma, a začala snít o rodině a domě na venkově. To se mi moc nehodilo, ale nechal jsem ji při tom.“

„Při čem?“

Evans White se zavrtěl.

„Byla ten typ holky, která je při prvním setkání pěkně drsná, ale která změkne jako máslo, jestliže ji trochu podržete pod bradou a řeknete jí, že ji máte rád. Pak neví, co by pro vás všechno neudělala.“

„Takže byla starostlivá?“ chtěl vědět Harry.

Whiteovi se očividně nelíbil směr, jaký hovor nabral.

„Asi jo. Jak jsem říkal, moc dobře jsem ji neznal. Docela dlouho neviděla svoji norskou rodinu, tak je možné, že jí jenom chyběli... lidi, někdo, kdo by kolem ní byl, ne? Víím kulový. Jak jsem povídal, byla to hloupá romantická holka, nic ve zlým...“ Whiteovi se maličko zadrhl hlas. V kuchyni se rozhostilo ticho. Buď je dobrý herec, nebo má přece jen lidské city, pomyslel si Harry.

„Jestliže jste neviděl ve vašem vztahu žádnou budoucnost, proč jste ji neopustil?“

„Už jsem se k tomu chystal. Tak nějak jsem stál ve dveřích a chtěl říct ‚měj se‘. Jenže jsem to nestihl, protože zmizela. Takhle...“ Luskln prsty.

Jasně že se mu zastřel hlas, pomyslel si Harry.

Evans White pohlédl na své ruce.

„To je tedy způsob, jak zmizet, co?“

Stoupali příkrými serpentínami ve skále. Cestu do Crystal Castle ukazovala cedule.

„Otázka zní – mluví Evans White pravdu?“ zeptal se Harry.

Andrew se vyhnul protijedoucímu traktor.

„Dovol mi, Harry, abych se s tebou podělil o trochu zkušeností. Přes dvacet let mluvím s lidmi, kteří mají různé důvody lhát nebo mluvit pravdu. Vinní i nevinní, vrahové a kapsáři, uzlíčky nervů a flegmatici, modrooká nevinátka, zjizvení padouši, sociopati, psychopati, filantropové...“

Andrew hledal další příklady.

„Pochopil jsem smysl, Andrewe.“

„... indiáni a běloši. Všichni vykládali svoje příběhy s jediným cílem – aby jim člověk uvěřil. A víš, co jsem se naučil?“

„Že se nedá poznat, kdo lže a kdo ne?“

„Přesně tak, Harry!“ Andrew ožil. „V tradiční krimiliteratuře má každý detektiv, který je hoden tohoto označení, neomylný nos na situace, v nichž lidé lžou. Blbost! Lidská povaha je jako velký a nepřehledný les, v němž nikomu není dáno se úplně vyznat. Dokonce ani matka nezná nejnějnější tajemství svého dítěte.“

Odbočili na parkoviště před rozlehlou zelenou zahradou s úzkou šterkovou cestičkou vinoucí se mezi kašnami, květinovými záhony a exotickými dřevinami. Za zahradou trůnil velký dům, očividně The Crystal Castle, který jim ukázal na mapě šerif z Nimbinu. Křišťálový zámek.

Jejich příchod ohlásil zvonek nade dveřmi. Bylo to očividně populární místo, protože obchod byl plný lidí. Příkráčela k nim kyprá žena se zářivým úsměvem a přivítala je s takovým nadšením, jako by byli první lidé, které tu za posledních několik měsíců vidí.

„Jste tady poprvé?“ zeptala se. Jako by její křišťálový obchod byl návykovou záležitostí, místem, které lidi chytne a kam pak přijíždějí pravidelně. A co Harry a Andrew vědí – klidně to tak i může být.

„Závidím vám,“ prohlásila, když jí potvrdili, že tu ještě nebyli. „Zažijete The Crystal Castle poprvé!“

Téměř zakvičela radostí.

„Jděte tady tou chodbou. Vpravo se nachází naše výtečná vegetariánská kavárna s nejpodivuhodnějšími pokrmy. Až tudy projdete, dejte se doleva, do místnosti s křišťály a minerály. *That’s where the real action is! Now go, go!*“

Mávla jim na rozloučenou. Po takovém úvodu znamenalo zjištění, že vegetariánská kavárna je v podstatě naprosto obyčejnou kavárnou, kde prodávají kávu, čaj, saláty s jogurtem a zeleninové chlebičky, nepopíratelné zklamání. V takzvané místnosti s křišťály a minerály byly vystavené třpytící se křišťály, sošky Buddhy se zkříženými nohama, modré a zelené kusy křemene a lomové kameny ve složitém nasvícení. Místnost byla naplněná slabou vůní kadidla, uspávající hudbou na Panovu flétnu a zvukem tekoucí vody. Harrymu připadalo, že obchod je pěkný až dost, ale celé to bylo přesprávilš okázalé a sotva by to dokázalo někomu vyrazit dech. Případnou dechovou nedostatečnost by mohly vyvolat jediné ceny.

„Cha cha,“ zasmál se Andrew při pohledu na několik cenovek. „Ta ženská je génius.“

Ukázal na zdánlivě dobře situované zákaznické středního věku procházející obchodem: „Generace květinových dětí dospěla. Mají seriózní práci, seriózní příjmy, ale jejich srdce ještě pořád dří kdesi v astrálním světě.“

Vrátili se zpět k pultu. Kyprá žena se usmívala stále stejně zářivě. Vzala Harryho za ruku a vtiskla mu do dlaně modrozelený kámen.

„Jste Kozoroh, že? Položte si tenhle kámen pod polštář. Odstraní veškerou negativní energii v místnosti. Stojí vlastně pětasedesát dolarů, ale mně se zdá, že ho opravdu musíte mít, tak řekněme padesát.“

Otočila se k Andrewovi.

„A vy budete určitě Lev...“

„Ehm, ne, dámo, jsem policista.“ Diskrétně jí ukázal služební průkaz.

Žena zbledla a vyděšeně na něj pohlédla.

„To je strašné. Doufám, že jsem nic neprovedla.“

„Pokud je mi známo, tak ne, madam. Předpokládám, že jste Margaret Dawsonová, dříve Whiteová? Pokud ano, mohli bychom si s vámi promluvit o samotě?“

Margaret Dawsonová se rychle vzchopila a zavolala na jednu z dívek, která převzala pokladnu. Pak dovedla Harryho a Andrewa dolů do zahrady, kde se usadili k bílému dřevěnému stolu. Mezi dvěma stromy byla napnutá síť, o níž si Harry nejprve myslel, že to je rybářská síť, avšak při bližším pohledu se ukázalo, že to je obří pavučina.

„Zdá se, že bude pršet,“ pronesla žena a zamula si ruce.

Andrew si odkašlal.

Žena se kousla do rtu.

„Omlouvám se, konstáble. Jsem z toho trochu nervózní.“

„To je v pořádku, madam. Vy tu tedy máte ale pavučinu.“

„Á, tohle. Ta síť patří Billymu, našemu pavoukovi myšímu. Ted’ asi někde spí.“

Harry si bezděčně přitáhl nohy pod sebe.

„Pavouk myší? Znamená to, že žere... myši?“ zeptal se.

Andrew se usmál.

„Harry je z Norska. Tam nejsou na velké pavouky zvyklí.“

„Aha. Pak vás můžu utěšit tím, že ti velcí nejsou nebezpeční,“ uklidňovala Harryho Margaret Dawsonová. „Naopak tu máme mrňavého smrtelně jedovatého kamarádíčka, který se jmenuje *redback*. Ale tomu se nejlépe daří ve městech, kde se může schovat v davu, aby se tak řeklo. V temných sklepech a vlhkých koutech.“

„Jako byste mluvila o někom známém,“ okomentoval to Andrew. „Ale zpátky k věci, madam. Jde o vašeho syna.“

Nyní paní Dawsonová skutečně zbledla.

„O Evanse?“

Andrew pohlédl na Harryho.

„Pokud víme, neměl dříve s policií žádné problémy, paní Dawsonová,“ pronesl Harry.

„Ne. Ne, to jistě ne. Díky bohu.“

„Zajeli jsme sem vlastně proto, že jsme si všimli, že tohle místo leží na naší zpáteční cestě do Brisbane. Chtěli bychom vědět, jestli jste neznala jistou Inger Holterovou.“

Paní Dawsonová zkusmo vyslovila její jméno. Potom zavrtěla hlavou.

„Evans nikdy neměl moc dívek. Ty, které měl, sem vždycky přivedl, aby mě s nimi seznámil. Co se mu narodilo dítě, které má s... s tou příšernou dívčinou, jejíž jméno si asi ani nechci zapamatovat, jsem mu zakázala..., jsem mu řekla, že si myslím, že by měl trochu počkat. Dokud nenajde tu pravou.“

„Proč by měl čekat?“ byl zvědavý Harry.

„Protože jsem to řekla.“

„Proč jste to řekla, madam?“

„Protože... protože se to moc nehodilo,“ vrhla pohled směrem k obchodu, aby naznačila, že její čas je drahý, „a protože Evans je citlivý kluk, který si všechno hned bere. V jeho životě je spousta negativní energie a on potřebuje ženu, na kterou by se mohl plně spolehnout. Ne tyhle... flundry, které mu jenom pletou hlavu.“

Její duhovky zakryl šedý mrak.

„Vídáte se se svým synem často?“ zeptal se Andrew.

„Evans sem jezdí, jak jen to jde. Potřebuje zdejší klid. Pracuje tak tvrdě, chudák. Ochutnali jste některé z těch bylinek, které prodává? Občas mi sem něco přiveze, dávám si to do čaje a do kávy.“

Andrew si opět odkašlal. Harry koutkem oka zahlédl pohyb mezi stromy.

„Budeme muset jít, madam. Jen ještě poslední otázku.“

„Ano?“

Andrewovi se zřejmě cosi vzpříčilo v krku – neustále kašlal. Pavučina se začala houpat.

„Měla jste vždycky tak světlé vlasy, paní Dawsonová?“

V Sydney přistáli pozdě večer. Harry byl k smrti unavený a toužil jen po hotelové posteli.

„Drink?“ navrhl Andrew.

„Ne, díky,“ odmítl Harry.

„Ani v The Albury?“

„To je skoro povinnost,“ kývl Harry.

„Přesně tak.“

Když vešli, Birgitta se usmála. Obsloužila hosta a přistoupila k nim. Oči upírala na Harryho.

„Nazdárek,“ pozdravila ho švédsky.

Harry cítil, že má chuť se jí schoulit na klín a usnout.

„Dvakrát dvojitý gin s tonikem, ve jménu zákona,“ objednal Andrew.

„Dejte mi radši grapefruitový džus,“ opravil ho Harry.

Přinesla jim pití a naklonila se přes pult.

„Včera to bylo moc milé,“ zašeptala Harrymu opět švédsky. V zrcadle visícím na zdi za ní viděl sám sebe, jak tam sedí s přihloupkým úsměvem na rtech.

„Hele, hele, žádné skandinávské vrkání tady, jo? Díky. Dokud platím pití já, budeme mluvit anglicky.“ Andrew se na oba zamračil.

„A vy dva mladí, teď vám něco povím. Láska je větší mystérium než smrt.“

Záměrně se odmlčel.

„Strýček Andrew vám převypráví prastarou austrálskou legendu, totiž příběh o obřím hadu Bubburovi a Wallaovi.“

Posunuli se blíž. Andrew spokojeně mlaskl a přitom si zapálil doutník.

„Byl jednou jeden mladý válečník, říkali mu Walla, který byl velice zamilovaný do mladé krásné ženy jménem Moora. A ona do něj. Walla prošel kmenovým iniciačním rituálem, stal se mužem, a mohl se tudíž oženit s jakoukoli ženou z kmene, pokud již nebyla provdána a pokud ho chtěla. A Moora ho chtěla. Walla téměř nedokázal svou milou opustit, avšak tradice velela, že musí odjet na loveckou výpravu, neboť kořist z ní měla posloužit jako dary pro nevěstiny rodiče před uspořádáním svatby. Jednoho krásného rána, kdy na listech ležela rosa, se Walla vydal na cestu. Moora mu dala bílé pero z papouška kakadu, které si Walla vetkl do vlasů.

Zatímco byl Walla pryč, šla Moora sbírat med na hostinu. Nebylo snadné ho najít a ona musela zajít dále od tábora než obvykle. Došla do údolí s velkými kameny. Panovalo zde zvláštní ticho, nebylo slyšet ani ptáčka, ani mouchu. Chystala se právě odejít, když si všimla hnízda s několika velkými bílými vejci, největšími, jaká kdy viděla. Ta si musím vzít na hostinu, pomyslela si a natáhla po nich ruku.

V téže chvíli zaslechla, jak přes kameny klouže cosi velkého, a než stihla utéci nebo otevřít ústa, obtočil se jí kolem pasu obrovský hnědožlutý had. Bojovala s ním, ale nedokázala se mu vymanit a had ji začal svírat. Moora vzhlédla k modrému nebi nad údolím a pokusila se zavolat Wallaovo jméno, jenže neměla v plicích vzduch, a nevydala tedy ani hlásku. Had ji svíral stále silněji, až z ní nakonec vymáčkl všechn život a zpřelámal jí všechny kosti v těle. Potom se stáhl zpátky do stínu, odkud přilezl a kde nebyl vůbec vidět, protože svým zbarvením splýval s hrou světla mezi stromy a kameny v údolí.

Uplynuly dva dny, než bylo mezi kameny v údolí nalezeno dívčino rozmačkané tělo. Její rodiče nebyli k utišení, matka plakala a ptala se otce, co řeknou Wallaovi, až se vrátí domů.“

Andrew pohlédl lesknoucíma se očima na Harryho a Birgittu.

„Táborový oheň už téměř dohasínal, když se Walla vrátil následujícího dne za úsvitu domů z lovu. Přestože měl za sebou vyčerpávající cestu, byly jeho kroky lehké a oči mu zářily radostí. Došel k Mooriným rodičům, kteří seděli mlčky u ohně. ‚Zde jsou mé dary,‘ řekl jim. Kořist byla dobrá, přinesl klokana, wombata a stehna z pštrosa emu.

‚Přišel jsi právě včas na pohřeb, Wallo, ty, jenž jsi měl být naším synem,‘ pronesl Moorin otec. Walla se zatvářil, jako by ho někdo uhodil, a téměř nedokázal skrýt svůj smutek a bolest, ale protože byl tvrdý válečník, zadržel slzy a mrazivě se zeptal: ‚Proč jste ji dosud nepohřbili?‘ ‚Protože jsme ji našli teprve dnes,‘ odpověděl otec. ‚V tom případě ji doprovodím a budu si nárokovat její duši. Náš *wirinun* dokáže uzdravit její zlámané nohy, já jí pak vrátím ducha a vdechnu jí opět život.‘ ‚Je pozdě,‘ namítl otec. ‚Její duše už odešla tam, kam odcházejí všechny duše mrtvých žen. Ale ten, kdo ji zabil, stále žije. Znáš svou povinnost, synu?‘

Walla je beze slova opustil. Bydlel v polozemnici společně s ostatními svobodnými muži kmene. Ani s nimi však nemluvil. Uplynulo několik měsíců, během nichž se Walla neúčastnil zpěvů a tanců, jen sedával o samotě. Někteří se domnívali, že mu ztvrdlo srdce a že se snaží zapomenout na Mooru. Ostatní byli toho názoru, že má v úmyslu odejít za Moorou do říše mrtvých žen. ‚To se mu nikdy nepodaří,‘ tvrdili. ‚Existuje jedno místo pro ženy a jiné pro muže.‘

K ohni přistoupila stařena a usadila se u něj. ‚Mýlíte se,‘ vložila se do hovoru. ‚Je jen pohroužený do úvah o tom, jak má svou ženu pomstít. Myslíte si, že se dá Bubbur, velký hnědožlutý had, zabít jen tak oštěpem? Nikdy jste ho neviděli, ale já jsem ho kdysi v mládí spatřila a tehdy mi zešedly vlasy. Byl to ten nejstrašlivější pohled, jaký si dokážete představit. Věřte mým slovům, Bubbura lze přemoci jedině odvahou a lstí. A myslím, že obojí tento mladý válečník má.‘

Následujícího dne přišel Walla k ohni. Oči mu zářily, a když vznesl otázku, kdo by s ním šel sbírat kaučuk, zdálo se, že je téměř v povznesené náladě. ‚My máme kaučuku dost,‘ odpověděli muži překvapení Wallaovou dobrou náladou. ‚Můžeme ti dát.‘ ‚Já chci čerstvý kaučuk,‘ odmítl Walla. Zasmál se jejich vyděšeným tvářím a prohlásil: ‚Pojďte se mnou, ukážu vám, na co ten kaučuk potřebuji.‘ Protože byli zvědaví, šli s ním, a jakmile nasbírali dost kaučuku, doprovodili ho do údolí s velkými kameny. Tam Walla vystavěl nahoře na nejvyšším stromě plošinu a požádal ostatní, aby se uchýlili k ústí údolí. Vzal s sebou na strom pouze svého nejlepšího přítele a odtamtud vyvolával Bubburovo jméno, až se ozvěna rozléhala údolím. Slunce zatím stoupalo na nebi.

Najednou tu byl – obrovská hnědožlutá hlava komíhající se sem a tam a přitom hledající, odkud přichází ten zvuk. Kolem hada se to hemžilo menšími hnědožlutými háďaty, která se očividně vylíhla z vajec, jež viděla Moora. Walla a jeho přítel uplácali z kaučuku velké koule. Když je Bubbur zahlédl na stromě, otevřel tlamu, zakmítal jazykem a sápal se po nich. Slunce nyní dosáhlo vrcholu a Bubburova bíločervená tlama se zatřpytila. Had zaútočil a Walla mu přímo do otevřené tlamy hodil největší kaučukovou kouli. Had instinktivně skousl a zuby se mu zanořily hluboko do kaučuku.

Bubbur se svinul zpět na zem, ale nemohl se zbavit kaučuku, který mu uvízl v tlamě. Walla a jeho přítel dokázali provést stejný kousek se všemi menšími háďaty, brzy je zneškodnili a všechna háďata měla zapečetěné tlamy. Pak zavolal Walla na ostatní muže, kteří bez sebemenšího slitování všechny hady zabili. Vždyť Bubbur připravil o život nejkrásnější dceru kmene a jeho potomci by jednoho dne dorostli a byli by stejně velcí jako jejich rodič. Od tohoto dne se obávaný hnědožlutý had Bubbur vyskytuje v Austrálii jen vzácně. Ale lidský strach mu s každým uplynulým rokem přidává na délce a tloušťce.“

Andrew dopil zbytek ginu s tonikem.

„Jaké z toho plyne poučení?“ zeptala se Birgitta.

„Že láska je větší mystérium než smrt. A že si má člověk dávat pozor na hady.“

Andrew zaplatil pití, poplácal Harryho povzbudivě po rameni a odešel.

Harry otevřel oči. Probouzející se město za okny, z nichž mu líně mávala záclona, hučelo a bzučelo. Zůstal ležet a hleděl na absurditu visící na zdi na opačné straně velké místnosti – fotografii švédského královského páru. Královna s klidným, sebejistým úsměvem a král, který se tváří, jako by mu někdo držel v zádech nůž. Harry chápal, jak se král musel cítit – sám se ve třetí třídě na základní škole nechal přemluvit, aby hrál prince v pohádce *O princezně Játonechci*.

Odkudsi byl slyšet zvuk tekoucí vody. Harry se překulil na druhou polovinu postele, aby mohl přičichnout k jejímu polštáři. Na polštáři leželo chapadlo medúzy – anebo to byl jen dlouhý zrzavý vlas? Vzpomněl si na perex sportovní přílohy v *Dagbladet*: „Erland Johnsen, FC Moss, proslul svými zrzavými vlasy a tím, že jde do hry vždy na plné koule.“

Uvažoval o tom, jak se cítí. Cítil se lehký. Dokonce lehký jako pírkó. Tak lehký, až se obával, že ho povlávání záclon zvedne z postele a vysaje z okna a on popluje v ranní špičce nad Sydney, kde zjistí, že na sobě nic nemá. Došel k závěru, že příčinou té lehkosti bude fakt, že se v průběhu noci důkladně zbavil nejrůznějších tělesných tekutin, takže musel shodit několik kilogramů.

„Harry Hole, osloské policejní ředitelství, proslul svými zvláštními nápady a tím, že má prázdné koule,“ zamumlal.

„Co prosím?“ ozvalo se švédsky.

Birgitta stála v místnosti v mimořádně ošklivém županu a s bílým ručníkem na hlavě zatočeným do obřího turbanu.

„Á, dobré ráno, nespoutaná krásko. Jen jsem se díval na fotografii krále Játonechci támhle na stěně. Nemyslíš si, že by byl radši sedlákem a hrabal se v zemi? Tváří se tak.“

Pohlédla na snímek.

„Ne každému je dána možnost skončit v životě na správném místě. Jak je to například s tebou, poldo?“

Dosedla vedle něj na postel.

„Těžká otázka takhle brzy po ránu. Než odpovím, žádám, aby sis svlékla ten župan. Nechci být rýpal, ale takhle spatra bych řekl, že se ten kus oděvu kvalifikuje na mém žebříčku top ten na pozici ,nejošklivější, jaký jsem kdy viděl‘.“

Birgitta se zasmála.

„Říkám mu zabiják erotiky. Má nezastupitelnou funkci, jestliže začnou být velkohubí cizí muži příliš dotěrní.“

„Nezkoumala jsi, jestli má tahle barva nějaké jméno? Možná vlastníš dosud neznámý odstín, něco jako neobjevené bílé místo na barevné mapě kdesi mezi zelenou a hnědou.“

„Nesnaž se zamluvit moji otázku, ty Norku!“ Praštila ho přes hlavu polštářem, ale po krátkém zápase skončila na lopatkách. Harry jí pevně přidržel ruce, přitom se nad ni sklonil a snažil se ústy zachytit pásek županu. Birgitta vykřikla, když pochopila jeho úmysly, podařilo se jí uvolnit jedno koleno a rezolutně ho kopla do brady. Harry zasténal a odvalil se. Birgitta mu bleskurychle sevřela kolena paže.

„Odpověz!“

„Dobrá, dobrá, vzdávám se. Ano, já jsem skončil v životě na správném místě. Jsem nejlepší polda, jakého si dokážeš představit. Ano, radši budu chytat zlosyny než se hrabat v zemi – nebo chodit na galavečeře a z balkonu kynout davům. A, ano, vím, že je to perverzní.“

Birgitta ho políbila na ústa.

„Taky sis mohla vyčistit zuby,“ ucedil Harry se sevřenými rty.

Spontánně se zaklonila a rozesmála se. Harry využil příležitosti. Rychle zvedl hlavu, zuby uchopil pásek županu a zatáhl. Župan z Birgitty sklouzl, Harry vymrštil kolena a převalil dívku pod sebe. Její kůže byla teplá a po sprchování vláčná.

„Policie!“ vykřikla a obemkla ho nohama. Harry cítil, jak mu v celém těle tepe pulz.

„Znásilnění,“ dodala šeptem a kousla ho do ucha.

Poté spolu hleděli do stropu.

„Přála bych si...,“ začala Birgitta.

„Ano?“

„Ne, nic.“

Vstali a oblékli se. Harry pohledem na hodinky zjistil, že přijde pozdě na ranní poradu. Zastavil se u dveří a Birgittu objal.

„Myslím, že vím, co by sis přála. Přála by sis, abych ti pověděl něco o sobě.“

Birgitta mu stulila hlavu do krční jamky. „Vím, že to nemáš rád. Mám pocit, že všechno, co o tobě vím, jsem z tebe musela vytáhnout. To, že tvoje matka byla hodná a chytrá žena, napůl Sámka, a že zemřela před šesti lety. To, že je tvůj otec učitel a nelíbí se mu, co děláš, ale neříká ti to. A to, že člověk, kterého miluješ nade všechno na zemi, tvoje sestra, má ,tak trošičku‘ Downův syndrom. Jsem ráda, že o tobě vím takovéhle věci. Jenže bych byla radši, kdybys mi je pověděl, protože chceš.“

Harry ji pohladil po zátylku.

„Chtěla bys vědět něco pořádného? Tajemství?“

Přikývla.

„Ale sdílení tajemství lidi svazuje,“ zašeptal jí Harry do vlasů. „A to si ne každý přeje.“

Stáli mlčky v chodbě. Harry se nadechl.

„Celý svůj život jsem byl obklopen lidmi, kteří mě měli rádi. Vždycky jsem dostal všechno, co jsem si přál. Zkrátka si absolutně nedokážu vysvětlit, proč jsem se stal tím, čím jsem.“

Závan od okna pohládl Harryho po vlasech, tak jemně a lehce, až musel zavřít oči.

„Alkoholikem.“

Pronesl to tvrdě a hlasitě. Birgitta se k němu nehybně tulila.

„Aby státní zaměstnanec dostal v Norsku padáka, k tomu už je zapotřebí dost pádný důvod. Nadbytečnost sama o sobě nestačí, slovo lenost se u nás nenosí a svému šéfovi můžeš po libosti nadávat, žádný problém. Popravdě řečeno můžeš si dělat, skoro co chceš, zákony tě chrání proti většině věcí. Výjimku tvoří pití. Jestliže pracuješ u policie a objevíš se v práci víc než dvakrát v podroušeném stavu, je to důvod pro okamžitý vyhozov. U mě bylo jednu dobu snazší spočítat dny, kdy jsem do práce chodil střízlivý.“

Uvolnil sevření a přidržel si Birgittu před sebou. Chtěl vidět, jak bude reagovat. Potom ji k sobě opět přivinul.

„Přesto věci svým způsobem fungovaly a ti, kteří něco tušili, to přehlíželi. Někdo se měl možná ozvat, jenže u policie panuje silná loajalita a soudržnost. Jednou večer jsem jel s kolegou do jednoho terasového bytu na Holmenkollenském kopci, abych položil jistému chlapíkovi pár otázek týkajících se vraždy mezi narkomany. Nebyl v případě ani podezřelý, ale když jsme venku zazvonili, spatřili jsme ho, jak značnou rychlostí vyjíždí z garáže. Skočili jsme tedy do auta a začali ho pronásledovat. Zapnuli jsme majáček na střeše a ujížděli jsme stodesátkou po Sørkedalské ulici. Auto kličkovalo na silnici trochu doleva a doprava, párkrát jsme lízli obrubník a můj kolega se mě zeptal, jestli by neměl převzít řízení. Já jsem se tak snažil toho chlápka neztratit, že jsem to jenom mávnutím ruky zamítl.“

Pozdější události Harry znal už jenom z vyprávění. U Vinderen vyjíždělo od benzinové stanice auto. Seděl v něm mladý kluk, který právě dostal řidičský průkaz a jel svému otci koupit na benzinku cigarety. Oba policisté prolétli spolu s jeho vozem plotem u kolejí, vzali s sebou přístřešek na zastávce, kde ještě před pouhými dvěma minutami stálo pět šest lidí, a zarazili se až o nástupiště na druhé straně trati. Harryho kolega vyletěl čelním sklem a byl nalezen o dvacet metrů dále podél trati. Hlavou narazil do sloupku plotu. Náraz byl tak silný, že se sloupek ohnul. Aby bylo možné stoprocentně určit jeho identitu, museli mu vzít otisky prstů. Chlapec v druhém autě ochrnul od krku dolů.

„Navštívil jsem ho v rehabilitačním ústavu Sunnås,“ pokračoval Harry. „Stále sní o tom, že jednou bude jezdit autem. Mě našli v autě s prasklou lebkou a rozsáhlým vnitřním krvácením. Několik týdnů jsem byl napojený na respirátor.“

Matka se sestrou ho denně navštěvovaly. Seděly každá z jedné strany postele a držely ho za ruku. Otec chodíval večer, mimo návštěvní hodiny. Protože silný otřes mozku způsobil Harrymu poruchy zraku, nesměl ani číst, ani se dívat na televizi. Otec mu tedy předčítal. Sedával těsně u postele a šeptal mu do ucha, aby ho neunavoval. Četl mu Sigurda Hoela a Kjartana Fløgstada, své oblíbené autory.

„Zabil jsem jednoho člověka a druhému zničil život, přesto jsem byl milován a opečováván. Jakmile jsem skončil na vícelůžkovém pokoji, ze všeho nejdřív jsem uplatil pacienta na sousední posteli, aby mi prostřednictvím svého bratra obstaral půllitrovku ginu.“

Harry se zarazil. Birgittin dech byl pravidelný a klidný.

„Šokuje tě to?“ zeptal se.

„Věděla jsem od první chvíle, kdy jsem tě uviděla, že jsi alkoholik,“ odpověděla. „Můj otec je alkoholik.“

Harry nevěděl, co by na to měl říct.

„Povídej dál,“ vyzvala ho.

„Zbytek je..., zbytek se týká norské policie. Možná je lepší to nevědět.“

„Norsko je daleko,“ namítl.

Harry ji rychle objal.

„Dneska už sis toho vyslechla dost. Pokračování následuje v dalším čísle. Musím běžet. Můžu i dneska večer zaskočit do The Albury a zabránit ti v práci?“

Birgitta se poněkud smutně usmála a Harry pochopil, že se do toho začíná zaplétat víc, než by měl.

„Jdete pozdě,“ konstatoval Wadkins, když Harry dorazil do kanceláře. Australan položil na psací stůl svazek papírů.

„Pásmová nemoc. Nějaké novinky?“ zeptal se Harry.

„Tady máte něco na čtení. Yong Sue vyhrabal staré případy znásilnění. Zrovna teď je s Kensingtonem procházejí.“

Harry zjistil, že nejprve potřebuje šálek pořádné kávy, a odkráčel do kantýny. Tam narazil na rovněž čilého McCormacka. Usadili se ke stolu, každý s kávou *flat white*.

„Volali z našeho ministerstva spravedlnosti. Na základě telefonátu norského ministra spravedlnosti. Právě jsem mluvil s Wadkinsem, a jak jsem vyrozuměl, máte v hledáčku nějakého chlápka.“

„Evanse Whitea. No... Prohlásil, že má na dny okolo vraždy alibi. Požádali jsme policii v Nimbinu, aby to prověřila a předvedla k výsledku ženu, o níž White tvrdí, že s ní byl. Whiteovi jsme nařídili, aby se bez svolení nikam nevzdaloval.“

McCormack zachrochtal.

„Setkal jste se s tím chlapem tváří v tvář, pane Holy. Je to on?“

Harry hleděl do kávy. Bílé proužky mléka se v ní točily ve spirále jako vesmírná mlhovina.

„Můžu použít takový příměr, *sir*? Víte, že Mléčná dráha je mlhovina s více než stotisícem milionů hvězd a že kdyby člověk cestoval napříč jedním z ramen té spirály rychlostí světla celých tisíc let, přesto by se dostal jen do poloviny? Nemluvě o cestě podél nebo přes celou Mléčnou dráhu...“

„Na mě je to takhle brzy po ránu trochu moc filozofie, pane Holy. Co se mi tím snažíte říct?“

„Že lidská povaha je velký temný les a nikomu není dáno, aby se s ní během krátkého života zcela seznámil. Tudiž netuším, *sir*.“

McCormack hleděl na Harryho. Tvářil se ustaraně.

„Začínáte mluvit jako Kensington, pane Holy. Možná jsem neudělal dobře, že jsem dal vás dva dohromady, tomu chlapovi koluje v mozku moc podivností.“

Yong Sue položil na projektor fólii.

„V Austrálii je ročně nahlášeno přes pět tisíc případů znásilnění. Je tedy jasné, že je beznadějně pokoušet se najít v takovém výběru určitý vzorec bez použití statistiky. Suché a stručné statistiky. Heslem číslo jedna je statistická významnost. Jinými slovy hledáme systematiku, kterou nelze vysvětlit statistickou náhodností. Heslem číslo dvě je demografie.“

Nejdřív jsem prošel záznamy o neobjasněných vraždách a znásilněních za posledních pět let, která obsahovala slova ‚stopy na krku‘ nebo ‚škrcení‘. Našel jsem dvanáct vražd a několik stovek znásilnění. Potom jsem výběr omezil tím, že jsem zadal, že oběti měly být mladé blonděté ženy mezi šestnácti a pětatřiceti žijící na východním pobřeží. Veřejná statistika a údaje týkající se barvy vlasů z našeho vlastního pasového úřadu ukazují, že tato skupina činí méně než pět procent ženského obyvatelstva. Přesto mi zbylo sedm vražd a víc než čtyřicet znásilnění.“

Yong Sue položil na projektor novou fólii s údaji v procentech a se sloupcovým diagramem. Nechal ostatní, aby si vše přečetli, a nijak to nekomentoval. Následovalo dlouhé ticho. Wadkins se ujal slova jako první:

„Znamená to tedy...“

„Ne,“ odvětil Yong Sue. „Neznamená to, že bychom věděli něco, co jsme nevěděli už předtím. Čísla jsou příliš vágní.“

„Ale můžeme se *domnívat*,“ namítl Andrew. „Například se můžeme domnívat, že tu máme člověka, který systematicky znásilňuje blonděté ženy a méně systematicky je vraždí. A rád rukama svírá ženské krky.“

Náhle chtěli mluvit všichni najednou a Wadkins musel shromážděné požádat, aby sklapli. Harry dostal slovo nejdřív:

„Proč nebyla ta souvislost nalezena dřív? Mluvíme přece o sedmi vraždách a čtyřiceti až padesáti znásilněních, které spolu mohou souviset.“

Yong Sue pokrčil rameny.

„Znásilnění je bohužel i v Austrálii na denním pořádku a ne vždy má takovou prioritu, jak bychom rádi.“

Harry přikývl. Necítil důvod chlubit se svou vlastní zemí.

„Navíc většina pachatelů znásilňuje ve městě nebo v místě, kde bydlí, a pak neuteče. Proto neexistuje v běžných případech znásilnění žádná systematická spolupráce mezi jednotlivými státy. Problémem v těch případech, jichž se týká moje statistika, je právě geografická roztržštěnost.“

Yong Sue ukázal na seznam místních jmen a dat.

„Jeden den v Melbourne, o měsíc později v Cairnes a týden nato v Newcastlu. Znásilnění ve třech různých státech za méně než dva měsíce. Někdy s kuklou, někdy s maskou, nejméně jednou s nylonovou punčochou a několikrát oběti násilníka vůbec neviděly. Místa činu variují od temných postranních uliček po parky. Všechny ženy byly vtaženy do auta nebo se k nim vloupal v noci domů. Zkrátka neexistuje tu žádná spojitost, s výjimkou toho, že všechny oběti byly blondýny, byly škrceny a žádná z nich nedokázala poskytnout policii popis pachatele. Vlastně ještě jedna věc. Vrah je velice čistotný. Bohužel. Oběti pravděpodobně myje, odstraňuje po sobě veškeré stopy: otisky prstů, sperma, vlákna z oděvu, vlasy, kůži zpod nehtů obětí a tak dále. Ovšem mimo to nenacházíme nic z toho, co si obvykle spojujeme se sériovým vrahem. Žádné stopy po bizarních či rituálních úkonech nebo ‚vizitky‘ pro policii, které by hlásaly ‚byl jsem tady‘. Po těch třech znásilněních během dvou měsíců je celý rok klid. Pokud tedy ovšem dotyčný nemá na svědomí i jiná znásilnění nahlášená v daném roce. To ale netušíme.“

„Co ty vraždy?“ zeptal se Harry. „Nemělo vás něco trknout?“

Yong Sue zavrtěl hlavou.

„Geografický rozptyl. Jestliže policie v Brisbane najde mrtvou ženu, která byla znásilněna, pak nehledají na prvním místě v Sydney. Navíc jsou ty vraždy od sebe natolik časově vzdálené, že bylo obtížné vidět v tom nějakou jasnou souvislost. Škrcení přece jen není v případech znásilnění zrovna neobvyklý způsob vraždy.“

„Copak v Austrálii nemáte fungující federální policii?“ ptal se dál Harry.

Všichni kolem stolu se usmáli. Harry to nechal být a změnil téma.

„Jestliže to je sériový vrah...“ začal.

„... tak mívá většinou modus operandi, téma,“ doplnil ho Andrew. „Jenže tenhle ho nemá, že?“

Yong Sue přikývl. „U policie určitě existuje někdo, kdo si někdy během těch let pomyslel, že by to mohl být sériový vrah.“

Pravděpodobně si vytahal staré případy z archivů a porovnal je, avšak odlišnosti byly příliš velké na to, aby to podpořilo jeho podezření.“

„Pokud je to sériový vrah, nebude si více či méně vědomě přát, aby byl dopaden?“ otázal se Lebie.

Wadkins si odkašlal. Tohle byla jeho parketa.

„Často se to tak v kriminalistické literatuře prezentuje,“ spustil. „To, že vrahovo jednání je vlastně voláním o pomoc, že dotyčný zanechává drobné kódované zprávy a stopy, které jsou výrazem jeho nevědomého přání, aby ho někdo zastavil. A někdy to tak bývá. Jenže se obávám, že to není tak jednoduché. Většina sériových vrahů je jako většina lidí: raději nechtějí být chyceni. A jestliže tohle je skutečně sériový vrah, pak nám neposkytl mnoho indicií, se kterými bychom mohli pracovat. Nelíbí se mi na tom víc věcí...“

Povyτάhl horní ret a odhalil řadu žlutých zubů v horní čelisti.

„Za prvé fakt, že ty vraždy nemají zdánlivě nic společného, s výjimkou skutečnosti, že oběti byly blondýny a vrah je uškrtil. Což může naznačovat, že ty vraždy považuje za izolované události, za jakési solitérní umělecké dílo, které se má lišit od všeho, co udělal předtím. A to nám práci výrazně ztěžuje. Nebo tu máme nějaký skrytý modus operandi, který prozatím nevidíme. Může to ale znamenat také to, že vrah vůbec nemá v úmyslu zabíjet, jen je to podle něj v některých případech nutné, například proto, že oběti znásilnění zahlédnou jeho tvář, brání se, křičí o pomoc nebo se stane něco jiného nepředvídaného.“

„Co když vraždil jen v případech, kdy se mu nepostavil?“ navrhl Lebie.

„Možná bychom měli povolát nějaké psychology, aby se na ty případy podívali blíž,“ prohlásil Harry. „Třeba by dokázali sestavit psychologický profil, který by nám pomohl.“

„Možná,“ přikývl Wadkins. Zdálo se, že myslí na něco úplně jiného.

„Co je ta druhá věc, *sir*?“ chtěl vědět Young Sue.

„Cože?“ Wadkins se probral.

„Povídal jste za prvé. Co je ta druhá věc, která se vám nelíbí?“

„To, že s tím najednou přestává,“ odpověděl Wadkins. „Může to mít samozřejmě čistě praktické důvody. Třeba že někam jede nebo je nemocný. Jenže to může být i proto, že má pocit, že někdo brzy začne tušit spojitost. Takže s tím na chvíli skončí. Takhle...“ Luskal prsty.

„A v tom případě mluvíme o skutečně nebezpečném člověku. V tom případě je disciplinovaný a lstivý a není hnán tím typem sebedestruktivní vášně, která neustále eskaluje, až nakonec vede k odhalení většiny sériových vrahů. V tom případě je to vypočítavý, chytrý zločinec, kterého těžko dopadneme, dokud nepřipraví skutečně krvavou lázeň. Pokud to vůbec někdy dokážeme.“

V místnosti se rozhostilo pochmurné ticho. Harry se ořásl. Myslel na sériové vrahy, o nichž četl a kteří nikdy nebyli dopadeni, protože se policie zasekla kvůli tomu, že vraždy najednou ustaly. Dodnes u některých z nich není jasné, zda je vrah již mrtev nebo zda se jen stáhl do ústraní.

„Co teď uděláme?“ zeptal se Andrew. „Vyzveme všechny blondýny, které nejsou v důchodovém věku, aby se zdržovaly po večerech doma?“

„To bychom riskovali jen to, že pachatel někam zaleze a my ho nikdy nenajdeme,“ odušil Lebie. Vytáhl kapesní nůž a pečlivě si s ním začal čistit nehty.

„Na druhou stranu dovolíme, aby se všechny australské blondýny staly pro tohohle chlápka návnadou?“ zeptal se Yong Sue.

„Výzvat lidi, aby se drželi doma, nepomůže,“ namítl Wadkins. „Jestliže hledá oběť, najde ji. Nebylo to tak, že se k několika obětem i vloupal? Na výzvu zapomeňte. Musíme ho vykourit.“

„A jak? Operuje po celé zatracené východní Austrálii a nikdo neví, kde udeří. Znásilňuje a zabíjí naprosto náhodně,“ pronesl Lebie ke svým nehtům.

„To není pravda,“ nesouhlasil Andrew. „U chlapíka, který tohle dělá tak dlouho, není nic náhodné. Možná to vypadá, že řada sériových vrahů si přeje získat svými vraždami publicitu. Zanechávají na místech činu znamení, ‚podepisují se‘. Tenhle ale ne. Naopak se snaží vyvarovat se podobností. Prozrazuje ho jenom způsob škrcení. Jinak je naprosto nevypočitatelný. To si alespoň myslí. Jenže se plete. Protože modus operandi tady je. Vždycky existuje. Ne proto, že by si to člověk plánoval, ale proto, že všichni lidé jsou otroky zvyku, v tomhle ohledu neexistuje rozdíl mezi mnou, vámi a násilníkem. Jde jen o to, abychom zjistili, jaké zvyky náš člověk má.“

„Ten chlap je blázen,“ konstatoval Lebie. „Nejsou snad zpravidla všichni sérioví vrazi schizofrenici? Slyší hlasy, které jim přikazují, aby zabíjeli, a tak? Souhlasím s Harrym, povolejme nějakého maníka přes psychu.“

Wadkins se podrbl na zátylku. Zdálo se, že je poněkud zmatený.

„Psycholog by nám jistě dokázal prozradit hodně o sériových vrazích, jenže není jisté, že právě sériového vraha hledáme,“ namítl opět Andrew.

„Sedm vražd. Tomu už se dá říkat sériový vrah,“ ušklíbl se Lebie.

„Poslyšte.“ Andrew se naklonil nad stůl a zvedl své velké černé ruce. „Pro sériového vraha je sexuální akt podřízen vraždě. Je pro něj nesmyslné znásilňovat a potom nezabíjet. Ovšem pro našeho muže je nejdůležitější znásilnění. V těch případech, kdy zabíjí, k tomu možná jenom má praktický důvod, jak povídal Wadkins. Například to, že by ho oběti mohly odhalit. Že viděly

jeho tvář.“ Andrew se odmlčel. „Nebo že vědí, kdo je.“ Položil ruce před sebe.

V koutě skřípal větrák, vzduch však byl přesto hustší než jindy.

„Statistika je pěkná věc,“ odušil Harry, „ale nesmíme se jí nechat oklamat. Když obrátím jedno norské přísloví – aby se nestalo, že pro samý les neuvidíme stromy.“

Wadkins vytáhl kapesník a osušil si jím pot z čela.

„Možná se část významu jistě výtečného norského přísloví pana Holyho vytratila v překladu, ale tady tomu já nerozumím ani za mák,“ pronesl.

„Myslím tím, že nesmíme dovolit, aby velký obraz zastínil fakt, že vražda Inger Holterové může být osamocenou událostí. I během morové rány zemřeli přece někteří lidé na běžný zápal plic, ne? Předpokládejme, že Evans White není sériový vrah. Fakt, že tu běhá nějaký jiný chlápek a vraždí blondýny, ještě neznamená, že Evans White nemohl zabít Inger Holterovou.“

„To vyjádření je sice trochu komplikované, ale chápeme, co jste tím chtěl říct, pane Holy,“ okomentoval to Wadkins a shrnul to: „Dobrá, lidi. Hledáme násilníka a možná – opakuju – *možná* sériového vraha. McCormack rozhodne, jestli zintenzivníme vyšetřování. Mezitím budeme pracovat normálně s tím, co máme. Kensingtone, nějaké novinky?“

„Pan Holy nestihl ranní poradu, proto opakuju, že jsem mluvil s Robertsonem, úžasným domácím Inger Holterové, a zeptal jsem se ho, zda mu něco neříká jméno Evans White. Nejspíš byl právě střizlivý, protože si skutečně na něco vzpomněl. Zajedeme tam odpoledne. Jinak jsem volal našemu dobrému příteli, šerifovi z Nimbinu. Ta Angeline Hutchinsonová potvrdila, že byla u Evanse Whitea dva dny předtím, než byla nalezena Inger Holterová.“

Harry zaklel.

Wadkins tleskl. „Dobrá, zpátky do práce, hoši. Ať toho hajzla čapneme.“

Poslední větu pronesl bez výraznějšího přesvědčení v hlase.

Harry kdysi někde slyšel, že psi mají průměrnou krátkodobou paměť tři vteřiny, avšak že ji lze neustálým procvičováním výrazně zlepšit. Výraz „Pavlovovi psi“ je odvozen od experimentů ruského fyziologa Ivana Petroviče Pavlova, při nichž Pavlov zkoumal takzvané podmíněné reflexy nervového systému. Podávání žrádla psům vždy po určitou dobu doprovázel specifickým signálem. Pak jednoho dne spustil signál, ovšem žrádlo psům nedal. Přesto začaly psí slinné žlázy a žaludky produkovat sliny a šťávy nutné k trávení žrádla. Možná to není právě překvapivé, ale v každém případě to Pavlovovi vyneslo Nobelovu cenu. Dokázal tím, že neustálým opakováním si tělo vytváří „paměť“.

Když tedy Andrew podruhé během několika málo dnů poslal Robertsonova tasmánského čerta dobře mířeným kopancem do roští, bylo možné se domnívat, že zvířeti ten zážitek utkví ve vědomí poněkud delší dobu než po prvním kopanci. Až Robertsonův pes příště zaslechne za brankou cizí kroky, možná ho začnou bolet žebra, místo aby se mu začal vařit jeho mrňavý zlobný mozek.

Robertson je přivítal v kuchyni a nabídl jim pivo. Andrew s díky přijal, Harry však požádal o sklenici minerálky. Tou ovšem nemohl Robertson sloužit, a proto si Harry pomyslel, že se bude muset spokojit s cigaretou.

„Raději ne,“ pronesl Robertson, když Harry vytáhl krabičku cigaret. „V mém domě platí zákaz kouření. Cigarety jsou pro vaše tělo nezdravé,“ dodal a vyhltl polovinu obsahu pivní lahve.

„Tak vy se zajímáte o zdraví?“ zeptal se Harry.

„Jistěže,“ odušil Robertson a tvářil se, že přeslechl sarkastický tón. „Tady v domě nekouříme ani nejíme maso a ryby. Dýcháme čerstvý vzduch a jíme to, co nám poskytuje příroda.“

„Platí tohle i pro psa?“

„Můj pes od štěněcího věku neochutnal maso ani rybu. Je to pravý laktovegetarián,“ pronesl Robertson, očividně s hrdostí.

„To vysvětluje jeho mizerné rozpoložení,“ zamumlal Andrew.

„Pochopili jsme to tak, že znáte Evanse Whitea, pane Robertstone. Co nám o něm můžete povědět?“ zeptal se Harry a vytáhl poznámkový notes. Neměl v úmyslu si dělat poznámky, ale ze zkušenosti věděl, že když notes vytáhne, dodá to lidem pocit, že jsou jejich svědecké výpovědi důležitější. Nevědomky pak důkladněji přemýšlejí, dávají si na čas, aby všechno řekli správně, a přesněji uvádějí taková fakta jako čas, jména a místa.

„Tady konstábl Kensington mi zavolal, aby se zeptal, kdo navštěvoval Inger Holterovou v době, kdy tu bydlela. A já jsem mu řekl, že jsem zašel nahoru do jejího pokoje a prohlédl si tu fotku připevněnou na zdi a že jsem přišel na to, že toho chlápka s dítětem na klíně jsem už viděl.“

„Vážně?“

„Ano, co já vím, byl tu ten chlap dvakrát. Poprvé se zamkli v jejím pokoji a dělali to skoro dva dny. Inger byla velice..., ehm, hlasitá. Báł jsem se, co na to asi řeknou sousedi, a pustil jsem radši nahlas hudbu, abych je neuvedl do rozpaků. Tedy Inger a toho chlápka. Ačkoli se nezdálo, že by je to nějak zvlášť trápilo. Podruhé sem jenom na chvíli zaskočil a zase hned odmaširoval.“

„Pohádali se?“

„Dalo by se to tak říct. Křičela za ním, že té děvce poví, jak je hajzl. A že jistému muži prozradí jeho plány.“

„Jistému muži?“

„Řekla nějaké jméno, ale já si ho nepamatuju.“

„A ta děvka, kdo by to mohl být?“ zeptal se Andrew.

„Snažím se neplést se do soukromého života svých nájemníků, konstáble.“

„Vynikající pivo, pane Robertstone. Kdo je ta děvka?“ Andrew se tvářil, jako by Robertsonovu námitku neslyšel.

„No... Kdo ví?“ pronesl Robertson táhle a pohledem nervózně přeskakoval z Andrewa na Harryho. Pokusil se o úsměv.

„Asi bude pro vyšetřování důležitá, vidíte?“ Otázka zůstala viset ve vzduchu, avšak ne dlouho. Andrew s bouchnutím odložil lahev od piva a naklonil se až k Robertsonovu obličej.

„Vy se moc díváte na televizi, pane Robertstone. Ve skutečnosti to nefunguje tak, že vám teď diskrétně přisunu přes stůl stodolarovou bankovku, vy mi pošeptáte to jméno a pak si každý beze slova půjdeme svou cestou. Ve skutečnosti to funguje tak, že my teď zavoláme policejní vůz, který sem přijede se zapnutým majáčkem a sirénou, nasadíme vám pouta, a ať už budete v rozpacích, nebo ne, naložíme vás za přihlížení sousedů do auta. Pak vás odvezeme na stanici, posvítíme vám do ksichtu lampičkou a zavřeme vás tam na noc jako ‚možného podezřelého‘, jestliže to z vás do té doby nevypadne nebo pokud se neobjeví váš advokát. Pravděpodobně budete obviněn ze zadržování informací a bránění vyšetřování vraždy. Tak budete automaticky spoluviníkem, tam je horní hranice sazby šest let. Jak to tedy bude, pane Robertstone?“

Robertson zbledl a otevřel několikrát ústa, aniž však vydal nějaký zvuk. Podobal se akvarijní rybičce, která právě pochopila, že nebude nakrmena, nýbrž že se sama má stát krmivem.

„Já... Nechtěl jsem tím naznačit, že...“

„Naposledy: Kdo je ta děvka?“

„Myslím, že je to ta na té fotce... Ta, co tady byla...“

„Na jaké fotce?“

„Stojí za Inger a tím chlápem na té fotce, co má Inger v pokoji. Ta malá hnědá s čelenkou. Poznal jsem ji, protože tu před pár týdnů byla a ptala se po Inger. Došel jsem pro ni a Inger s ní pak mluvila venku na schodech. Postupně zvyšovaly hlas a čím dál šťavnatěji si nadávaly. Potom práskly dveře a Inger s pláčem odběhla do svého pokoje. Od té doby jsem tu ženu neviděl.“

„Dojděte laskavě pro ten snímek, pane Robertstone. Mám jeho kopii v kanceláři.“

Robertson byl ochota sama a vyběhl schody k Ingerinu pokoji. Jakmile se vrátil, stačil Harrymu jediný rychlý pohled, aby dokázal určit, kterou z žen na fotografii Robertson míní.

„Když jsme se s ní setkali, zdál se mi její obličej nějak povědomý,“ konstatoval Harry.

„Vždyť je to matka Tereza,“ vykřikl Andrew udiveně.

„Vsadím se, že její skutečné jméno zní Angeline Hutchinsonová.“

Při odchodu tasmánského čerta nikde neviděli.

„Detektive Kensingtone, už sis položil otázku, proč tě všichni oslovují konstáble?“ zeptal se Harry poté, co nasedli do auta.

„To možná souvisí s tím, jak důvěryhodně působím. Konstábl, to zní tak nějak jako dobrosrdečný strýček, ne?“ pronesl Andrew spokojeně. „A já beztak nemám to srdce je opravovat.“

„Jo, jsi úplný plyšový medvídek,“ zasmál se Harry.

„Medvídek koala,“ dodal Andrew.

„Horní hranice šest let. Lháři.“

„To bylo první, co mě napadlo.“

V Sydney přšelo. Voda bušila o asfalt, stříkala po fasádách domů a během minuty vytvořila říčky tekoucí podél obrubníků. Lidé se utíkali schovat a voda jim pleskala pod podrážkami. Někteří očividně uvěřili ranní předpovědi počasí a vzali si s sebou deštníky. Ty nyní na ulici rašily jako obrovské barevné muchomůrky. Andrew a Harry stáli na červenou ve William Street u Hyde Parku.

„Vzpomínáš si na toho Austrálce, co seděl tehdy večer v tom parku hned u The Albury?“ zeptal se Harry.
„V Green Parku?“
„Snažil se tě pozdravit, ale ty jsi mu neodpověděl. Proč?“
„Neznal jsem ho.“
Naskočila zelená a Andrew drsně sešlápl plyn.

Harry vešel do The Albury, kde bylo téměř prázdno.

„Jsi tu brzo,“ přivítala ho Birgitta. Ukládala do polic čisté sklenice.
„Říkal jsem si, že obsluha tu bude určitě lepší, než vypukne každodenní shon.“
„Obsluhujeme tu všechny stejně.“ Štůpla Harryho do tváře. „Co si dáš?“
„Jenom kafe.“
„To je na účet podniku.“
„Díky, poklade.“
Birgitta se zasmála.

„Poklade? Takhle nazývá můj otec matku.“ Posadila se na stoličku a naklonila se přes pult k Harrymu. „Vlastně by mě mělo přinejmenším zneklidnit, jestliže mě chlap, kterého neznám ani týden, začne takhle důvěrně oslovovat.“

Harry nasál její vůni. Vědci vědí stále ještě velice málo o tom, jak čichové centrum v mozku přetváří nervové impulzy z čichových buněk v určité smyslové vjemy. Harry však nemyslel tolik na to, jakým způsobem se to odehrává, věděl jen, že když cítí Birgittinu vůni, začínají se mu v hlavě i v těle odehrávat všemožné podivuhodnosti. Například se mu zpola přivrou oční víčka, koutky úst se mu roztáhnou do širokého úsměvu a výrazně se mu zlepší nálada.

„Uklidni se. Copak nevíš, že ‚poklad‘ patří k naprosto nerizikovým oslovením?“
„Nevěděla jsem, že existují nějaká neriziková oslovení.“
„Ale ano. Tak třeba ‚zlato‘. ‚Lásko‘. Nebo ‚kočičko‘.“
„A jaká jsou ta riziková?“

„No... Dost riziková jsou taková ta mazlivá slůvka, však víš. Taková ta oslovení, která se nepoužívají běžně a nejsou neosobní, ale naopak to jsou na míru ušité, intimní výrazy. A obvykle se ještě vyslovují nosově, aby měla ten příjemný zvuk, který člověk používá při hovoru s dětmi. V takovém případě existuje důvod k obavám...“

„Nechceš mi dát pár příkladů?“
„Kde je to kafe?“

Birgitta po něm plácla utěrkou. Pak mu nalila kávu do velkého hrnku. Stála k němu obrácená zády a Harry dostal chuť se po ní natáhnout a pohladit ji po vlasech.

„A teď jsem na řadě já. Chci slyšet zbytek toho vyprávění.“ Posadila se a položila svou ruku na jeho. Harry upil kávy a ohlédl se. Nadechl se.

„Jmenoval se Stiansen, ten můj kolega. Křestním jménem Ronny. Drsnácký jméno. Ale on žádný drsnák nebyl. Byl to hodný, dobrosrdečný kluk, který byl rád policistou. Přinejmenším většinou. Měl pohřeb, když jsem byl ještě napojený na respirátor. Můj šéf na policejním ředitelství mě později v nemocnici navštívil. Vyřídil mi pozdrav od osloské vrchní policejní náčelnice, už tehdy jsem měl tušit nějakou všivárnu. Jenže jsem byl střízlivý a náladu jsem měl na bodu mrazu. Sestra zjistila, že se mi podařilo propašovat dovnitř alkohol, a přestěhovala mého souseda do jiného pokoje, takže jsem dva dny nepil. ‚Vím, o čem přemýšlíte,‘ prohlásil šéf. ‚Už na to nemyslete, máte tu práci.‘ Myslel si, že uvažuji o sebevraždě. Mýlil se. Uvažoval jsem o tom, jak bych si obstaral chlast.“

Můj šéf je chlap, co nedokáže dlouho chodit kolem horké kaše. ‚Stiansen je mrtvý. Jemu už teď ničím nepomůžete,‘ spustil. ‚Jediný, komu můžete pomoci, jste vy sám a vaše rodina. A my. Četl jste noviny?‘ Odpověděl jsem, že jsem nečetl vůbec nic, že mi otec předčítal nějaké knihy, ale že jsem ho požádal, abychom spolu o té nehodě vůbec nemluvili. Šéf prohlásil, že to je dobře. Fakt, že jsem o tom s nikým nemluvil, prý celou věc jenom usnadňuje. ‚To auto jste totiž neřídil vy. Nebo jinak řečeno, za volantem neseděl opilý policista z osloského policejního ředitelství.‘ Zeptal se mě, jestli jsem to pochopil. Že řídil Stiansen. Ten z nás, u něhož krevní testy prokázaly, že byl naprosto střízlivý.

Šéf mi ukázal dva týdny staré noviny a já jsem svým poněkud zastřeným zrakem spatřil, že tam píšou, že řidič byl na místě mrtev a jeho kolega-spolujezdec utrpěl závažná poranění. ‚Jenže na sedadle řidiče jsem seděl já,‘ ozval jsem se. ‚O tom pochybuju. Našli vás na zadním sedadle,‘ vysvětlil šéf. ‚Nezapomeňte, že jste utrpěl těžký otřes mozku. Řekl bych, že si z té jízdy vůbec nic nepamatujete.‘ Samozřejmě jsem pochopil, kam tím míří. Tisk zajímala pouze řidičova krevní zkouška, a pokud

ten byl čistý, nikdo se neptal na výsledky mojí krevní zkoušky. Pro policejní sbor už byla ta záležitost dost zlá i tak.“

Birgittě naskočila mezi očima hluboká vráska a dívka ohromeně vzhledla.

„Ale jak dokázali říct Stiansenovým rodičům, že auto řídil on? Takoví lidi musí být naprosto bezcitní! Jak...“

„Jak jsem povídal, lojalita je v rámci sboru silná. V některých případech může ohled na sbor dostat přednost před ohledem na pozůstalé. Je ale možné, že Stiansenovým rodičům sdělili v tomhle případě verzi, se kterou i oni dokázali snáze žít. V šéfově podání Stiansen promyšleně zariskoval v honu na možného drogového dealera a vraha a neštěstí se může ve službě přihodit každému. A ten kluk ve druhém autě byl přece jen nezkušený řidič, takže se nedalo vyloučit, že jiný šofér by vyhodnotil tu situaci jinak a nevjel by nám do cesty. Nezapomeň, že jsme měli zapnutý majáček.“

„A jeli jste sto deset.“

„Tam, kde byla padesátka. Ano, tomu klukovi se to samozřejmě za vinu dávat nedalo. Šlo o argumentaci. Proč by měla rodina vědět, že jejich syn byl spolujezdec? Prospělo by rodičům, kdyby jejich syn získal posmrtně pověst člověka, který nezasáhl a nechal svého opilého kolegu řídit auto? Šéf snášel jeden argument za druhým. Mě bolela hlava tak, až jsem myslel, že mi praskne. Nakonec jsem se naklonil přes okraj postele a začal dávat zelené zvratky. Přiběhla sestra. Následujícího dne přišla Stiansenova rodina. Rodiče a mladší sestra. Přinesli mi květiny a vyjádřili přání, abych se brzy uzdravil. Otec prohlásil, že obviňuje sám sebe, protože nikdy synovi nezakazoval riskantní jízdu. Brečel jsem jako dítě. Každá vteřina pro mě byla jako pomalá poprava. Seděli u mě přes hodinu, než odešli.“

„Proboha, cos jim vykládal?“

„Nic. Oni vykládali *mně*. O Ronnym. O tom, jaké měl plány, co chtěl dělat a čím se chtěl stát. O jeho přítelkyni, která studuje v USA. O tom, že se o mně zmiňoval. Že jsem zdatný policista a dobrý kamarád. Člověk, na kterého se dá spolehnout...“

„Co se stalo dál?“

„Ležel jsem v nemocnici dva měsíce. Občas za mnou zaskočil šéf. Jednou mi zopakoval to, co už předtím říkal. ‚Vím, o čem přemýšlíte. Nechte toho.‘ A tentokrát měl pravdu. Chtěl jsem umřít. Možná že v tom zastření pravdy byl záchvív altruismu, nejhorší nebyla sama lež. Nejhorší bylo, že jsem si zachránil vlastní kůži. Možná to zní divně, ale já jsem o tom hodně přemýšlel, tak mi dovol, abych ti to vysvětlil.“

V padesátých letech dvacátého století se jeden mladý univerzitní pedagog jménem Charles Van Doren proslavil po celých Spojených státech, protože naprosto suverénně vystupoval ve vědomostním soutěžním pořadu běžícím na jednom z celoplošných televizních kanálů. Týden po týdnu porážel své soupeře. Některé otázky byly neuvěřitelně obtížné a všichni diváci nad tímhle chlapíkem, který zdánlivě dokázal odpovědět na cokoli, otvírali úžasem ústa. Van Doren dostával poštou nabídky k sňatku, vznikl jeho fanklub a jeho přednášky na univerzitě samozřejmě praskaly ve švech. Nakonec veřejně vystoupil a přiznal se, že mu producent pořadu dával veškeré otázky předem.

Když se ho ptali, proč ten podvod odhalil, vyprávěl o strýčkovi, který se své ženě, Van Dorenově tetě, přiznal, že jí byl nevěrný. Přiznání způsobilo v rodině značný poprask. Van Doren se později zeptal strýce, proč o nevěře vykládal. Ta událost se totiž odehrála před několika lety a strýc už s bývalou milenkou kontakt neudržoval. Strýc odpověděl, že nejhorší nebyla sama nevěra. Nejhorší bylo to, že se nemohl zbavit pocitu viny, ten už prý nedokázal vydržet. A stejné to bylo i s Charlesem Van Dorenem.

Myslím si, že lidé cítí jistou potřebu trestu, jestliže už sami nedokážou akceptovat svoje vlastní jednání. Já jsem po něm každopádně toužil. Chtěl jsem být potrestán, bičován, mučen, ponížen. Cokoli, jen abych s tím vším mohl zúctovat. Jenže neexistoval nikdo, kdo by mě potrestal. Dokonce mě ani nemohli vyhodit z práce, oficiálně jsem byl přece střízlivý. Naopak se mi od vrchní policejní náčelnice dostalo veřejného uznání, protože jsem byl v aktivní službě těžce zraněn. Takže jsem se místo toho potrestal sám. Udělil jsem si nejpřísnější trest, jaký jsem si dokázal vymyslet. Rozhodl jsem se, že budu dál žít bez alkoholu.“

Do baru přicházeli první hosté. Birgitta jim naznačila, že se jim bude hned věnovat.

„A od té doby?“

„Vzchopil jsem se, začal jsem pracovat. Pracoval jsem déle než ostatní. Trénoval jsem. Chodil jsem na dlouhé výlety. Četl jsem knihy. Trochu jsem studoval práva. Přestal jsem se stýkat se špatnými kamarády. Ostatně i s těmi dobrými. S těmi, kteří mi zbyli i potom, co mě ovládl alkohol. Nevím vlastně proč, bylo to jako vánoční úklid. Všechno staré v mém životě muselo pryč, ať už to bylo dobré, nebo špatné. Jednoho dne jsem obvolal všechny, o nichž jsem se domníval, že jsem je ve svém dřívějším životě znal, a řekl jsem jim: ‚Ahoj, už se nemůžeme scházet. Jsem rád, že jsem tě poznal.‘ Většina to akceptovala. Pár z nich bylo dokonce rádo. Někteří tvrdili, že se uzavírám do sebe. No, možná měli pravdu. Poslední tři roky jsem trávil víc se svou sestrou než s kýmkoli jiným.“

„A ženy ve tvém životě?“

Harry se podíval k opačné straně barového pultu. Několik hostů začínalo být netrpělivých.

„To je jiný a nejméně stejně dlouhý příběh. A starý. Po té nehodě to za moc nestálo. Nejspíš se ze mě stal osamělý vlk, který si hledí svého. Kdoví, možná jsem byl prostě šarmantnější, když jsem býval opilý?“

Harry si přilil do kávy mléko a při tom pomyšlení se oťásl.

„Proč tě poslali sem?“

„Někdo nahoře se domníval, že bych tady mohl být užitečný. Tohle je nejspíš jakási zátěžová zkouška, jak funguju pod tlakem. Jestliže tohle zvládnou, aniž bych ze sebe udělal idiota, otevřou se mi doma jisté možnosti, jak jsem pochopil.“

„A to ti připadá důležité?“

Harry pokrčil rameny.

„Důležitých věcí asi moc nebude.“ Pokývl směrem k druhému konci barového pultu. „Rozhodně ne natolik, jako je pro támhlety chlápky podstatné dostat rychle něco k pití.“

Birgitta zmizela, Harry zůstal sedět a míchal kávu. Upoutal ho zvuk z televizoru zavěšeného nad policemi s lahvemi v baru. Vysílali zprávy a po chvíli Harry vyrozuměl, že jde o skupinu Austrálců, kteří si nárokují určité území.

„... v souladu s novým zákonem Native Title,“ prohlásil moderátor.

„Spravedlnost tedy zvítězí...,“ uslyšel za sebou Harry hlas.

Otočil se. Tyčila se nad ním dlouhonohá žena s hrubými rysy, natřená hnědým make-upem a se světlou parukou. Nejprve ji nepoznal, potom však identifikoval tupý nos a mezery mezi předními zuby.

„Klaun!“ zvolal. „Otto...“

„Otto Rechnagel, osobně, *handsome*. Tohle je nevýhoda těch vysokých podpatků. Vlastně jsem radši, když jsou moji muži vyšší než já. Smím?“ Usadil se na barové stoličce vedle Harryho.

„Co je váš oblíbený jed?“ zeptal se ho Harry a snažil se upoutat pozornost kmitající Birgitty.

„V klidu, ona to ví,“ odtušil Otto.

Harry mu nabídl cigaretu, kterou Otto bez poděkování přijal a zasunul ji do růžového náústku. Harry vytáhl sirku, Otto na něj významně pohlédl a vpadlými tvářemi vtáhl kouř. Krátké šaty se mu lepily ke štíhlým stehnům v punčocháčích. Harry musel v duchu uznat, že Ottův převlek je malé mistrovské dílo. Otto *na tahu* byl ženštější než většina žen, s nimiž se Harry kdy setkal. Harry od něj odvrátil pohled a ukázal na televizor.

„Co myslíte tím, že spravedlnost zvítězí?“

„Neslyšel jste o *terra nullius*? O Eddym Maboovi?“

Harry dvakrát zavrtěl hlavou. Otto našpulil rty, jako by se chystal k orálnímu sexuálnímu aktu, a vypustil z nich dva silné kouřové kroužky, které pomalu pluly vzduchem.

„*Terra nullius* je taková vtipná záležitostka, víte. Vymysleli si to při svém příchodu Angličané. Prohlásili tehdy, že v Austrálii není moc obdělávané půdy. Austrálci totiž byli napůl kočovný národ, který se živil lovem a rybařením a tím, co rostlo volně v přírodě. A jenom proto, že se nehrbili půl dne nad bramborovým polem, se Angličané domnívali, že jsou to primitivní individua. Byli toho názoru, že zemědělství je povinným článkem ve vývoji každé civilizace, a zapomněli na skutečnost, že první cizinci, kteří sem přišli, málem zemřeli hladem, když se pokoušeli žít z místní chudé půdy. Austrálci však znali přírodu skrz naskrz, táhli v různých ročních obdobích tam, kde se dala najít potrava, a zdálo se, že žijí v nadbytku. Kapitán Cook je nazval nejšťastnějšími lidmi, s nimiž se kdy setkal. Prostě neměli potřebu obdělávat půdu. Jenže protože nebyli usazení na jednom místě, rozhodli se Angličané, že zemi nikdo nevlastní. Že to je *terra nullius*. A podle principu *terra nullius* mohli Angličané prostě převést majetek na nové obyvatele, bez ohledu na to, co si o tom Austrálci mysleli. Těm přece jejich země nepatřila.“

Birgitta postavila před Ottu velkou sklenici margarity.

„Před několika lety se objevil chlapík z ostrovů Torresova průlivu, Eddy Mabo, který vyzval vládu, aby odmítla princip *terra nullius* a potvrdila, že země byla tehdy Austrálcům neprávem ukradena. V roce 1992 dal Nejvyšší soud Eddymu Maboovi za pravdu a rozhodl, že Austrálie patřila Austrálcům. Rozsudek stanovil, že tam, kde původní obyvatelstvo žije nebo kde setrvale využívá jisté území od doby před příchodem bělochů dodnes, lze nárokovat vrácení těchto oblastí. To samozřejmě vyvolalo mohutné pozdvižení mezi spoustou bělochů, kteří protestovali, protože se báli, že přijdou o svou půdu.“

„A co se děje teď?“

Otto zhluboka upil z koktejlové sklenky, jejíž okraj byl ozdoben solnou krustou, zatvářil se, jako by mu naservírovali ocet, a s rozhořčeným výrazem si opatrně osušil ubrouskem ústa.

„No... Je tu ten rozsudek. A byl přijat zákon Native Title. V praxi se ale uplatňuje takovým způsobem, který se nezdá být úplně svévolný. Není to tak, že by nějakému chudákovi farmáři najednou hrozilo, že mu seberou jeho majetek. Takže postupně se nejhorší panika uklidnila.“

Sedím tady v baru, pomyslel si Harry, a poslouchám transvestitu, který mi přednáší o australské politice. Najednou se tu cítil stejně tak doma jako Harrison Ford v barové scéně ve *Hvězdných válkách*.

Zprávy byly přerušeny reklamou s usmívajícími se australskými muži ve flanelových košilích a v kožených kloboucích. Propagovala značku piva, jejíž nejpřednější vlastností očividně bylo to, že je *hrdě australské*.

„No, tak na zdraví *terra nullius*,“ pronesl Harry.

„Na zdraví, *handsome*. Á, málem bych zapomněl. Budeme příští týden vystupovat s novým představením v St. George's Theatre na Bondi Beach. Musíte se na něj s Andrewem prostě přijít podívat. Klidně s sebou vezměte nějakého kamaráda.“

A bylo by pěkné, kdybyste si potlesk nechali na moje číslo.“

Harry se zhluboka uklonil a poděkoval za tři lístky, které mu Otto podal s vytrčeným malíčkem.

Harry kráčel cestou z The Albury na King's Cross kolem Green Parku a přitom se bezděčně rozhlížel po onom šedém Austrálci. Dnes večer tu však sedělo na lavičce v bledém světle parkových lamp jen pár bílých pasáků. Mraky, jež přes den visely na nebi, odtáhly a obloha byla nyní vysoká a jasná. Cestou minul Harry dva muže, kteří se očividně hádali – stáli každý na jedné straně chodníku a křičeli na sebe, takže Harry musel projít mezi nimi. „Nezmínil ses, že budeš pryč celou noc!“ křičel jeden z nich slabým hláskem, v němž zněl potlačovaný pláč.

Před vietnamskou restaurací se o zeď opíral číšník a kouřil. Vypadal, jako by měl za sebou dlouhý den. Po Darlinghurst Road na King's Cross se pomalu táhla fronta aut a lidí.

Na rohu s Bayswater Road stál Andrew a ukusoval klobásu.

„Tady jsi,“ konstatoval. „Přesný jako hodinky. Jako skutečný Germán.“

„Německo leží...“

„Němci jsou Teutoni. Ty jsi severní Germán. Dokonce tak i vypadáš. Snažíš se popřít svoji vlastní rasu, chlapče?“

Harry byl v pokušení mu otázku vrátit, ale pak to nechal plavat.

Z Andrewa číšela výtečná nálada. „Začneme u někoho, koho znám.“

Dohodli se, že pátrání po proslulé Jehle začnou přibližně v prostředku kupky sena – mezi šlapkami na Darlinghurst Road. Nebylo těžké je najít. Harry už tu některé z nich zahlédl.

„*Mongabi, my man, how's business?*“ Andrew se zastavil a srdečně se přivítal s tmavým chlapíkem ve vypasovaném obleku a s masivními šperky. Kdykoli muž otevřel ústa, zableskl se mu v nich zlatý zub.

„Tuko, ty nadrženej hřebče! To víš, nemůžu si stěžovat.“

Ten tedy přinejmenším *vypadá* jako pasák, pomyslel si Harry.

„Harry, seznámte se, Teddy Mongabi, nejhorší pasák v Sydney. Dělá to už dvacet let a pořád stává dole na ulici společně se svými děvčaty. Nezačínáš na to už být trochu starý, Teddy?“

Teddy rozhodil rukama a zeširoka se usmál.

„Mně se tady dole líbí, Tuko. Tady se všechno odehrává, víš? Když se uvelebis v kanceláři, brzy ztratíš přehled a nemáš tu správnou kontrolu. A kontrola znamená v téhle branži všechno. Kontrola děvčat i kontrola zákazníků. Lidi jsou jako psi. Pes, kterého neovládáš, je nešťastný pes. A nešťastný psi koušou.“

„Když to říkáš, Teddy. Poslyš, rád bych si promluvil s několika tvými děvčaty. Hledáme jednoho parchanta. Možná si tu byl taky pohrát.“

„Jistě, s kým chceš mluvit?“

„Je tu Sandra?“

„Sandra přijde každou chvilku. Jsi si jistý, že nic víc nechcete? Než si promluvit, mám na mysli.“

„Ne, díky, Teddy. Budeme sedět v Palladiu. Můžeš Sandru požádat, aby tam zaběhla?“

Před Palladiem stál dohazovač a vykřikoval na lidi povzbudivé oplzlosti. Jakmile zahlédl Andrewa, rozzářil se. Andrew s ním prohodil dvě slova, načež jim muž gestem naznačil, že mohou projít kolem pokladny. Dolů do místnosti spoře osvětleného striptýzového klubu vedly úzké schody. U stolů tu seděla hrstka mužů a čekala na následující představení. Andrew a Harry si našli stůl v zadnější části lokálu.

„Zdá se, že všichni tady v okolí tě znají,“ okomentoval to Harry.

„Všichni, kteří mě potřebují znát. A které potřebuju znát já. U vás v Oslu snad taky funguje tahle zvláštní symbióza mezi policií a podsvětím, ne?“

„Jistěže. Jenže to vypadá, že ty máš se svými kontakty poněkud srdečnější vztah, než máme my.“

Andrew se zasmál.

„Nejspíš se s nimi cítím jaksi spřízněný. Kdybych nepracoval u policie, možná bych se sám pohyboval v téhle branži, kdo ví?“

Po schodech klopýtala dolů na vysokých podpatcích žena v černých minišatech. Zpod krátké černé ofiny se rozhlížela těžkým zastřeným pohledem. Pak došla k jejích stolů. Andrew jí přisunul židli.

„Sandro, tohle je Harry Holy.“

„Vážně?“ ušklíbla se širokými, červeně namalovanými ústy. Chyběl jí jeden špičák. Harry uchopil její studenou, mrtvolně bledou ruku. Něco mu na ní bylo povědomé, musel ji některý večer vidět na Darlinghurst Road. Možná byla jinak namalovaná nebo měla jiné šaty?

„Tak o co jde? Hledáš nějaké lumpy, Kensington?“

„Hledáme jednoho speciálního lumpa, Sandro. Rád škrtí. Rukama. Neslyšelas to už někde?“

„Jestli jsem to neslyšela? To by se dalo říct o polovině našich zákazníků. Ublížil někomu?“

„Pravděpodobně jenom ženám, které by ho bývaly mohly identifikovat,“ vysvětlil Harry. „Viděla jste někdy tohohle chlápka?“ Přidržel před ní fotografii Evanse Whitea.

„Ne,“ odpověděla, aniž na snímek pohlédla, a otočila se k Andrewovi. „Co to máš s sebou za týpka, Kensington?“

„Je z Norska,“ odpověděl Andrew. „Je to policista a jeho sestra pracovala v The Albury. Minulý týden byla znásilněna a zavražděna. Bylo jí třiaadvacet let. Harry si vzal dovolenou a odjel sem, aby našel chlapa, co to udělal.“

„Omlouvám se,“ pronesla Sandra a mrkla na fotografii.

„Ano,“ hlesla po chvíli.

Harry ožil. „Co tím myslíte?“

„Myslím tím, že jsem ho viděla.“

„Vy jste s ním..., ehm, vy jste se s ním setkala?“

„Ne, ale byl několikrát na Darlington Road. Netuším, co tady dělal, ale ten obličej znám. Můžu se trochu poptat...“

„Mockrát děkuju..., ehm, Sandro,“ odpověděl Harry. Sandra se usmála.

„Musím teď do práce, hoši. Ještě se možná uvidíme.“ Zmizela stejnou cestou, jakou přišla.

„Jo!“ vykřikl Harry.

„Taková radost? Jenom proto, že toho chlapa někdo viděl na King's Cross? Ukazovat se na Darlington Road není zakázané. Ani šukat s děvkama, pokud tady dělal tohle. Přinejmenším to tedy není vyloženě protizákonné.“

„Copak ty to necítíš, Andrew? V Sydney bydlí čtyři miliony lidí, a ona viděla toho jediného, kterého hledáme. Samozřejmě to vůbec nic nedokazuje, ale znamená to je, ne? Copak necítíš, že přihořívá?“

Hudba v místnosti se ztišila a světla pohasla. Hosté v podniku obrátili pozornost k jevišti.

„Ty seš si tím Evansem Whitem dost jistý, co?“

Harry přikývl. „Každé vlákno v mém těle volá Evans White. Mám takový pocit v žaludku, že by to mohl být on, ano.“

„Pocit v žaludku?“

„Andrew, intuice není žádný hokus pokus, když se nad tím zamyslíš.“

„Zrovna o tom přemýšlím, Harry. A necítím v žaludku nic. Vysvětli mi, jak ten tvůj žaludek funguje, buď tak laskavý.“

„No...,“ Harry rychle na Andrewa pohlédl, jestli si z něj neutahuje. Andrew mu pohled opětoval s upřímným zájmem.

„Intuice je pouhá suma všech zkušeností, které člověk získal. Představuju si to tak, že všechno, co jsi zažil, všechno, co víš, co si myslíš, že víš, a o čem ani nevíš, že to víš, je zasuté kdesi v podvědomí a tak nějak to tam dřímá. Zpravidla si toho spáče ani nevšimneš, prostě tam jenom leží, chrápe a absorbuje nové věci, jasné? Ale občas zamrká, protáhne se a poví ti – hele, tenhle obrázek jsem už někde viděl. A sdělí ti, kam do toho obrázku zapadají ostatní věci.“

„To je hezké, Harry. Jenže jsi si jistý, že tenhle tvůj spáč vnímá všechny detaily toho obrázku? To, co vidí člověk, závisí třeba na tom, kde stojí a odkud se dívá.“

„Co tím myslíš?“

„Vezmi si třeba hvězdnou oblohu. Hvězdná obloha, kterou vidíš v Norsku, je úplně stejná jako ta, kterou vidíš tady v Austrálii. Jenže protože teď jsi u protinožců, stojíš ve srovnání s tím, jak bys stál doma, na hlavě. Tím pádem vidíš všechna souhvězdí vzhůru nohama. Jestliže nevíš, že stojíš vzhůru nohama, zmate tě to a splete.“

Harry na Andrewa pohlédl.

„Cože? Vzhůru nohama?“

„Jistě.“ Andrew zabafal z doutníku.

„Ve škole jsem se učil, že hvězdná obloha, kterou vidíte vy, je úplně jiná než ta, kterou vidíme my. Když jsi v Austrálii, zakrývá ti Země výhled na hvězdy, které vidíme v noci v Norsku.“

„Tak dobrá,“ pokračoval Andrew, jako by se ho to netýkalo. „Bez ohledu na to vyvstává otázka, odkud se člověk na ty věci dívá. Jde o to, že všechno je relativní, ne? A právě proto je to tak ztraceně složité.“

Z jeviště se ozvalo zasyčení a vyvalil se bílý kouř. V následujícím okamžiku dým zčervenal a z reproduktorů začal proudit zvuk smyčcových nástrojů. Z kouře se vynořila žena v jednoduchých šatech a muž v kalhotách a bílé košili.

Harry už tu muziku předtím slyšel. Byla to stejná hudba, která bzučela ve sluchátkách jeho sousedovi v letadle, celou cestu z Londýna. Ovšem až teď si vypočetl text. Ženský hlas zpíval o tom, že ji nazývali divokou růží a že nevěděla proč.

Mladistvý ženský hlas ostře kontrastoval s hlubokým, temným mužským hlasem:

Then I kissed her good-bye,

said all beauty must die,

And I lent down and planted a rose between her teeth...

Harrymu se zdálo o hvězdách a hnědožlutém hadovi. Ze sna ho probudilo tiché klepání na dveře jeho hotelového pokoje. Na okamžik zůstal tiše ležet a jen vnímal, jak spokojený se cítí. Opět se rozpršelo a déšť zpíval v okapní rouře za okny. Harry vstal, nahý, doširoka otevřel dveře a doufal, že osoba za nimi si povšimne jeho nastupující erekce. Birgitta se překvapeně zasmála a skočila mu do náručí. Vlasy měla úplně zmáčené.

„Myslel jsem, žeš říkala ve tři,“ zatvářil se Harry jakoby uraženě.

„Hosté vůbec nechtěli odejít,“ odpověděla a zvedla k němu pihovatý obličej.

„Jsem divoký, nemám žádné zábrany a jsem do tebe šíleně zamilovaný,“ zašeptal jí a pevně jí sevřel hlavu.
„To já přece vím,“ odpověděla vážně a popadla jeho tepající úd mokrou studenou rukou. „Nazdárek, tohle je pro mě?“

Harry stál u okna, pil jablečný džus z minibaru a hleděl na nebe. Mraky opět odtáhly a někdo na několika místech propíchal vidličkou sametové nebe tak, že otvory probleskovalo božské světlo.

„Co si myslíš o transvestitech?“ otázala se Birgitta z postele.

„Ptáš se tím, co si myslím o Ottovi?“

„Ano i ne.“

Harry se zamyslel. Uchechl se.

„Myslím, že se mi líbí ten jeho arogantní styl. Ta sklopená oční víčka, nespokojený výraz ve tváři. Životní únava. Jak bych to měl nazvat? Je to jako melancholický kabaret, kde flirtuje se vším a se všemi. Povrchní, sebeparodizující flirt.“

„A to se ti líbí?“

„Líbí se mi ta lehkomyšlnost. To, že reprezentuje všechno, co většina nenávidí.“

„A co nenávidí většina?“

„Slabost. Zranitelnost. Australané se chlubí tím, že jsou liberální. Možná jsou. Jenže já jsem pochopil, že ideálem je čestný, prostý a tvrdě pracující Australan s dobrou náladou a menší porcí patriotismu.“

„*True blue*.“

„Cože?“

„Říkají tomu *true blue*. Nebo *dinkum*. To znamená, jako že nějaký člověk nebo věc jsou pravé, lidové.“

„A za tou fasádou žoviální lidovosti se dá schovat spousta svinstva. Naopak Otto, se vší tou maskovanou nafintěností, která reprezentuje svůdnost, iluzivnost a faleš, mi připadá jako to nejryzejší, s čím jsem se tady setkal. Nahý, zranitelný a skutečný.“

„Tohle znělo teda hrozně korektně, jestli chceš něco vědět. Harry Holy, nejlepší kámoš teploušů.“ Birgitta měla škádlivou náladu.

„Ale je to docela pěkně řečeno, ne?“

Harry si lehl na postel, díval se na Birgittu a mrkal nevinnýma modrýma očima. „Jsem moc rád, že na tebe nemám chuť ještě jednou, slečinko. Vzhledem k tomu, že musíme brzy ráno vstávat.“

„Říkáš takovéhle věci jenom proto, aby sis mě prověřil,“ namítla Birgitta. Lačně se na sebe vrhli.

Harry našel Sandru před Dez Go-Go. Stála na obrubníku a přehlížela své malé království na King's Cross. Její unavené nohy balancovaly na vysokých podpatcích, paže měla zkřížené, mezi prsty cigaretu a pohled Šípkové Růženky, který současně zval i odrazoval. Zkrátka vypadala jako šlapka na kterémkoli místě na světě.

„Dobré ráno,“ pozdravil ji Harry. Sandra na něj pohlédla bez jediné známky, že by ho poznala. „*Remember me?*“

Povytáhla koutky úst. Možná to měl být úsměv.

„*Sure, love. Let's go.*“

„Já jsem Holy, ten policista.“

Sandra na něj zamžourala.

„Sakra, no jo. Moje kontaktní čočky začínají takhle za úsvitu stávkovat. To musí být těmi exhalacemi.“

„Můžu vás pozvat na kafe?“ zeptal se Harry zdvořile.

Pokrčila rameny.

„Tady už se nic neděje, tak si klidně můžu dát padla.“

Ve dveřích striptýzového klubu se najednou zjevil Teddy Mongabi. Žvýkal sirku a krátce Harrymu pokývl.

„Jak to nesou vaši rodiče?“ zeptala se Sandra, když jim donesli kávu. Usadili se v podniku, kde Harry obvykle snídal, v Bourbon & Beef, a číšník si pamatoval, co si Harry vždycky dává: *Eggs Benedict, hash brownes a flat white*. Sandra si dala černou kávu.

„Co prosím?“

„Vaše sestra...“

„Á, jistě.“ Harry pozvedl šálek s kávou k ústům, aby získal trochu času.

„No, nesou to tak, jak by se dalo očekávat, díky za optání.“

„Žijeme v hrozném světě.“

Slunce ještě nevystoupalo nad střechy domů na Darlington Road, avšak nebe už bylo azurově modré, s několika bílými beránky. Vypadalo jako tapeta v dětském pokojíčku. Jenže to stejně nebylo k ničemu, protože svět byl hrozné místo.

„Mluvila jsem s některýma holkama,“ spustila Sandra. „Ten chlap na fotce se jmenuje White. Prodává speed a trip. Pár holek od něj kupuje. Ale žádná ho neměla jako zákazníka.“

„Třeba ten chlápek za uspokojování svých potřeb nemusí platit,“ navrhl Harry.

Sandra se zasmála. „Potřeba sexu je jedna věc. Potřeba kupovat si sex je něco jiného. Spoustu lidí rajcuje právě tohle. Můžeme pro vás udělat dost věcí, který doma nedostanete. Věřte mi.“

Harry vzhlédl. Sandra se dívala přímo na něj a zakalené oči se jí na okamžik projasnily.

Věřil jí.

„Prověřila jste ta data, o kterých jsme mluvili?“

„Jedna z holek říká, že si od něj koupila trip večer předtím, než vaši sestru našli.“

Harry odložil šálek tak prudce, až káva vystříkla, a naklonil se přes stůl. Mluvil tiše a rychle. „Mohl bych s ní mluvit? Dá se jí věřit?“

Sandřina široká, červeně namalovaná ústa se rozevřela do širokého úsměvu. Tam, kde jí chyběl špičák, zela čerá díra. „Jak jsem povídala, kupuje si trip. A ten je nelegální i v Austrálii. Nemůžete s ní mluvit. A ta druhá otázka – dá se věřit šlapce, co je na tripu?“

Pokrčila rameny.

„Povídám vám jenom to, co jsem se od ní dozvěděla. Ale nejspíš nemá nejdokonalejší přehled na světě o tom, kdy je středa a kdy úterý, abych tak řekla.“

Nálada v zasedací místnosti byla napjatá. Dokonce i větrák bzučel hlubším tónem než obvykle.

„Sorry, pane Holy. Whitea opustíme. Nulový motiv a jeho holka tvrdí, že v době vraždy byl v Nimbinu,“ prohlásil Wadkins.

Harry zvýšil hlas:

„Vy snad neposloucháte, co říkám. Angeline Hutchinsonová jede ve speedu a bozi vědí, v čem ještě. Je těhotná, pravděpodobně s Evansem Whitem. Kristepane, je to její dealer, lidi! Bůh Otec i Ježíš v jedné osobě! Dosvědčí mu cokoli. Mluvili jsme s domácíma a ta ženská Inger Holterovou odůvodněně nenáviděla, protože se jí ta norská dívka snažila jejího zlatýho ptáčka vyfouknout.“

„Možná bychom se měli místo toho podívat blíž na tu Hutchinsonovou,“ pronesl tiše Lebie. „Má přinejmenším jasný motiv. Možná ona potřebuje Whitea jako alibi, a ne obráceně.“

„White přece lže! Viděli ho v Sydney den předtím, než byla Inger Holterová nalezena.“ Harry vstal a udělal dva kroky tam a dva zpátky, víc mu velikost zasedací místnosti nedovolovala.

„Viděla ho prostitutka, co jede v LSD a o které ani nevíme, jestli by svědčila,“ namítl Wadkins a otočil se k Suemu: „Co

letecké společnosti?“

„Policie v Nimbinu osobně viděla Whitea na hlavní třídě tři dny před vraždou. Ani Ansett, ani Quantas nemají mezi tímhle okamžikem a dnem vraždy Whitea na seznamu pasažérů.“

„To nic neznamená,“ zabručel Lebie. „Drogový dealer nebude sakra cestovat pod svým vlastním jménem. Navíc mohl přijet vlakem. Nebo autem, pokud měl dost času.“

Harry se teď rozehl.

„Opakuju: Americká statistika dokazuje, že v sedmdesáti procentech všech případů vražd obětí zná pachatele. Přesto se ve vyšetřování zaměřujeme na sériového vraha, ačkoli víme, že naše šance ho najít jsou stejné jako šance vyhrát v loterii. Udělejme radši něco, kde nám štěstěna bude hrát do karet. Ted' tu máme alespoň chlápka, proti kterému svědčí řada indicí. Musíme ho jenom trochu zmáčknot. Jednat, dokud jsou stopy čerstvé. Předvést ho a zamávat mu před obličejem obviněním. Přimět ho, aby udělal chybu. Zrovna teď nás má tam, kde nás chce mít, totiž v... v...“ Harry se marně snažil přijít na anglický výraz pro obrat „v koutě“.

„Hm,“ odušil Wadkins a začal uvažovat nahlas. „Je jasné, že by to nevypadalo zrovna dobře, kdyby se ukázalo, že člověk, kterého jsme měli přímo před nosem, je vinen. A že my jsme nezareagovali.“

V téže chvíli se otevřely dveře a vešel Andrew. „Dobrý den vespolek, omlouvám se za zpoždění, ale někdo musí udržovat venku na ulicích pořádek. Co se děje, šéfe? Máte na čele vrásky hluboké jako Jamison Valley.“

Wadkins vzdychl.

„Uvažujeme tady o tom, jestli bychom se neměli vydat trochu jiným směrem. Ponechat chvíli teorii o sériovém vrahovi stranou a nasadit lidi na Evanse Whitea. Nebo na Angelinu Hutchinsonovou. Holy se domnívá, že jejich alibi za moc nestojí.“

Andrew se zasmál a vytáhl z kapsy jablko. „Rád bych viděl, jak těhotná dívka, která váží pětadvacet kilo, vymačkává život ze statné skandinávské holčiny. A předtím ji opíchá.“

„To byl jenom takový nápad,“ zamumlal Wadkins.

„A co se týče Evanse Whitea, tak na toho klidně zapomeňte.“ Andrew si jablko vyleštil o rukáv bundy.

„Vážně?“

„Mluvil jsem s jedním svým informátorem. Byl v den vraždy v Nimbinu, chtěl si tam koupit dávku trávy a doslechl se, že Evans White má skvělé zboží.“

„No a?“

„Nikdo mu neřekl, že White neprodává z domova, takže si dojel na jeho farmu. A odtamtud ho vyhnal doběla rozčilený maník s brokovnicí pod paží. Ukázal jsem mu fotku. Sorry, ale není pochyb o tom, že Evans White byl v den vraždy v Nimbinu.“

V místnosti se rozhostilo ticho. Byl slyšet jen zvuk běžícího větráku a křupnutí, jak si Andrew ukousl velký kus jablka.

„Zpátky ke strojům!“ vyzval všechny Wadkins.

Harry si s Birgittou domluvil, že se sejdou v pět hodin u budovy Opery a dají si kávu, než bude muset Birgitta do práce. Když došli do kavárny, zjistili, že je zavřená. Na lístečku stálo něco o tom, že to souvisí s baletním představením.

„To je pořád něco,“ ušklíbla se Birgitta. Opřeli se o zábradlí a hleděli přes přístav ke Kirribilli na protější straně.

Z přístavu vyplouvala ošklivá rezavá loď s ruskou vlajkou a v dáli v Port Jacksonu viděli nakloněné bílé plachty, které vypadaly, jako by se nehýbaly.

„Co teď budeš dělat?“ zeptala se Birgitta.

„Už tady toho moc udělat nemůžu. Rakev s Inger Holterovou byla odeslána domů. Dneska ráno mi volali z pohřebního ústavu v Oslu. Vysvětlili mi, že letecký převoz zařídila ambasáda. Mluvili o tělesných ostatcích, jak se profesionálně říká mrtvolám. Je zajímavé, že ke smrti se váže tolik výrazů.“

„Kdy odletíš?“

„Jakmile budou z případu vyloučeni všichni, o nichž víme, že s nimi byla Inger Holterová ve styku. Zítra si promluví s McCormackem. Nejspíš odjede ještě před víkendem. Pokud se neobjeví nějaká konkrétní stopa. Jinak se tohle vyšetřování může táhnout pěkně dlouho a v tom případě jsme se domluvili, že ambasáda bude dál udržovat kontakt.“

Birgitta přikývla. Hned vedle nich zastavila skupina japonských turistů. Vrčení filmových kamer se mísilo s kakofonií japonštiny, křiku racků a hučení motorů z lodí plujících okolo.

„Mimochodem, věděl jsi, že člověk, který navrhl budovu Opery, nakonec od celého projektu prostě utekl?“ zeptala se Birgitta náhle. Zatímco kolem překročení výše nákladů na *The Sydney Opera House* zuřila úplná bouře, dánský architekt Jørn Utzon si sbalil kufry a na protest odjel.

„Ano,“ odpověděl Harry. „Mluvili jsme o tom, když jsme tu byli posledně.“

„Ale představ si, že prostě odjedeš od toho, cos začal. Od něčeho, o čem se domníváš, že to opravdu může být dobré. Myslím, že to bych nikdy nedokázala.“

Předem se domluvili, že Harry Birgittu doprovodí, aby nemusela jet do The Albury autobusem. Neměli si však příliš co říct,

a tak kráčeli po Oxford Street směrem k Paddingtonu mlčky. Kdesi v dáli zahřmělo a Harry udiveně pohlédl na jasně modré nebe. Na jednom rohu stál šedovlasý, distinguovaný, vzorně upravený muž v obleku a na prsou mu visel plakát, na němž bylo napsáno: „Tajná policie mě připravila o práci i o domov a zničila mi život. Oficiálně neexistují, nemají adresu ani telefonní číslo, ani kolonku ve státním rozpočtu. Myslí si, že je nelze obžalovat. Pomozte mi najít ty lumpy a odsoudit je za jejich zločiny. Podepište se nebo věnujte dar.“ Držel v ruce sešit se stránkami hustě zaplněnými podpisy.

Míjeli obchod s hudebninami a Harry se z náhlého popudu zastavil a vešel dovnitř. Za pultem stál v pološeru chlapík se slunečními brýlemi. Harry se ho zeptal, jestli má nějakou desku Nicka Cavea.

„Jasně, vždyť je to Australan,“ odvětil chlapík a sundal si sluneční brýle. Na čele měl vytetovaného orla.

„Hledám duet. Něco s planou růží,“ vysvětlil Harry.

„Jo jo, vím, co myslíte. *Where The Wild Roses Grow* z alba *The Murder Ballads*. Mizernej song. Mizerný album. Kupte si radši některou jeho dobrou desku.“

Chlapík si opět nasadil brýle a zmizel za pultem.

Harry tam užasle stál a mrkal do pološera.

„Co je na téhle písničce tak zvláštního?“ chtěla vědět Birgitta, když vyšli zpátky na ulici.

„Očividně nic,“ zasmál se Harry hlasitě. Chlapík v obchodě mu vrátil dobrou náladu. „Cave a ta ženská v ní zpívají o vraždě tak, až to zní krásně, skoro jako vyznání lásky. Ale je to nejspíš mizerný song.“ Opět se zasmál. „Zdá se mi, že začínám mít tohle město rád.“

Kráčeli dál. Harry se rozhlížel ulicí. Byli na Oxford Street téměř jedinou dvojicí, kterou netvořili dva kluci nebo dvě holky. Birgitta vzala Harryho za ruku.

„Měl bys tu být během Mardi Gras a vidět gayparádu,“ prohlásila. „Prochází tady po Oxford Street. Loni tvrdili, že se sem přijelo podívat a zúčastnit se víc než půl milionu lidí z celé Austrálie. Bylo to úplně šílené.“

Teploušská ulice. Lesbická ulice. Teprve teď si Harry všiml, jaké oblečení je vystavené v obchodech. Latex. Kůže. Přiléhavé topy a mrňavé hedvábné kalhotky. Zipy a kovové cvočky. Ovšem exkluzivní a stylové, bez upocenosti a vulgarity, jimiž byly prosyceny striptýzové kluby na King's Cross.

„Tam, kde jsem vyrůstal, bydlel hned vedle nás jeden teplouš,“ začal vyprávět Harry. „Bylo mu kolem čtyřiceti, žil sám a všichni v sousedství věděli, že je homosexuál. V zimě jsme po něm házeli sněhové koule, pokřikovali jsme na něj ‚řit'opich' a pak jsme jako šílení utíkali, protože jsme byli přesvědčení, že kdyby nás chytil, tak by nám ho tam šoupnul. Jenže on nás nikdy nehonil, jen si stáhl čepici víc přes uši a šel domů. Jednoho dne se odstěhoval. Nikdy mi nic neudělal a já dodnes uvažuji o tom, proč jsem ho tak nenáviděl.“

„Lidi se bojí toho, čemu nerozumějí. A nenávidí to, čeho se bojí.“

„Ty jsi tak chytrá,“ ucedil Harry a Birgitta mu dala ránu do břicha. Harry padl s výkřikem na chodník, Birgitta se zasmála a tiše ho požádala, aby nedělal scény. Harry vstal a běžel za ní ulicí.

„Doufám, že se přestěhoval sem,“ prohlásil posléze.

Poté, co se rozloučil s Birgittou (napadlo ho, že každou chvíli, kdy s ní není, ať už je krátká, nebo dlouhá, začíná považovat za odloučení), došel na zastávku autobusu. Před ním stál chlapec s norskou vlajkou na batohu. Harry zvažoval, zda ho má oslovit, a v tom přijel autobus.

Řidič zasténal, když mu Harry podal dvacetidolarovou bankovku.

„Takhle padíka byste neměl?“ zeptal se sarkasticky.

„Kdybych měl, tak bych ho vytáhl – ty kokote.“ Konec věty pronesl naprosto zřetelnou norštinou a současně se nevinně usmál, řidič se však netvářil, že by nějak oceňoval to, čemu rozuměl, ani to, čemu nerozuměl, a když mu vracel nazpět, ošklivě se mračil.

Harry se rozhodl, že si projde cestu, kterou kráčela Inger Holterová oné osudné noci domů. Ne proto, že by ji ostatní neprošli: Lebie a Sue obešli bary a restaurace na celé trase a všude ukazovali fotografii Inger Holterové – samozřejmě bezvýsledně. Harry se snažil přemluvit Andrewa, aby šel s ním, ale ten se postavil na zadní a prohlásil, že to je mrhání drahocenným časem, který může lépe strávit před televizorem.

„Nežertuju, Harry, koukání na televizi dodává sebedůvěru. Když vidíš, jak jsou prakticky všichni lidi v televizi hloupí, cítíš se sám chytrý. A vědecké výzkumy dokazují, že lidi, kteří se cítí chytrí, dosahují lepších výsledků než ti, kteří se cítí hloupí.“

Harry v podstatě neměl na takovou logiku co namítnout. Andrew mu alespoň poskytl jméno jednoho baru na Bridge Road, kde může vyřídít jeho pozdrav majiteli. „Sotva ti něco poví, ale možná ti dá colu za poloviční cenu,“ prohlásil Andrew a spokojeně se zazubil.

Harry vystoupil z autobusu u radnice a šoural se směrem k Pyrmontu. Obhlížel vysoké domy a lidi pobíhající mezi nimi velkoměstským stylem, nic z toho mu však nedokázalo prozradit cokoli o tom, co se onoho večera stalo Inger Holterové. U rybiho trhu vešel do kavárny a objednal si bagetu s lososem a kapary. Z okna viděl na most přes Blackwattle Bay a Glebe na protější straně. Na otevřeném prostranství se začínalo stavět venkovní jeviště. Z plakátů Harry vyrozuměl, že to souvisí se státním svátkem, s Australian Day, který připadá na příští neděli. Harry požádal číšníka o kávu a pustil se do boje se *Sydney*

Morning Herald, novinami toho typu, do nichž se dá zabalit celý náklad ryb a které člověk stěží zvládne prolistovat, i když se jen dívá na fotografie. Do soumraku však zbývala ještě hodina a Harry chtěl zjistit, jaká zvěř vyleze v Glebe ven po nástupu tmy.

Majitel baru The Cricket byl rovněž hrdým majitelem dresu, který měl na sobě národní hrdina Nick Ambrose, když Austrálie začátkem osmdesátých let porazila Anglii ve třech mezinárodních kriketových utkáních za sebou. Dres visel zarámovaný na stěně nad fotografií onoho hráče, který se vyznačoval pověstí nadupaného stroje. Na druhé stěně visely dvě pálky a míček ze zápasu z roku 1978, kdy Austrálie konečně porazila po dlouhé smolné sérii Pákistán. Poté, co kdosi ukradl kolíky ze zápasu s Jihoafrickou republikou, jež visely přímo nad vstupními dveřmi, byl majitel nucen začít své klenoty na zeď přibíjet, což vedlo k tomu, že jeden kolenní chránič legendárního hráče Willarda Stauntona se jednoho večera rozletěl na kusy, protože ho jistý host nedokázal ze zdi strhnout.

Když Harry vstoupil dovnitř a spatřil kombinaci pokladů na stěnách a předpokládaných zájemců o kriket, kteří tvořili osazenstvo baru, jako první ho napadlo, že by možná měl přehodnotit svůj názor na kriket coby snobský sport. Hosté nevypadali, že by byli právě čerstvě ostříhaní a navonění, což ostatně platilo i pro Borrowse za pultem.

„Brej večír,“ zahučel. Jeho hlas zněl, jako když brousek přejíždí po kose.

„*Tonic, no gin*,“ objednal si Harry a nechal mu drobné z desetidolarovky.

„Jako spopitné je to hodně, jako úplatek málo,“ odušil Borrowse a zamával bankovkou. „Jste policajt?“

„To je to tak vidět?“ zeptal se Harry s odevzdaným výrazem.

„Až na to, že mluvíte jako zatracenej turista, tak jo.“

Borrowse položil před Harryho drobné a otočil se.

„Jsem kamarád Andrewa Kensingtona,“ prohodil nedbale Harry.

Borrowse se bleskurychle obrátil zpět a drobné opět sebral.

„Proč jste to neřekl rovnou?“ zamumlal.

Borrowse si nevzpomínal, že by někdy Inger Holterovou viděl nebo o ní slyšel, což Harry věděl předem, protože Andrew s ním už mluvil. Jenže jak vždycky říkával jeho starý školitel u osloské policie, „Lumbago“ Simonsen: Je lepší se zeptat raději párkrát zbytečně než vůbec.

Harry se rozhlédl.

„Co tady máte?“ zeptal se.

„Grilovaný špíz s řeckým salátem,“ odpověděl Borrowse. „Dnešní nabídka, sedm dolarů.“

„Promiňte, vyjádřil jsem se neobratně. Myslel jsem – co tady máte za klientelu, co vám sem chodí za lidi?“

„Nejspíš to, čemu se říká nižší vrstva.“ Borrowse se poněkud odevzdaně usmál. Ten úsměv prozrazoval mnohé o jeho pracovním životě i o tom, jak to dopadlo s jeho snem někam to s tímhle barem dotáhnout.

„Támhleto jsou štamgasti?“ pokývl Harry k tmavému koutu místnosti, kde u jednoho stolu popíjelo pět chlapíků pivo.

„Jistě. Většina lidí tady jsou štamgasti. Zrovna sem turisti v davech neproudí.“

„Měl byste něco proti, kdybych jim položil pár otázek?“ zeptal se Harry.

Borrowse zaváhal.

„Ti chlapíci nejsou právě maminčini hošanci. Netuším, kde si vydělávají na pivo, a nemám ani v úmyslu se jich na to vyptávat. Ale abych tak řekl, nepracujou od devíti do čtyř.“

„Nikomu se snad nelíbí, že tu někdo v sousedství znásilňuje a škrtí nevinné dívky, ne? Snad ani lidem, kteří možná maličko přestupují zákon, co? To odsud vyhání zákazníci a to není dobré pro byznys, bez ohledu na to, co prodáváte, nemyslíte?“

Borrowse leštil skleničku.

„Nicméně bych byl na vašem místě opatrný.“

Harry Borrowsovi pokývl a dorážoval ke stolu v koutě, aby sedící měli čas si ho všimnout. Jeden z mužů vstal, než k nim došel. Zkřížil paže na prsou a předvedl na boulícím se předloktí vytetovanou dýku.

„Tenhle kout je obsazenej, *blondie*,“ pronesl hlasem tak chraplavým, že zněl, jako když na sporáku syčí plyn.

„Měl bych otázku...“ začal Harry, ale chraptivec už vrtěl hlavou.

„Jenom jednu. Zná někdo z vás tohohle muže, Evanse Whitea?“

Harry pozvedl fotografii.

Doposud na něj dva další, kteří k němu seděli čelem, jen hleděli, spíš s nezájmem než nepřátelsky. Ve chvíli, kdy padlo Whiteovo jméno, však na Harryho pohlédli se zvýšeným zájmem a Harry si všiml, že oběma mužům, kteří k němu seděli zády, cuklo v zátylku.

„Nikdy jsem vo něm neslyšel,“ prohlásil chraptivec. „Vedem tady vosobní... hovor, *mister*. Pěkněj večír.“

„Ta diskuse se jistě netýká prodeje látek, které jsou zakázány australskými zákony, že ne?“ zeptal se Harry.

Dlouhé ticho. Harry zvolil životu nebezpečnou taktiku. K čiré provokaci se člověk může uchýlit tehdy, jestliže má důkladně krytá záda nebo dobré možnosti úniku. Harry neměl ani jedno. Jen mu připadalo, že je na čase, aby se věci daly do pohybu.

Jeden muž sedící zády začal vstávat. Pomalu se vztyčoval. Hlavou dosáhl téměř do stropu, a když se otočil, předvedl svou

ošklivou podíbanou vizáž. Kolem koutků úst mu visely konce hladkého kníru, který zdůrazňoval jeho orientální vzhled.

„Čingischáne! Rád tě vidím, myslel jsem, že jsi mrtvý!“ vykřikl Harry a napřáhl ruku.

Chán otevřel ústa.

„Kdo jste?“

Znělo to jako smrtelné zachroptění, chrčivý bas, po němž by s radostí skočila každá death metalová kapela.

„Jsem policista a nemyslím...“

„Ai-di.“ Chán shlédl od stropu k Harrymu.

„*Pardon?*“

„*The badge* – identifikační průkaz.“

Harrymu bylo jasné, že situace vyžaduje víc než jen plastovou kartičku s pasovou fotografií z osloského policejního ředitelství.

„Už vám někdo řekl, že máte úplně stejný hlas jako zpěvák ze Sepulchry, jak on se to jenom jmenuje...“

Harry si přiložil prst k bradě a tvářil se, jako že přemýšlí. Chraplivec už se vydal okolo stolu. Harry na něj ukázal.

„A vy jste Rod Stewart, že? Jasně, vy tu teď plánujete Live Aid II a...“

Úder zasáhl Harryho do zubů. Harry se chvíli komíhal, přitom si držel ústa.

„Mám si to vykládat tak, že si myslíte, že by ze mě nebyl dobrý sólový komik?“ zeptal se Harry. Pohlédl na své prsty. Byla na nich krev, sliny a cosi měkkého a bílého, o čemž mohl jen předpokládat, že to je zubní dřev.

„Hele, nemá být zubní dřev červená? Dřev je přece to, co je uvnitř zubu, nebo ne?“ zeptal se Roda a zvedl prsty.

Rod na něj skepticky pohlédl, potom se předklonil a podíval se blíže na bílé částičky.

„Tohleto je zubovina, to, co je pod sklovinou,“ vyjádřil svůj názor. „Pán je zubař,“ vysvětlil ostatním. Pak o krok ucouvl a znovu udeřil. Harrymu se na okamžik zatmělo před očima, ale když se mu opět rozsvítilo, zjistil, že se stále nachází ve vzpřímené pozici.

„Koukni se, jestli teď nenajdeš zubní dřev,“ vyzval ho Rod zvědavě.

Harry věděl, že to je pitomost, souhrn všech zkušeností a zdravého rozumu mu napovídal, že to je pitomost, bolící čelist mu napovídala, že to je pitomost, ale jeho pravačka si bohužel myslela, že to je skvostný nápad – a v daném okamžiku rozhodovala ona. Zasáhla Roda do brady, až Harry zaslechl klapnutí čelistí, které se zavřely. Rod se pak zapotácel o dva kroky vzad, což je nevyhnutelný důsledek těžkého a dobře umístěného háku.

Takový úder se šíří přes čelist přímo do malého mozku (což bylo podle Harryho názoru v tomto případě skutečně trefné označení), kde vlnovitý pohyb způsobí řadu menších zkratů nebo také, jestliže má člověk štěstí, okamžitý výpadek vědomí či otřes mozku. Zdálo se ovšem, že Rodovu myšlenkovému centru činí problémy vybrat si jednu z těch možností, úplný výpadek, nebo jen přechodný otřes.

Kolega Chán neměl v úmyslu čekat, jak to dopadne. Vzal Harryho do kravaty, zvedl ho do výšky ramen a odmrští ho podobně, jako člověk hází na korbu nákladáku pytel s moukou. Dvojici, která si právě dala denní nabídku za sedm dolarů, tak přistál na talíři přídavek. Oba vyskočili, když jim Harry se zaduněním dopadl zády na stůl. Proboha, doufám, že brzy omdlím, pomyslel si Harry, jakmile si uvědomil bolest a spatřil, že k němu Chán míří.

Klíční kost je křehká a nechráněná. Harry zamířil a vykopl, avšak zacházení, kterého se mu dostalo od Roda, muselo ovlivnit jeho odhad, neboť kopl naprázdno do vzduchu.

„Já ti dám!“ slíbil Chán a zvedl paže nad hlavu. Nepotřeboval kladivo. Úder zasáhl Harryho do hrudníku a okamžitě mu ochromil veškeré srdeční i dýchací funkce. Vlivem toho Harry ani neviděl, ani neslyšel tmavého muže, který vešel dovnitř, popadl míček, s nímž Austrálie porazila v roce 1969 Pákistán, tvrdou věčičku o průměru 7,6 centimetru a hmotnosti 160 gramů. Nově příchozí zaklonil při náprahu trup vzad a mírně do strany a přitom natáhl ruku za sebe. Poté ji mohutnou silou vymrštil vzhůru, s loktem ohnutým jako při baseballu, nikoli obloukem nad hlavou s paží napnutou jako při kriketu, takže míček nepadl na zem a neroztočil se, nýbrž zamířil přímo k cíli.

Na rozdíl od Roda Chánův malý mozek nezaváhal ani na chvíli, když ho tvrdý míček trefil do čela přímo pod kšticí. Poroučel se okamžitě. Chán začal padat, padal a padal, sesouval se k zemi asi jako odstřelený mrakodrap.

Nyní ovšem vstali od stolu zbylí tři muži. Vypadali vztekle. Tmavý nově příchozí poskakoval vpřed s pažemi nízko v jakési nedbalé obranné pozici. Jeden z mužů se vyřítil kupředu a Harry – který se navzdory mlžnému závoji domníval, že příchozího poznal – to odhadl dobře. Tmavý muž uskočil, pokročil dopředu, dvakrát lehce přímo vyrazil levicí, jen jako by si měřil vzdálenost, a pak zdola přisvištěla jeho pravice v drtivém zvedáku. Naštěstí bylo v této části lokálu tak málo místa, že se na něj nemohli vrhnout všichni najednou. Zatímco prvnímu muži běželo odpočítávání, zaútočil druhý muž, poněkud opatrněji a s pažemi před sebou v pozici, která naznačovala, že mu doma visí pásek té či oné barvy v tom či onom bojovém umění asijského jména. První, zkušební výpad tmavý muž vykryl, a když se útočník bleskurychle otočil klasickým karatistickým výkopem, stál už tmavý muž jinde. Kop vyšel naprázdno.

Cíl však neminula rychlá kombinace levačka-pravačka, která poslala karatistu se zapotácením do zdi. Tmavý muž ke karatistovi přitancil a udeřil ho napřaženou levicí, až se mu hlava zvrátila a s odporným plesknutím uhodila o zed'. Útočník se sesunul k zemi jako jídlo, jímž někdo mrští o stěnu. Tmavý muž ho přitom ještě jednou zasáhl, pravděpodobně zcela zbytečně.

Rod se mezitím usadil na židli a celý výstup sledoval skelnýma očima.

Ozvalo se hladké cvaknutí, to vyskočila čepel vystřelovacího nože patřícího třetímu muži. Zatímco se třetí bojovník plížil s ohnutými zády a rozpráženými rukama k tmavému muži, pozvracel si Rod boty – neklamná známka ořesu mozku, konstatoval Harry spokojeně. Samotnému mu bylo poněkud mdlo, zvláště když zahlédl, že se prvnímu muži podařilo sundat ze stěny pátku a blíží se k boxerovi. Muž s nožem nyní stál přímo vedle Harryho, aniž ho ovšem bral na vědomí.

„Za tebou, Andrewe!“ vykřikl Harry a vrhl se na paži třetího muže držící nůž. Zaslechl suchý, tupý úder pátky a zvuk převrženého stolu a židlí, musel se však soustředit na muže s nožem, který se mu vymanil a nyní kolem něj kroužil, teatrálně máchal doširoka pažemi a pitomě se usmíval.

S pohledem pevně upřeným na muže s nožem šmátral Harry na stole za sebou po něčem, co by mohl použít. Nadále slyšel od barového pultu za zády zvuk kriketové pátky v akci.

Muž s nožem se smál a blížil se, přitom si přehazoval nůž z levé ruky do pravé.

Harry skočil vpřed, zaútočil a uskočil zpět. Pravá ruka muže s nožem ochable klesla a nůž dopadl s cinkotem na podlahu. Muž užasle hleděl na své rameno, odkud mu trčel konec špízové jehly s napíchnutým kouskem žampionu. Zdálo se, že pravačku má zcela ochromenou. Levačkou zkusmo zatáhl za jehlu, jako by se chtěl přesvědčit, že tam skutečně je, ve tváři stále ten užaslý výraz. Musel jsem se trefit do svalového úponu nebo nervu, pomyslel si Harry ve chvíli, kdy udeřil.

Ucítil jen, že tentokrát zasáhl cosi tvrdého, a od sevřené pěsti mu paží projela bolest. Muž s nožem o krok ucouvl a vrhl na Harryho ublížený pohled. Z jedné nosní dírky mu začal vytékat pramínek tmavé krve. Harry se chytil za pravici. Zvedl ruku, aby udeřil ještě jednou, ale rozmyslel si to.

„Ty údery děsně bolí. Nemůžeš se prostě vzdát?“ zeptal se.

Muž s nožem přikývl a posadil se vedle Roda, který držel stále hlavu mezi koleny.

Harry se otočil a spatřil, že Borroughs stojí v místnosti s pistolí namířenou na prvního muže a že Andrew leží bezduše mezi převrženými stoly. Část ostatních hostů utekla, někteří zvědavě přihlíželi, ale většina nadále seděla na baru a dívala se na televizi. Dávali kriketový zápas mezi Anglií a Austrálií.

Jakmile pro raněné přijely sanitky, zajistil Harry, aby Andrewa ošetřili nejdřív. Odnegli ho na nosítkách, Harry kráčel vedle něj. Andrew nadále krvácel z jednoho ucha a při dýchání to v něm ošklivě pískalo, ale nakonec se probрал k vědomí.

„Nevěděl jsem, žeš hrál kriket, Andrewe. Máš dobrý náprah, ale bylo nutné jít do toho tak tvrdě?“

„Máš pravdu. Špatně jsem to vyhodnotil. Byl jsi přece naprosto pánem situace.“

„Ne, musím popravdě přiznat, že nebyl.“

„O. K. Já musím popravdě přiznat, že mě zatraceně bolí hlava a lituju, že jsem se tam vůbec zjevil. Správně bys tu měl teď ležet ty. A to myslím vážně.“

Sanitky zmizely a nakonec zůstal v baru jen Harry s Borroughsem.

„Doufám, že jsme vám moc neponičili inventář,“ pronesl.

„Ne, není to tak hrozné. Navíc moji hosté ocení sem tam nějakou živou zábavu. Nicméně možná byste se měl v příštích pár dnech ohlížet přes rameno. Šéf těch chlapů nebude rád, až se mu tohle donese,“ varoval ho Borroughs.

„Vážně?“ opáčil Harry. Tušil, že se mu tím Borroughs snaží něco sdělit. „A kdo je jejich šéf?“

„Já jsem nic neřekl, ale chlápek na té fotce, kterou tu máváte, mu není úplně nepodobný.“

Harry dlouze pokýval.

„Tak to abych byl připravený. A ozbrojený. Měl byste něco proti, kdybych si odnesl jeden špíz?“

9 – Dva exhibicionisté, jeden ochlasta, jeden teplouš a black snake

Harry si našel na King’s Cross zubaře, který ho prohlédl a konstatoval, že na rekonstrukci jednoho předního zubu, jenž byl uprostřed zlomený, bude zapotřebí značné práce. Provedl dočasný zákrok a naučtoval si za něj takový honorář, že Harry jen zadoufal, že mu ho vrchní policejní náčelnice v Oslu bude ochotná zpětně proplatit.

V kanceláři se dozvěděl, že kriketová pálka způsobila Andrewovi zlomeniny tří žeber a silný otřes mozku a že Andrew v nejbližším týdnu sotva opustí nemocniční lůžko.

Po obědě požádal Harry, aby se s ním Lebie vypravil do nemocnice na několik návštěv. Dojeli do nemocnice St. Etienne, kde se museli zapsat do návštěvního deníku – velké, těžké knihy, která ležela rozevřená před ještě větší jeptiškou trůnicí se založenýma rukama za přepážkou. Harry se snažil vyptat se jí, kam mají jít dál, ona však jen ukázala za sebe a zavrtěla hlavou.

„Nemluví anglicky,“ vysvětlil mu Lebie.

Vešli do recepce, kde mladý, usmívající se muž okamžitě nat’ukal do počítače jména, sdělil jim čísla pokojů a vysvětlil jim cestu.

„Ze středověku do datového věku během deseti vteřin,“ zašeptal Harry.

Prohodili pár slov s Andrewem, který byl samá modřina, jenže ten měl špatnou náladu a po pěti minutách je požádal, aby se pakovali. O patro výš našli na jednolůžkovém pokoji muže s nožem. Měl ruku v závěsu, obličej opuchlý a hleděl na Harryho stejně ublíženým pohledem jako předchozího večera.

„Co chceš, ty hnusnej poldo?“ obořil se na Harryho.

Harry se posadil na židli vedle postele.

„Chci vědět, jestli Evans White dal někomu příkaz zavraždit Inger Holterovou – a kdo ten příkaz dostal a proč.“

Muž s nožem se pokusil se rozesmát, ale místo toho se rozkašlal.

„Netuším, vo čem to mluvíš, poldo, a myslím, že ty sám taky ne.“

„Jak se má tvoje rameno?“ zeptal se Harry.

Vypadalo to, že se muži v lebce zvětšily oční bulvy.

„Jen si zkus...“

Harry vytáhl z kapsy jehlu na špízy. Muži s nožem naskočila na čele silná modrá žíla.

„To si děláš kozy, ty debilní poliši.“

Harry nic neřekl.

„Kurva, ty seš úplnej magor! Snad si nemyslíš, že tadyhle s tím pak utečeš? Jestli najdou na mém těle po tvém vodchodu jenom škrábaneček, tak přijdeš vo tu svojí zasranou práci, ty policajtskej kreténe!“

Muž na lůžku se propracoval k fistuli.

Harry mu položil na rty ukazovák. „Pššt, buď tak laskav. Vidíš toho mohutného holohlavýho chlápka támhle u dveří? Podle podoby se to moc nepozná, ale ve skutečnosti to je bratranec toho, co jste mu včera rozbili hlavu tou pálkou. Zvlášť mě žádal, aby mohl jít dneska se mnou. Jeho úkolem bude zalepit ti hubu a držet tě, zatímco já ti sundám obvaz a zarazím ti tuhle prima věcíčku do jediného místa, kde to nebude vidět. Protože tam už je přece dírka z minule, ne?“

Sevřel útočníkovi opatrně levé rameno. Muži vhrkly do očí slzy a hrudník mu mohutně poskakoval nahoru a dolů. Pohledem těkal od Harryho k Lebiemu a zpátky. Lidská povaha je divoký a neproniknutelný les, avšak Harrymu připadalo, že ve chvíli, kdy ležící muž otevřel pus, zahlédl v tom lese únikovou branku. Chlápek nepochybně mluvil pravdu.

„Evans White by mi udělal něco desetkrát horšího než vy, kdyby se dozvěděl, že jsem ho napráskal. Já vim a vy sami taky víte, že i kdybysem vám měl co říct, budu držet hubu. Tak si klidně poslužte. Ale nejdřív vám řeknu jedno: Jste na špatný stopě. Na fakt špatný stopě.“

Harry pohlédl na Lebieho. Ten mírně zavrtěl hlavou. Harry se na chvíli zamyslel, potom vstal a položil špízovou jehlu na noční stolek.

„Brzy se uzdrav,“ rozloučil se.

„*Hasta la vista*,“ odvětil pacient a namířil na Harryho ukazovák.

V hotelové recepci čekal na Harryho vzkaz. Poznal telefonní číslo na policejní ředitelství a okamžitě tam ze svého pokoje zavolal. Telefon vzal Yong Sue.

„Prošli jsme ještě jednou všechny trestní rejstříky a prověřili jsme je trochu důkladněji. Po třech letech se totiž z oficiálních trestních rejstříků maže část přestupků. Tak zní zákon, nemáme právo vést záznamy o promlčených přestupcích. Ovšem pokud jsou nějak sexuálně motivované, pak... No, řeknu to tak, že si je zapisujeme do jedné velice neoficiální zálohové složky. Našel jsem něco zajímavého.“

„Vážně?“

„Domácí Inger Holterové, Hunter Robertson, má oficiální trestní rejstřík úplně čistý, ale když jsme ho prozkoumali blíž, ukázalo se, že dostal dvakrát pokutu za exhibicionismus. *Závažný* exhibicionismus.“

Harry se snažil představit si nezávažný exhibicionismus.

„Jak moc závažný?“

„Sebeukájení na veřejnosti. To samozřejmě nemusí nic znamenat, ovšem je toho víc. Lebie k němu zajel, nikdo ale nebyl doma, jenom vzteklý čokl štekající u branky. Jak tam tak Lebie stál, vyšel ven soused. Robertson má zřejmě se sousedem dohodu, že mu bude tohle psisko každou středu večer venčit a krmit, takže soused má klíče od dveří. Lebie se ho tedy samozřejmě zeptal, jestli byl v domě a venčil psa i v ten středeční večer, než byla nalezena Inger Holterová. A to byl.“

„No a co?“

„Robertson předtím vypověděl, že byl večer před nálezem Ingeřina těla sám doma. Říkal jsem si, že byste to třeba chtěl hned vědět...“

Harry ucítil, jak se mu zrychlil pulz.

„Co teď uděláte?“

„Policejní hlídka pro něj dojede domů zítra brzy ráno, než odejde do práce.“

„Hm. Kdy a kde se *ty závažné* trestné činy odehrály?“

„Počkejte. Myslím, že v parku. Tady to mám. Stojí tu, že v Green Parku, to je takový malý...“

„Znám ho.“ Harry se rychle zamyslel. „Asi půjdu na procházku. Zdá se, že se tam zdržuje stálé osazenstvo. Možná budou něco vědět.“

Yong Sue Harrymu sdělil i data, kdy se Robertson v parku odhaloval, a Harry si je poznamenal do zápisníčku s logem banky Sparebank-Nor, který mu otec dával každoročně k Vánocům.

„Jenom tak pro pobavení, Yongu, co je nezávažný exhibicionismus?“

„Ukazovat v Norsku v osmnácti letech opilý zadnici kolemjedoucí policejní hlídce během oslav státního svátku.“

Harry byl natolik konsternován, že ze sebe nedokázal vypravit jediné slovo.

Yong Sue se na druhém konci tlumeně zasmál.

„Jak...?“ vykoktal Harry.

„Je k nevíře, co se dá dokázat za pomoci několika hesel a dánského kolegy ze sousední kanceláře.“ Yong Sue se srdečně rozesmál. Harry cítil, jak mu začíná stoupat tlak.

„Doufám, že vám to nevadí?“ projevil Yong najednou starost, zda nezašel příliš daleko. „Ostatním jsem nic neřekl.“

Jeho hlas zněl natolik nešťastně, až se Harry nedokázal zlobit.

„V té policejní hlídce byla policistka, pochválila mě pak, jak mám vypracované půlky.“

Yong Sue se s úlevou zasmál.

Fotobuňky v parku se domnívaly, že už padla dostatečná tma, a ve chvíli, kdy Harry přicházel k lavičce, se rozsvítila světla. Harry okamžitě poznal šedého muže, který tam seděl.

„Dobrý večer.“

Hlava spočívající bradou na hrudníku se pomalu pozvedla a na Harryho pohlédl pár hnědých očí – nebo lépe řečeno *skrze* Harryho. Mužův pohled se upřel do jakéhosi hodně vzdáleného bodu.

„Fig?“ zeptal se muž ochraptěle.

„Promiňte?“

„Fig, fig,“ zopakoval muž a zamával ve vzduchu dvěma prsty.

„Oh, *fag*. You want a cigarette?“

„Yeah, fig.“

Harry vylovil z krabičky dvě cigarety a jednu si sám vzal. Chvilíčku seděli mlčky a vychutnávali si kuřivo. Nacházeli se v maličké zelené oáze uprostřed milionového města, přesto měl Harry pocit, že sedí kdesi daleko v pustině. Možná to bylo kvůli tmě, která nastala, v kombinaci s elektrizujícím zvukem vydávaným neviditelnými nohama cvrčků otírajícíma se o sebe. Nebo možná kvůli pocitu čehosi rituálního a bezčasého, takové společné pokouření, bílý policista a černý muž se širokým cizím obličejem, potomek prapůvodních obyvatel tohoto rozsáhlého kontinentu.

„Chcete koupit mojí bundu?“

Pohlédl na mužovu bundu, která vypadala jako tenká větrovka a byla ušitá ze slabé látky jasně červené a černé barvy.

„Vlajka Austrálců,“ vysvětlil muž Harrymu a ukázal mu záda bundy. „Dělá je můj bratranec.“

Harry zdvořile odmítl.

„Jak se jmenujete?“ zeptal se Austrálec. „Harry? To je anglický jméno. Já mám taky anglický jméno. Jmenuju se Joseph. S ,p‘ a ,h‘. Vlastně je to židovský jméno. Ježíšův otec, *dig*? Joseph Walter Roderique. Mám přezdívku Ngardagha. *N-gar-dag-ha*.“

„Býváte často tady v parku, Josephe?“

„Jo, často.“ Joseph opět nasadil svůj vzdálený pohled a přestal vnímat. Vytáhl zpod bundy velkou lahev od šťávy, nabídl Harrymu a sám upil, pak opět pečlivě zašrouboval zátku. Bunda se mu rozevřela a Harry zahlédl tetování na hrudi. „Jerry“ stálo tam napříč přes velký kříž.

„Máte pěkné tetování, Josephe. Můžu vědět, kdo je Jerry?“

„Jerry je můj syn. Můj syn. Jsou mu čtyři.“ Joseph roztáhl prsty a pokusil se ukázat na nich čtyři.

„Čtyři. Chápu. Kde je Jerry teď?“

„Doma.“ Joseph mávl rukou, aby naznačil, kterým směrem ono doma leží. „Doma u své mámy.“

„Poslouchejte mě, Josephe. Hledám jednoho muže. Jmenuje se Hunter Robinson. Je běloch, dost malý a proplešatělý. Občas chodí sem do parku. Někdy se tu... ukazuje. Víte, koho myslím? Viděl jste ho, Josephe?“

„Jo jo. Přijde,“ odpověděl Joseph a nakrčil nos, jako by mu připadalo, že Harry otravuje s naprostou samozřejmostí.

„Počkejte si. Přijde.“

Harry pokrčil rameny. Nebylo sice jisté, zda je možné přikládat Josephovu tvrzení nějakou váhu, ale neměl nic jiného na práci, a tak dal Josephovi ještě jednu cigaretu. Seděli dál na lavičce, tma se pomalu snášela níž a níž a houstla, až byla nakonec téměř hmotná.

Harry si zapálil osmou cigaretu a zhluboka šlukoval. V dáli právě odbíjel kostelní zvon. Když vzal naposledy Ses do kina, řekla mu, že by měl přestat kouřit. Dávali tehdy *Robina Hooda: Krále zbojníků* s takovým obsazením, že překonávalo snad i *Plán 9 z vesmíru*. Ses však nevadilo, že Robin Hood v osobě Kevina Costnera odpovídal šerifovi z Nottinghamu širokou americkou angličtinou. Ses vůbec vadilo jen máloco, radostně kvičela ve chvílích, kdy Costner dělal pořádek v Sherwoodu, a popotahovala na konci, kdy Robin konečně dostal Marion.

Po kině zašli do kavárny, kde Harry sestře koupil kakao. Vyprávěla mu, jak pěkné to má v tom novém bytě v centru pro dětské a mladistvé psychiatrické pacienty na Sognu, jen prý pár lidí, kteří s ní bydlí na chodbě, má „v hlavě vymeteno“. A nato chtěla, aby Harry přestal kouřit. „Ernst povídá, že je to nebezpečné,“ informovala ho. „Že se na to může umřít.“

„Kdo je Ernst?“ zeptal se Harry, ale Ses se jen rozchichotala. Potom opět zvážněla: „Nesmíš kouřit, Harald. Nesmíš umřít, slyšíš?“ To s Haraldem a „slyšíš“ měla od mámy.

Křestní jméno Harry si prosadil otec. Harryho táta, Fredrik Hole, člověk, který jinak svou ženu obvykle poslouchal ve všem, tehdy zvýšil hlas a trval na tom, že chlapec ponese jméno po jeho dědečkovi, který byl námořník a zřejmě prima chlap. Matka podle svých vlastních slov ve slabé chvílce povolila, čehož později hořce litovala.

„Slyšel někdy někdo o někom, kdo by se jmenoval Harry a někam to dotáhl?“ ptávala se. (Když ji otec škádlíval, citoval ji a parodoval to množství neurčitých zájmen.)

V každém případě to skončilo tím, že mu matka říkala Harald podle svého strýce, důležité to ovšem bylo pouze pro ni samotnou. A nyní, po matčině smrti, mu tak tedy začala říkat i Ses. Možná to byl její způsob, jak se pokusit vyplnit prázdno po matce. Harry nevěděl, v sestřině hlavě se odehrávalo plno podivností. Například se usmívala s usazenými očima a se šlehačkou na špičce nosu, když jí slíbil, že kouřit přestane – pokud ne okamžitě, pak v každém případě postupně.

Nyní si představoval, jak se mu tabákový kouř vine tělem jako dlouhý had. *Bubbur*.

Joseph, který mezitím usnul, sebou trhl.

„Moji rodiče byli lidi-vrány – *crow people*,“ prohlásil bez úvodu a namáhavě se zvedl. „Uměli létat.“ Vypadalo to, že ho spánek povzbudil. Promnul si oběma rukama obličej.

„Lítání je pěkná věc. Neměl byste pětku?“

Harry měl jenom dvacetidolarovku.

„To je dobrý,“ popadl ji Joseph.

V Josephově zamlženém mozku se opět stáhly mraky, jako by to předtím bylo jen dočasné projasnění oblohy, a Joseph dál mumlal cosi v nesrozumitelné řeči, která Harrymu připomínala jazyk, jímž mluvil Andrew s Toowoombou. Nenazýval to Andrew kreolštinou? Nakonec padla opilému Austrálci hlava opět na prsa.

Harry se rozhodl, že dokouří cigaretu a půjde, a právě v tu chvíli se Robertson objevil. Harry napůl očekával, že ho spatří v dlouhém kabátě, neboť si představoval, že ten bývá standardním oděvem exhibicionistů, avšak Robertson měl na sobě pouze bílé tričko a džíny. Rozhlížel se napravo a nalevo a při chůzi se zvláště pohupoval, jako by si v duchu zpíval a automaticky přizpůsoboval krok taktu písni. Harryho poznal, až když došel úplně k lavičkám, a výraz jeho obličeje vůbec nenaznačoval, že by ho to shledání nějak zvlášť potěšilo.

„Dobrý večer, pane Robertstone. Snažili jsme se vás zastihnout. Posad'te se.“

Robertson se rozhlédl a podupával na místě. Tvářil se, že by nejradši utekl, ale nakonec se s odevzdaným povzdechem posadil.

„Pověděl jsem vám všechno, co vím,“ pronesl. „Proč mě otravujete?“

„Protože jsme zjistili, že jste taky kdysi otravoval své spoluobčany.“

„Otravoval? Já? Já jsem snad sakra nikoho neotravoval!“

Harry na něj pohlédl. Oblíbit si Robertsona bylo těžké, avšak Harry se při nejlepší – ani nejhorší – vůli nedokázal přimět, aby uvěřil, že proti němu sedí sériový vrah. Ta skutečnost ho vlastně značně štvala, protože to znamenalo, že mrhá časem.

„Víte, kolik mladých dívek jste připravil o noční spánek?“ zeptal se Harry a snažil se vložit do hlasu maximum opovržení.

„Kolik z nich nedokáže zapomenout a navždy bude žít s obrazem onanujícího chlápka, který je znásilnil *duševně*? Že jste jim

pronikl do mozků, vyvolal v nich nejistotu a strach chodit za tmy ven, ponížil je a způsobil, že se cítí *zneužitý*?“

Robertson se musel smát. „Víc toho nemáte, konstáble? A co ty, kterým jsem zničil sexuální život? A ty, které trpí pocity úzkosti a musí po zbytek života polykat prášky? Mimochodem – jsem nucen konstatovat, že váš kolega by si měl dávat pozor. Ten, co tvrdil, že bych mohl být odsouzen na šest let za napomáhání, pokud bych nesrazil podpatky a neposkytl výpověď takovým chuligánům, jako jste vy. Mluvil jsem se svým advokátem, probere to s vaším šéfem, jen abyste věděli. Takže se mě nepokoušejte znovu napálit.“

„Dobrá, můžeme tohle vyřídit dvěma způsoby, pane Robertstone,“ odpověděl Harry, avšak uvědomil si, že nemá ve své roli drsného poldy stejnou autoritu, jakou by měl Andrew. „Můžete mi to, co chci vědět, říct tady a teď, nebo...“

„... nebo to můžeme probrat na stanici. Ano, díky, tenhle vtip už jsem slyšel. Buďte tak hodný a zatkněte mě, pak si mě do hodiny vyzvedne můj advokát a na vás a vašeho kolegu podá oznámení pro šikanu. Jen do toho!“

„Tohle jsem tak úplně na mysli neměl,“ odušil Harry tiše. „Představuju si to v podobě diskrétního úniku informací, který nebude možné vystopovat, samozřejmě, do některého sydneyského nedělního plátku nemálo lačnického po skandálních novinkách. Možná si to dokážete představit? Domáci Inger Holterové, na snímku, byl kdysi odsouzen za exhibicionismus a ocitl se v hledáčku policie‘...“

„Odsouzen! Dostal jsem pokutu! Čtyřicet dolarů!“ Hunteru Robertsonovi přeskočil hlas do fistule.

„Ano, já vím, pane Robertstone, byl to drobný přečin,“ odvětil Harry naoko chápavě. „Tak drobný, že jistě nebyl problém udržet to před blížkým okolím doposud pod pokličkou. O to víc je škoda, že tam, kde bydlíte, čtou lidé nedělní noviny, vidíte? A v práci... Co vaši rodiče, umějí číst?“

Robertson se schoulil. Jako kdyby unikl vzduch z propíchnutého nafukovacího míče. V téhle pozici připomněl Harrymu sedací pytel. Harry pochopil, že zmínka o rodičích očividně zasáhla citlivé místo.

„Vy bezcitnej hajzle,“ šeptl Robertson chraplavým, zmučeným hlasem. „Kde se berou lidi jako vy?“ A po odmlce: „Co chcete vědět?“

„Chci vědět především to, kde jste se nacházel večer předtím, než byla Inger nalezena.“

„Už jsem policii řekl, že jsem byl sám doma a že...“

„Končím tuhle debatu. Doufám, že v redakci najdou pěknou fotku.“

Harry vstal.

„Dobrá, dobrá. Nebyl jsem doma!“ téměř vykřikl Robertson. Zaklonil hlavu a zavřel oči. Harry se opět posadil.

„Když jsem byl student a bydlel jsem v podnájmu v jedné z nejhezčích čtvrtí ve městě, žila naproti přes ulici jedna vdova, začal Harry. „Každý pátek večer v sedm hodin, přesně v sedm hodin, rozhrnula záclony. Bydlel jsem ve stejném patře a viděl jsem přímo do jejího obývacího pokoje. Zvláště v pátek, kdy rozsvěcovala obří lustr. V týdnů jinak byla ta vdova lehce prošedivělá dáma s brýlemi a v pleteném kabátku, takový ten typ postarší ženy, co neustále vídáte v tramvaji a ve frontě v lékárně.“

Ale v pátek v sedm hodin, kdy začínalo představení, se vám vybavilo cokoli, jen ne kašlající mrzutá stará dáma o holi. To na sobě mívala hedvábný župan s japonskými motivy a černé boty na vysokém podpatku. V půl osmé k ní přicházela pánská návštěva. Ve tři čtvrtě na osm si župan svlékla a předvedla černý korzet. V osm měla korzet zpola vysvlečený a mířila na pohovku Chesterfield. V půl deváté byl návštěvník pryč, záclony zatažené a představení u konce.“

„Zajímavé,“ odušil Robertson sarkasticky.

„Zajímavé na tom bylo za prvé to, že to nevyvolávalo žádné pozdvižení. Jestliže člověk bydlel na stejné straně ulice jako já, nemohl nevidět, co se tam odehrává, a značná část obyvatel patrně to představení sledovala pravidelně. Nikdy se však o tom nemluvalo, a pokud vím, nikdy to nikdo neohlásil na policii ani si nestěžoval. Druhou zajímavou věcí byla pravidelnost těch představení. Zpočátku jsem se domníval, že to souvisí s partnerem, s tím, kdy má možnost přicházet, že pracuje, možná je ženatý a tak dále. Ale postupně jsem si všiml, že žena mění partnery, a čas přitom zůstává stejný. A tehdy mi to došlo: Ta žena samozřejmě pochopila to, co vědí na každé televizní stanici. Jestliže naučíte publikum sledovat stálý program v určitou dobu, změna vysílacího času tomu pořadu ani v nejmenším neprospěje. A právě publikum bylo kořením v jejím sexuálním životě. Chápete?“

„Chápu,“ přikývl Robertson.

„Zbytečná otázka, samozřejmě. A proč vám tedy tenhle příběh vyprávím? Napadlo mě to, když tady náš spící kamarád Joseph s takovou jistotou tvrdil, že dneska večer přijdete. Tak jsem se podíval do diáře a většina věcí seděla. Dnes večer je středa, toho večera, kdy zmizela Inger Holterová, byla středa, a ty dva případy, kdy jste byl zadržen kvůli exhibicionismu, se odehrály také ve středu. Máte stálé představení, že?“

Robertson neodpověděl.

„Moje další otázka proto zní, proč vás nikdo neudal víckrát? Vždyť od poslední už uplynuly skoro čtyři roky. Odhalovat se v parku před holčičkami přece jen není nic, co by lidé obecně oceňovali.“

„Kdo povídal, že jde o holčičky?“ zeptal se Robertson ostře. „A kdo povídal, že to nikdo neocení?“

Kdyby Harry uměl pískat, potichu by pískl. Vzpomněl si na tu hádající se dvojici, na niž narazil předchozího večera.

„Tak vy se odhalujete před muži,“ pronesl takřka jakoby sám pro sebe. „Před teplouši ze sousedství. Teď už je mi jasné,

proč vás nechávají na pokoji. Máte taky stále publikum?“

Robertson pokrčil rameny.

„Přicházejí a odcházejí. V každém případě ale vědí, kdy a kde mě můžou vidět.“

„A ta udání?“

„Někdo neznalý, kdo šel náhodou kolem. Jsme teď opatrnější.“

„Pokud se nemýlím, najdu tady dnes večer nějakého toho svědka, který vám potvrdí, že jste se tu vyskytoval onoho večera, kdy zmizela Inger Holterová.“

Robertson přikývl.

Mlčky seděli a naslouchali Josephovu tichému chrápání.

„Je tu ještě něco, co tak úplně nesedí,“ pronesl Harry po chvíli. „Měl jsem to kdesi v hlavě, ale nedokázal jsem to pojmenovat, dokud jsem se nedoslechl, že váš soused vám pravidelně každou středu venčí a krmí psa.“

Pomalů kolem nich prošla dvojice mužů a zastavila se na okraji světelné výseče pod lampou.

„A tak jsem si položil otázku: Proč ho krmil, když mu Inger nesla domů zbytky masa z The Albury? Nejdřív mě napadlo, že jste spolu třeba nemluvili, že to žrádlo bylo možná na následující den nebo tak něco. Jenže pak jsem si uvědomil jednu věc, na kterou jsem si měl vzpomenout hned. To, že váš pes nežere..., ehm, rozhodně nemá dovoleno žrát maso. A v tom případě – na co byly Inger ty zbytky jídla? V baru tvrdila, že jsou pro psa, proč by měla lhát?“

„To nevím,“ odpověděl Robertson.

Harry zaznamenal, že Robertson mrkl na hodinky. Za chvíli by nejspíš mělo začít představení.

„Ještě poslední věc, pane Robertstone. Co víte o Evansu Whiteovi?“

Robertson se otočil a pohlédl na Harryho vodnatýma, světle modrýma očima. Nezableskl se mu v pohledu záchvěv strachu?

„Dost málo.“

Harry to vzdal. Nedostal se o moc dál. Bublala v něm chuť lovit, chuť hledat a chytat, ale měl dojem, že všechno mu celou dobu jen uniká. Krucinál, za několik dní už pojede domů, ovšem, ač to bylo zvláštní, pomyšlení na to v něm nevyvolávalo lepší pocit.

„Jak jste mluvil o těch svědcích,“ ozval se Robertson. „Byl bych rád, kdybyste...“

„Nebudu vám kazit představení, pane Robertstone. Víím, že těm, kteří sem přijdou, bude k užítku.“ Mrkl do krabičky s cigaretami, jednu vytáhl, krabičku zastrčil Josephovi do kapsy u bundy, vstal a už na odchodu ještě prohodil:

„Já sám jsem rozhodně představení té vdovy oceňoval.“

Jako obvykle panovala v The Albury rozjařená nálada. Na plné pecky tu vyhrávala píseň *It's Raining Man*, na pódiu u baru stáli tři kluci, kolem ramen boa a jinak takřka, jak je pánbůh stvořil, a publikum jásalo a zpívalo s nimi. Harry se zastavil a chvíli show sledoval, potom došel na bar k Birgittě.

„Proč nezpíváte také, *handsome*?“ zeptal se dobře známý hlas. Otto nebyl dnes večer *na tahu*, avšak extravagantní růžová hedvábná halenka a slabý náznak řasenky a rtěnky dokazovaly, že si dal na vzhledu záležet.

„Lituju, ale nemám na tohle hlas, Otto.“

„Pch, vy Skandinávci jste všichni stejní. Nedokážete se uvolnit, dokud v sobě nemáte tolik alkoholu, že jste nepoužitelní k..., no, vždyť víte, co myslím.“

Harry se usmál Ottovým sklopeným víčkům.

„Neflirtujte se mnou, Otto. Jsem ztracený případ.“

„Beznadějný heterosexuál, co?“

Harry přikývl.

„Dovolte mi aspoň, abych vám koupil drink, *handsome*. Co pijete?“ Objednal Harrymu grapefruitový džus a sobě Bloody Mary. Připili si a Otto vypil jedním douškem polovinu svého koktejlu.

„To jediné pomáhá proti nešťastné lásce,“ vysvětlil a dopil zbytek; oťrásl se, objednal si další a upřel na Harryho pohled. „Takže jste nikdy neměl sex s mužem. Ani jste o tom nikdy nesnil?“

Harry pomalu otáčel sklenkou v ruce. „Záleží na tom, co myslíte tím snil. Já bych to nazval spíš noční můrou.“

„Aj aj, podívejme se.“ Otto zašermoval ukazovákem. „Vy jste si tu otázku položil ve spánku. Nedokážete přelstít podvědomí, *handsome*. Vidím vám na očích, že to máte v sobě. Je jen otázka, kdy se to aktivuje.“

„Vždycky jsem čekal, až někdo přijde a probudí ve mně teplouše,“ odušil Harry suše. „Promiňte, ale na tohle já nevěřím. Je to odmala podmíněné fyzicky. Buď je člověk heterosexuál, nebo není. To s prostředím a výchovou jsou akorát kecy.“

„Co to povídáte? A já jsem si vždycky myslel, že za to může moje sestra a máma...“ vykřikl Otto a teatrálně se plácl do čela.

Harry se tvářil, že to přeslechl, a pokračoval:

„Vědci to vědí, protože v posledních letech měli možnost provádět hlubší lékařský výzkum mozků u homosexuálů. AIDS výrazně zvýšil příliv mrtvých těl osob, u nichž se s určitostí ví, že byli homosexuálové...“

„Neoddiskutovatelně jedna z nejpozitivnějších stránek té choroby,“ odvětil Otto lakonicky a usrkl drink brčkem.

„Zjistili, že mozky homosexuálů a heterosexuálů se fyzicky liší.“

„Mozky heterosexuálů jsou menší, povězte mi radši něco, co nevím, *handsome*.“

„Paradoxní je, že se vědci domnívají, že ten maličkatý přívěsek nebo co, který způsobuje homosexualitu, je dědičně přenosný.“

Otto obrátil oči v sloup. „No a co? Myslíte si, že homosexuál nedokáže spát se ženami, pokud musí? Pokud to od něj společnost vyžaduje? Pokud nemá jinou možnost?“ zeptal se Otto a doprovodil otázku naprosto jednoznačným gestem. „Jestliže může být žena náhrada, proč ne? Úplně stejný sociální mechanismus způsobuje, že spolu ve vězení soustají heterosexuálové.“

„Takže homosexuálové spí i se ženskými?“ zeptal se Harry.

„Já jsem se naštěstí nikdy nenalézal v tom mentálním vězení, ve kterém se pohybuje většina homosexuálů, pocházím z umělecké rodiny a prohlašoval jsem se za homosexuála od svých deseti let, jen abych vypadal zajímavější. Od té doby jsem nenašel důvod to tvrzení stáhnout. Takže je pro mě stejně těžké si představit, co by se muselo stát, abych spal se ženou, jako vy si nedokážete představit, co by se muselo stát, abyste skočil na mladého kluka v sousední cele. Ačkoli si myslím, že pro vás je to trochu snazší...“

„Tak počkat! Co je tohle za diskuzi?“

„Ptáte se na věci, které ve vás vzbuzují zvědavost, *handsome*.“ Otto položil svou dlaň na hřbet Harryho ruky. „Možná budeme nuceni s tou zvědavostí jednou něco provést.“

Harry cítil, jak mu rudnou uši. V duchu proklel tohohle teploušského šaška, který dokázal jeho, dospělého chlapa, uvést natolik do rozpaků, až vypadá jako Angličan po šesti hodinách na španělské pláži.

„Navrhuji, abychom uzavřeli drsnou, báječně vulgární sázku,“ prohlásil Otto a v pohledu mu jiskřilo pobavení. „Vsadím sto dolarů na to, že tahle měkká štíhlá ruka se dotkne mého nádobíčka, ještě než odjedete do Norska. Odvážíte se vsadit proti?“

Otto spráskl ruce a vyjekl nadšením, když spatřil Harryho brunátný obličej.

„Jestliže chcete rozhazovat peníze, Otto, tak klidně. Ovšem pokud jsem to dobře pochopil, trápí vás nešťastná láska. Neměl byste sedět doma a myslet na jiné věci než na svádění heterosexuálů?“ Už v okamžiku, kdy to vyslovil, toho litoval, nikdy však neměl rád, když si s ním někdo pohrával.

Otto stáhl dlaň a pohlédl na Harryho ublíženě.

„Promiňte, já jenom plácám, nemyslel jsem to tak,“ omluvil se Harry.

Otto pokrčil rameny.

„Něco nového ve vašem případě?“ zeptal se.

„Ne,“ odpověděl Harry s ulehčením, že změnili téma. „Zdá se, že budeme muset hledat mimo okruh lidí, s nimiž se Inger stýkala. Mimochodem, znal jste ji?“

„Všichni, kdo sem chodí, Inger znali.“

„Mluvil jste s ní někdy?“

„No... Prohodil jsem s ní občas pár slov. Na můj vkus byla ale poněkud frivolní.“

„Frivolní?“

„Popletla hlavu řadě heterosexuálních hostů. Vyzývavě se oblékala, vysílala dlouhé pohledy, a pokud jí to mělo vynést drink navíc, usmívala se déle, než bylo záhodno. Takové vystupování může být nebezpečné.“

„Míníte tím, že někdo z hostů ji mohl...?“

„Míním tím jen to, že není jisté, že bude třeba pátrat příliš daleko, konstáble.“

„Co tím chcete říct?“

Otto se rozhlédl a dopil.

„Jenom tak plácám, *handsome*.“ Naznačil, že půjde. „Ted' udělám to, co jste mi poradil. Půjdu domů a budu myslet na něco jiného, nepředepsal mi to snad tak pan doktůrek?“

Mávl na jednoho z chlapců s boa za barem, který přišel a podal mu papírový sáček.

„Nezapomeňte na to představení!“ zavolal Otto při odchodu přes rameno.

V The Albury bylo plno. Harry se diskrétně usadil u Birgittina baru na barovou stoličku, aby mohl Birgittu pozorovat při práci. Sledoval její pohyby: rychlé ruce čepující pivo, vracející peníze a míchající drinky, způsob, jakým otáčela tělo, jisté, rozhodné přesuny za barem od pípy k pultu s pokladnou, prováděné takřka podvědomě. Sledoval její vlasy, jak jí sklouzávají do obličeje, jak je kvapně odhruje, i pohled, jímž přehlížela v pravidelných intervalech hosty, aby zachytila nové objednávky – až si všimla Harryho.

Pihovatý obličej se jí rozzářil a Harry ucítil, jak se mu srdce v hrudi ztěžka a báječně rozbušilo.

„Před chvílí tu byl jeden Andrewův kamarád,“ informovala Harryho, jakmile k němu přistoupila. „Navštívil ho v nemocnici a vyřizoval od něj pozdrav. Ptal se i po tobě, myslím, že tu ještě někde sedí. Ano, támhle je.“

Ukázala na stůl a Harry okamžitě toho černého, krásného muže poznal. Byl to Toowoomba, onen boxer. Harry došel k jeho stolu.

„Neruším vás?“ zeptal se ho. Odpověď mu byl široký úsměv.

„Vůbec ne. Přisedněte si. Sedím takhle blízko, abych viděl, jestli se neobjeví nějaký starý známý.“

Harry se posadil.

Robin Toowoomba, přezdívaný „The Murri“, se nadále usmíval. Z nějakého důvodu nastala jedna z těch trapných odmlk, o nichž by nikdo nepřiznal, že jsou trapné, ale které ve skutečnosti takové jsou. Harry rychle spustil:

„Mluvil jsem dneska s jedním člověkem-vránou. Nevěděl jsem, že máte takové kmenové názvy. K jakému lidu patříte vy?“

Toowoomba na něj pohlédl s údivem.

„Co tím myslíte, Harry? Já jsem z Queenslandu.“

Harry si uvědomil, jak hloupě jeho otázka vyzněla.

„Omlouvám se, ptám se pitomě. Můj jazyk má dneska tendenci reagovat rychleji než mozek. Nechtěl jsem..., neznám tolik vaši kulturu..., nebo tak.“

Toowoomba poplácal Harryho po rameni. „Jenom si z vás trochu střílím, Harry. V klidu.“ Tiše se zasmál a Harry se cítil ještě hloupěji.

„Reagujete stejně jako většina bělochů,“ prohlásil Toowoomba. „Co jiného se dá ale čekat? Jste plný předsudků.“

„Předsudků?“ opáčil Harry a cítil stoupající podráždění. „Řekl jsem snad něco...“

„Nejde o to, co říkáte,“ vysvětlil Toowoomba. „Jde o to, co ode mě podvědomě očekáváte. Myslíte si, že jste pronesl něco špatně, a aniž byste se nad tím zamyslel, domníváte se, že zareaguju jako uražené dítě. Nenapadne vás, že jsem dostatečně inteligentní na to, abych zohlednil fakt, že jste cizinec. Vás osobně snad také neuráží, když japonští turisté v Norsku nevědí o vaší zemi všechno, ne? Třeba to, že se váš král jmenuje Harald.“

Toowoomba mrkl.

„Netýká se to jen vás, Harry. Dokonce i bílí Australané jsou hystericky obezřetní, aby nepronesli něco nevhodného. To je na tom tak paradoxní. Nejdřív náš lid připraví o hrdost, a když už ji nemáme, k smrti se bojí, že nám ji pošlapou.“

Vzdychl a ukázal Harrymu obrovské bílé dlaně. Jako by otočil platýse, pomyslel si Harry.

Zdálo se, jako kdyby Toowoombův hluboký, příjemný hlas vibroval na vlastní frekvenci, a tudíž jako by Toowoomba nepotřeboval mluvit hlasitě, aby přehlušil okolní hluk.

„Ale povězte mi raději něco o Norsku, Harry. Četl jsem, že je to moc krásná země. A studená.“

Harry se pustil do vyprávění. O fjordech a horách i lidech, kteří se usadili kdesi mezi nimi. O unii, národním útlaču, Ibsenovi, Nansenovi a Amundsenovi. O zemi tam nahoře na severu, jejíž obyvatelé se považují za podnikavé vizionáře, ale která se nejvíc ze všeho podobá banánové republice. O zemi, která měla lesy a přístavy, když Holanďané a Angličané potřebovali dříví, která měla vodopády, když byla vynalezena elektřina, a která, aby toho nebylo málo, našla přímo před prahem ropu.

„Nikdy jsme nevyráběli volva ani tuborg,“ pokračoval Harry. „Jen jsme exportovali přírodu a přestali jsme přemýšlet. Jsme národem, který je zvyklý, že mu naservírují všechno až pod nos na stříbrném tácu,“ dodal, aniž se snažil najít odpovídající anglický idiom.

Potom vykládal o Åndalsnesu, více v údolí Romsdalen obklopené vysokými horami, kde je tak krásně, až jeho matka neustále prohlašovala, že právě tady začal Bůh tvořit svět a že na přírodu v Romsdalen vyplýval tolik času, že zbytek světa musel stvořit ve spěchu, aby byl do neděle hotov.

Mluvil o rybaření s otcem na fjordu jednoho červencového rána a o tom, jaké to je, ležet na pláži a cítit moře – za křiku racků a s horami coby nehybnými mlčenlivými gardisty obklopujícími jejich královstvíčko.

„Můj otec pochází z Lesjaskogu, vesničky ležící dál v údolí, a s matkou se seznámil na jedné tancovačce v Åndalsnesu. Neustále mluvili o tom, že až půjdou do důchodu, odstěhují se zpátky do Romsdalen.“

Toowoomba přikývl a upil piva, Harry ucucel z další sklenky grapefruitového džusu. Začínal mít v žaludku kyselo.

„Přál bych si, abych vám mohl vyprávět, odkud pocházím, Harry, jenže takoví jako já nemají žádné konkrétní vazby na určité místo ani kmen. Vyrostl jsem v chatrči pod dálnicí nedaleko Brisbane. Nikdo neví, k jakému kmeni náležel můj otec, přišel a odešel tak rychle, že se ho nikdo nestihl zeptat. A mé matce je fuk, jaký má původ, jen když se jí podaří posbírat dost peněz na lahev vína. Musí stačit to, že jsem *murri*.“

„A co Andrew?“

„Copak vám to neřekl?“

„Co jako?“

Toowoomba si přitáhl ruce k tělu. Mezi očima mu naskočila hluboká vráska. „Andrew Kensington je ještě víc vykořeněný než já.“

Harry to nechtěl dál rozvádět, ale po dalším pivu se k tomu Toowoomba vrátil.

„Nejspíš bych ho měl nechat, aby vám to pověděl sám, protože Andrew měl velice zvláštní dětství. Patří totiž ke generaci Australců bez rodiny.“

„Co tím myslíte?“

„To je dlouhý příběh. Celé se to točí kolem špatného svědomí. Už od přelomu století je politika týkající se původních obyvatel řízena špatným svědomím, které státní úřady mají kvůli násilí, jemuž byl náš lid vystaven. Je jenom škoda, že dobré

úmysly nedojdou vždy naplnění. Jestliže má být národ řízen, musí být pochopen.“

„A Austrálci nebyli pochopeni?“

„V různých obdobích se uplatňovala různá politika. Já patřím k takzvaně násilně urbanizované generaci. Po druhé světové válce se státní aparát domníval, že je nutné změnit dřívější politiku a pokusit se původní obyvatelé asimilovat, nikoli izolovat. Snažil se o to tím, že nám určoval, kde smíme bydlet, a dokonce i koho si smíme brát. Mnozí byli násilně přestěhováni do měst, aby se přizpůsobili evropské městské kultuře. Výsledky byly katastrofální. V průběhu krátké doby jsme obsadili první příčky všech špatných statistik: alkoholismus, nezaměstnanost, rozvodovost, prostituce, kriminalita, násilí a narkomanie. *You name it*. Austrálci byli a dodnes jsou sociálními *losery* Austrálie.

„A Andrew?“

„Andrew se narodil před válkou. Tehdy uplatňovaly úřady politiku ‚ochrany‘, jako bychom byli nějaký ohrožený živočišný druh. Proto jsme měli omezený přístup například k vlastnictví půdy a pracovním příležitostem. Ovšem nejbizarnější bylo, že zákon dával státu právo vzít austrálské matce dítě, jestliže existovalo podezření, že otec dítěte není Austrálec. Já sám nemůžu vyprávět zrovna nejveselejší příběh o svém původu, mám ale přinejmenším nějaký. Andrew nemá nic. Nikdy své rodiče neviděl. Hned po narození ho z rodiny odebrali a umístili do dětského domova. Ví jenom to, že jeho matka byla nalezena mrtvá na jedné autobusové zastávce v Bankstownu, pět mil severně od onoho dětského domova, hned po Andrewově ‚únosu‘, a že nikdo nevěděl, jak se tam dostala ani na co zemřela. Jméno jeho bílého otce Andrewovi tajili až do doby, kdy už ho ani znát nechtěl.“

Harry se to všechno snažil strávit.

„Vážně byly takové věci zákonem povolené? Co OSN a deklarace lidských práv?“

„To všechno se objevilo teprve po válce. A nezapomínejte, že se s Austrálci takto zacházelo s nejlepšími úmysly, cílem bylo austrálskou kulturu zachovat, nikoli ji zničit.“

„Co se stalo s Andrewem dál?“

„Zjistilo se, že mu jde dobře učení, a poslali ho na soukromou školu v Anglii.“

„Myslel jsem, že Austrálie je trochu moc rovnostářská na to, aby se tu posílali lidi na soukromé školy, ne?“

„To všechno řídily a platily úřady. Nejspíš si přály, aby Andrew představoval světlý bod v politickém experimentu, který jinak způsobil tolik bolesti a lidských tragédií. Po návratu nastoupil ke studiu na univerzitě v Sydney. Tehdy nad ním začali ztrácet moc. Dostal se do potíží, rozšířily se o něm pověsti, že je násilník, zhoršil se mu prospěch. Jestli jsem to dobře pochopil, hrála v tom roli nešťastná láska, nějaká bílá žena ho zradila, protože její rodina jím nebyla příliš nadšená... Andrew o tom nikdy nechtěl moc mluvit. Nicméně to bylo temné období v jeho životě a jistě to mohlo snadno vzít horší konce, než nakonec vzalo. Během svého pobytu v Anglii se naučil boxovat, tvrdil, že díky tomu přežil internátní školu. Na univerzitě se k boxu vrátil, a když mu nabídli, aby se stal členem Chiversova týmu, nechal studií a na chvíli Sydney opustil.“

„Nedávno jsem ho viděl boxovat,“ přikývl Harry. „Nezapomněl to všechno.“

„Vlastně si myslel, že boxování bude jenom taková pauza, než se ke studiu opět vrátí, ale u Chiverse měl úspěch, začal o něj projevovat zájem tisk, a on v tom pokračoval. Když se proboxoval do finále austrálského mistrovství, přiletělo sem dokonce i několik profesionálních agentů z USA, aby si ho prohlédli. Jenže večer před finále v Melbourne se cosi stalo. Oba boxeři navštívili restauraci a Andrew prý vyjel po přítelkyni druhého finalisty. Ten se jmenoval Campbell a chodil s pěknou slečnou z North Sydney, která se později stala miss Nového Jižního Walesu. V kuchyni došlo ke rvačce, Andrew, Campbellův trenér, agent a ještě jeden maník tam zničili skoro všechno zařízení.

Andrewa našli ve dřezu s roztrženým rtem, řeznou ránou na čele a vymknutým zápěstím. Nikdo nic neohlásil, nejspíš proto vznikla fáma o tom, že se Andrew pokusil Campbellovu přítelkyni znásilnit. V každém případě se musel Andrew finále vzdát – a po téhle události jako by jeho kariéra ztratila šťávu. Sice ještě porazil v několika zápasech pár dobrých boxerů, ale tisk se o něj přestal zajímat a profesionální agenti se už znovu neobjevili.

Postupně přestal boxovat na turnajích, další fáma o něm tvrdila, že pije, a po jednom turné na západním pobřeží ho požádali, aby u Chiverse skončil, nejspíš proto, že několik amatérů zpracoval trochu moc tvrdě. Potom zmizel, bylo těžké z něj vyrazit, co právě dělá, ale v každém případě se několik let plácal po Austrálii bez zvláštního cíle a smyslu, než se vrátil zpátky na univerzitu.“

„Takže s boxováním skončil,“ shrnul to Harry.

„Ano,“ odpověděl Toowoomba.

„Co se dělo dál?“

„No...“ Toowoomba naznačil jedné ze servírek, že zaplatí. „Když se vrátil ke studiu, měl nejspíš větší motivaci a chvíli mu to docela šlo. Jenže v tu dobu už tady byla raná sedmdesátá léta, éra hippies, parties a volné lásky a nejspíš tehdy začal brát v příliš velkém množství zakázané látky. Ukázalo, že ty látky při dlouhodobém užívání právě nezvyšují výkonnost, a tudíž to se zkouškami nebylo valné.“

Sám pro sebe se uchechtl.

„Takže jednoho dne se Andrew probudil, vstal, pohlédl na sebe do zrcadla a provedl bilanci. Měl silnou kocovinu, monokl, o kterém netušil, kde k němu přišel, bylo mu přes třicet, neměl hotové žádné zkoušky a očividně si začínal vytvářet závislost na

jistých chemických sloučeninách. Za sebou měl zničenou kariéru boxera a před sebou eufemisticky řečeno nejistou budoucnost. Co uděláte v takovém případě? Přihlásíte se na policejní školu.“

Harry se zasmál.

„Jenom cituju Andrewa,“ vysvětlil Toowoomba. „Je to k nevíře, ale navzdory záznamu v trestním rejstříku a ,vysokému‘ věku se tam dostal, možná proto, že si úřady přály mít více policistů z řad Australců. A tak si Andrew ostříhal vlasy, vytáhl kroužek z ucha, přestal brát drogy a zbytek víte. Z hlediska kariérního postupu je samozřejmě nepoužitelný, ale přesto je považován za jednoho z nejlepších vyšetřovatelů sydneyjské policie.“

„Pořád citujete Andrewa?“

Toowoomba se zasmál.

„Samozřejmě.“

Od baru bylo slyšet, že probíhá finále dnešní transvestitské show s písní Y. M. C. A. od skupiny Village People, která byla toho večera u publika jasným vítězem.

„Víte toho o Andrewovi hodně,“ konstatoval Harry.

„Považuji Andrewa téměř za svého otce,“ odvětil Toowoomba. „Když jsem se přestěhoval do Sydney, neměl jsem žádné jiné plány než dostat se co možná nejdál od domova. Andrew mě doslova sebral na ulici a začal mě a pár dalších kluků, kteří by se taky jinak dostali na šikmou plochu, trénovat. Právě Andrew mě přiměl, abych se přihlásil ke studiu na univerzitě.“

„No ne, další boxer s univerzitním vzděláním?“

„Angličtina a historie. Sním o tom, že jednoho dne budu vyučovat svůj vlastní lid.“ Prohlásil to s hrdostí a přesvědčením.

„A do té doby se budete snažit vymlátit duši z opilých námořníků a z vesnických nemehel?“

Toowoomba se usmál.

„Aby člověk v tomhle světě přežil, musí mít startovní kapitál a já si nedělám iluze o tom, že bych si jako učitel vydělal velké peníze. Neboxuju ale jenom proti amatérům, letos jsem se přihlásil i na australské mistrovství.“

„Abyste získal titul, na který Andrew nedosáhl?“

Toowoomba pozvedl sklenku k přípitku.

„Možná.“

Po skončení show začaly davy lidí v baru řídnout. Birgitta prohlásila, že má pro Harryho dnes večer překvapení, a on netrpělivě čekal na zavírací dobu.

Toowoomba nadále seděl u stolu. Už zaplatil, nyní jen otáčel pultírem. Harry měl najednou neurčitý pocit, že Toowoomba něco chce, něco jiného než jen vyprávět staré historky.

„Harry, pokročili jste nějak v tom případě, kvůli kterému tu jste?“

„Nevím,“ odpověděl Harry popravdě. „Občas mám pocit, že se díváme dalekohledem a že řešení je natolik blízko, až nevidíme nic jiného než nejasnou skvrnu na čičce.“

„Nebo že se díváte opačným koncem.“

Harry sledoval, jak Toowoomba dopíjí zbytek obsahu pultíru.

„Musím už jít, Harry, ale dovoluji mi, abych vám ještě předtím pověděl jeden příběh, který možná maličko doplní vaše chybějící znalosti o naší kultuře. Slyšel jste o *black snake*?“

Harry přikývl. Četl před odjezdem do Austrálie cosi o plazech, kterých by se člověk měl vyvarovat. Pokud si dobře vzpomínal, není *black snake*, tedy pakobra černá, nijak zvlášť veliký, ale o to je jedovatější.

„Správně. Ovšem máme-li věřit bajce, nebylo tomu vždycky tak. Před dávnou dobou, v Době snů, nebyl *black snake* vůbec nebezpečný had. Naproti tomu ještěrka iguana jedovatá byla – a navíc byla mnohem větší, než je dnes. Požírala lidi i další živočichy, a proto jednoho dne svolal Klokan veškerá zvířata na poradu, aby zjistil, jak by se mohli s tímhle hladovým vrahem – Mungoongalim, nejvyšším náčelníkem ještěrek iguana – vypořádat. Ouyouboolooey – *black snake* –, hádek neznající strach, na sebe okamžitě vzal úlohu zachránce.“

Toowoomba se pohodlně opíral a vyprávěl tichým, klidným hlasem, avšak pohled celou dobu upíral přímo na Harryho.

„Ostatní zvířata se hádkovi posmívala a tvrdila, že pro souboj s Mungoongalim bude zapotřebí někoho většího a silnějšího. Jen počkejte a uvidíte,“ odušil Ouyouboolooey a odplazil se do tábořiště náčelníka ještěrek. Jakmile tam dorazil, pozdravil onoho obrovského netvora a prohlásil, že je jen malý hádek, že nijak zvlášť dobře nechutná a že hledá místo, kde by našel klid, protože všechna ostatní zvířata ho jen škádlí a trápí. „Hlavně dávej pozor, abys nepřekážel, jinak se ti zle povede,“ odpověděl Mungoongali. Nezdálo se, že by černému hádkovi věnoval zvláštní pozornost.

Následující den ráno vyrazil Mungoongali na lov a Ouyouboolooey se plazil za ním. U táborového ohně seděl pocestný. Nestihl ani mrknout a Mungoongali už byl u něj a dobře mířenou mocnou ranou mu roztránil hlavu. Potom pocestného odnesl na zádech do vlastního tábořiště, kde odložil svůj jedový váček a chystal se strávit čerstvé lidské maso. V té chvíli se Ouyouboolooey jako blesk vymrštil, popadl jedový váček a zmizel v křoví. Mungoongali ho pronásledoval, ale hádka najít nedokázal. Když se Ouyouboolooey vrátil, ostatní zvířata ještě stále rokovala.

„Podívejte se,“ vykřikl hádek a otevřel tlamu, aby všichni viděli jedový váček. Všechna zvířata se kolem něj shlukla

a gratulovala mu, že je zachránil před Mungoongalim. Po odchodu ostatních přistoupil k Ouyouboolooeymu Klokán a vyzval ho, aby vyplívl jed do řeky, a všichni tak mohli v budoucnu klidně spát. Jenže Ouyouboolooey mu odpověděl tím, že ho kousl a Klokán padl ochromený na zem.

„Vždycky jste se mi vysmívali a teď jsem na řadě já,“ zasyčel hádek na umírajícího Klokána. „Dokud budu mít tenhle jed, nebudete se ke mně moct přiblížit. Nikdo z ostatních zvířat se nedozví, že ten jed ještě pořád mám. Budou si myslet, že já, Ouyouboolooey, jsem jejich zachránce a ochránce, zatímco já se vám budu moct v klidu a pokoji mstít, jednomu po druhém.“ S těmito slovy shodil Klokána do řeky, kde zvíře zmizelo. Sám si opět zalezl do křovin. A tam ho najdete dodnes. V křovinách.“

Toowoomba pohlédl na svůj prázdný půllitr a vstal.

„Už je pozdě.“

Harry se také zvedl. „Díky za ten příběh, Toowoombo. Brzy odjedu, a pokud bych vás už neviděl, tak hodně štěstí na tom mistrovství. I do budoucna.“

V okamžiku, kdy Toowoomba uchoпил jeho napřáženou ruku, Harrymu došlo, že se nejspíš nikdy nepoučí. Jako by strčil dlaň do svěráku.

„Doufám, že zjistíte, co je ta nejasná skvrna na vaší čůce,“ popřál mu Toowoomba. Až po jeho odchodu Harrymu došlo, na co tím narážel.

Hlídač podal Birgittě kapesní svítilnu.

„Víš, kde mě najdeš, Birgitto. Dávejte pozor, ať vás nic nesežere,“ varoval je a se smíchem odkulhal do služebny. Birgitta a Harry se potmě pohybovali vinoucími se chodbami obří budovy Sydney Aquarium. Byly téměř dvě hodiny ráno a dovnitř je vpustil Ben, noční hlídač.

Na Harryho náhodnou otázku, proč jsou všechna světla zhasnutá, se jim dostalo od starého nočního hlídače důkladného vysvětlení.

„Samozřejmě tím šetříme elektřinu, ale to není to nejdůležitější. Nejdůležitější je, že tím rybám dáváme najevo, že teď je noc. Aspoň to si já myslím. Dřív jsme zhasínali obyčejným vypínačem, a když se najednou rozhostila absolutní tma, bylo podle zvuků jasné, jaký z toho mají ryby šok. Jako by celým akváriem projel záchvěv, bylo slyšet, jak se stovky ryb rychle plavou schovat nebo ve slepé panice plují pryč.“

Ben dramaticky poklesl hlasem a naznačil rukama rybu pohybující se sem a tam. „Ještě několik minut potom se tu voda bouřila a stříkala. A některé druhy ryb, například makrely, po rozsvícení naprosto zešlely, narážely do skla a zabily se. Proto jsme začali používat stmívače, které postupně tlumí osvětlení v souladu s denním světlem. Napodobujeme tím přírodu. Díky tomu trpí ryby také méně často chorobami. Světlo sděluje tělu, kdy je den a kdy noc, a já osobně si myslím, že ryby potřebují přirozený denní rytmus, aby nebyly stresované. Mají v sobě biologické hodiny stejně jako my a s těmi bychom si neměli zahrávat. Vím například, že někteří lidé, kteří v Tasmanii chovají barramundi, jim na podzim přisvětlují. Vyvolávají v nich tak dojem, že je stále léto, a ony se pak dál třou.“

„Jakmile se hovor zavede na určité téma, neví Ben, kdy přestat,“ vysvětlila Harrymu Birgitta. „Mluví s lidmi skoro stejně rád jako se svými rybami.“ Pracovala v akváriu v posledních dvou letech během letních měsíců jako výpomoc a právě tehdy se spřátelila s Benem, který tvrdil, že v akváriu pracuje od jeho otevření.

„V noci tu panuje absolutní klid. Takové ticho. Podívej se!“ Namířila svítilnu na skleněnou zeď, kde z díry vyklouzla žlutočerná muréna a ukázala jim řadu drobných ostrých zubů. O kus dál v chodbě Birgitta osvětlila dva rejnoky skvrnité, kteří klouzali vodou za zeleným sklem pohyby připomínajícími máchání křídel ve zpomaleném tempu. „Není to krásné?“ zašeptala se zářícíma očima. „Jako balet bez hudby.“

Harry měl pocit, jako by se plížil noclehárnou. Jedinými zvuky zde byly jejich kroky a pravidelné, tiché bublání z akvárií. Birgitta se zastavila u velké skleněné stěny. „Tady máme zdejšího *saltie*, Matildu z Queenslandu,“ pronesla a namířila kužel světla na skleněnou stěnu. Za ní ležel na umělém břehu řeky suchý kmen. Ve vodě se vznášela plovoucí kláda.

„Co je *saltie*?“ chtěl vědět Harry a snažil se zahlédnout nějakou známku života. V téže chvíli kláda zvedla oční víčka a odhalila dvojici zeleně se lesknoucích očí. Ve tmě světélkovaly.

„To je krokodýl, který žije ve slané vodě, na rozdíl od *freshie*. *Freshie* se živí většinou rybami a nemusíš se ho bát.“ „Zato *saltie*?“

„Toho se rozhodně boj. Spousta takzvaných nebezpečných predátorů napadá člověka pouze tehdy, jestliže se cítí ohrožena, bojí se nebo jestliže se pohybuješ na jejich území. Oproti tomu *saltie* je prostá, nekomplikovaná duše. Jde zkrátka jen po tvém těle. V bažinách na severu krokodýlí každý rok zabijí několik Australanů.“

Harry se opřel o skleněnou stěnu. „Nevede to k..., ehm, jistě antipatii? V určitých částech Indie vybili tygry pod záminkou, že žerou kojence. Proč nebyli tihle požírači lidí vyhubeni?“

„Tady v Austrálii nahlíží většina lidí na útok ze strany krokodýlů mírně shovívavě, asi jako na dopravní nehodu. No, přinejmenším skoro. Když chcete silnice, musíte počítat s tím, že na nich někdo umře. No a když chcete mít krokodýly, je to totéž. Tahle zvířata prostě žerou lidi, tak to je.“

Harry se oťrásl. Matilda přetáhla víčka opět přes oči, jako kryty světél u lamborghini. Ve vodě ani vlnka neprozrazovala, že kláda, ležící půl metru od Harryho za skleněnou stěnou, představuje ve skutečnosti dvě tuny svalů, zubů a špatné nálady.

„Pojďme dál,“ navrhl Harry.

„Tady máme Mr. Beana,“ pronesla Birgitta a osvětlila malou světle hnědou rybu podobnou platýsovi. „Tohle je Fiddler Ray, takhle jsme říkali v baru Alexovi, tomu, co mu Inger dala přezdívku Mr. Bean.“

„Proč Fiddler Ray?“ „Nevím. Pojmenovali ho tak, než jsem tam začala pracovat.“ „Vtipné jméno. Nejspíš rád lehává na dně?“

„Ano, a proto by sis měl dávat při koupání pozor. Je totiž jedovatý, a jestliže na něj šlápneš, bodne tě.“ Sestoupili po schodech vinoucích se dolů a přišli k jedné z velkých nádrží.

Ze stropu sem dopadalo slabé nazelenalé světlo pohybující se ve vlnících se pruzích. Přejelo Birgittě po těle a obličejích a v Harrym to vyvolalo dojem, že stojí pod stroboskopem na diskotéce. Teprve když Birgitta namířila svítilnu vzhůru, zjistil

Harry, že je ze všech stran obklopen vodou. Stáli ve skleněném podmořském tunelu a světlo sem přicházelo zvenčí, přes vodu. Kolem nich proplul velký stín a Harry sebou bezděčně trhl. Birgitta se tiše zasmála a namířila kužel světla na obřího rejnoka s mohutným ocasem, plujícího podél skleněné stěny.

„*Mobulidae*,“ prohlásila. „Manta obrovská.“

„Proboha, takový obr!“ zašeptal Harry.

Celý živočich představoval jediný vlnící se pohyb, byl jako obří vodní postel a Harry začal být už při samotném pohledu na něj ospalý. Manta se obrátila, přetočila se, zamávala jim a odplula do temného vodního světa jako černý „prostěradlový“ duch.

Posadili se na podlahu. Birgitta z batohu vytáhla deku, dvě sklenky, svíčku a lahev červeného vína bez etikety. Dárek od jednoho kamaráda, který pracuje na vinici v Hunter Valley, vysvětlila a lahev otevřela. Pak si lehli vedle sebe na deku a hleděli na vodu nad sebou.

Jako by leželi ve světě obráceném vzhůru nohama, jako by se dívali do obráceného nebe s rybami ve všech barvách duhy a s dalšími zvláštními tvory, které vytvořil kdosi s příliš živou fantazií. Ve vodě přímo nad nimi se na místě zastavila modře se lesknoucí ryba s tázavě vypadající kulatou tváří, přitom se jí třepotala slabá břišní ploutev.

„Není to báječné vidět, jak si dávají na čas, jak zdánlivě nesmyslná je jejich činnost?“ šeptla Birgitta. „Cítíš, jak úplně zpomalují čas?“ Přiložila Harrymu na krk studenou ruku a lehce ho stiskla.

„Cítíš, jak se ti zpomaluje pulz?“

Harry polkl.

„Nemám nic proti tomu, aby čas ubíhal pomaleji. Právě teď,“ odpověděl. „V nejbližších dnech.“

Birgitta ho sevřela pevněji.

„Nemluv o tom.“

„Občas si říkám: Harry, sakra, přece jen nejsi takový hlupák. Například si všímám, že Andrew vždycky mluví o Austrálcích jako o ‚nich‘, že hovoří o svém vlastním lidu ve třetí osobě. Proto mi došla značná část jeho příběhu už předtím, než mi Toowoomba vyložil konkrétní detaily. Odhadoval jsem, že Andrew nevyrostl mezi svými, že pořádně nikam nepatří, ale vznáší se nad tím a hledí na věci zvenčí. Jako my teď sedíme tady a díváme se na svět, jehož součástí nemůžeme být. Po rozhovoru s Toowoombou jsem pochopil ještě víc: Andrew se nenarodil s onou přirozenou hrdostí, která provází fakt, že člověk je součástí nějakého národa, proto byl nucen vytvořit si svou hrdost. Nejdřív jsem se domníval, že se za své bratry stydí, ale teď chápu, že bojuje s vlastním studem.“

Birgitta cosi zamumlala. Harry pokračoval:

„Někdy si myslím, že něco chápu, ale v následujícím okamžiku jsem opět naprosto zmatený. Nemám rád zmatky, nesnáším je. Proto bych si přál, abych buď neměl schopnost všimnout si detailů, nebo abych je dokázal lépe spojovat v obraz dávající smysl.“ Otočil se k Birgittě a zabořil jí obličej do vlasů.

„Je to od Boha ošklivé, že muže s tak nízkou inteligencí vybavil tak vysokou vnímavostí,“ dodal a snažil se přijít na to, co voní jako Birgittiny vlasy. Jenže tu vůni cítil tak dávno, že ji nedokázal pojmenovat.

„Co tedy vidíš?“ zeptala se Birgitta.

„To, že se všichni snaží poukazovat na něco, co nechápu.“

„Jako třeba na co?“

„Nevím. Jsou jako ženské. Vyprávějí mi příběhy, které znamenají něco jiného. Patrně je nadmíru zřetelné, co se skrývá mezi řádky, jenže jak už jsem povídal, já na to nemám ty správné schopnosti. Proč vy ženy prostě nemůžete říct to, co říct chcete? Přeceňujete mužskou schopnost interpretace.“

„Můžu za to tudíž já?“ vykřikla se smíchem a plácla ho. Podzemním tunelem se rozlehla ozvěna.

„Pššt, ať nevzbudíš Velký mořský přízrak,“ okřikl ji Harry.

Chvilí trvalo, než si Birgitta všimla, že se Harry své sklenky vína ani nedotkl.

„Jedna sklenička ti snad nemůže uškodit, ne?“

„Může,“ namítl Harry. „Může mi uškodit.“ S úsměvem si Birgittu přivinul. „Ale nemluvme o tom.“ Pak ji políbil a Birgitta se dlouze se zachvěním nadechla, jako by na ten polibek čekala celou věčnost.

Harry se s trnutím probudil. Svíčka dohořela a panovala tu černočerná tma. Harry nevěděl, odkud pocházelo to zelené světlo ve vodě, zda to byl měsíc nad Sydney nebo světla na zemi, nyní však bylo v každém případě pryč. Přesto měl pocit, že je pozorován. Našel vedle Birgitty kapesní svítilnu a zapnul ji – Birgitta ležela zamotaná do své poloviny deky, byla nahá a tvářila se spokojeně. Harry namířil světlo na skleněnou stěnu.

Nejprve si myslel, že se dívá na svůj vlastní odraz, pak si však oči přivykly na světlo a Harry ucítil, jak mu srdce naposledy dunivě udeřilo, než znehybnělo. Proti němu se vznášel Velký mořský přízrak a hleděl na něj studenýma neživýma očima. Harry vydechl a sklo před bledým obličejem, duchem utopeného muže, jenž byl tak velký, až se zdálo, že vyplňuje celou nádrž, se zamlžilo. Muži z úst trčely zuby, které vypadaly, jako by je nakreslilo dítě, cik cak vedená čára tvořící trojhranné bílé špičáky,

náhodně rozmístěné ve dvou bezmasých čelistech.

Pak duch vyplaval vzhůru nad Harryho, celou dobu na něj upíral mrtvé oči, ztuhlé v nenávistném pohledu, bílé tělo přízraku proplulo kolem kuželu světla vláčnými, vlnícími se pohyby, jež jsou zdánlivě nekonečné.

„Takže zítra odjedete?“

„Přesně tak.“ Harry držel na klíně šálek s kávou a nevěděl přesně, kam by ho měl odložit. McCormack vstal od psacího stolu a začal přecházet u okna tam a zpátky.

„Takže vy si myslíte, že jsme od vyřešení ještě stále daleko? Myslíte si, že venku v davu běhá nějaký psychopat, vrah bez tváře, který vraždí impulzivně a nezanechává po sobě stopy? Že musíme jen čekat a modlit se, aby udělal chybu, až udeří příště?“

„To jsem neřekl, *sir*. Jenom si myslím, že už vám nemám čím přispět. Navíc mi z Osla volali, že mě tam potřebují.“

„Fajn. Budu je informovat, že jste si tu vedl dobře, pane Holy. Pokud jsem to správně pochopil, zvažují tam u vás, že vás povýší.“

„Mně ještě nikdo nic neřekl, *sir*.“

„Vezměte si po zbytek dne volno a jděte si před odjezdem prohlédnout Sydney, pane Holy.“

„Jen ještě z případu vyloučím toho Alexe Tomarose, *sir*.“

McCormack se zastavil a hleděl z okna na zamračené a dusivě horké Sydney.

„Občas se mi stýská po domově, pane Holy. Toužím se vrátit na ten krásný ostrov.“

„Pardon?“

„Kiwi. Jsem kiwi, pane Holy. Tak tady říkají lidem z Nového Zélandu. Moji rodiče sem přišli, když mi bylo deset let. Na Zélandu jsou lidé na sebe hodnější. Tak si to přinejmenším pamatuju.“

„Otevíráme až za několik hodin,“ informovala ho hned ve dveřích rozmrzele žena s koštětem v ruce.

„To je v pořádku, mám schůzku s panem Tomarosem,“ odpověděl jí Harry a uvažoval, zda by ji přesvědčil norský služební průkaz. Nebylo to nutné. Otevřela dveře dostatečně na to, aby mohl Harry proklouznout dovnitř. Páchlo to tu zvětralým pivem a dezinfekcí. Bylo to zvláštní, ale The Albury vypadalo bez hostů a za denního světla ještě menší.

Našel Alexe Tomarose alias Mr. Beana alias Fiddlera Raye v kanceláři za barem. Představil se mu.

„V čem vám můžu být nápomocen, pane Holy?“ Tomaros mluvil rychle a se zřetelným přízvukem, tak jako cizinci, kteří bydlí chvíli v nějaké zemi – vlastní verzi tamního jazyka.

„Děkuji, že jste si na mě udělal v tak krátké době čas, pane Tomarosi. Víím, že se vás už vyptávali na kdeco, proto vás dlouho nezdržím, chtěl jsem jen...“

„To je dobře, jak vidíte, mám co dělat. Účetnictví, vííte...“

„Chápu. Z výpovědi, kterou jste policii poskytl, vyplývá, že toho večera, kdy zmizela Inger Holterová, jste byl tady a počítal jste pokladnu. Byl tu někdo s vámi?“

„Kdybyste si ty papíry přečetl ještě důkladněji, jsem si jistý, že byste zjistil, že jsem tu byl sám. Bývám prakticky pořád sám...“ Harry pohlédl na Tomarosovu arogantní tvář a vlhká špulící se ústa a pomyslel si, že není divu, „... když dělám pokladnu. Úplně sám. Ano, kdybych chtěl, mohl bych tenhle podnik připravit o stovky tisíc dolarů a nikdo by si toho nevšiml.“

„Takže technicky vzato nemáte na ten večer, kdy slečna Holterová zmizela, žádné alibi?“

Tomaros si sundal brýle. „Technicky vzato mi ve dvě hodiny volala moje matka a já jsem jí řekl, že jsem zrovna skončil a jedu domů.“

„Technicky vzato jste toho mohl mezi jednou, kdy bar zavírá, a druhou stihnout hodně, pane Tomarosi. Ne že bych tím chtěl říct, že byste byl z něčeho podezřelý...“

Tomaros na něj bez mrknutí pohlédl.

Harry zalistoval prázdným poznámkovým notesem a předstíral, že něco hledá.

„Mimochodem, proč jste telefonoval se svou matkou? Není trochu neobvyklé volat ve dvě ráno jen kvůli takové informaci?“

„Moje matka ráda ví, kde jsem. Policie mluvila i s ní, takže nechápu, proč to musíme znovu probírat.“

„Jste Řek, je to tak?“

„Jsem Australan, bydlím tady dvacet let. Můj otec a moje matka byli Řekové, ale moje matka je teď australskou státní občankou. Ještě něco?“ Dobře se ovládal.

„Projevoval jste o Inger Holterovou zájem v poněkud osobnější rovině. Jak jste nesl skutečnost, že vás odmítala a upřednostňovala jiné muže?“

Tomaros si olízl ústa a chystal se něco říct, zarazil se však. Opět vystrčil špičku jazyka. Jako hádek, pomyslel si Harry. Chudák černý hádek, kterým všichni opovrhují a myslí si o něm, že je neškodný.

„Byli jsme se slečnou Holterovou domluvení, že spolu půjdeme na večeři, pokud narážíte na tohle. Nebyla jediná, kterou jsem na večeři pozval. Můžete se zeptat ostatních. Třeba Cathrine nebo Birgitty. Kladu totiž důraz na dobrý vztah se svými zaměstnanci.“

„S *vašimi* zaměstnanci?“

„No, technicky vzato jsem...“

„Vedoucím baru. No, pane vedoucí baru, jak se vám líbilo, že se tu objevil její přítel?“

Tomarosovi se zamžily brýle.

„Inger měla dobrý vztah k mnoha zákazníkům, nemohl jsem vědět, že některý z nich je její přítel. Takže měla přítele? To je dobře...“

Harry nemusel být psycholog, aby prohlédl Tomarosův pokus předstírat lhostejnost.

„Pane Tomarosi, vy tedy nemáte tušení, s kým se častěji bavila?“

Tomaros pokrčil rameny.

„Občas s tím klaunem, ale jeho zájmy se ubírají jiným směrem...“

„S klaunem?“

„S Ottou Rechnagelem, zdejšíím štamgastem. Dávala mu jídlo pro...“

„... pro psa!“ vykřikl Harry. Tomaros na židli poskočil. Harry vstal a udeřil pěstí do dlaně druhé ruky.

„To je ono! Otto dostal včera v baru sáček. Byly v něm zbytky pro psa! Vzpomínám si, že povídal, že má psa. Inger řekla toho večera při odchodu domů Birgittě, že si bere zbytky jídla pro psa, a my jsme se celou dobu domnívali, že byly pro psa jejího domácího. Jenže ten tasvánský čert je vegetarián. Víte, jaké zbytky jídla to byly? Víte, kde Rechnagel bydlí?“

„Dobrý bože, jak mám tohle vědět?“ vyděsil se Tomaros. Posunul se i s židlí až úplně ke knihovně.

„Dobře, poslouchejte mě. O tomhle rozhovoru nikomu ani muk, nezmiňujte se o něm ani před svou drahou matkou, jinak se vrátím a uříznu vám hlavu. Rozuměl jste, pane Bea... pane Tomarosi?“

Alex Tomaros mlčky přikývl.

„A teď bych si půjčil telefon.“

Větrák žalostně povrzával, nikdo v místnosti si toho ale nevšímal. Všichni upírali pozornost na Yonga Sueho, který položil na projektor fólii s mapou Austrálie. Na mapu nakreslil červené puntíky a k nim připsal data.

„Tohleto jsou místa a časy jednotlivých znásilnění a vražd, u nichž jsme si jistí, že je má na svědomí náš muž,“ informoval.

„Už dříve jsme se bezúspěšně pokoušeli najít nějakou geografickou nebo časovou spojitost. Nyní se zdá, že ji pro nás našel Harry.“

Yong Sue položil přes první fólii jinou, se stejnou mapou. Na ní byly modré tečky, které se překrývaly téměř se všemi červenými tečkami na spodní fólii.

„Co to je?“ vyhrkl Wadkins netrpělivě.

„Tohle je převzato ze seznamu turné kočujícího cirkusu The Australian Travelling Showpark a ukazuje to, kde se cirkus zdržoval v příslušných dnech.“

Větrák pokračoval ve svém žalozpěvu, jinak však panovalo v místnosti naprosté ticho.

„Svatý Jeremiáši, máme ho!“ vykřikl Lebie.

„Šance, že to je náhoda, je ze statistického pohledu přibližně jedna ku čtyřem milionům,“ usmál se Yong Sue.

„Počkejte, počkejte, koho vlastně hledáme?“ vložil se do hovoru Wadkins.

„Hledáme tohohle muže,“ odpověděl Yong Sue a položil na projektor třetí fólii. Nad ostražitým úsměvem v bledém, poněkud odulém obličejí se na ně z plátna dívaly smutné oči. „Harry vám poví, kdo to je.“

Harry vstal.

„Tohle je Otto Rechnagel, profesionální klaun, čtyřicet dva let, posledních deset let jezdí s The Australian Travelling Showpark. Jestliže cirkus není na cestách, bydlí sám tady v Sydney a vystupuje na volné noze. Právě teď dal dohromady malý soubor, který pořádá ve městě představení. Pokud víme, má čistý trestní rejstřík, nikdy se na něj policie zatím nezaměřila v souvislosti s mravnostními delikty a je považován za sympatického, klidného, byť poněkud výstředního chlapíka. Styčným bodem je to, že znal mrtvou, byl štamgastem v baru, kde Inger Holterová pracovala, a postupně se celkem spřátelili. Tu noc, kdy byla zavražděna, byla Inger patrně na cestě k Ottovi Rechnagelovi domů. Nesla jeho psovi žrádlo.“

„Psovi žrádlo?“ zasmál se Lebie. „Ve dvě hodiny ráno? Tak to se náš klaun asi taky docela poměl, řekl bych.“

„Právě teď jste se dotkl drobné bizarnosti v tom případě. Otto Rechnagel si od svých deseti let udržuje fasádu stoprocentního zarytého homosexuála.“

Harryho sdělení vyvolalo kolem stolu mumlání.

Wadkins zasténal:

„Chcete tím říct, že *natolik* homosexuální muž mohl zavraždit sedm žen a šestinásobek jich znásilnit?“

Do zasedací místnosti vstoupil McCormack. Už byl předem informován.

„Jestliže jste celý život šťastným homosexuálem a máte pouze homosexuální přátele, možná se není co divit, že vás vyděsí, jestliže si jednoho dne povšimnete, že pohled na dvě pěkně tvarovaná prsa vám způsobuje cukání v bimbosovi. Krucinál, bydlíme v Sydney, jediném městě na světě, kde lidi skrývají heterosexuality.“

McCormackův dunivý smích přehlušil kuckání Yonga Sueho, který se smál tak, až se mu oči změnilly v pouhé náznaky čárek

v obličej.

Wadkins se nicméně nenechal strhnout dobrou náladou. Podrbal se na hlavě. „Bez ohledu na to tady pár věcí neseď. Proč by se měl někdo, kdo je tak chladnokrevný a všechno si neustále vypočítává, najednou plně odhalit? Pozvat oběť k sobě domů takovým způsobem... Míním tím, že přece nemohl vědět, jestli Inger někomu neřekla, kam jde. A v tom případě by nás to přece dovedlo přímo k němu. Navíc to vypadá, že všechny ostatní oběti byly vybrány naprosto náhodně. Proč by měl najednou porušit tímhle způsobem modus operandi a vybrat si dívku, kterou znal?“

„Jediné, co o tomhle zatraceném ubožákovi víme, je to, že nemá žádný modus operandi,“ namítl Lebie a dýchl si na jeden z prstýnků na ruce. „Naopak to působí dojmem, že má rád variace. S výjimkou toho, že oběti musí být blondýny,“ očistil si prstýnek o rukáv košile, „a že je pak s oblibou škrť.“

„Jedna ku čtyřem milionům,“ zopakoval Yong Sue.

Wadkins vzdychl.

„Dobrá, vzdávám se. Možná jsme prostě byli vyslyšeni. Možná konečně udělal onu velkou chybu.“

„Co teď podniknete?“ zeptal se McCormack.

Harry si vzal slovo: „Otto Rechnagel bude sotva doma, dnes večer má mít na Bondi Beach premiéru nové představení jeho souboru. Navrhuju, abychom tam zašli, podívali se na jeho výstup a okamžitě po skončení produkce ho zatkli.“

„Jak vidím, má náš norský kolega smysl pro dramaticko,“ okomentoval to McCormack.

„Kdyby se muselo představení přerušit, vrhnou se na ten případ okamžitě média, *sir*.“

McCormack pomalu pokývl. „Wadkinsi?“

„Já souhlasím, *sir*.“

„O. K. Zatkněte ho, chlapi.“

Andrew si přitáhl peřinu až pod bradu, takže vypadal, jako by ležel na katafalku. Modřiny po stranách obličeje se mu zajímavě vybarvily, a když se pokusil usmát se na Harryho, stáhla se mu tvář bolestí.

„No ne, to tě úsměv tak bolí?“ zeptal se Harry.

„Všechno mě bolí. I myšlení,“ odpověděl Andrew vztekle.

Na nočním stolku měl kytici.

„Od tajné obdivovatelky?“

„Klidně tomu tak říkej. Jmenuje se Otto. Zítra přijde na návštěvu Toowoomba a dneska jsi tu ty. Je příjemné cítit se milován.“

„Taky jsem ti něco přinesl. Dej si ho tak, aby to nikdo neviděl.“ Harry vytáhl obří, téměř černý doutník.

„Ach, *maduro*. Samozřejmě. Od mého milovaného norského *amigo*.“ Andrew se rozzářil a velice opatrně se zasmál.

„Jak dlouho tě znám, Andrewe?“

Andrew hladil doutník, jako by to bylo kotě.

„Celkem několik dní. Za chvíli nás budou moct považovat za bratry.“

„A jak dlouho si myslíš, že trvá se s někým poznat *důkladně*?“

„Poznat se důkladně?“ Andrew fascinovaně přivoněl k doutníku. „No, Harry, poznat nejvyššiplanější stezky v tom velkém tmavém lese asi nutně netrvá moc dlouho. Někteří lidé mají přímé, pěkné cesty, osvětlené i opatřené směrovkami. Takoví by ti patrně pověděli všechno. Ovšem v tom případě bys měl být velice opatrný a nebrat věci za dané. Protože život v lese nenajdeš na osvětlených cestách, nýbrž v roštích a křovinách.“

„A jak dlouho trvá se s ním seznámit?“

„To záleží na tom, kdo tam vejde. A na samotném lese. Některé lesy jsou temnější než jiné.“

„A jaký je tvůj les?“ chtěl vědět Harry.

Andrew schoval doutník do zásuvky nočního stolku.

„Temný. Jako *maduro*.“ Pohlédl na Harryho. „To už jsi ale nejspíš zjistil...“

„Mluvil jsem s jedním tvým kamarádem, který mi trochu osvětlil, kdo je Andrew Kensington, to ano.“

„No, v tom případě víš, o čem mluvím. Je třeba nenechat se zmást osvětlenými cestičkami. Ovšem ty sám máš několik temných míst, takže ti to snad nemusím vysvětlovat, ne?“

„Co tím míníš?“

„Řeknu to tak, že znám muže, který přestal dělat určité věci. Třeba přestal pít.“

„Někoho takového zná nejspíš každý,“ zamumlal Harry.

„Všechno, co člověk nechá za sebou, zanechává stopy, že? Člověk má v sobě vepsán život, který žil, a ten kdo umí číst, si ho může přečíst.“

„A ty číst umíš?“

Andrew položil Harrymu na rameno svou mohutnou pěst. Harrymu připadalo, že Andrew nápadně rychle ožil.

„Mám tě rád, Harry. Jsi můj přítel. Myslím, že víš, o co tady jde, takže nehledej na špatném místě. Já jsem jenom jedna z mnoha milionů osamělých duší, které se snaží žít na povrchu zemském. Snažím se životem projít a přitom nenadělat příliš

mnoho osudových chyb. Občas se mi stává, že jsem na tom tak dobře, že se snažím udělat něco dobrého. To je všechno. Nejsem tady důležitý, Harry. Snažit se vyznat se ve mně nikam nevede. Kruci, ani já nemám zvláštní zájem vyznat se víc sám v sobě.“

„Proč ne?“

„Jestliže je tvůj les tak temný, že už ho neznáš pořádně ani ty sám, je patrně vhodné nevydávat se příliš často na objevné výpravy. Člověk může rychle sejít z cesty.“

Harry přikývl a hleděl na květiny ve váze.

„Věříš v náhodu?“ zeptal se.

„No... Život se skládá ze souvislé řady naprosto nepravděpodobných náhod. Jestliže si koupíš los například s číslem 822531, je šance, že ten los bude mít právě tohle číslo, jedna ku milionu.“

Harry opět přikývl. „Mě trápí to, že můj los měl tohle číslo několikrát po sobě.“

„Vážně?“ Andrew se se zasténáním v posteli posadil. „Pověz to strýčkovi.“

„Ze všeho nejdřív se po svém příjezdu do Sydney doslechnu, že jsi na vyšetřování vraždy Inger Holterové vlastně neměl být vůbec nasazen, ale že jsi na tom trval, a navíc sis speciálně vyžádal, abys mohl pracovat se mnou, s cizincem. Už tehdy by bylo záhodno začít si klást jisté otázky. V dalším kroku mě představíš jednomu ze svých kamarádů pod záminkou, že se podíváme na napůl vtipné cirkusové číslo, abychom zabili čas. Ze čtyř milionů obyvatel Sydney se hned první večer seznámím s tímhle jediným chlapíkem. Jediným chlapíkem! Čtyři miliony ku jedné. Stejný chlapík se ostatně zakrátko objeví znovu, dokonce spolu uzavřeme velice osobní sázku o sto dolarů, a ke všemu se tak stane v baru, kde Inger Holterová pracovala. A ukáže se, že ji znal! I to je čtyři miliony ku jedné. A zatímco se snažíme utáhnout smyčku kolem *pravděpodobného* vraha, totiž Evanse Whitea, vyrukuješ najednou s jakýmsi chlápkem, který *viděl* Whitea, jednoho z osmnácti milionů lidí na tomhle kontinentu, s chlápkem, co se náhodou nacházel v Nimbinu v samotný den vraždy!“

Andrew se tvářil, jako by byl pohroužen v hluboké zamyšlení. Harry pokračoval:

„Takže je asi jen přirozené, že mi dáš adresu hospody, kde štamgasty ‚náhodou‘ tvoří členové Whiteova gangu, a ti mi pod nátlakem můžou potvrdit historku, které bych měl podle všeho věřit, totiž že Evans White není do toho případu zapleten.“

Do místnosti vstoupily dvě zdravotní sestry a jedna uchopila postel v nohách. Druhá prohlásila přátelsky, avšak rozhodně: „Omlouvám se, návštěvní doba je u konce. Pan Kensington musí na EEG, lékaři čekají.“

Harry se naklonil k Andrewovu uchu:

„Jsem v nejlepší případě jen průměrně inteligentní muž, Andrewe. Ale chápu, že se mi snažíš něco sdělit. Jenom nechápu, proč to nemůžeš říct přímo. A proč mě potřebuješ. Má na tebe někdo něco, Andrewe?“

Cupital vedle postele, sestry vyjely ze dveří a pokračovaly dál chodbou. Andrew položil hlavu na polštář a zavřel oči.

„Harry, povídal jsi, že běloši a Australci došli přibližně ke stejnému příběhu o prvních lidech na zemi, protože učinili stejný závěr o věcech, o nichž nic nevíme – z toho důvodu, že nám jsou téměř vrozeny jisté myšlenkové pochody. Na jedné straně je to pravděpodobně ta největší pitomost, jakou jsem kdy slyšel, ale na straně druhé trochu doufám, že máš pravdu. A v tom případě stačí jenom zavřít oči a podívat se...“

„Andrewe!“ Harry mu zasyčel do ucha. Zastavili před nákladním výtahem a jedna ze sester otevřela dveře.

„Nežertuj se mnou, Andrewe, slyšíš? Je to Otto? Je Otto Bubbur?“

Andrew otevřel oči.

„Jak...“

„Zatkne me ho dnes večer, Andrewe. Po představení.“

„Ne!“ Andrew se v posteli zpola vztyčil, avšak jedna ze sester ho opatrně, ale rozhodně přimáčkla zpátky.

„Doktor vám nařídil, že máte ležet úplně v klidu, pane Kensingtone. Nezapomeňte, že jste utrpěl vážný otřes mozku.“ Otočila se k Harrymu. „Dál už s námi nemůžete.“

Andrew se opět v posteli posadil.

„Ještě ne, Harry! Dej mi dva dny. Ještě ne. Slib mi, že dva dny počkáte! Jděte do hajzlu, sestro!“

Odrazil její ruku, která se ho snažila vtlačit opět zpátky na lůžko.

Harry, který stál v hlavách postele, lůžko zadržel. Sklonil se a zašeptal rychle a důrazně, téměř ta slova vyplivl:

„Prozatím nikdo z ostatních neví, že tě Otto zná, ale je samozřejmě jen otázkou času, kdy to vyjde najevo. Začnou přemýšlet o tvé roli v tom celém, Andrewe. Nemůžu odložit to zatčení, pokud mi k tomu nedáš ztraceně dobrý důvod, Andrewe. Teď hned!“

Andrew popadl Harryho za límec: „Podívej se líp, Harry! Otevři oči! Uvidíš, že...“ Vzdal to a klesl zpět na polštář.

„Uvidím co?“ zkusil to Harry, ale Andrew zavřel oči a odmítavě máchl rukou. Najednou vypadá tak starý a malý, pomyslel si Harry. Starý, malý a černý ve velké bílé posteli.

Jedna ze sester Harryho bryskně odstrčila a poslední, co Harry zahlédl, než se dveře výtahu zavřely, byla Andrewova velká černá ruka, jež nadále mávala.

Odpolední slunce nad kopci za Bondi Beach zastřel lehoučkový opar oblačnosti. Pláž se začínala vyprazdňovat a proudil tu rovnoměrný dav toho typu lidí, kteří zaplňují nejznámější a nejkrásnější australské pláže: surfaři s bíle natřenými rty a nosy, kolébající se svalovci, dívky v uštěpených džínách na kolečkových bruslích, opálené béčkové celebrity a plážové nymfy vylepšené silikonem, zkrátka *The Beautiful People*, mladí, krásní a – přinejmenším na povrchu – úspěšní. Campbell Parade, kde jsou vedle sebe nahuštěné módní obchody, žádané hotýlky a prosté, ale nepřiměřeně drahé restaurace, představovala právě v tuto denní dobu kypící bulvár. V zácpě se tu vpřed sunuly otevřené sportovní vozy, řidiči vytáčeli motory tak, až netrpělivě řvaly chříčem, a přitom sledovali přes zrcadlová skla svých slunečních brýlí chodníky.

Harry myslel na Kristin. Myslel na tu dobu, kdy spolu cestovali na jízdenky InterRail a vystoupili z vlaku v Cannes. Vrcholila turistická sezona a v celém městě se nedal sehnat jediný přijatelný pokoj. Byli na cestách tak dlouho, že už už sahali na dno své pokladničky a jejich cestovní rozpočet by rozhodně nesnesl přenocování v nějakém z mnoha luxusních hotelů. Zjistili si tedy, kdy jede další vlak do Paříže, nechali batohy v úložném boxu na nádraží a sešli dolů na Croisette. Tam se promenovali a sledovali lidi i zvířata, všichni byli stejně krásní a bohatí, a dívali se na neuvěřitelně obří jachty s vlastní posádkou – s motorovými jachtami přivázanými na zádi, sloužícími pro přepravu na břeh, a s heliporty na nejhořejší palubě –, které je přiměly na místě přísahat, že do budoucna budou volit výhradně socialisty.

Nakonec se vším tím procházením tak zpotili, že se rozhodli, že se musejí vykoupat. Ručníky a plavky měli v batozích, koupali se tedy ve spodním prádle. Protože Kristin došly čisté spodní kalhotky, měla na sobě jedny z Harryho solidních slipů. Převalovali se ve Středozemním moři mezi drahými tangy a těžkými zlatými šperky, šťastně se smějíce v bílém spodním prádle norské značky Dovre.

Harry si pamatoval, jak poté ležel na zádech v písku a sledoval Kristin, jak tam stojí v tričku volně uvázaném kolem pasu a přitom si svléká mokré plandající slipy. Vychutnával si pohled na její žhnoucí kůži s kapkami vody třpytícími se na slunci, tričko klouzající vzhůru po dlouhých, opálených stehnech, měkký oblouk boků, dlouhé pohledy Francouzů, to, jak se na něj na okamžik podívala, přistihla ho přímo při činu, usmála se a hleděla mu dál do očí a přitom si zvolna natahovala džíny – zastrčila si do nich přes tričko ruku, jako by si chtěla zapnout zip, ale nechala ji tam, zvedla hlavu, zavřela oči... Pak si láskově olízla ústa červenou špičkou jazyka, přepadla vpřed a tvrdě na Harrym přistála, přitom škytla smíchy.

Potom se najedli v příliš drahé venkovní restauraci s výhledem na moře, a když slunce zapadalo, objímali se na pláži a Kristin trochu plakala, protože to bylo tak krásné. Dohodli se, že se ubytují v hotelu Carlton a utečou bez placení, případně že zruší ty dva dny, které si naplánovali na pobyt v Paříži.

Kdykoli si vzpomněl na Kristin, patřila jeho první myšlenka vždy onomu létu. Bylo to tak intenzivní a s odstupem času se dalo snadno říci, že důvodem bylo to, že ve vzduchu se vznášel rozchod. Harry si však nedokázal vzpomenout, že by na to právě tehdy myslel.

Na podzim téhož roku narukoval na vojnu a před Vánoci Kristin potkala jednoho hudebníka, s nímž odjela do Londýna.

U stolu na chodníku na rohu Campbell Parade a Lam-rock Avenue seděli Harry, Lebie a Wadkins. Na stůl v tak pozdním odpoledni dopadal stín, avšak zatím nebylo natolik pozdě, aby jejich sluneční brýle vypadaly příliš nápadně. Horší to bylo v tom teple s jejich saky, ovšem alternativou bylo vystavit na odiv krátké rukávy a pouzdra s pistolemi. Moc toho nenamluvili, jen čekali.

Uprostřed plážové promenády mezi pláží a Campbell Parade stála krásná žlutá budova St. George's Theatre, kde měl zakrátko vystoupit Otto Reichtnagel.

„Už jste někdy použil Browning Hi-Power?“ zeptal se Harryho Wadkins. Harry zavrtěl hlavou. Když mu zbraň ve skladu vydávali, ukázali mu, jak se nabíjí a jak se zajišťuje, to bylo vše. Harrymu to nevadilo, protože si nemyslel, že by na ně Otto zrovna vytáhl samopal a hodlal je postřílet.

Lebie zkontroloval hodinky. „Je na čase pustit se do práce.“ Kapky potu mu kolem hlavy vytvářely věneček. Wadkins si odkašlal.

„Dobrá, poslední rekapitulace: Až se budou všichni na jevišti po závěrečném čísle uklánět, vejdemo Harry a já postranními dveřmi vedle jeviště do zákulisí. Domluvil jsem se správcem, že zůstanou otevřené. Správce také nalepil na dveře Reichtnagelovy šatny velkou ceduli s jeho jménem. Postavíme se tam a budeme čekat, až Reichtnagel přijde, a tam ho zatkneme. Cvak – pouta na zápěstí a žádné zbraně, pokud se nestane něco nepředvídaného. Ven zadním východem, kde na nás bude čekat policejní vůz. Lebie bude sedět v sále a dá nám vysílačkou znamení, že Reichtnagel jde. Totéž udělá, pokud by Reichtnagel začíchal nekalost a snažil se utéct přes sál k hlavnímu východu. Pojdme, zaujmeme místa a v duchu se budeme modlit, aby tam měli klimatizaci.“

V malém intimním sále St. George's Theatre bylo plno a v okamžiku, kdy se zvedla opona, tu panovala skvělá atmosféra. Tedy opona se vlastně nezvedla, nýbrž spadla. Klauni se nejdříve zarazili a hleděli popleteně ke stropu, odkud se opona náhle

uvolnila, diskutovali spolu a mohutně přitom gestikulovali, načež začali bezcílně pobíhat, aby dostali oponu z jeviště, přitom o sebe zakopávali a omluvně zdravili svými klobouky publikum. Následoval smích a přívětivé výkřiky. Zdálo se, že účinkující mají v sále dost přátel a známých. Jeviště bylo uklizeno, přeměněno na popraviště a za doprovodu táhlého monotónního smutečního pochodu, hraného na jednoduchý bubínek, vkráčel na scénu Otto.

Harry spatřil gilotinu a okamžitě pochopil, že jde o variantu stejného čísla, které viděl v The Power House. Očividně dnes měla být popravena královna, neboť Otto byl oblečen do červených plesových šatů a měl mohutnou dlouhou bílou paruku a bíle napudrovaný obličej. Kat měl rovněž nový kostým, černou přiléhavou kombinézu s velkýma ušima a jakousi „blánou“ pod pažemi, a podobal se tak d'áblovi.

Nebo netopýrovi, pomyslel si Harry.

Sekera v gilotině byla vytažena do výše, pod čepel byla umístěna dýně a sekera byla spuštěna. Dopadla se zaduněním až dolů, jako by tam dýně vůbec neležela. Kat triumfálně zvedl obě poloviny velké zeleniny do vzduchu, publikum bouřilo a pištělo. Po několika srdceryvných scénách, kdy královna plakala a prosila o milost a marně se snažila zalíbit se černooděnci, byla za velkého pobavení publika dovlečena ke gilotině, zpod šatů jí přitom trčely roztažené nohy.

Sekera byla opět vytažena do výše a bubínek začal stále hlasitěji vířit, světla na jevišti postupně pohasínala.

Wadkins se naklonil vpřed:

„Takže blondýny vraždí i na jevišti?“

Víření bubnu bylo stále hlasitější. Harry se rozhlédl, publikum bylo jako na jehlách, někteří se předkláněli s otevřenými ústy, jiní si zakrývali oči. Takto zde sedávaly generace lidí déle než sto let a nechávaly se bavit i děsit stejným číslem. Jako v odpověď na Harryho myšlenky se k němu naklonil Wadkins.

„Násilí je jako coca-cola a bible. Klasika.“

Víření dál pokračovalo a Harry si všiml, že se výstup začíná poněkud vléct. Když viděl to číslo poprvé, takhle dlouhou dobu na spuštění sekery rozhodně nepotřebovali. Kat zneklidněl, popošel vpřed a pohlédl k vršku gilotiny, jako by něco nebylo v pořádku. Náhle, aniž zdánlivě kdokoli cokoli podnikl, sekera zasvištěla. Harry bezděky ztuhl a sálem to zašumělo. Sekera zasáhla Ottův zátylek. Bubínek naráz zmlkl a hlava dopadla s hlasitou ránou na podlahu. Následovalo ohlušující ticho, načež se z místa kdesi před Wadkinsem a Harrym ozval výkřik. Sálem se začal šířit neklid. Harry mžoural do pološera a snažil se zahlédnout, co se děje. Viděl jen, jak kat ustoupil vzad.

„Proboha!“ zašeptal Wadkins.

Z jeviště se ozval zvuk, jako by tam někdo zatleskal. Vzápětí to Harry uviděl. Zpod límce popraveného trčela páteř, jako bílý had, který pomaličku kývá hlavou. Z otevřené rány tryskala přerušovaně krev a pleskala o podlahu.

„Věděl, že jsme na cestě!“ zašeptal Wadkins. „Věděl, že přijdeme! Dokonce se oblékl jako jedna z těch jeho zkurvených obětí!“ Naklonil se těsně k Harryho obličejí. „Do prdele, Holy! Do prdele!“

Harry netušil, co v něm vyvolalo onu náhlou nevolnost – zda všechna ta krev, Wadkinsovo nevkusně použité slovo „zkurvených“ v souvislosti s oběťmi nebo zkrátka Wadkinsův příšerně odporný dech.

Během chvíle se vytvořila červená kaluž, v níž zdánlivě ohromený kat uklouzl v okamžiku, kdy chtěl jít hlavu zvednout. Padl se zaduněním na podlahu. Na jeviště vyběhli dva klauni a vzájemně se překřikovali:

„Rozsviťte!“

„Vytáhněte oponu!“

Na scénu přiběhli další dva klauni s oponou a všichni čtyři se střídavě dívali na sebe a vysoko do stropu. Zpoza jeviště se ozvalo volání, v reflektorech to zapraskalo, potom to hlasitě bouchlo a v sále se rozhostila naprostá tma.

„Tohle smrdí, Holy, pojďte se mnou!“ Wadkins popadl Harryho za paži, vstal ze židle a chtěl vyrazit vpřed.

„Sedněte si,“ pošeptal mu Harry a stáhl ho zpátky.

„Co prosím?“

Rozsvítilo se a jeviště, na němž ještě před několika vteřinami panoval naprostý chaos krve, hlav, gilotin, klaunů a opon, bylo prázdné, s výjimkou kata a Otty Reichtagela, jenž stál na hraně jeviště s královninou blondátou hlavou pod paží. Sál je přivítal jásotem, který oba přijali s hlubokou úklonou.

„No to mě podržte!“ prohlásil Wadkins.

O přestávce si Wadkins dopřál pivo. „To první číslo mě málem připravilo o rozum. Ještě teď se kruci třesu. Možná jsme toho chlapa měli zatknout rovnou, tohle čekání mě znervózňuje.“

Harry pokrčil rameny.

„Proč? Nikam nepůjde a nemá žádné podezření. Držme se plánu.“

Wadkins stiskl diskrétně tlačítko na vysílačce, aby prověřil, zda má kontakt s Lebiem, který pro jistotu zůstal sedět v sále. Policejní vůz už byl na svém místě u zadního východu.

Harry musel v duchu přiznat, že nové technické finesy v tomto čísle byly efektní, avšak nadále dumal o tom, proč Otto vyměnil Ludvíka Šestnáctého za blondátou ženu, kterou jistě nikdo nedokázal identifikovat. Počítal nejspíš s tím, že Harry využije vstupenky zdarma a bude v sále. Je tohle jeho způsob hry s policií? Harry kdesi četl, že není neobvyklé, že sebejistota

sériových vrahů stoupá s tím, jak běží čas a oni dosud nejsou dopadeni. Nebo to byla prosba, aby ho někdo zarazil? Samozřejmě existovala ještě třetí možnost – že to cirkusové číslo prostě jen maličko pozměnili.

Harryho něco t'uklo.
„Tak jsme tady zase,“ konstatoval Wadkins. „Doufám, že víc vražd se už dnes večer konat nebude.“

Po začátku druhé poloviny se na scénu vplížil Otto oblečený jako lovec a s puškou v ruce se rozhlížel po několika stromech, jež byly na jevišti naaranžovány. Ze stromů se ozýval ptačí zpěv, který se Otto v podobě lovce snažil napodobit, přitom mířil mezi větve. Ozvalo se suché prásknutí, z pušky vystoupal obláček kouře a ze stromu spadlo s tupou ránou na jeviště cosi černého. Otto k tomu došel a s údivem zvedl černou kočku. Potom se hluboce uklonil a za sporadického potlesku opustil jeviště.

„Tohle jsem nepochopil,“ šeptl Wadkins.
Harry by možná výstup ocenil, kdyby sám nebyl tak napjatý. Jenže za této situace sledoval spíše hodinky než to, co se odehrávalo na jevišti. Navíc několik výstupů obsahovalo politickou satiru natolik specifického národního charakteru, že šla úplně mimo Harryho. Publikum ji však očividně kvitovalo s povděkem. Nakonec spustila hudba, světla se rozblíkala a všichni aktéři vpochodovali na jeviště.

Harry a Wadkins se s omluvou proplétali řadou lidí, kteří museli vstát, aby mohli oba policisté projít, a kráčeli rychlými kroky ke dveřím do zákulisí. Byly podle domluvy otevřené. Harry s Wadkinsem vstoupili do chodby, která se v půlkruhu stáčela kolem jeviště. Úplně vzadu našli dveře s nápisem „Otto Rechnagel, klaun“ a tam čekali. Hudba a potlesk doprovázený dupotem ze sálu způsobovaly, že se zdi třásly. V téže chvíli to ve Wadkinsově vysílačce zašumělo. Wadkins vysílačku vytáhl.

„Už?“ zeptal se. „Ještě pořád přece hraje hudba. Přepínám.“
Vytřeštil oči.

„Cože? Opakuj! Přepínám.“

Harry pochopil, že je něco špatně.
„Zůstaň tam sedět a sleduj dveře do zákulisí. Přepínám a končím!“ Wadkins zastrčil vysílačku zpátky do náprsní kapsy a vytáhl z ramenního pouzdra pistoli.

„Lebie nevidí Rechnagela na jevišti!“
„Možná ho nepoznal, používají přece strašně moc líčidel...“
„Ta svině není na jevišti,“ zopakoval Wadkins a stiskl kliku dveří od šatny, ty však byly zamčené.
„Do prdele, Holy, cítím, že tohle není dobré. Do prdele!“

Chodba byla úzká, Wadkins se tedy opřel zády o stěnu a začal kopat do zámku ve dveřích. Po třech zásazích dveře povolily, až vylétly třísky.

Oba vpadli do šatny plné bílé páry. Podlaha byla mokrá. Voda a pára vycházely z pootevřených dveří vedoucích očividně do koupelny. Zaujali pozici každý na jedné straně dveří, Harry také vytáhl pistoli a snažil se najít prstem pojistku.

„Rechnagele!“ zakřičel Wadkins. „Rechnagele!“
Žádná odpověď.

„Nelíbí se mi to!“ sykl s potlačovaným vztekem.
Harry viděl až příliš detektivních seriálů, tudíž ani jemu se ta situace vůbec nelíbila. V tekoucích sprchách, z nichž nikdo neodpovídá, se zpravidla skrývají nepříliš příjemné věci.

Wadkins namířil na Harryho ukazováček a palcem mu pokynul do sprchy. Harry měl ze všeho nejvíc chuť ukázat mu prostředníček, ale pochopil, že to bude muset skousnout. Rozkopl dveře, popošel o dva kroky do horké páry a ve vteřině byl promáčený. Přímou před obličejem zahlédl sprchový závěs. S napřaženou pistolí ho s trhnutím odtáhl.

Prázdnou.
Vypnul vodu a spálil se přitom na paži; hlasitě norsky zaklel. V botách mu začvachtalo, jak popostoupil, aby se v místnosti zorientoval. Pára pomalu řídla.

„Nikde nic!“ zavolal.
„Proč je všude sakra tolik vody?“
„Něco ucpalo odpad. Okamžik.“

Harry strčil ruku pod hladinu v místě, kde se domníval, že musí být odtok. Trochu zašmátral, pak se dotkl něčeho měkkého a hladkého, co tam pevně vězelo. Popadl to a vytáhl. Zvedl se mu žaludek, polkl a snažil se dýchat. Jenže najednou mu připadalo, že ho pára, kterou vdechuje, udusí.

„Co se děje?“ chtěl vědět Wadkins. Stál ve dveřích a hleděl na Harryho, který seděl ve sprše na bobku.
„Myslím, že jsem prohrál sázku a dlužím Ottovi Rechnagelovi sto dolarů,“ prohlásil Harry tiše. „Tedy alespoň tomu, co z něj zbylo.“

Zpětně si Harry vybavoval zbytek událostí v St. George's Theatre jako v mlze, jako by se pára z Ottovy sprchy rozšířila a vplížila se všude: do chodby, kde rozostřila siluetu správce, který se snažil otevřít dveře rekvizitárny, klíčovými dírkami,

v nichž zastřela načervenalým filtrem pohled, který je uvnitř přivítal, jakmile dveře vyrazili a spatřili gilotinu, z níž odkapávala krev, do uší, kde zvláště ztlumila a potlačila výkřiky, když se jim nepodařilo zabránit Ottovým kolegům v tom, aby vstoupili dovnitř a spatřili Ottu Reichtnagela rozesetého po celé místnosti.

Části těla byly poházené v koutech jako paže a nohy panenky. Stěny a podlaha byly postříkané skutečnou, vazkou krví, která se postupně začne srážet a zčerná. Na lavici gilotiny leželo tělo bez údů, torzo z masa a krve s doširoka otevřenýma očima, klaunským nosem a rtěnkou rozmazanou po ústech a tvářích.

Pára se Harrymu přilepila na kůži, ústa i patro. Jako ve zpomaleném filmu sledoval, jak z mlhy vystoupil Lebie, došel k němu a tiše mu zašeptal do ucha: „Andrew zmizel z nemocnice.“

Wadkins stál nadále jako přibitý u lavice gilotiny.

„Taková svinská arogance,“ zaslechl Harry zdáli jeho slova.

Taková samozřejmost, pomyslel si Harry.

Vrah nasadil Ottovi na hlavu bílou paruku.

Někdo musel větrák naolejovat, neboť se točil pravidelně a téměř nehlučně.

„Jediným člověkem, kterého policisté hlídkující ve voze viděli vycházet zadním východem, byla tedy ta černě oblečená postava kata, chápu to správně?“

McCormack svolal všechny do své kanceláře.

Wadkins přikývl.

„Je to tak, *sir*. Zjistíme, co herci a správce viděli, jsou teď u výsledku. Vrah buď seděl v sále a prošel na jeviště otevřenými dveřmi, nebo vešel zadním východem, než na místo dorazil policejní vůz.“

Vzdychl.

„Správce tvrdí, že zadní východ byl během představení zamčený, takže v tom případě by buď vrah musel mít klíč, někdo by mu musel odemknout, nebo by se musel dostat dovnitř nepozorovaně spolu s herci a někde se ukrýt. Po výstupu s kočkou, když se Otto chystal k závěrečnému číslu, pak musel zaklepat na jeho šatnu. Pravděpodobně ho omámil, a to buď v šatně, nebo později v rekvizitárně, kluci z technického našli stopy diethyléteru. Tedy přinejmenším doufejme,“ dodal Wadkins. „Každopádně je ten chlap skutečně chladnokrevný ďábel. Po rozčtvrcení s sebou odnese odříznutý pohlavní orgán, vrátí se zpátky do šatny a roztočí kohoutky tak, aby lidé, kteří by se případně snažili Ottu zastihnout, slyšeli vodu a mysleli si, že se sprchuje.“

McCormack si odkašlal.

„Co ta gilotina? Existují jednodušší způsoby, jak zabít člověka...“

„No, *sir*, hádám, že to s tou gilotinou byl impulzivní nápad. Sotva mohl vědět, že bude o přestávce přestěhována do rekvizitárny.“

„Velmi, velmi nemocný člověk,“ pronesl Lebie ke svým nehtům.

„Co ty dveře? Všechny byly přece zamčené. Jak se dostali do rekvizitárny?“

„Mluvil jsem se správcem,“ odpověděl Harry. „Jako vedoucí souboru měl u sebe Otto svazek klíčů od všech dveří v divadle. Ten zmizel.“

„A co ten... ďábelský kostým?“

„Ležel pod gilotinou v koši společně s tou kašírovanou hlavou a parukou, *sir*. Vrah si ho po vraždě oblékl a použil ho jako převlek. I to bylo velice vychytralé. A sotva předem plánované.“

McCormack si ztěžka podepřel hlavu dlaněmi.

„Co povídáte, Yongu?“

Zatímco ostatní hovořili, Yong Sue ťukal cosi do počítače.

„Zapomeňme na chvíli na toho černě oblečeného ďábla,“ pronesl. „Veškerá logika hovoří pro to, že vrah byl členem souboru.“

Wadkins si hlasitě odfrkl.

„Nechte mě domluvit, *sir*. Hledáme někoho, kdo zná to představení, a kdo tedy věděl, že Otto nemá po tom výstupu s kočkou už žádné další číslo, a proto ho nebude nikdo na jevišti postrádat až do závěrečné děkovačky přibližně o dvacet minut později. Člen souboru by se také nemusel dovnitř potajmu plížit, stejně pochybuju o tom, že by se to někomu zvenčí nepozorovaně podařilo. Pravděpodobně by si ho nejméně jeden z vás všiml, pokud by vstoupil dveřmi do zákulisí.“

Ostatní mohli jen souhlasně přikývnout.

„Navíc jsem si proklepl tři členy souboru a zjistil jsem, že také kočovali s The Australian Travelling Showpark. To znamená, že dnes večer tam byly další tři osoby, které byly v době vražd na místech činu, o nichž jsme hovořili. Možná byl Otto nevinný a prostě toho jen příliš mnoho věděl... Pusťme se do hledání tam, kde máme možnost něco najít. Navrhnu, abychom začali u souboru místo u fantoma opery, který je už dávno za kopečky.“

Wadkins zavrtěl hlavou.

„Nemůžeme odhlédnout od toho, co je očividné – od neznámé osoby, která opustí místo činu v převleku, jenž ležel vedle

vražedné zbraně. Je nemožné, aby dotyčný *neměl* s vraždou nic společného.“

Harry přitakal:

„Myslím, že ostatní členy souboru můžeme vynechat. Za prvé na skutečnosti, že Otto mohl znásilnit a zavraždit všechny ty dívky, se nic nemění. To, že si někdo přeje zabít sériového vraha, může mít mnoho důvodů. Dotyčný mohl být například nějakým způsobem do věci zapleten. Možná věděl, že se policie chystá Ottu zatknout, a nechtěl riskovat, že by se Otto přiznal a stáhl ho s sebou. Za druhé není jisté, že vrah předem věděl, kolik času bude mít – mohl Ottu donutit, aby mu prozradil, kdy má jít opět na jeviště. A za třetí: Vciťte se do toho!“

Zavřel oči.

„Cítíte to, ne? Náš člověk je ten netopýří muž. *Narahdarn!*“

„Co prosím?“ otázal se Wadkins.

McCormack se uchechtl. „Zdá se, že náš norský kolega zaujal prázdné místo po našem drahém detektivu Kensingtonovi.“

„*Narahdarn*,“ zopakoval Yong Sue. „Austrálský symbol smrti, netopýří muž.“

„Zneklidňuje mě ještě jedna věc,“ začal nahlas uvažovat McCormack. „Ten chlapík mohl během představení nepozorovaně vyklouznout zadním východem a po deseti krocích být na jedné z nejrušnějších ulic v Sydney, kde by se zaručeně během několika vteřin ztratil. Přesto věnuje čas oblékání kostýmu, který jistě vzbudí pozornost, ale díky němuž také nebudeme mít jeho popis. Člověk by měl skoro pocit, že vrah věděl, že u zadního východu bude hlídkovat policejní vůz. A pokud ano, jak je to možné?“

Rozhostilo se ticho.

„Mimochodem, jak se daří Kensingtonovi v nemocnici?“ McCormack si vzal pastilku a jal se ji žvýkat.

Všichni zarytě mlčeli. Jen větrák tiše šuměl.

„Už tam není,“ odpověděl nakonec Lebie.

„Tedy tomu říkám krátká rekonvalescence!“ okomentoval to McCormack. „No, to je jen dobře, potřebujeme teď okamžité veškeré dostupné síly, protože jedno vám řeknu: Rozřezání klauni znamenají větší titulky než znásilněné dívky. A jak už jsem vám povídal předtím, chlapi – ti, co si myslí, že se na tisk můžeme vykašlat, se pletou. Noviny v téhle zemi donutily už dřív policejní šéfy k výpovědi nebo ovlivnily volbu nového šéfa. Takže jestli nechcete, aby mě odsud vykopli, víte, co je třeba udělat. Ale nejdřív se jed'te domů vyspat. Ano, pane Holy?“

„Nic, *sir*.“

„O. K. Dobrou noc.“

Bylo to jiné. Závěsy v hotelovém pokoji nebyly zatažené a ve světle neonových nápisů na King's Cross se před ním Birgitta svlékala.

Ležel v posteli, Birgitta stála uprostřed místnosti a nechávala ze sebe spadnout jeden kousek oděvu za druhým, přitom na něj upírala vážný, téměř smutný pohled. Měla dlouhé údy, byla štíhlá a v bledém světle bílá jako sníh. Z pootevřeného okna byl slyšet šum intenzivního nočního života – auta, motorky, hrací automaty s kolovrátkovou melodií a dunící disko. A v pozadí toho všeho – jako lidští cvrčkové – zvuk hlasitých hovorů, vzrušených výkřiků a roztouženého smíchu.

Birgitta si rozepínala halenku, ne záměrně zdlouhavě ani smyslně, jenom pomalu. Prostě se jen svlékala.

Pro mě, pomyslel si Harry.

Už ji nahou viděl, ale právě dnes večer to bylo jiné. Byla tak krásná, až cítil, jak se mu svírá hrdlo. Dřív nechápal její stud, nechápal, proč si nesundává tričko a kalhotky, dokud nezaleze pod peřinu, a proč se zakrývá ručníkem, jestliže jde z postele do koupelny. Postupně však pochopil, že nejde o ostych ani že se nestydí za vlastní tělo, nýbrž že se zkrátka nechce odhalovat. Že jde především o to, vnímat čas a pocity, vystavět si bezpečné hnízdečko, že to jediné mu může dát *právo*. Proto bylo vše dnes v noci jiné. To svlékání v sobě mělo cosi rituálního, jako by svou nahotou chtěla dát najevo, jak je zranitelná. Že se toho odvážíla, protože mu věří.

Harry cítil, jak mu buší srdce, z části proto, že byl hrdý a šťastný, že mu tahle silná, krásná žena poskytuje takový důkaz důvěry, a z části proto, že se strašně bál, že by se mohlo ukázat, že té důvěry není hoden. Ale nejvíc ze všeho proto, že cítil, že všechno, co si myslí a co cítí, je navenek viditelné, všichni si to mohou prohlédnout v záři reklamních vývěsních štítů v červené, pak modré a nakonec nazelenalé barvě. Že tím, že se Birgitta svléká, svléká i jeho.

Už byla úplně nahá a stála na místě. Zdálo se, že její bílá plet' rozsvětluje pokoj.

„Pojď,“ vyzval ji hlasem zastřenějším, než zamýšlel, a odhrnul deku, Birgitta však zůstala stát.

„Dívej se,“ šeptla. „Dívej se.“

Bylo osm hodin ráno a v okamžiku, kdy ošetřovatelka vpustila Harryho po intenzivní diskuzi do místnosti, Čingischán ještě spal. Otevřel oči, když o podlahu zaškrabala židle, kterou si Harry přisunul k posteli.

„Dobré ráno,“ pozdravil ho Harry. „Doufám, že ses dobře vyspal. Pamatuješ si na mě? Ten na stole s dýchacími potížemi...“

Čingischán zasténal. Měl na hlavě velký bílý obvaz a vypadal výrazně méně nebezpečně než v okamžiku, kdy se nad Harrym skláněl v baru The Cricket.

Harry vytáhl z kapsy kriketový míček.

„Právě jsem mluvil s tvým advokátem. Povídal, že na mého kolegu nepodáš žalobu.“

Harry si míček přehodil z pravé ruky do levé.

„Při pomýšlení na to, že jsi mě chtěl připravit o život, bych se samozřejmě pěkně naštvál, pokud bys podal žalobu na člověka, který mě zachránil. Ovšem ten tvůj advokát se očividně domnívá, že to pěkně rozmázne. Za prvé tvrdí, že jsi *nezaútočil* ty na mě, že jsi mě jen *sundal* ze svého kámoše, kterému jsem se právě chystal *vážně* ublížit. Za druhé prohlašuje, že jenom úplnou náhodou jsi z toho vyšel s pouhou frakturou lebky a nezabil tě tenhle kriketový míček.“

Harry vyhodil míček do vzduchu a chytil ho přímo před obličejem bledého válečníka.

„A víš ty co? Souhlasím. *Tvrdý míček* přímo do čela ze vzdálenosti čtyř metrů – čiré štěstí, žes to přežil. Tvůj advokát mi volal dneska do práce a chtěl popsat přesný průběh události. Myslí si, že z toho vytluče náhradu škody, přinejmenším pokud budeš mít trvalé následky. Tenhle typ advokátů patří jak známo do čeledi supů, účtují si třetinu z přiznané náhrady škody, ale to ti snad pověděl, ne? Zeptal jsem se ho, proč tě nedokázal přemluvit k tomu, abys to dal k soudu. Domníval se, že to je jen otázka času. A já bych teď rád věděl – je to jenom otázka času, Čingischáne?“

Čingischán opatrně zavrtěl hlavou.

„*No. Please go now*,“ zachrčel slabě.

„Ale proč ne? Co můžeš ztratit? Jestliže budeš invalida, můžeš v takovém soudním sporu získat velké peníze. Nezapomínej, že bys nežaloval žádného nemajetného chudáka v podobě soukromé osoby, ale samotný stát. Prověřil jsem si tě a zjistil jsem, že sis dokonce dokázal udržet jakžtakž čistý trestní rejstřík. Takže kdoví, třeba by ti porota dala za pravdu a udělala z tebe milionáře. Ty to ale nechceš ani zkusit...“

Čingischán neodpověděl, jen na Harryho hleděl zpod bílého obvazu šikmýma, smutnýma očima.

„Čingischáne, začínám mít vysedávání po nemocnicích plné zuby, takže se vyjádřím stručně. Výsledkem tvého útoku na mě byla dvě pochroumaná žebra a zlomený zub, modřiny nepočítaje. Vzhledem k tomu, že jsem neměl uniformu, neukázal jsem ti služební průkaz ani jsem neměl oficiální pověření a také protože Austrálie leží dost daleko mimo oblast mé působnosti, došlo státní zastupitelství k názoru, že jsem z právního hlediska vystupoval jako soukromá osoba, a nikoli jako policista ve službě. To znamená, že já sám můžu rozhodnout, jestli tě zažaluju kvůli napadení nebo ne. Což nás přivádí zpátky k tvému *skoro* čistému rejstříku. Visí ti totiž nad hlavou podmíněný šestiměsíční trest za ublížení na zdraví, je to tak? Když k tomu přidáme dalších šest měsíců za tohle, máme z toho rok. Rok výměnou za to, že mi povíš...,“ Harry se naklonil k uchu trčícímu z Čingischánovy zabandážované hlavy jako jasně červená houba a vykřikl: „... CO SE TADY KURVA DĚJE!“

Pak si sedl zpátky na židli.

„Co ty na to?“

McCormack stál obrácen k Harrymu zády, paže zkřížené a ruku před obličejem, přitom hleděl z okna. Kvůli husté mlze venku vybledly všechny barvy a veškeré pohyby jako by strnuly, takže výhled ze všeho nejvíce připomínal nezaostřenou černobílou fotografii města. Ticho narušilo ťukání. Harry po chvíli pochopil, že si McCormack bubnuje nehty na rukou o zuby.

„Takže Kensington znal Ottu Rechnagela a vy jste to celou dobu věděl?“

Harry pokrčil rameny.

„Vím, že jsem vám to měl sdělit dřív, *sir*. Jenže jsem neměl pocit, že...“

„... že by bylo vaší povinností informovat o tom, koho Andrew Kensington zná a koho nezná. Dobrá. Nicméně Kensington uprchl z nemocnice, nikdo neví, kde teď je, a vy máte tušení, že tu něco zavání?“

Harry za Australanovými zády souhlasně pokývl.

McCormack ho zahlédl v odraze v okně. Udělal půlobrat a už stál obrácen k Harrymu.

„Vypadáte maličko...,“ dokončil obrat a opět stál k Harrymu zády, „... bezradně, pane Holy. Něco vás trápí? Chcete mi něco říct?“

Harry zavrtěl hlavou.

Byt Ottý Rechnagela se nacházel na Surrey Hills, skutečně na trase mezi The Albury a bytem Inger Holterové v Glebe. Když dorazili na místo, blokovala celé schodiště strašlivě tlustá žena.

„Viděla jsem auto. Jste od policie?“ vyštěkla vysokým hlasem, a aniž počkala na odpověď, pokračovala: „Sami to psisko

slyšíte. Vyvádí takhle už od dnešního rána.“

Zpoza dveří s číslem Otty Rechnagela slyšeli chraplavý štěkot.

„Je to smutné, to s panem Rechnagelem, to tedy ano, ale teď si *musíte* odvézt toho jeho psa. Nepřetržitě štěká a všichni na patře už z něj šílí. Mělo by být zakázané chovat tady psy. Jestli něco neuděláte, budeme nuceni... No, však víte, co myslím.“

Žena obrátila oči v sloup a rozhodila masitými pažemi. Okamžitě ucítili odér kyselého potu a parfému, který ho měl zastřít.

Harrymu se už teď ta mohutná ženská silně nelíbila.

„Psi vědí,“ prohlásil Lebie, přejel dvěma prsty po zábradlí schodiště a pohlédl znechuceně na svůj ukazovák, jako by sem přijel proto, aby zkontroloval, zda je na schodišti dobře uklizeno.

„Co tím myslíte, mladý muži?“ zeptala se hora masa, připažila a netvářila se, že by měla v úmyslu se uhnout.

„Víš, že je jeho páníček mrtvý, dámo,“ vysvětlil jí Harry. „Psi mají na takovéhle věci šestý smysl. Truchlí.“

„Truchlí?“ Pohlédla na ně podezíravě. „Pes? To je pitomost.“

„Co byste dělala vy, vážená, kdyby někdo vašemu páníčkovi odřízl ruce a nohy?“ Lebie na ženu pohlédl. Stála tam s otevřenými ústy.

„A pind'oura,“ dodal Harry. Předpokládal, že *dick* je výstižný výraz i v Austrálii.

„Pokud tedy ovšem máte nějakého páníčka.“ Lebie si ji změřil od tučné hlavy po paty.

Poté, co jim hora masa uvolnila cestu, se začali probírat jednotlivými klíči na svazku, který našli v kapse Ottových kalhot v šatně. Štěkání uvnitř přešlo ve vrčení, Rechnagelův pes nejspíš slyšel, že přichází někdo cizí.

Když otevřeli dveře, stál v chodbě doširoka rozkročený bulteriér připravený k boji. Lebie a Harry zůstali stát a hleděli na komicky vyhlízejícího bílého psa, jako by mu chtěli naznačit, že teď je na řadě on. Vrčení přešlo ve spíše ochablý štěkot, pak to pes prostě vzdal a odplízl se do obývacího pokoje. Harry kráčel za ním.

Do místnosti proudilo velkými okny denní světlo. Pokoj byl zcela přeplněn nábytkem, dominovala mu obří červená pohovka plná velkých strakatých polštářů, na stěnách visely obrovské obrazy a uprostřed trůnil nízký, avšak monumentální zelený skleněný stůl. V rozích stáli dva porcelánoví levharti.

Na stole leželo stínidlo lampy, které by tam ležet nemělo.

Pes namířil čumák k mokré skvrně uprostřed podlahy. Nad skvrnou se vznášel ve vzduchu pár pánských bot. Bylo to tu cítit močí a výkaly. Harry jel pohledem vzhůru po ponožce, až dospěl k černé kůži v místech, kde ponožka končila a kde noha vyčnívala z kalhot. Nechal pohled klouzat dál po kalhotách, spatřil velké pěsti visící bez života a musel se donutit, aby dohlédl až k bílé košili. Ne proto, že by nikdy neviděl oběšence, nýbrž proto, že poznal boty.

Hlava se skláněla k jednomu rameni a na hrudi se muži houpal konec elektrického vedení s šedou žárovkou. Kabel byl připevněn k mohutnému háku ve stropě, možná tu kdysi visel víceramenný lustr. Andrew měl drát třikrát omotaný kolem krku, takže se mu hlava téměř dotýkala stropu. Zasněný, zastřený pohled upíral do vzduchu a z úst mu trčel modročerný jazyk, jako by ho vyplazoval na smrt. Nebo na život. U konferenčního stolku ležela převržená židle.

„Do prdele,“ zašeptal Harry. „Do prdele, do prdele, do prdele.“ Ochable se sesul na židli. Dovnitř vstoupil Lebie, jemuž unikl výkřik.

„Najděte nůž,“ vyzval ho Harry. „A zavolejte sanitku. Nebo co se tady tak volá.“

Z místa, kde Harry seděl, měl Andrew denní světlo za zády a houpající se tělo vytvářelo proti oknu jen cizí, černou siluetu. Než Harry vstal, navrhl Stvořiteli, aby na konec elektrického kabelu umístil někoho jiného. Slíbil, že o tom zázraku neřekne živé duši. Bylo to míněno jen jako návrh. Ne jako prosba. V každém případě ne tehdy, jestliže prosby nepomáhají.

Uslyšel v chodbě kroky a Lebieho, který náhle zařval z kuchyně:

„Táhněte odsud, vy tlustá krávo!“

Pět dní po matčině pohřbu cítil Harry pouze to, že by měl něco cítit. Říkali mu, že smutek na sebe u mužů, kteří celoživotně trénují ovládání svých pocitů, nechává často čekat. Proto ho vyděsilo, když klesl zpátky mezi polštáře na pohovce a uvědomil si, jak se mu oči plní slzami a jak si pláč probíjí cestu hrdlem.

Ne že by nikdy předtím nebrečel. Cítil v krku knedlík tehdy, když seděl sám v jedné místnosti v kasárnách v Bardufossu a četl v dopise od Kristin „... že to je to nejlepší, co mě kdy v životě potkalo...“ Ze souvislostí úplně jasně nevyplývalo, jestli má na mysli jeho, nebo toho anglického hudebníka, s nímž hodlala odjet. Věděl jenom to, že je to to nejhorší, co se v životě přihodilo jemu. Přesto se mu pláč zastavil kdesi v krku. Jako by mu bylo nevolno a na zvracení.

Vstal a vzhlédl. Andrew nebyl vyměněn. Harry chtěl kousek popojít a přistavit židli, aby si měli na co stoupnout, až budou Andrewa odřezávat, avšak nedokázal se pohnout. Stál tam tak, dokud se nevrátil Lebie s kuchyňským nožem. Když se na něj Lebie zvláště podíval, zjistil Harry, že mu po tváři stékají teplé slzy.

No a co, vždyť na tom nic není, pomyslel si Harry s úžasem.

Beze slova Andrewa odřízli, položili ho na podlahu a prohledali mu kapsy. Měl u sebe dva svazky klíčů, malý a velký, plus jeden samostatný klíč, který, jak Lebie ihned prověřil, patřil do zámku vstupních dveří.

„Žádné stopy vnějšího násilí,“ prohlásil Lebie po rychlém ohledání.

Harry rozepnul Andrewovi košili. Na prsou měl vytetovaného krokodýla. Harry mu stáhl i kalhoty a prohlédl nohy.

„Nic,“ přikývl. „Vůbec nic.“

„Počkáme a uvidíme, co řekne doktor,“ konstatoval Lebie.

Harry ucítil, jak ho opět zachvacuje pláč, a dokázal jen pokrčit rameny.

Během návratu do kanceláře si proráželi cestu dopolední dopravní špičkou.

„Merde,“ zařval Lebie a opřel se do klaksonu.

Harry si vzal deník *The Australian*, který měl vraždu klauna na celé titulní straně. „Rozčtvrcen svým vlastním smrtícím strojem,“ stálo nad fotografií zakrvácené gilotiny s menším vloženým snímkem Otty Rechnagela v klaunském kostýmu, převzatým z programu.

Reportáž se nesla v lehkém, téměř humoristickém tónu, pravděpodobně vlivem bizarního charakteru případu. „Není známo, z jakého důvodu vrah klaunovi umožnil ponechat si hlavu,“ psal reportér, který došel nakonec k závěru, že vražda byla sotva výrazem všeobecného mínění publika: „... *tak* špatné to představení zase nebylo.“ Poněkud ironicky chválil policii za to, že byla na místě neobvykle rychle. „Přesto se šéf kriminálky sydneyského policejního obvodu Wadkins k vraždě nevyjádřil blíže, pouze potvrdil, že policie našla vražednou zbraň...“

Harry to přečetl nahlas.

„Moc vtípné,“ odušil Lebie, zatroubil a ukázal prostředníček taxikáři, který mu udělal myšku z vedlejšího pruhu. „Ty zkurvy...“

„To číslo, jak tam ten maník loví toho ptáka...“

Věta se přes dvě světelné křižovatky vznášela jen tak ve vzduchu.

„Povídal jste...,“ ozval se Lebie.

„Ale nic. Jen jsem narážel na to číslo, nemělo vlastně žádnou pointu. Lovec, který chce zastřelit ptáka, najednou zjistí, že ulovil kočku, tedy zvíře, které samo loví ptáky. Dobrá, ale co s tím?“

Lebie ho neslyšel, protože se vykláněl z okénka.

„*Suck my hairy, sorry potato ass, you pigfucker...*“

To bylo poprvé, kdy ho Harry zažil tak hovorného.

Jak Harry předpokládal, vládla v kanceláři horečnatá aktivita.

„Už to má Reuters,“ informoval je Yong Sue. „AP na místo posílá fotografa a volali z úřadu starosty, že sem NBC vysílá televizní štáb, aby o tom natočil reportáž.“

Wadkins potřásl hlavou.

„V Indii přijde při záplavách o život šest tisíc lidí a o tom se zmíní jednou notickou. Zato když homosexuálnímu klaunovi uříznou pár končetin, je to událost světového významu.“

Harry požádal ostatní, aby přišli do zasedací místnosti. Zavřel dveře.

„Andrew Kensington je mrtvý,“ sdělil jim.

Wadkins a Yong Sue na něj nedůvěřivě hleděli. Harry jim stručně a bez zbytečných detailů vylíčil, jak našli Andrewa visícího ze stropu v bytě Otty Rechnagela.

Hleděl jim přímo do očí a mluvil neutrálně. „Nevolali jsme vám to sem, abychom si byli jistí, že ta informace neunikne na veřejnost. Možná bychom se měli snažit držet to prozatím v tajnosti.“

Došlo mu, že je pro něj snazší mluvit o tom jako o policejním případu. Je tu pak alespoň něco konkrétního, něco, co zná. Mrtvola, příčina smrti a průběh událostí, který se mají snažit rekonstruovat. To na chvíličku odsouvá Smrt – to cizí, o čem nevěděl, jak se k tomu postavit – poněkud stranou.

„O. K.,“ přikývl rozhozený Wadkins. „Zachováme klid. Nebudeme dělat uspěchané závěry.“

Otřel si z horního rtu pot. „Dojdu pro McCormacka. Krucinál, krucinál! Cos to udělal, Kensingtone? Jestli se tohle domákne tisk...“ Wadkins zmizel ze dveří.

Zbývá tři tu zůstali sedět a poslouchali žalozpěv větráku.

„Pracoval tady na oddělení vražd jen tak příležitostně,“ přerušil ticho Lebie. „Z tohoto pohledu nebyl úplně jedním z nás, ale přece jen...“

„Byl to hodnej chlap,“ pronesl Yong Sue s pohledem upřeným do podlahy. „Hodnej chlap. Pomáhal mi, když jsem tu byl nový, byl to... hodnej chlap.“

McCormack všem nařídil o případu mlčet. Necítil se dobře, dusal své dva kroky tam a dva zpátky s větší námahou než obvykle a rozčepýřené obočí se mu nad kořenem nosu slévalo v šedivé mračno.

Po poradě se Harry posadil na Andrewovo místo a procházel si jeho poznámky. Příliš se z nich zjistit nedalo, bylo tu jen několik adres, několik telefonických čísel, která, jak se ukázalo, patřila dvěma autoopravnám, a několik nesrozumitelných kudrlinek na papíře. Zásuvky byly téměř prázdné, obsahovaly jen pár kancelářských potřeb. Potom si Harry prohlédl oba svazky klíčů, které u Andrewa našli. Jeden ze svazků se ukrýval v kožené klíčence, na níž byly vyraženy Andrewovy iniciály,

Harry tedy předpokládal, že to jsou jeho soukromé klíče.

Popadl telefon a zavolal Birgittě domů. Ohromilo ji to, položila Harrymu několik otázek, ale jinak ho nechala mluvit.

„Nechápu, jak je možné, že když zemře chlap, kterého jsem znal jen něco přes týden, brečím jako mimino, a přitom pro svoji mámu jsem nedokázal uronit ani slzičku. Pro svoji mámu, nejlepší ženskou na světě! Zatímco tenhle chlap... Ani nevím, jak dobře jsme se vlastně poznali. Jakou to má logiku?“

„Logiku?“ odtušila Birgitta. „S logikou to nejspíš moc společného nemá. Ostatně na logiku se nedá spoléhat ani zdaleka tak, jak by si lidi přáli.“

„No, chtěl jsem jenom, abys to věděla. Nech si to pro sebe. Navštívíš mě, až skončíš v práci?“

Zaváhala. Čeká dneska v noci telefonát ze Švédska. Od rodičů.

„Mám narozeniny,“ přiznala.

„Všechno nejlepší.“

Harry zavěsil. Cítil, jak se mu v žaludku ozývá starý známý nepřítel.

Po půlhodině jízdy našli Lebie a Harry bydliště Andrewa Kensingtona v Sydney Road v Chatwicku. Byla to přívětivá ulička v příjemné předměstské čtvrti.

„No ne, jsme tu vůbec správně?“ podivil se Harry, když dojeli k domovnímu číslu, které mu sdělili na personálním oddělení. Byla to velká zděná vila s dvojgaráží a pěstěným trávníkem ozdobeným vpředu fontánkou. K impozantním mahagonovým dveřím vedla šterková cestička. Zazvonili a ven vyšel chlapec. Na otázku ohledně Andrewa vážně přikývl, ukázal na sebe a položil si ruku na ústa, aby pochopili, že je němý. Pak je zavedl dozadu k malému nízkému zděnému domku na druhé straně veliké zahrady. Kdyby to bylo v Anglii, možná by se dal nazvat domkem pro zahradníka.

„Máme v úmyslu si to tam prohlédnout,“ pronesl Harry a všiml si, že mluví nadměru zřetelně. Jako by měl chlapec snad i něco s ušima.

„Andrew je..., tedy byl, náš kolega. Je mrtvý.“

Zvedl Andrewovu klíčenku. Chlapec na klíče chvíli zmateně hleděl a lapal po dechu.

„Zemřel náhle dnes v noci,“ pokračoval Harry. Chlapec před nimi stál se svěšenými pažemi a oči se mu pomalu začínaly lesknout. Harry pochopil, že ti dva se museli dobře znát. Řekli mu, že Andrew bydlí na téhle adrese přes deset let, a Harrymu došlo, že chlapec pravděpodobně vyrostl v tom velkém domě. Aniž Harry chtěl, živě si to představil – chlapec a černý muž si na zahradě kopou míčem, chlapec padá k zemi, dostává se mu drobné útěchy a peněz, aby doběhl koupit zmrzlinu a pivo. Možná ho policista ve svém zahradnickém domku krmil zpola dobrými radami a zpola pravdivými historkami, a až by byl dost starý, dozvěděl by se, jak se chovat k děvčatům a jak správně zasadit levý hák, a přitom se sám neodkrýt.

„Mimochodem, řekl jsem to špatně, byl víc než kolega. Byl můj kamarád. Můj taky,“ dodal Harry. „Nevadí ti, že půjdeme dovnitř?“

Chlapec mrkl, sevřel ústa a přikývl.

Harry v duchu zaklel. Seber se, Hole, připomněl si. Brzy budeš horší než stará bába.

Vešli do malého staromládeneckého bytu a ze všeho nejdříve si všimli toho, jak je tu čisto a uklizeno. Ve stříděmě zařízeném obývacím pokoji neležely na konferenčním stolku před přenosnou televizí pohozené noviny a v kuchyni nečekalo žádné špinavé nádobí. V chodbě stály vyrovnané boty s tkaničkami zastrkanými dovnitř. Přísný pořádek Harrymu něco připomněl.

V ložnici byla postel ustlaná bezvadně uhlazenými bílými dekami zastrkanými po obou stranách matrace tak, že by se člověk musel jako akrobat vmáchnout do mezírky mezi dekou a polštářem, aby se dostal pod „peřinu“. Harry ten komický způsob stlaní proklínal už ve svém hotelovém pokoji. Nahlédl do koupelny. Na polici pod zrcadlem byly vedle sebe vyrovnané břitva a holicí pěna a vedle nich voda po holení, zubní pasta, zubní kartáček a šampon na vlasy. To bylo vše. Žádné výstřelky ani po toaletní stránce, konstatoval Harry – a najednou ho napadlo, co mu ta preciznost připomíná: jeho vlastní byt poté, co přestal pít.

Právě tak vlastně začal Harryho nový život, prostřednictvím jednoduchého tréninku disciplíny, který vycházel z toho, že všechno má své místo, svou policičku nebo zásuvku a po použití se to tam musí okamžitě vrátit. Ani propiska neležela na náhodném místě, ani prasklá pojistka se nepovalovala v pojistkové skříňce. Kromě praktického dopadu to mělo samozřejmě i symbolický význam – ať už to bylo správně, nebo špatně, využíval míru chaosu v bytě jako měřítko stavu svého života vůbec.

Harry požádal Lebieho, aby prohledal skříň a komodu v ložnici, a s otevřením toaletní skříňky vedle zrcadla počkal, až Lebie odejde. Ležely tam pěkně vyrovnané na dvou nejhořejších policích a ukazovaly na něj, jako sklad miniaturních výbušných hlavíc – několik tuctů vakuově balených jednorázových stříkaček.

Andrew Kensington mohl samozřejmě trpět cukrovkou a mohl si píchat inzulin, ale Harry věděl své. Pokud by strhli polovinu domu, jistě by našli skryš pro materiál: prášek a nádobíčko, jenže to nemělo smysl. Harry už věděl, co vědět potřeboval.

Čingischán tedy nelhal, když prohlásil, že Andrew byl feťák. Harry o tom ostatně poté, co ho našli v Ottově bytě, nepochyboval. Věděl, že v klimatu, které vyžaduje většinou košile s krátkými rukávy a trička, se nemůže policista promenovat

s předloktím plným stop po vpiších. Proto si Andrew píchal injekce do míst, kde se nedají stopy tak snadno objevit. Takovým místem bývá například zadní strana lýtek. Andrewova lýtka a podkolení byla takových stop plná.

Andrew byl zákazníkem chlápka s hlasem Roda Stewarta, co jen Čingischán pamatuje. Domníval se, že Andrew byl ten typ, který dokázal brát heroin a současně po pracovní i sociální stránce nadále jakžtakž normálně fungovat. „Zrovna tohle není tak neobvyklý, jak si spousta lidí myslí,“ prohlásil Čingischán.

„Jenže když se Speedy oklikou dozvěděl, že je tenhle chlápek policajt, chytnul ho amok a chtěl ho zastřelit. Myslel si, že je to tajnej. Ale my jsme mu to vymluvili. Ten chlápek byl přece několik let Speedyho nejlepší zákazník. Nikdy nesmlouval, vždycky měl prachy připravený, dodržoval dohody, nekecal, nedělal žádný blbosti. Nikdy sem neviděl, že by nějaký Austrálec snášel drogy takhle dobře. Kurva, já jsem nikdy neviděl, že by *vůbec někdo* snášel drogy takhle dobře!“

Nikdy Andrewa nezahlédl společně s Evansem Whitem a ani se nedoslechl, že by spolu někdy mluvili.

„White se tady dole vo zákazníky nestará, von je velkoobchodník, tečka. Ale slyšel sem, že chvíli prodával na ulici nahoře na King’s Cross. Netušim proč, vydělává si přece beztak dost. Nejspíš ale zase skončil – zaslech sem, že měl potíže s pár děvčkama.“

Čingischán mluvil otevřeně. Mnohem otevřeněji, než by bylo nutné proto, aby si zachránil vlastní kůži. Ano, téměř se zdálo, že ho to baví. Musel počítat s tím, že mu z Harryho strany nijak zvlášť nehrozí pronásledování, přinejmenším dokud mají jeho přátelé jednoho z Harryho kolegů na seznamu zákazníků.

„Pozdravujte toho chlápka a vyříd’te mu, že ho rádi přivítáme zpátky. Vztek se nás nedrží dlouho,“ dodal Čingischán nakonec. „Bez ohledu na to, kdo jsou, se vždycky vrátěj. Vždycky.“

Harry vešel do ložnice, kde Lebie bez viditelného nadšení probíral spodní prádlo a papíry v zásuvkách.

„Našel jste něco zajímavého?“ zeptal se ho Harry.

„Ne, ani ne. Vy ano?“

„Ne.“

Pohlédli na sebe.

„Pojďte, půjdeme,“ vyzval ho Harry.

Správce v St. George’s Theatre byl v jídelně. Harryho si z předchozího večera pamatoval. Tvářil se, jako by byl rád.

„K-konečně někdo, kdo nemá v úmyslu se vyptávat a hrabat se v tom, jak to vypadalo. Celý d-den nám tu pobíhají novináři. Plus taky ti vaši technici. Ale ti se drží svého, ti nás n-neotravujou.“

„Ano, mají tady toho na práci celkem dost.“

„Uf, to ano. Dneska v noci jsem toho moc nenaspal. Manželka mi nakonec musela dát s-svůj prášek na spaní. Člověk by měl být takových zážitků ušetřen. Vy jste na to ale asi zvyklí, ne...?“

„No, tohle byla poněkud silnější káva než obvykle.“

„Nevím, jestli ještě někdy dokážu do té místnosti vstoupit.“

„Ále, to překonáte.“

„Jen mě poslouchejte, vždyť já to kruci ani nedokážu nazvat r-rekvizitárnou, říkám *ta* místnost.“ Správce zoufale potřásl hlavou.

„Dejte tomu čas,“ odpověděl mu Harry. „Věřte mi, něco o tom vím.“

„Doufám, že máte pravdu, konstáble.“

„Říkejte mi Harry.“

„Dáte si kafe, Harry?“

Harry nabídku s díky přijal a položil na stůl mezi ně svazek klíčů.

„Podívejme se,“ podivil se správce. „Svazek klíčů, který si Rechnagel půjčil. B-bál jsem se, že se neobjeví a že budeme muset vyměnit všechny zámky. Kde jste ho našli?“

„U Otty Rechnagela doma.“

„Cože? Vždyť ty klíče včera večer používal. Jeho šatna...“

„Nemyslete na to. Rád bych věděl, jestli byl včera večer v zákulisí ještě někdo jiný než herci.“

„Aha. Počkejte. Byl tam o-osvětlovač, dva jevištní technici a zvukař. Žádní garderobiéři ani maskéři, tohle není velká p-produkce. To je asi všechno. Během vlastního představení tam byli jenom jevištní technici a ostatní herci. A já, samozřejmě.“

„A vy jste tam nikoho jiného neviděl?“

„Nikoho,“ odpověděl správce s jistotou.

„Mohl někdo přijít dovnitř jinudy než zadním východem nebo dveřmi po straně jeviště?“

„No, nahoře na galerii je boční východ. Včera byla sice g-galerie pro diváky uzavřená, ale dveře byly otevřené, protože tam nahoře seděl osvětlovač. Promluvte si s ním.“

Osvětlovačovy vyvalené oči připomínaly bulvy hlubokomořské ryby, která byla právě vytažena z vody.

„Ale jo, počkejte. Před přestávkou tam seděl nějaký chlapík. Pokud předem víme, že nebude plno, prodáváme lístky jenom do parteru, ale na tom, že tam seděl, nebylo nic zvláštního, protože galerie se nezamyká, ačkoli lístky platí vlastně dolů pro parter. Seděl sám v úplně poslední řadě. Vzpomínám si, že mě zarazilo, že chce sedět právě tam, tak daleko od jeviště. Nebylo tam sice moc světla, ale viděl jsem ho celkem dobře. Když jsem se po přestávce vrátil, byl pryč, jak už jsem říkal.“

„Mohl projít do zákulisí stejnými dveřmi jako vy?“

„No...“ Osvětlovač se podrbl na hlavě. „Myslím, že jo. Kdyby šel rovnou do rekvizitárny, nejspíš by ho dokonce ani nikdo neviděl. Když se nad tím teď zamyslím, nevypadal ten chlápek zrovna moc dobře. Přesně tak. Cítím teď, že to něco bylo, něco, co jsem měl zasuté v hlavě a hlodalo mi to tam, něco, co svým způsobem tak úplně nesedělo...“

„Poslyšte,“ řekl mu Harry. „Tohle všechno je pěkné. Já vám teď ukážu fotku...“

„Mimochodem, na tom muži bylo ještě něco...“

„... ale nejdřív,“ přerušil ho Harry, „chci, abyste si zkusil toho muže, kterého jste včera viděl, vybavit, a až uvidíte ten snímek, nebudete přemýšlet, jenom vyhrknete první, co vás napadne. Potom dostanete víc času a případně si to budete moci promyslet, ale mě teď zajímá jenom první reakce. Jasně?“

„Jasně.“ Osvětlovač ještě víc vytřeštil vypoulené oči, takže se nyní podobal žábě. „Jsem připravený.“

Harry mu ukázal fotografii.

„To je on!“ vykřikl muž bleskurychle.

„Dejte si trochu načas a řekněte mi pak, co si myslíte,“ vyzval ho Harry.

„Nepochybně. Právě to jsem se vám snažil sdělit, konstáble, to, že ten muž byl černý... Austrálec. Tohle je váš člověk!“

Harry byl unavený. Už tak to byl dlouhý den a on se snažil nemyslet na jeho zbytek. Když ho asistent vpustil do pitevny, skláněla se malá tlustá postava doktora Engelsohna nad velkým tlustým ženským tělem ležícím na čemsi, co vypadalo jako operační stůl. Svítily nad ním mohutné lampy. Harry si pomyslel, že dneska už pohled na další tlustou ženu nevydrží, a požádal asistenta, aby doktora upozornil, že Harry Holy, který předem volal, dorazil.

Se svým mrzutým výrazem vypadal Engelsohn jako prototyp šíleného profesora. Zbyteček vlasů, které měl, mu trčel na všechny strany, a ve zrudlém obličejí měl náhodně rozeteté chomáče vousů.

„Ano?“

Harry pochopil, že profesor už na jeho telefonát, uskutečněný před dvěma hodinami, zapomněl.

„Moje jméno je Harry Holy, volal jsem vám a žádal jsem vás o předběžné výsledky pitvy Andrewa Kensingtona.“

Dokonce i v místnosti naplněné cizími pachy a roztoky Harry ucítil nezaměnitelný odér ginového dechu.

„Ano. Jistě. Kensington. Smutná záležitost. Několikrát jsem s ním mluvil. Ještě když byl naživu, samozřejmě. Teď leží němý jako ryba támhle v tom boxu.“

Engelsohn ukázal palcem za sebe.

„O tom nepochybuju, doktore. Co jste zjistil?“

„Poslyšte, pane..., jakže se to jmenuje...? Holy, ano! Máme tady frontu mrtvých a všichni otravují, abychom je vzali přednostně. Tedy ne ti mrtví, nýbrž vyšetřovatelé. Ale všichni si musejí pěkně počkat, až přijdou na řadu. Taková jsou tu pravidla, žádné předbíhání, chápete? Takže dneska ráno, když zavolal sám velký náčelník McCormack a žádal, abychom přednostně vyřídili tu sebevraždu, začalo mi to vrtat hlavou. Nestihl jsem se McCormacka zeptat, ale možná mi vy, pane Hogane, můžete odpovědět na otázku, co je s tímhletem Kensingtonem, čím je tak zvláštní?“

Opovržlivě pohodil hlavou a vydechl Harrymu do tváře další ginový výpar.

„No, na to nám, jak doufáme, odpovíte vy, pane doktore. Je něčím zvláštní?“

„Zvláštní? Co tím míníte, *zvláštní*? Jestli má dřevěnou nohu, čtyři plíce nebo prsní bradavky na zádech?“

Harry byl unavený. A právě teď ze všeho nejméně potřeboval podnapilého patologa, který dělá potíže, protože má dojem, že mu šlapou na paty. A lidé s univerzitním diplomem mívají často citlivější paty než ostatní.

„Vyskytlo se u něj něco... neobvyklého?“ preformuloval otázku Harry.

Engelsohn se na něj podíval lehce zastřeným pohledem.

„Ne,“ odpověděl. „Nevyskytlo se u něj nic neobvyklého. Vůbec nic neobvyklého.“

Doktor na Harryho nadále hleděl a pokyvoval hlavou, Harry pochopil, že neskončil. Jen se záměrně odmlčel a ta odmlka jeho mozku zastřenému alkoholem jistě nepřipadala tak přehnaně dlouhá, jako připadala Harrymu.

„Tady u nás není neobvyklé,“ pokračoval doktor nakonec, „že mrtvolý bývají prožrané drogami. Jako v tomto případě: heroinem. Neobvyklé je to, že to byl policista, ale vzhledem k tomu, že se nám vaši kolegové dostávají na stůl zřídka, neodvážuju se říct, *nakolik* neobvyklé to je.“

„Příčina smrti?“

„Neříkal jste, že jste ho našel vy? Na co myslíte, že člověk zemře, když visí ze stropu s kabelem kolem krku? Na černý kašel?“

V Harrym to pomaličku začínalo vřít, ale prozatím dokázal zachovat dekorum.

„Takže zemřel nedostatkem kyslíku, nikoli na předávkování?“

„Trefa, pane Hogane.“

„Dobře. Další otázka zní: doba vraždy.“

„Řekněme někdy mezi půlnoci a druhou ranní.“

„Přesněji to určit nedokážete?“

„Budete šťastnější, když vám povím, že to bylo v jednu a čtyři minuty?“ Doktorův už tak brunátný obličej ještě více zbrunátněl. „Fajn, tak řekněme v jednu a čtyři minuty.“

Harry se několikrát zhluboka nadechl.

„Omlouvám se, jestli se vyjadřuju..., jestli to vypadá, že jsem drzý, pane doktore, moje angličtina není vždycky úplně...“

„... taková, jaká by měla být,“ doplnil Engelsohn.

„Přesně tak. Bezpochyby jste zaneprázdněný muž, pane doktore, takže vás už nebudu rušit, jenom mě ujistěte, že jste pochopil, že ta pitevní zpráva nemá jít běžnou služební cestou, ale přímo McCormackovi.“

„To asi nepůjde. Právě v tomhle ohledu hovoří instrukce jasně, pane Horgane. To můžete McCormackovi klidně vyřídit.“

Malý šílený profesor stál před Harrym široce rozkročen, paže sebejistě zkřížené. V pohledu se mu objevila bojovnost.

„Instrukce? Nevím, jaký status mají instrukce u sydneyjské policie, ale tam, odkud pocházím já, říkají instrukce lidem, co mají dělat, pokud jim to nepoví jejich šéf.“

„Zapomeňte na to, pane Horgane. Profesní etika je očividně obor, na který se ve vaší kanceláři neklade důraz, tudíž pochybuju o tom, že by tahle diskuse byla nadále nějak zvlášť plodná. Že bychom za tím udělali tečku a rozloučili se, pane Horgane?“

Harry tam dál stál.

„Nebo jaký na to máte názor?“ zeptal se Engelsohn netrpělivě.

Harry pohlédl na toho muže, který si myslel, že už nemůže víc ztratit. Průměrný patolog středního věku, který pije a který už nemá vyhlídky na kariérní postup, a který se proto nikoho ani ničeho nebojí. Protože co mu vlastně můžou udělat? Pro Harryho byl tohle nejdelší a nejhorší den jeho života vůbec. A už toho měl dost. Popadl doktora za límec bílého lékařského pláště a zvedl ho do vzduchu.

Švy zapraskaly.

„Jaký na to já mám názor? Podle mého názoru bychom měli odebrat krev vám, doktore Engelsohne, a potom si promluvit o profesní etice. Podle mého názoru bychom si měli promluvit o tom, kolik lidí dosvědčí, že jste byl úplně namol, když jste ohledával Inger Holterovou. A dále bychom si podle mého názoru měli promluvit s někým, kdo pracuje na místě, kde se na profesní etiku *klade* důraz, s někým, kdo vás může vyrazit, a to nejen odsud, ale z každé práce, ke které potřebujete lékařskou licenci. Jaký na to máte názor, doktore Engelsohne? A jaký názor máte na moji angličtinu teď?“

Doktor Engelson se domníval, že Harryho angličtina je moc pěkná, a po krátkém přemýšlení vyjádřil názor, že pro tentokrát je možné běžný postup pro posílání zpráv obejít.

McCormack seděl opět zády k Harrymu a hleděl z okna. Venku právě zapadalo slunce, ale ještě stále byl vidět záblesk lákavého modrého moře mezi mrakodrapy a jasně zelenými plochami Royal Botanic Gardens. Harry měl sucho v ústech a příšerně ho bolela hlava. Více než tři čtvrtě hodiny vedl souvislý, téměř nepřerušovaný monolog. O Ottu Rechnagelovi, Andrewu Kensingtonovi, heroinu, baru The Cricket, osvětlovači, Engelsohnovi, zkrátka o všem, co se stalo.

McCormack o sebe opřel špičky prstů. Dlouho nic neproněsl.

„Věděl jste, že tam v dáli, na Novém Zélandu, bydlí nejhlupejší lidé na světě? Žijí na ostrově úplně sami, nikde žádní sousedé, kteří by je mohli trápit, všude jen spousta vody. Přesto se lidé z tohoto ostrova účastnili v tomto století většiny větších válek. Žádná jiná země, dokonce ani Sovětský svaz za druhé světové války, neztratila v bojích tolik mladých mužů v poměru k počtu obyvatel. Přbytek žen na Novém Zélandu se stal legendou. A proč to všechno válčení? Chtěli být *nápomocní*. Chtěli tu být pro ostatní. Tihle prostááčci ani nebojovali na svém vlastním písčku, kdepak, nasedli do lodí a letadel a odletěli za smrtí co možná nejdál. Pomáhali Spojencům proti Němcům a Italům, Jihokorejčům proti Severokorejčům a Američanům proti Japoncům a severním Vietnamcům. Můj otec byl jedním z nich.“

Otočil se od okna a nyní seděl Harrymu tváří v tvář.

„Otec mi vyprávěl příběh o jednom dělostřelci, který působil na jeho lodi během bitvy u Okinawy v roce 1945. Japonci vyrukovali s piloty kamikaze útočícími ve formacích za použití taktiky, kterou nazývali ‚snášet se jako okvětní plátek máku na vodu‘. A přesně to také dělali. Nejprve se objevilo jedno letadlo, a pokud bylo sestřeleno, dorazila za ním další dvě, po nich čtyři a tak dále, ve zdánlivě nekonečné obrácené pyramidě letounů řítících se k zemi. Všichni na palubě lodi byli vyděšení k smrti. Vždyť to bylo čiré šílenství, ti piloti šli ochotně na smrt jen proto, aby zajistili, že náklad bomb skončí tam, kde má. Jediným možným způsobem, jak je zastavit, bylo vytvořit co nejhustší štít v podobě protiletdeckých granátů. Seběmenší dírka ve štítu, a Japonci už byli nad nimi. Obránci si vypočítali, že pokud letoun nesesťelí do dvaceti vteřin od chvíle, kdy se objeví na dostřel, je pozdě, v tom případě s největší pravděpodobností dokáže narazit do lodi. Dělostřelci věděli, že *musejí* cíl zasáhnout pokaždé – a přitom letecké útoky občas trvaly celý den. Můj otec popisoval pravidelné dunění děl a vysoké stoupající kvílení nalétávajících letounů. Tvrdil, že je pak slýchal po celý svůj život každou noc.

Poslední den bitvy stál na můstku, když spatřil, jak ohnivou clonou proniklo letadlo a namířilo si to přímo na jejich loď. Lodní děla burácela, avšak letoun se přesto zvolna blížil. Vypadalo to, jako by visel klidně na nebi a jen se vteřinu po vteřině zvětšoval. Nakonec zřetelně viděli kokpit a siluetu pilota uvnitř. Granáty z letounu začaly dopadat na lodní palubu. V téže chvíli zasáhly cíl protiletadlové granáty a provrtaly křídla a trup letounu. Směrové kormidlo odpadlo a postupně, jako ve zpomaleném filmu, se letoun rozlomil na několik částí, až z něj nakonec zbyl jen kousíček vrtule, který dopadl na palubu v plamenech a oblacích černého kouře. Ostatní dělostřelci už začali zaměřovat nový cíl, když z dělostřelecké věže přímo pod můstkem vylezl chlapík, mladý desátník, kterého otec znal, protože stejně jako on pocházel z Wellingtonu, s úsměvem otci zamával a prohlásil: ‚Dneska je ale vedro.‘ A potom skočil z paluby a zmizel.“

Možná to bylo tím světlem, avšak Harrymu připadalo, že McCormack vypadá staře.

„Dneska je ale vedro,“ zopakoval McCormack.

„Lidská povaha je velký temný les, *sir*.“

McCormack přikývl.

„To už jsem někdy slyšel, pane Holy, a asi je to pravda. Stihli jste se s Kensingtonem dobře poznat, jak jsem pochopil. Podle toho, co se mi doneslo, se někteří domnívají, že by se měl vyšetřit vztah Andrewa Kensingtona k tomuto případu. Co si o tom myslíte, pane Holy?“

Harry pohlédl na své tmavé kalhoty. Protože ležely tak dlouho v kufru, byly pomačkané a puky měly nakřivo.

„Nevím, co tím míníte, *sir*.“

McCormack vstal a začal přecházet u okna způsobem, který Harry už dobře znal. „Jsem policista celý svůj život, pane Holy, ale dodnes se dívám na své kolegy a uvažuji, jaké důvody vedou lidi k tomu, aby bojovali ve válkách jiných. Co je k tomu žene? Kdo má chuť procházet takovým utrpením jenom proto, aby druhí dosáhli toho, o čem se domnívají, že to je spravedlivé? To jsou ti hloupí, pane Holy. To jsme my. Jsme obdařeni hloupostí tak velkou, až si myslíme, že něco zmůžeme.

Rozstřílejí nás na cucky, zničí, a jednoho dne skočíme do moře, avšak mezitím si ve své nekonečné pitomosti budeme myslet, že nás někdo potřebuje. A jestliže jednoho dne přesto tu iluzi prohlédneme, bude už pozdě, protože už *jsme* policisty, už stojíme v zákopech a nemáme možnost úniku. Můžeme jen přemýšlet o tom, co se ksakru stalo, ve které chvíli jsme se rozhodli špatně. Jsme odsouzeni k tomu, být po zbytek života lidumilové – a neuspět. Ovšem pravda je našťestí značně relativní záležitost. A flexibilní. Ohýbáme ji a překrucujeme tak, aby pro ni zbylo v našich životech místo. Přinejmenším pro její část. Občas stačí chytit jednoho zločince, aby měla dušička na chvíli pokoj. Jenže všichni vědí, že není zdravé věnovat se lovu škodné příliš dlouho. Kdo s čím zachází...

Takže jak zní závěr, pane Holy? Ten muž stál po celý svůj život v dělostřelecké věži a teď je mrtvý. Co víc se k tomu dá říct? Pravda je relativní. Pro ty, kdo to sami nezažili, není snadné pochopit, co dokáže s člověkem provést extrémní zátěž. Máme soudní psychiatry, kteří se snaží vytvořit linii mezi nemocnými a kriminálníky, a ti si ohýbají a překrucují pravdu tak,

aby se vešla do jejich teoretického modelového světa. Máme právní systém, který, jak můžeme přinejlepším doufat, odstraní z ulice toho či onoho desperáta, a máme novináře, kteří by byli rádi považováni za idealisty, protože šplhají vzhůru s tím, jak odhalují u ostatních porušování pravidel, čímž podle svého názoru hájí jakousi spravedlnost. Ale *pravda*?“ položil si otázku McCormack, a pokračoval:

„Pravda je, že nikdo z pravdy nežije, a proto se o ni také nikdo nezajímá. Ta pravda, kterou si vytváříme, představuje pouze souhrn toho, co lidem prospívá, vyvážený tím, jakou moc dotyční mají.“

Upřel na Harryho pohled.

„Tudíž koho zajímá pravda o Andrewu Kensingtonovi? Komu prospěje, jestliže odhalíme ošklivou pravdu s ostrými, nebezpečně trčícími hroty? Policejnímu náčelníkovi ne. Ani politikům v radě města. Ani těm, kdo bojují za práva Australců. Ani odborové policejní organizaci. Ani našim ambasádám. Nikomu. Nebo ano?“

Harry měl chuť odpovědět „třeba rodičům Inger Holterové“, ale nechal to plavat. McCormack se zastavil u portrétu mladé královny Alžběty II.

„Byl bych rád, pane Holy, kdyby to, co jste mi sdělil, zůstalo mezi námi. Jistě chápete, že to tak bude lepší.“

Harry sebral z nohavice svých kalhot dlouhý zrzavý vlas.

„Prodiskutoval jsem to s kanceláří starosty,“ pokračoval McCormack. „Aby to nebylo příliš nápadné, bude mít případ Inger Holterové ještě chvíli prioritu. Jestliže nenajdeme nic dalšího, lidé se po chvíli spokojí s tím, že tu norskou dívku zabil onen klaun. Kdo zabil klauna, bude těžší zjistit, avšak mnohé naznačuje, že šlo o *crime passionel*, vraždu ze žárlivosti, možná tedy nějaký tajný, zhrzený milenec, kdoví? V takových případech se dokážou lidé smířit s tím, že viník unikl. Sice nebude nikdy nic potvrzeno, ale indicie jsou jasné a za několik let se na ten případ zapomene. To, že tu snad řádil sériový vrah, byla jen teorie, s níž policie chvíli pracovala, ale posléze ji zavrhl.“

Harry se chystal k odchodu. McCormack si odkašlal.

„Píšu právě hlášení o vašem pobytu, pane Holy. Odešlu ho po vašem odjezdu osloské policejní náčelnici. Odlétáte zítra, že?“

Harry přikývl a odešel.

Mírný večerní vánek bolest hlavy nezmírnil. A smířlivá tma obraz nevylepšila. Harry se bezcílně toulal po ulicích. Přes cestičku v Hyde Parku mu přeběhlo jakési zvířátko. Nejprve si myslel, že to byla velká krysa, ale když pak zvíře míjel, spatřil, jak na něj s třpytivým odleskem v očích od parkového osvětlení pokukuje malý chlupatý rošťák. Harry nikdy takové zvíře neviděl, předpokládal však, že to musí být vačice opossum. Rošťák nevypadal, že by se ho bál, naopak zvědavě čenichal do vzduchu a přitom vydával podivné naříkavé zvuky.

Harry si sedl na bobek.

„Chceš taky vědět, co vlastně pohledáváš uprostřed tohohle velkého města?“ zeptal se ho.

Zvíře v odpověď naklonilo hlavu ke straně.

„Co myslíš, máme se zítra vydat domů? Ty do svého lesa a já do svého?“

Vačice utekla, nechtěla se nechat přemluvit k cestě kamkoli. Měla svůj domov právě tady v parku, mezi auty, lidmi a popelnicemi.

U Woollomolo míjel Harry bar. Telefonovali mu z ambasády. Řekl jim, že zavolá zpátky. Co si myslí Birgitta? Příliš toho nenamluvila. A on se příliš nevyptával. O svých dnešních narozeninách se nezmínila, možná proto, že pochopila, že by ho mohla napadnout nějaká pitomost. Že by to mohl vzít moc zhurta. Dát jí příliš drahý dárek nebo říct věci, které není nutné říkat, jen proto, že to je poslední večer a on má kdesi v hloubi duše kvůli svému odjezdu špatné svědomí. „Jaký to má smysl?“ pomyslela by si třeba.

Jako Kristin po návratu z Anglie.

Sešli se na zahrádce restaurace Frognercafé a Kristin mu sdělila, že bude dva měsíce doma. Byla opálená a šťastná a usmívala se nad pivem tím známým úsměvem a Harry přesně věděl, co má říkat a dělat. Bylo to jako přehrávat si starou písničku na klavír, písničku, o které sis myslel, že už jsi ji zapomněl – hlava byla prázdná, ale prsty věděly. Opili se, jenže tohle se stalo předtím, než začalo jít jen o to, aby se zpili do nemoty, proto si Harry pamatoval i zbytek událostí. Dojeli tramvají do centra a Kristin je oba s úsměvem protlačila frontou v Sardines. V noci, zpocením tancem, dojeli taxíkem zpátky na Frogner, přelezli plot Frognerského koupaliště a na vrcholu skokanské věže, deset metrů nad liduprázdným parkem, spolu vypili lahev vína, kterou měla Kristin v kabelce, přitom hleděli na město a vzájemně si vyprávěli, čím budou, což bylo u každého z nich něco jiného, než říkali posledně. Potom se chytili za ruce, odrazili se a skočili. Zatímco padali, zněl Harrymu celou dobu v uších její pronikavý křik jako báječný ječivý požární alarm. Už ležel na okraji bazénu a hlasitě se chechtal, když vylezla z vody a přišla k němu s šaty přilepenými k tělu.

Následujícího rána se probudili v těsném objetí v jeho posteli, zpocení, s kocovinou a roztoužení a on otevřel dveře na balkon a vrátil se zpátky do postele s houpavou opileckou erekcí, což Kristin s radostí ocenila. Bezhlavě, zkušeně a vášnivě se s ní pomiloval a zvuky hrajících si dětí na dvoře umlkly, jakmile se opět rozezněl její požární alarm.

Teprve pak mu položila tu nepochopitelnou otázku:

„Jaký to má smysl?“

Jaký to má smysl, jestliže mezi nimi už nic víc nebude? Jestliže Kristin odjede zpátky do Anglie, jestliže je Harry tak egoistický, jestliže jsou tak rozdílní a jestliže se nikdy nevezmou, nebudou spolu mít děti a nepostaví si dům? Jestliže to nikam *nevede*?

„Není těch posledních čtyřadvacet hodin samo o sobě dostatečným důvodem?“ zeptal se Harry. „Co když ti zítra ráno najdou rakovinu prsu, jaký to pak bude mít smysl? Jestliže máš dům, děti a monokla a doufáš, že tvůj muž usne dřív, než si půjdeš sama lehnout, jaký to má smysl? Jsi si vážně tak jistá, že dokážeš s tím svým mistrovským plánem polapit štěstí?“

Nazvala ho nemorálním povrchním hédonistou a prohlásila, že v životě jde o víc než jenom o sex.

„Chápu, že chceš i všechno to ostatní,“ prohlásil Harry, „jenže musí být všechno, co děláš, krokem na cestě k těm tvým růžovým vzdušným zámkům? Až budeš v domově důchodců, nebudeš už dávno vědět, jakou barvu měl servis, co jsi dostala k svatbě, ale přísahám, že si budeš pamatovat tu skokanskou věž a to, že jsme se pak milovali na okraji bazénu.“

Bohémem, tím nekonvenčním člověkem užívajícím života měla být z nich dvou vlastně ona, avšak než odpochovala a praskla za sebou dveřmi, prohlásila, že Harry vůbec nic nechápe a že je na čase, aby dospěl.

„Jaký to má smysl?“ zakřičel Harry a dvojice právě procházející po Harmer Street se otočila.

Nechápe to snad ani Birgitta, bojí se i ona, že kvůli jeho zítřejšímu odjezdu by mohlo být všechno příliš drastické? Rozhodla se proto oslavit své narozeniny čekáním na telefonát ze Švédska? Samozřejmě se jí na to měl zeptat přímo, ale jak už bylo řečeno – jaký to má smysl?

Harry cítil, jak je unavený, a věděl, že neusne. Otočil se a vrátil se do baru. Nahoře na stropě tam měli zářivky s mrtvým hmyzem a podél stěn herní automaty. Našel si stůl u okna, počkal na číšníka a rozhodl se, že pokud si ho nikdo nevšimne, nic si neobjedná a jen tu posedí.

Číšník k němu došel a zeptal se ho, co si dá, Harry dlouze prohlížel nápojový lístek a pak si objednal colu. Požádal Birgittu, jestli by nepřišla Andrewovi na pohřeb. Přikývla a řekla, že samozřejmě.

V okně viděl svůj zdvojený odraz a myslel na to, že Andrew by tu teď měl být, aby mohl s někým probrat ten případ. Kdyby to byl kriminální seriál, možná by teď běžela ústřední melodie a Harry a otec by hleděli na závěrečné titulky a matka, která by nepochopila pointu, by kladla hloupé dotazy. Jenže tohle nebyl kriminální seriál, tady pointu nepochopil Harry.

Snažil se mu Andrew sdělit, že Otto Reichtnagel zavraždil Inger Holterovou? A pokud ano, proč? Existuje něco tak neuvěřitelně komického jako potlačené heterosexuální dispozice a produkuje to sériové vrahy, kteří se pak mstí na světlovlasých dívkách? Jak Harry dokázal *nepochopit* to, co se mu Andrew snažil vysvětlit? Prezentace faktů, ty skryté zprávy, naprosto zřejmá lež o očitém svědkovi z Nimbinu, který viděl Whitea – nebylo tohle všechno zapotřebí kvůli tomu, aby to odvrátilo Harryho pozornost od Whitea a přimělo ho to *prohlédnout*?

Andrew sám si zajistil, aby byl na ten případ nasazen a aby dostal za partáka cizince, u něhož počítal s tím, že ho bude moci ovládat. Jenže proč Andrew nezastavil Ottu Reichtnagela sám? Jaké mezi nimi panovalo pouto, že k tomu bylo nutné využít Harryho coby prostředníka? Bylo to snad proto, že Otto a Andrew byli milenci? Byl Andrew Ottovou nešťastnou láskou? A pokud ano, proč bylo třeba zavraždit Ottu právě ve chvíli, kdy ho měli zatknout? Protože Andrew měl jiný plán, plán, který by Ottu zastavil, a přitom by nevyšlo najevo, že je Andrew Ottův mileneček? Jako například tím, že by na Ottu poukázal Harry, pak by bylo zaranžováno rychlé zatčení, při němž by Harry Ottu zabil v „sebeobraně“ nebo při „pokusu o útěk“. Něco takového. Harry ty možnosti převaloval v hlavě a cítil v ústech jejich pachut'. Pokud uvažuje správně, byl Otto odsouzen k smrti už od začátku. Ale protože Andrew v době, kdy hádanku vyřešili, ležel v nemocnici, nabraly věci příliš rychlý spád a původní plán nebylo možné provést. „Dej mi dva dny,“ prosil Andrew.

Harry odmítl vrávorající opilou ženu, která si chtěla přisednout k jeho stolu.

Ale proč by měl Andrew po vraždě zabíjet sám sebe, mohl z toho přece vyváznout? Nebo ne? Osvětlovač ho viděl, Harry věděl o jeho přátelství s Ottou – a Andrew by měl pro dobu vraždy sotva alibi.

Dobrá, tak je v tom případě asi přece jen čas na závěrečné titulky... Sakra, počkat!

Harry nedokázal vůbec pochopit, že by Andrew mohl napláňovat něco takového, jako že by měl být Otto například během nepodařeného pokusu o zatčení zastřelen. Pokud by totiž Otto zatčení přežil, znamenalo by to rozsáhlý soudní proces provázený příslušným zájmem médií. Andrew by riskoval, že všechno vyjde najevo. Novinové titulky typu „Černý kriminalista ex-milencem sériového vraha“ s velkou fotografií – po něčem takovém už by život nikdy nebyl stejný. Nebo se mohlo stát, že byl Andrew hnán pocitem viny, že cítil osobní odpovědnost za to, že Ottu nezastavil dříve, a proto mu uložil trest, jaký by mu australské soudy dát nemohly – smrt.

Možnost zaranžovat fiktivní přestřelku beze svědků byla zcela namístě, něco jiného však bylo uniknout obvinění z regulérní vraždy.

Harrymu se v žaludku rozštěkali psi.

Andrew by naprosto šíleně riskoval, pokud by se snažil dostat Ottu dřív, než do něj Harry a ostatní zatnou drápy. Sedí navíc to, že by nějaký muž rozřezal svého bývalého milence, aby zakryl svoji sexuální orientaci ve městě, kde je člověk takřka považován za podivína, pokud nevykazuje opačné preference? A sedí to, že se pak sám zabije?

Harryho bolest hlavy se postupně rozvíjela a nyní mu připadalo, jako by mu někdo bušil do čela jako na kovářinu. V hvězdném reji pod víčky se snažil udržet vždy jenom jednu myšlenku, jenže neustále se mu tam draly myšlenky nové, které tu poslední vždy odstrčily. Možná má McCormack pravdu – možná bylo pro zbloudilou duši ten den jen příliš velké vedro. Harry už nedokázal přemýšlet o jiné možnosti – o tom, že za tím mohlo být něco víc. Že Andrew Kensington skrýval horší věci, utíkal před něčím zásadnějším než před tím, že se mu sem tam zalíbí nějaký mužský.

Na Harryho dopadl stín, vzhlédl. Číšníková hlava zakrývala světlo a v siluetě se Harrymu zdálo, že zahlédl Andrewův vystrčený modročerný jazyk.

„Dáte si ještě něco, *sir*?“

„Vidím, že tu máte nějaký drink jménem Black Snake...“

„Jim Beam a cola.“

Dole to divoce zaštekalo.

„Fajn. Přineste mi dvojité Black Snake bez coly.“

Harry zabloudil. Před ním se nacházely schody, za ním voda a další schody. Míra chaosu narůstala přespříliš, lodní stožáry v zátoce se kolébaly sem a tam a Harry netušil, jak se na těch schodech ocitl. Rozhodl se pro cestu vzhůru. „Nahoru je to nejlepší,“ prohlašoval vždy jeho otec.

Neobešlo se to zcela bez problémů, ale za pomoci domovních zdí se tam vyškral. Challis Avenue stálo na ceduli, jenže Harrymu to nic neříkalo, kráčel tedy dál kupředu. Rozhlížel se po hodinách, ale žádné nenašel. Byla tma a ulice byly téměř liduprázdné, předpokládal tedy, že je pozdě. Když došel k dalším schodům, řekl si, že už toho bylo dost, a odbočil doprava do Macleay Street. Musel jít dlouho, protože ho páčila chodidla. Nebo že by snad běžel? Trhlina v levé nohavici naznačovala, že možná někde upadl.

Minul několik barů a restaurací, všechny však byly zavřené. Přestože je pozdě, musí snad být možné dát si někde v milionovém městě, jako je Sydney, drink, ne? Sešel na silnici a zamával na žlutý taxík se světlem na střeše. Vůz přibrzdil, ale pak se řidič rozhodl jinak a jel dál.

Kruci, to vypadám tak mizerně? pomyslel si Harry a klokotavě se zasmál.

O kus dál v ulici začal potkávat lidi, slyšel vzrůstající hluk hlasů, aut a hudby, a jakmile zabočil za roh, okamžitě se našel. To je ale štěstí, došel do čtvrti King's Cross v celé její kráse! Před ním blikala a hučela Darlinghurst Road. Nyní měl otevřené všechny možnosti. Z prvního baru, kde to zkusil, ho vyhodili, ale dostal se do malého čínského pajzlu, kde mu naservírovali whisky ve velkém plastovém poháru. Uvnitř místnosti byla tma a málo místa a nesnesitelně tu hlučely hrací automaty, takže jakmile vyhltl obsah poháru, vyšel zpátky na ulici. Přidržel se sloupu a přitom sledoval kolemjedoucí automobily a snažil se zaplašit matnou vzpomínku na to, že v jednom baru zkraje večera pozvracel podlahu.

Jak tam tak stál, ucítil v zádech něčí upřený pohled. Otočil se a spatřil velká červená ústa, v nichž chyběl špičák.

„Slyšela jsem o Andrewovi. Je mi to líto,“ pronesla postava a dál žvýkala žvýkačku. Byla to Sandra.

Harry se pokusil něco říct, ale měl nejspíš dost špatnou výslovnost, neboť Sandra na něj nechápavě hleděla.

„Jsi volná?“ zeptal se nakonec.

Sandra se zasmála. „*Yes, but I don't think you're up to it.*“

„Je to nutná podmínka?“ dokázal se Harry po troše námahy zeptat.

Sandra se rozhlédla. Harrymu připadalo, že zahlédl mezi stíny záblesk lesklého obleku. Teddy Mongabi nebude daleko.

„Poslouchejte, mám tu teď práci. Možná byste se měl jít domů trochu vyspat, popovídat si můžeme zítra.“

„Zaplatím.“ Harry začal vytahovat z kapsy peněženku.

„Dej to pryč!“ houkla na něj Sandra a zastrčila mu peněženku zpátky. „Půjdu s tebou a něco málo mi zaplatíš, ale ne tady, jasně?“

„Půjdem ke mně do hotelu, je to tady hned za rohem, hotel Crescent.“

Sandra pokrčila rameny. „Klidně...“

Cestou zašli do obchodu s alkoholem, kde Harry koupil dvě lahve Jima Beama.

Když vešli do hotelové recepce, noční vrátný si přeměřil Sandru od hlavy až k patě. Zdálo se, že se chystá něco říct, ale Harry ho předběhl.

„Neviděl jste nikdy policistku v přestrojení?“

Noční vrátný, mladý Asiat v obleku, se nejistě usmál.

„No, tak zapomeňte na to, že jste ji právě viděl, a dejte mi klíč od pokoje. Máme tu nějakou práci.“

Harry pochyboval o tom, že by mu noční vrátný spolkl jeho nosově pronesené výmluvy, ale přinejmenším podal Harrymu bez protestů klíč.

V pokoji otevřel Harry minibar a vytáhl z něj všechno, co obsahovalo nějaký alkohol.

„Tohle si vezmu já,“ popadl miniaturní lahvičku Jima Beama. „Zbytek si můžeš dát ty.“

„Musíš mít bourbon fakt hodně rád,“ odvětila Sandra a otevřela si pivo.

Harry na ni lehce užasle pohlédl.

„Vážně?“

„Většina lidí jedy ráda střídá. Tak... kvůli obměně, ne?“

„Aha? Ty taky piješ?“

Sandra zaváhala.

„Ani ne. Snažím se přestat. Držím dietu.“

„Ani ne,“ zopakoval Harry. „Takže nevíš, o čem mluvíš. Vidělas film *Leaving Las Vegas* s Nicolasem Cagem?“

„Cože?“

„Ale nic. Je to o jednom alkoholikovi, který se rozhodl, že se uchlastá. Tomu bych klidně věřil. Problém ovšem byl, že ten chlap chlastal cokoli. Gin, vodku, whisky, bourbon, brandy..., úplně všechno. Což je samozřejmě v pohodě, pokud nemáš na výběr. Jenže tenhle chlápek stál v Las Vegas v nejlíp zásobeném obchodě s chlastem na světě, měl spoustu prachů a žádné preference. Žádné zasrané preference! Nikdy jsem nepotkal alkoholika, kterému by bylo fuk, co pije. Jakmile si jednou najdeš svůj jed, držíš se ho, víš? Ten herec byl dokonce nominovanej na Oscara.“

Harry zaklonil hlavu, vyprázdnil lahvičku a došel otevřít dveře na balkon.

„Jak to dopadlo?“ zeptala se Sandra.

„Uchlastal se.“

„Já myslím, jestli dostal toho Oscara.“

„Vyndej z tašky jednu lahev a pojd' sem. Chci s tebou sedět na balkoně a koukat na město. Zrovna mám takové *dejà vu*.“

Sandra přinesla lahev a dvě sklenky a posadila se vedle Harryho zády ke zdi.

„Zapomeňme na chvíli na to, co ten ďábel za svého života způsobil. Připijme na Andrewa Kensingtona.“ Harry nalil do sklenek.

„Mlčky pili. Harry se rozesmál.“

„Vezmi si například toho chlápka z The Band, Richarda Manuela. Měl těžké problémy, nejen s alkoholem, ale i s... no, se životem. Nakonec už toho měl dost a oběsil se v jednom hotelovém pokoji. U něj doma pak našli dva tisíce lahví, všechny stejné značky – Grand Marnier. Jenom to. Chápeš? Zasranej pomerančovej likér! To byl chlápek, co si našel svůj matroš. Nicolas Cage – pch! Žijeme ve zvláštním světě...“

Rozhodil rukama směrem k jasnému nočnímu nebi nad Sydney a pili dál. Harrymu začala padat víčka a vtom mu Sandra položila ruku na tvář.

„Poslyš, Harry, musím zpátky do práce. Myslím, že jsi zralý na postel.“

„Kolik stojí celá noc?“ Harry si dolil sklenku.

„Nemyslím si, že...“

„Zůstaň tady. Dopijeme, pak na to skočíme. Slibuju, že se udělám rychle.“ Harry se uchechtl.

„Ne, Harry. Půjdu.“ Sandra vstala a zůstala stát se zkříženými pažemi. Harry se s námahou zvedl, ztratil rovnováhu a zapotácel se o dva kroky vzad směrem k balkonovému zábradlí, než ho Sandra zachytila. Objal ji kolem hubených ramen, ztěžka se o ni opřel a zašeptal:

„Nemůžeš mě dneska v noci pohlídat, Sandro? Jenom dneska v noci. Kvůli Andrewovi. Co to povídám? Kvůli mně.“

„Teddymu začne být divné, kde jsem...“

„Teddy dostane prachy a sklapne. Prosím.“

Sandra zaváhala, pak vzdychla.

„Tak jo. Ale svlíkni si nejdřív ty hadry, Harry.“

Dostrkala ho k posteli, zula mu boty a svlékla mu kalhoty. Košili si jako zázrakem dokázal rozepnout sám. Černé minišaty si Sandra bleskem přetáhla přes hlavu. Bez oblečení byla ještě hubenější, ramena a kyčle jí trčely a žebra pod malými prsy vypadala jako valcha. Chystala se zhasnout, když si Harry všiml, že má na zádech a na zadních stranách stehy velké modřiny. Položila se vedle něj a hladila ho po neochlupeném hrudníku a břiše.

Byla slabě cítit potem a česnekem. Harry zíral do stropu.

Udivovalo ho, že ve svém momentálním stavu vůbec cítí nějaké pachy.

„Ten pach... Je tvůj nebo jsi cítit po mužích, které jsi dneska v noci měla?“

„Myslím, že obojí,“ odpověděla Sandra. „Vadí ti to?“

„Ne,“ odvětil Harry, aniž si byl jistý, jestli má Sandra na mysli ten pach nebo ony ostatní muže.

„Jsi pěkně opilý, Harry, nemusíme...“

„Sáhni si,“ vyzval ji Harry, vzal její vlhkou teplou ruku a položil si ji mezi nohy.

Sandra se zasmála.

„No ne. A to mě máma učila, že chlapi, co chlastaj, mají velkou akorát hubu.“

„U mě je to obráceně. Chlast mi otupuje jazyk, ale pind'oura mi vždycky rozpumpuje. Vážně. Nevím proč, vždycky to tak bylo.“

Sandra se na něj posadila, odhrnula si slaboučké kalhotky a bez jakýchkoli okolků ho do sebe zavedla.

Hleděl na ni, jak se kolébá v rytmu. Všimla si, že se na ni dívá, pousmála se a odvrátila pohled. Byl to takový úsměv,

kterého se člověku dostane při čekání na tramvaj, jestliže se nečekaně střetne na delší dobu s pohledem někoho jiného.

Harry zavřel oči, naslouchal rytmickému vrzání postele a přemýšlel o tom, že to není úplně pravda – alkohol ochromuje. Vnímavost, která způsobila, že slíbil, že se rychle udělá, byla ta tam. Sandra nerušeně pracovala dál, zatímco Harrymu vyklouzávaly myšlenky zpod peřiny, vylétaly z postele a oknem ven. Cestoval pod obráceným hvězdným nebem přes moře, dokud se nedostal na pobřeží s bílou čarou na horizontu.

Když se snesl níž, všiml si, že to je písčná pláž, o kterou se tříští vlny, a když se dostal ještě blíže, spatřil, že to je město, v němž už kdysi byl, a že na pláži leží dívka, kterou zná. Spala. Harry opatrně přistál vedle ní, aby ji nevzbudil. Potom k ní přilehl a zavřel oči. Když se vzbudil, slunce zapadalo a byl sám. Na plážové promenádě za ním se procházeli lidé, o nichž se domníval, že je poznává. Nepamatuje si některé z nich z filmů, jež viděl? Někteří měli sluneční brýle a vedli na vodítku mrňavé vyzáběle pejsky, za nimi se na protější straně ulice tyčily fasády vysokých hotelů.

Harry sešel dolů k vodě a chystal se do ní vstoupit, ovšem v té chvíli si všiml, že je plná medúz. Vznášely se na hladině a natahovaly dlouhá zrzavá chapadla a dole v rosolovité vrstvě tušil kontury obličejů. Kolem s duněním proplula loď. Blížila se stále víc a najednou se Harry probudil. Sandra jím trásla.

„Někdo tu je!“ zašeptala. Harry zaslechl bušení na dveře.

„Zatracenej recepční!“ vykřikl, vyskočil, zakryl si podbřišek polštářem a otevřel.

Stála tam Birgitta.

„Ahoj!“ pozdravila ho švédsky, ale úsměv jí ztuhl, jakmile spatřila Harryho ztrápený výraz.

„Co je? Stalo se něco, Harry?“

„Ano. Něco se stalo.“ V hlavě mu bušilo tak, až mu s každým úderem srdce všechno před očima běhalo. „Proč jsi přišla?“

„Nezavolali. Čekala jsem a pak jsem zavolala já jim, ale nikdo to nezvedl. Asi jsme si špatně domluvili hodinu. Vólali nejspíš, když jsem byla v práci. Letní čas a tak, určitě popletli ten časový rozdíl, to je celý táta.“

Mluvila rychle a snažila se očividně předstírat, že stát uprostřed noci na hotelové chodbě a mluvit o každodenních věcech s chlápkem, který zcela zřejmě nemá v úmyslu pozvat ji dál, je ta nejpřirozenější věc na světě.

Hleděli na sebe.

„Ty tam někoho máš?“ zeptala se.

„Ano,“ odpověděl Harry. Dala mu facku, zaznělo to jako zapraskání suché větve.

„Jsi opilý!“ Oči se jí zalily slzami.

„Hele, Birgitto...“

Tvrdě ho odstrčila, až se zapotácel vzad, a vstoupila do místnosti. Sandra už si stihla obléknout minišaty, seděla na posteli a pokoušela se about si boty. Birgitta se sehnula, jako by ji náhle přepadla bolest břicha.

„Ty děvko!“ vykřikla.

„Hádáte správně,“ odušila Sandra suše. Brala ten výstup s výrazně větším klidem než zbylí dva aktéři, avšak přesto sázela na rychlý ústup ze scény.

„Sbal si své saky paky a zmiz!“ křičela Birgitta hlasem, v němž se ozýval potlačovaný pláč, a hodila po Sandře kabelkou ležící na židli. Kabelka dopadla na postel a vysypala se. Harry se nahý mírně kolébal uprostřed místnosti a ke svému úžasu spatřil, že na posteli najednou sedí pekingský psík. Vedle té chlupaté věcičky ležel kartáč na vlasy, cigarety, klíče, úlomek zeleně se lesknoucího jadeitu a největší výběr kondomů, jaký kdy Harry viděl. Sandra odevzdaně obrátila oči v sloup, popadla pekinéze za zátylek a nacpala ho zpátky do kabelky.

„Tak ještě prašule, zlato,“ pronesla.

Harry se nepohnul, Sandra tedy sebrala jeho kalhoty a vytáhla z nich peněženku. Birgitta se sesunula na židli a na okamžik bylo slyšet jen Sandřino tiché, soustředěné počítání a Birgittino potlačované vzlykání ze židle.

„Tak já padám,“ rozloučila se Sandra, když napočítala dost, a už byla ze dveří.

„Počkej!“ zavolal za ní Harry, ale bylo pozdě. Dveře se zabouchly.

„Počkej?!“ ozvala se Birgitta. „Řekls počkej?“ vykřikla a zvedla se ze židle. „Ty zatracenej kurevníku, ty svinskej ožralo. Nemáš právo...“

Harry se pokusil ji obejmout, ale vytrhla se mu. Stáli proti sobě jako dva zápasníci. Birgitta vypadala, že se nachází v jakémsi transu – oči měla lesklé a nevidomé nenávistí a ústa se jí třásla vztekem. Harry si pomyslel, že kdyby měla možnost ho zabít, bez váhání by to teď udělala.

„Birgitto, já...“

„Klidně se uchlastej a pakuj se z mého života!“ Otočila se na podpatku a vyrážovala ven. Dveře se znovu zabouchly tak, až se celá místnost otřásla.

Zazvonil telefon. Volali z recepce. „Co se to tam děje, pane Holy? Volala dáma ze sousedního pokoje a...“

Harry zavěsil. Vzedmul se v něm náhlý, divoký vztek a rozhlédl se po něčem, co by se dalo zničit. Popadl lahev stojící na stole a chystal se jí mrštit o zeď, ale na poslední chvíli si to rozmyslel.

Celoživotní trénink sebeovládání, pomyslel si, otevřel lahev a přiložil ji k hrdlu.

Zarachotil klíč a Harryho probudilo otevírání dveří.

„*No room service now, please come back later!*“ zavolal Harry do polštáře.

„Pane Holy, jsem zástupce hotelového vedení.“

Harry se obrátil. Do místnosti vstoupily dvě osoby v oblecích. Stály v uctivé vzdálenosti od postele, ale přesto vypadaly velice rozhodně. Harry v jedné z nich poznal recepčního z včerejšího večera. Druhá osoba pokračovala:

„Porušil jste ubytovací řád hotelu a já vám s lítostí oznamuji, že vás musíme požádat, abyste co možná nejrychleji uhradil účet a hotel opustil, pane Holy.“

„Ubytovací řád?“ Harry cítil, že se mu chce zvracet.

Oblek si odkašlal.

„Vzal jste si na pokoj ženu, o níž se domníváme, že to byla..., ehm, prostitutka. Navíc jste hlukem probudil uprostřed noci značnou část hostů na patře. Jsme solidní hotel a musíme se proti takovýmto věcem bránit, jak jistě chápete, pane Holy.“

Harry v odpověď zachrochtal a otočil se zády.

„To je v pořádku, pane zástupče hotelového vedení. Stejně dneska odjíždím. Nechte mě vyspat a pak se odhlásím.“

„Už jste se měl odhlásit, pane Holy,“ upozornil ho recepční.

Harry zamžoural na hodiny. Bylo čtvrt na tři.

„Snažili jsme se vás vzbudit.“

„Moje letadlo...,“ uvědomil si Harry a snažil se spustit nohy z postele. Po dvou pokusech ucítil pod chodidly pevnou půdu a vstal. Zapomněl, že je nahý, a recepční i zástupce hotelového vedení vyděšeně ucouvli. Harrymu se zatmělo před očima, strop se zahoupal a Harry se musel znovu posadit na pelest. Potom se pozvracel.

14 – Recepční, dva vyhazovači a chlapík přezdívaný Speedy

Číšník v Bourbon & Beef odnesl netknutá *Eggs Benedict* a soucitně na hosta pohlédl. Dotyčný sem chodil déle než týden každé ráno, vždy si přečetl noviny a nasnídal se. Posledních pár dní vypadal sice unaveně, ale číšník ho nikdy neviděl tak vyřízeného jako dnes. Navíc se objevil až téměř v půl třetí.

„*A hard night, sir?*“

Host měl u stolu postavený kufr, nebyl oholený a krvavýma očima zíral do vzduchu.

„Ano. Ano, byla to drsná noc. Stihl jsem toho... hodně.“

„*Good on ya.* Od toho tady King’s Cross je. Dáte si ještě něco, *sir?*“

„Ne, díky, musím stihnout letadlo...“

Číšník toho v duchu zalitoval. Už si toho klidného Nora, který vypadal poněkud osaměle, ale byl přátelský a dával štědré spropitné, oblíbil.

„Ano, všiml jsem si kufru. Pokud to znamená, že vás tu teď chvíli neuvidíme, pak bych byl rád, kdybyste mi dnes nic neplatil. Jste si jistý, že vás nemohu pozvat na bourbon, na Jacka Danielse? *One for the road, sir?*“

Nor k němu s údivem vzhlédl. Jako by mu číšník právě navrhl něco, co jeho samotného nenapadlo, ale co přitom bylo celou dobu očividné – a teď mu to došlo.

„Nalijte mi dvojitého, buďte tak laskav.“

Majitel Springfield Lodge se jmenoval Joe, měl nadváhu a byl to milý chlap, který již téměř dvacet let umírněně a chytře provozoval svůj malý, poněkud ošuntělý podnik na King’s Cross. Jeho hotýlek nebyl lepší ani horší než ostatní hotely v této čtvrti na spodním konci cenové škály a míval málo stížností – pokud vůbec nějaké. Jedním z důvodů byl fakt, že Joe měl milé vystupování, jak už bylo řečeno. Druhý důvod spočíval v tom, že vždy trval na tom, aby si hosté pokoj nejdříve prohlédli, a také jim slevil pět dolarů, jestliže zaplatili za více než jednu noc. Třetím a možná nejdůležitějším důvodem bylo to, že dokázal svůj podnik celkem dobře chránit před batůžkáři, opilci, narkomany a prostitutkami.

Dokonce i nevítaní hosté nemohli Joea nemít rádi. Protože ve Springfield Lodge se nikdo nesetkával s pátravými pohledy ani s výzvou, aby vypadl, dotyčného čekal jen omluvný úsměv a vysvětlení, že je bohužel plno, ale že někdo možná zruší příští týden rezervaci a v tom případě bude dotyčný vítán. Protože Joe disponoval významnou znalostí lidí a dokázal rychle a s jistotou klasifikovat zájemce o nocleh, pronášel tuto frázi bez jediného chvilkového zaváhání či tékání pohledem, tudíž míval zřídka problémy s hádavými typy. Jen výjimečně se Joe při odhadu člověka, který před ním stál, zmýlil a v několika takových případech pak hořce litoval.

Právě oněch několik případů si nyní přehrával v paměti, neboť se snažil rychle shrnout protichůdné dojmy, jimiž na něj působil světlavý vysoký muž stojící před ním. Muž měl na sobě jednoduché kvalitní šaty, které naznačovaly, že má peníze, ale nemusí je utrácet. Velké plus představovalo to, že byl cizinec, problémy většinou dělali Australané. Batůžkáři se spacáky obvykle znamenali divoké mejdany a zmizelé ručníky, ovšem tenhle muž měl kufr, který navíc vypadal, že je dobře sbalený a natolik málo opotřebovaný, že jistě nepatří nikomu, kdo je neustále jednou nohou na cestách. Muž sice nebyl oholený, ale nezdálo se, že by jeho vlasy dlouho neviděly hřeben a nůžky. Kromě toho měl čisté a upravené nehty a zorničky relativně normální velikosti.

Souhrn toho všeho a také fakt, že muž právě položil na pult kreditní kartu VISA a legítimoval se jako norský policista, způsobily, že ono obvykle tak rychlé „Bohužel je...“ se Joeovi kdesi zadrhlo.

Nebylo totiž pochyb o tom, že muž je opilý. Dokonce opilý jak zákon káže.

„Vím, že víte, že jsem si dal pár drinků,“ pronesl muž nosovou, ale překvapivě dobrou angličtinou, když si povšiml Joeova zaváhání. „Předpokládejme, že začnu v pokoji řídit. Prostě z toho vycházejme. Rozmlátím televizi a zrcadlo v koupelně a pozvracím koberec. To už se mi stalo. Pokryla by kauze ve výši tisíce dolarů většinu škod? Navíc mám v úmyslu udržovat si hladinu alkoholu natolik vysoko, že budu sotva schopen vydávat hlasité zvuky, rušit ostatní hosty nebo se příliš ukazovat po chodbách a v recepci.“

„Bohužel je tento týden úplně plno. Možná...“

„Tenhle podnik mi doporučil Greg z Bourbon & Beef a požádal mě, abych pozdravoval Joea. To jste vy?“

Joe na muže dlouze hleděl.

„Doufám, že toho nebudu litovat,“ odvětil a podal mu klíč od pokoje 73.

„*Hello?*“

„Ahoj, Birgitto, to jsem já, Harry. Chtěl jsem...“

„Harry, mám návštěvu, teď se mi to nehodí.“

„Chtěl jsem ti jenom říct, že jsem...“

„Poslyš, Harry. Nejsem našťavaná a nic se nestalo. Naštěstí ti může chlap, kterého znáš jen něco přes týden, ublížit pouze do určité míry. Přesto bych byla radši, kdybys mi už nevolal. Jasné?“

„No, ne, vlastně ne...“

„Jak jsem říkala, mám návštěvu, takže si užij zbytek pobytu a doufám, že se vrátíš se zdravou kůží do Norska. Měj se.“

...

„Měj se.“

Teddymu Mongabimu se nelíbilo, že Sandra byla pryč s tím skandinávským policistou celou noc. Cítil, že to na hony zavání potížeми. Když proto spatřil, jak tento muž přichází houpavou chůzí a se svěšenými pažemi po Darlinghurst Road, jeho prvním impulzem bylo, že ustoupí o dva kroky a zmizí v davu. Nakonec ho však přemohla zvědavost, zkrřížil ruce na prsou a postavil se vrávorajícímu policistovi do cesty. Ten se ho pokusil obejít, avšak Teddy ho popadl za rameno a otočil ho.

„Vy nezdavíte přátele?“

Harry na něj zastřeně pohlédl. „Pasák...“, pronesl bezvýrazně.

„Doufám, že Sandra splnila vaše očekávání, konstáble.“

„Sandra? Počkejte... Sandra byla fajn. Kde je?“

„Dneska večer má volno. Ale možná bych konstábla nalákal na něco jiného, ne?“

Policista musel přeshlápnout, aby neupadl.

„Jistě. Jistě. Sem s tím, pasáku. Nalákejte mě.“

Teddy se zasmál. „Tudy, konstáble.“ Dovedl opilého muže po schodech dolů do klubu a posadil ho naproti sobě ke stolu s výhledem na jeviště. Luskl prsty a vmžiku se u nich zjevila spoře oděná dáma.

„Přines nám dvě piva, Amy. A požádej Claudii, aby nám zatančila.“

„Další vystoupení je až v osm, pane Mongabi.“

„Tohle bude představení navíc. Ted', Amy!“

„Jistě, pane Mongabi.“

Policistovi se ústa roztáhla v přihlouplém úsměvu.

„Vím, kdo přijde“, prohlásil. „Vrah. Přijde vrah.“

„Kdo?“

„Nick Cave.“

„Jaký Nick?“

„A ta blond'atá zpěvačka. Nejspíš taky nosí paruku. Poslouchejte...“

Dunění diska utichlo a policista pozvedl oba ukazováky do vzduchu, jako by se chystal dirigovat symfonický orchestr, jiná hudba však na sebe nechala čekat.

„Doneslo se mi to o Andrewovi“, spustil Teddy. „Je to hrůza. Vážně hrůza. Pokud jsem to dobře pochopil, oběsil se. Můžete mi říct, co proboha přiměje chlapa, který má tak rád život, aby...“

„Sandra nosí paruku“, přerušil ho policista. „Vypadla jí z kabelky. Proto jsem ji nepoznal, když jsem ji tady potkal. Přesně tady! Andrew a já jsme seděli tamhle. Viděl jsem ji několikrát na Darlinghurst Road během prvních dnů po svém příjezdu, ale to měla paruku. Světlou paruku. Proč už ji nepoužívá?“

„Aha, konstábl má radši blondýny. V tom případě si myslím, že bych měl něco, co by se vám líbilo...“

„Proč?“

Teddy pokrčil rameny.

„To se Sandrou? Těžko říct. Před pár dny s ní nějaký chlap trochu víc začloulal. Sandra tvrdila, že to nějak souviselo s parukou, a rozhodla se, že ji na chvíli odloží. Pro případ, že by se ten člověk znovu objevil.“

„Kdo?“

„To já nevím, konstáble. A i kdybych to věděl, neřekl bych vám to. V našem oboru je diskrétnost ctností. Jsem si jistý, že vy si jí také ceníte. Nemám paměť na jména, ale nejmenujete se Ronny?“

„Harry. Musím se Sandrou mluvit.“ Pokusil se vstát a málem vyrazil Amy, která právě přinášela piva, z ruky ták. Naklonil se ztěžka přes stůl.

„Proč? Máte její telefonní číslo, pasáku?“

Teddy pokynem ruky Amy naznačil, aby odešla.

„Z principu nikdy nedáváme klientům adresy ani telefonní čísla děvčat. Z čistě bezpečnostních důvodů, víte? To jistě chápete.“ Teddy zalitoval, že neuposlechl svůj prvotní impulz a tomu opilému a problémovému Norovi se nevyhnul.

„Chápu. Dejte mi to číslo.“

Teddy se usmál. „Jak jsem povídal, nedáváme...“

„Ted' hned!“ Harry ho popadl za límec lesklého šedého obleku a vyfoukl mu do tváře směs dechu, který byl cítit po whisky a po zvracích. Z reproduktorů začala proudit vtíravá smyčcová hudba.

„Počítám do tří, konstáble. Jestliže mě do té doby nepustíte, zavolám Ivana a Geoffa. To znamená vyhazov zadním východem. Za ním jsou schody. Příkré schody s dvaceti betonovými stupni.“

Harry se zazubil a zesílil sevření. „Myslíš si, že mě to vyděsí, ty zatracenej svinskej pasáku? Podívej se na mě. Jsem tak

vožralej, že to ani neucítím. *I'm fuckin' indestructable, man.* Geoffe! Ivane!“

Za barem se pohnuly stíny. Harry otočil hlavu, aby se podíval, a vtom sebou Teddy trhl a vymanil se z jeho sevření. Strčil do Harryho a ten se zapotácel vzad. Strhl s sebou židli, na které předtím seděl, a stůl stojící za ním a potom sebou praštil o podlahu. Místo aby vstal, zůstal ležet a klokotavě se smál, dokud Geoff a Ivan nepřišli a nepohlédli tázavě na Teddyho.

„Výved'te ho zadním východem,“ přikázal jim Teddy a sledoval, jak černá hora svalů oblečená ve smokingu zvedá policistu jako hadrovou panenku a háže si ho přes rameno.

„Krucinál, nechápu, co to dneska s těmi lidmi je,“ prohlásil Teddy a uhladil si nepomačkané sako.

Ivan kráčel vpředu a otevíral dveře.

„Co si tenhle chlápek šlehnul?“ podivil se Geoff. „Chechtá se, až se třese.“

„Uvidíme, jak dlouho mu ten smích vydrží,“ odvětil Ivan. „Slož ho tady.“ Geoff postavil Harryho opatrně na nohy. Harry stál a mírně se před oběma vyhazovači pohupoval.

„Dokážete udržet tajemství, pane?“ zeptal se Ivan se stydlivým úsměvem a sklopil zrak. „Vím, že to je obehnané klišé, ale nesnáším násilí.“

Geoff se uchechtl.

„Nech toho, Geoffe, vážně to tak je. Jen se zeptej lidí, co mě znají. Ivan nesnáší násilí, řekli by ti. Nemůže pak spát, deprimuje ho to. Chudák člověk se světem sotva protlouká, tak to nebudeme ještě zhoršovat tím, že bychom si vzájemně lámali ruce a nohy, souhlas? Takže prostě běžte domů a dál kolem toho nebudeme dělat žádné haló. Jasně?“

Harry přikývl a zašátral v kapsách.

„I když bordel děláte dneska večer vy,“ dodal Ivan. „Vy!“

Šťouchl Harryho do hrudníku ukazováčkem.

„Vy!“ zopakoval Ivan a šťouchl do Harryho ještě víc. Světlovlasý policista se hrozivě zakymácel.

„Vy!“

Harry se pohupoval na podpatcích a máchal pažemi. Neotočil se, aby se podíval, co se nachází za ním, ale pravděpodobně mu to už došlo. Po tváři se mu rozšířil úsměv a jeho zastřený pohled se střetl s Ivanovým zrakem. Padl nazad a zasténal, když jeho záda a zátylek dopadly na první stupně. Po zbytek cesty dolů už nevydal ani hlásku.

Joe zaslechl škrábání na vstupní dveře, a jakmile přes sklo spatřil, že venku stojí zkroucený onen nový host, věděl, že udělal jednu ze svých nečetných chyb. Otevřel dveře a host na něj padl. Kdyby neměl Joe tak nízko těžiště, patrně by se nejspíš oba poroucheli k zemi. Joeovi se podařilo přehodit si hostovu paži kolem ramen a dovedl ho k židli v recepci, kde si ho pozorněji prohlédl. Ne že by byl na toho světlovlasého opilce ve chvíli, kdy se tu ubytovával, nějak zvlášť pěkný pohled, ale teď vypadal opravdu mizerně. Na jednom lokti měl sedřené velké kusy kůže, až mu vykukovalo bílé a červené maso, jednu tvář měl naběhlou a z nosu mu na špinavé kalhoty kapala krev. Košili měl roztrženou, a jak dýchal, v hrudníku mu ošklivě pískalo. Ovšem přinejmenším dýchal.

„Co se vám stalo?“ zeptal se Joe.

„Spadl jsem ze schodů. To nic není, potřebuju si jenom na chvíli lehnout.“

Joe nebyl lékař, ale podle zvuků, které Harry vydával při dýchání, usuzoval, že má zlomené žebro nebo dvě. Přinesl antiseptickou mast a náplasti, ošetřil hostu nejhorší místa a nakonec mu do nosní dírky zastrčil chomáč vaty. Host zavrtěl hlavou, když mu chtěl Joe dát tabletu proti bolesti.

„*Painkilling stuff in my room,*“ odpověděl.

„Potřebujete doktora. Zavolám...“

„Žádného doktora. Za pár hodin budu fit.“

„Ten váš dech nezní dobře.“

„Ani nikdy nezněl. Astma. Nechte mě dvě hodiny v posteli, pak vypadnu.“

Joe vzdychl. Věděl, že právě dělá chybu číslo dvě.

„Ani náhodou,“ namítl. „Potřebujete víc než pár hodin. Navíc to není vaše chyba, že tady v Sydney máme tak zatraceně příkré schody. Zaskočím se na vás podívat zítra poránu.“

Pomohl hostovi do pokoje, uložil ho do postele a zul mu boty. Na stole stály tři prázdné a tři neotevřené lahve Jima Beama. Joe byl abstinent, ale měl dost životních zkušeností na to, aby věděl, že s alkoholikem se nediskutuje. Otevřel jednu z lahví a postavil ji na noční stolek. Tomu chlápku bude beztak jistě dost zle, až se probudí.

„Crystal Castle, prosím.“

„Haló, mluvím s Margaretou Dawsonovou?“

„U telefonu.“

„Můžu pomoci vašemu synovi, jestliže mi potvrdíte, že zabil Inger Holterovou.“

„Co? Kdo volá?“

„Přítel. Musíte mi věřit, paní Dawsonová, pokud ne, je váš syn ztracený. Rozumíte? Zavraždil Inger Holterovou?“

„Co to má znamenat? To má být nějaký vtip? Kdo je Inger Holterová?“

„Jste matka Evanse Whitea, paní Dawsonová. Inger Holterová měla taky matku. Vy a já jsme jediní, kdo můžeme vašemu synovi pomoci. Řekněte, že zabil Inger Holterovou! Slyšíte?“

„Slyším, že jste opilý. Zavolám policii.“

„Řekněte to!“

„Končím ten hovor.“

„Řekněte... Ty zasraná čubko!“

Birgitta vstoupila do kanceláře. Alex Tomaros si založil ruce za hlavu a zaklonil se na židli.

„Posaď se, Birgitto.“

Sedla si na židli před Tomarosovým skromným stolem. Alex využil příležitosti a důkladně si ji prohlížel. Připadalo mu, že Birgitta vypadá unaveně. Pod očima měla černé kruhy, tvářila se nespokojeně a byla ještě bledší než obvykle.

„Před několika dny mě vyslýchal policista. Jistý pan Holy, cizinec. Z hovoru vyplynulo, že mluvil s někým z našeho personálu a získal informace..., ehm, indiskrétního charakteru. Samozřejmě máme všichni zájem na tom, aby se našel Ingeřin vrah, ale já bych rád poukázal na to, že podobné výroky by mohly být v budoucnu považovány za..., ehm, nelobajální. A nemusím snad zdůrazňovat, že za drsné situace, jaká v naší branži nyní panuje, si nemůžeme dovolit platit lidi, na které se nemůžeme spolehnout.“

Birgitta na to nic neřekla.

„Dnes ráno sem volal jakýsi muž. Náhodou jsem vzal telefon já. Dotyčný se sice snažil měnit hlas a mluvil nosově, ale já jsem ho poznal podle přízvuku. Byl to opět pan Holy a ptal se po tobě, Birgitto.“

Hlava vyletěla Birgittě vzhůru.

„Harry? Dneska?“

Alex si sundal brýle.

„Birgitto, víš, že pro tebe mám slabost, a přiznávám, že si ten..., ehm, únik informací беру poněkud osobně. Představoval jsem si, že bychom se postupem času mohli skutečně spřátelit. Nebud' tedy hloupá a neznič to, prosím.“

„Volal z Norska?“

„Rád bych ti to potvrdil, ale bohužel to znělo jako místní linka. Víš dobře, Birgitto, že nemám co skrývat, přinejmenším nic, co by nějak souviselo s tímhle případem. A právě po tom přece jdou, ne? Inger nepomůže, jestliže budeš tlachat o všech těch ostatních věcech. Můžu se tedy na tebe spolehnout, drahá Birgitto?“

„Co jsou všechny ty ostatní věci, Alexi?“

Alex se zatvářil překvapeně.

„Myslel jsem si, že ti to Inger pověděla. To o té vyjíždě.“

„Jaké vyjíždě?“

„Po práci. Vložil jsem si to tak, že je Inger velice vstřícná, a celé to vzalo poněkud rychlý spád. Měl jsem ji jenom odvézt domů, neměl jsem v úmyslu ji vyděsit, ale obávám se, že si můj žertík vyložila úplně špatně.“

„Alexi, já nevím, o čem to mluvíš, a nejsem si jistá, jestli to chci vědět. Povídal Harry něco o tom, kde je? Zavolá znovu?“

„Hele, hele, počkej. Ty tomu chlápkovvi říkáš křestním jménem a rudneš ve tváři, jakmile se o něm jenom zmíním. Co se to tu vlastně děje? Máte snad spolu něco?“

Birgitta zoufale rozhodila rukama.

Alex se naklonil přes stůl, aby ji pohladil po vlasech, ale Birgitta mu dlaň podrážděným pohybem odstrčila.

„Nech toho, Alexi. Jsi pitomec a to už jsem ti řekla. Až Harry příště zavolá, bud' tak laskav a chovej se méně pitomě. A zeptej se ho, kde bych ho našla, jasně?“ Vstala a oddusala.

Speedy vešel do baru The Cricket a nemohl uvěřit svým očím. Borrowoughs za pultem pokrčil rameny.

„Sedí tady už dvě hodiny. Je pěkně ožralej.“

Vzadu v koutě u jejich stálého stolu seděl muž, který byl nepřímou příčinou toho, že dva ze Speedových kámošů skončili v nemocnici. Speedy se pohmatem přesvědčil, že má v lýtkovém pouzdře pistoli HK .45 ACP, kterou si nedávno opatřil, a přistoupil ke stolu. Chlápkovvi spadla brada na prsa, zdálo se, že spí. Na stole před ním stála poloprázdná lahev bourbonu.

„Nazdárek!“ zavolal Speedy.

Chlápek pomalu zvedl hlavu a věnoval mu imbecilní úsměv.

„Čekám tu na tebe,“ zahuhňal.

„Sedíš u špatnýho stolu,“ odpověděl mu Speedy a zůstal stát. Čekal ho rušný večer a nemohl riskovat, že ho tenhle idiot zdrží. Někteří zákazníci můžou přijít kdykoli.

„Rád bych, abys mi nejdřív něco pověděl,“ pokračoval chlap.

„Proč bych měl?“ Speedy cítil, jak se mu pistole tiskne k nohavici kalhot.

„Protože tady děláš obchody, protože jsi zrovna vešel dovnitř a protože v tuhle denní dobu jsi nejzranitelnější vzhledem

k tomu, že máš u sebe zboží a nechceš, abych tě tu před všemi těmihle svědky prošacoval. Zůstaň stát.“

Teprve v té chvíli zahlédl Speedy ústí pistole Browning Hi-Power, kterou držel chlap na klíně a kterou přímo na něj zdánlivě nonšalantně mířil.

„Co chceš vědět?“

„Chci vědět, jak často tu nakupoval Andrew Kensington a co si koupil naposledy.“

Speedy se snažil přemýšlet. Nesnášel, když na něj někdo mířil střelnou zbraní.

„Máš u sebe diktafon, poldo?“

Polda se usmál.

„Uklidni se. Svědectví s pistolí namířenou proti tobě se nepočítá. Nejhorší, co se ti může stát, je to, že tě zastřelím.“

„O. K., O. K.“

Speedy cítil, že se začíná potit. Přeměřil si v duchu vzdálenost k lýtkovému pouzdru.

„Pokud není to, co jsem se doslechl, lež, je Andrew mrtvej. Tak komu by to uškodilo. Byl opatrněj, nechtěl nikdy moc.

Kupoval si dvakrát do tejdne, vždycky jeden sáček. Pokaždý stejně.“

„Jak dlouho předtím, než si tu byl zahrát kriket, si něco koupil?“

„Tři dny. Měl přijít další den.“

„Stávalo se, že kupoval i u někoho jiného?“

„Nikdy. To vím. Takový věci jsou osobní – otázka důvěry, abych tak řek. Navíc byl policajt a nemoh nejspíš riskovat a moc se s tím ukazovat.“

„Takže když tu byl, neměl už skoro žádnou drogu. O pár dní později jí měl ale přesto tolik, že mu to stačilo na předávkování, které by ho patrně poslalo na věčnost, kdyby to byl dřív neudělal ten elektrický kabel. Jak jde tohle dohromady?“

„Skončil přece ve špitále. Samozřejmě odtamtud utekl kvůli abst'áku. Kdoví, možná měl doma přece jenom něco v zásobě...“

Policajt si unaveně povzdechl.

„Máš pravdu,“ přikývl, zastrčil si pistoli pod bundu a popadl sklenku před sebou. „Všechno na světě je nakažené takovýmhle *možná*. Proč to prostě nemůže někdo rozseknout a říct, že je to tak a tak, basta, dva a dva je prostě tolik, kolik to je, a šmytec. Usnadnilo by to život spoustě lidí, to mi věř.“

Speedy si začal vytahovat nohavici, ale pak si to rozmyslel.

„A kam se poděla stříkačka?“ zamumlal si policajt takřka pro sebe.

„Cože?“ zeptal se Speedy.

„Na místě činu jsme nenašli žádnou stříkačku. Možná ji spláchl do záchodu. Jak jsi povídal – opatrný muž. Přestože měl brzy umřít.“

„Třeba mě pozveš na skleničku?“ zeptal se Speedy a posadil se.

„Jsou to tvoje játra,“ odvětil policajt a podal mu lahev.

Harry běžel v kouři úzkým průchodem. Kapela hrála tak hlasitě, že všechno kolem něj vibrovalo. Bylo to tu kyselé cítit sítou a mraky visely tak nízko, až do nich narážel hlavou. Skrze kouřovou stěnu byl nicméně slyšet jistý zvuk, jenž si našel volnou frekvenci. Bylo to skřípění zubů o zuby a řinčení řetězů tažených po asfaltu. Za Harrym se hnala smečka psů.

Průchod se neustále zužoval, až musel nakonec Harry běžet s rukama před sebou, aby se mezi vysokými červenými zdmi nezaklínil. Vzhlédl. Z okna kdesi nahoře ve zdi vykukovaly hlavičky. Mávaly modro-zelenými vlajkami a zpívaly do ohlušující hudby.

„*This is the lucky country, this is the lucky country, we live in the lucky country!*“

Harry přímo za sebou uslyšel mlaskavé chňapnutí. Vykřikl a upadl. K jeho velkému úžasu všechno kolem něj ztemnělo, a místo aby se mu dostalo neradostného setkání s asfaltem, dál padal. Musel sletět do nějaké jámy v zemi. A buď musel padat velice pomalu, nebo musela být ta jáma velmi hluboká, protože pokračoval stále dolů. Hudba nahoře se víc a víc vzdalovala, Harryho oči si postupně přivykly na tmou a on spatřil, že ve stěnách jámy jsou okénka, jimiž je vidět na ostatní lidi.

No ne, snad nepropadnu skrze zeměkouli? pomyslel si.

„Vy jste Švéd,“ pronesl ženský hlas.

Harry se začal rozhlížet. Mezitím se rozsvítilo a hudba se vrátila. Stál na otevřeném prostranství, byla noc a na jevišti za ním hrála nějaká kapela. Byl obrácený čelem k výloze obchodu, konkrétně obchodu s televizory, kde byl vystaven tucet různých televizních přijímačů a každý byl naladěn na jiný kanál.

„Tak vy taky slavíte *Australian Day*?“ zeptal se jiný hlas, mužský, známým jazykem.

Harry se otočil. Povzbudivě se na něj usmívala nějaká dvojice. Harry dal koutkům úst příkaz úsměv opětovat, mohl však pouze doufat, že byl příkaz uposlechnut. Jisté napětí v obličeji nicméně poukazovalo na to, že je Harry nadále pánem této své tělesné funkce. Jiné funkce už musel obětovat. Jeho podvědomí se totiž vzbouřilo a právě teď probíhala bitva o zrakové vjemy a sluch. Mozek pracoval na plné obrátky, aby zjistil, co se děje, jenže to nebylo snadné, protože byl celou dobu bombardován překroucenými a zčásti absurdními informacemi.

„Mimochodem, jsme z Dánska. Já jsem Poul a tohle je moje žena Gina.“

„Proč si myslíte, že jsem Švéd?“ zaslechl Harry svá slova.

Dánská dvojice na sebe pohlédla.

„Mluvil jste sám se sebou, copak to nevíte? Díval jste se na televizi a uvažoval jste, jestli se Alenka propadne skrze zemi. A taky že se propadla, cha cha!“

„Á, tohle,“ odvětil Harry, aniž tušil, o čem Dánové mluví.

„Není to jako oslava svatojánské noci, co? Tohle je prostě k smíchu. Jsou slyšet rachejtle, ale kvůli mlze nikdo nic nevidí. Co my víme, třeba ty rachejtle zapálily některý z těch mrakodrapů tam nahoře. Cha cha! Cítíte pach střelného prachu? To kvůli té vlhkosti se takhle drží u země. Jste tady taky jako turista?“

Harry se zamyslel. Musel se zamyslet velice důkladně, protože když měl konečně odpověď přichystanou, byli už Dánové pryč.

Obrátil pozornost opět k televizním obrazovkám. Na jedné z nich hořící kopce a na druhé tenis. To byly každoroční události v Melbourne: lesní požáry a Australian Open, bíle oděný mladík se právě stal milionářem a současně s tím přišla další rodina o několik kilometrů dál o domov. Na jiné obrazovce běžely záběry Gro Harlem Brundtlandové následované norskými rybářskými loděmi a modročernými velrybami těly vynořujícími se z vody a opět se ponořujícími. A jako by to nestačilo, na čtvrté obrazovce, bože můj, spatřil něco, co musel být norský fotbalový tým v akci proti jakémusi bíle oděnému mužstvu. Harry si uvědomil, že v *Sydney Morning Herald* stálo cosi o utkání mezi Austrálií, Novým Zélandem a Norskem. Najednou se v záběru zblízka objevil Erik „Komár“ Mykland a Harry se hlasitě rozesmál.

„Ty seš tady taky, Komáre?“ zašeptal k chladnému sklu. „Nebo mám snad halucinace? Co bys řekl na trošku tripu, Komáre?“

„Šílíš? Jsem mládežnický idol,“ odpověděl Komár.

„Hendrix ho bere. Bjørneboe ho bere. Harry Hole taky. Trip ti dodá jasnozřivost, Komáre. Víc než to. Umožní ti vidět souvislosti, které snad ani neexistují...“ Harry se zasmál.

Komár se neúspěšně pokusil sebrat soupeři míč.

„Můžeš dokonce mluvit přes sklo obrazovky a slyšíš i odpovědi. Znáš Roda Stewarta? Věnoval mi tenhle papírek a teď můj mozek stíhá šest televizních programů, dva Dány a ještě kapelu. Tenhle matroš měl být už dávno legální, Komáre, co ty na to?“

Ve zprávách ukazovali záběry surfařů, plačící ženu a části žlutého neoprenu se stopami po velkých zubech.

„Tady tohle je Velký mořský přízrak, který opustil akvárium a šel na vzduch, Komáre. Oběd v trávě, cha cha!“

Na vedlejší obrazovce se ve větru třepotala na okraji lesa oranžová policejní páska, uniformovaní policisté nosili sem a tam pytle. Vzápětí obrazovku vyplnil velký bledý obličej. Byla to špatná portrétní fotografie celkem pěkné světlavé mladé dívky. Měla v očích smutný výraz, jako by jí bylo líto, že není krásnější.

„Hezké,“ okomentoval to Harry. „To jsou ale podivnosti. Věděl jsi, že...“

Před kamerou prošel za policistou, který právě poskytoval rozhovor, Lebie.

„Kurva,“ zařval Harry. „Do prdele!“ Plácl dlaní do výlohy.

„Pusťte zvuk! Zesilte tam uvnitř zvuk! Někdo...“ Záběr se změnil v meteorologickou mapu východního pobřeží Austrálie.

Harry tiskl nos ke sklu, až ho měl téměř placatý, a v odrazu ve vypnuté obrazovce zahlédl obličej Johna Belushiho.

„Zdálá se mi to jenom, Komáre? Nezapomeň, že jsem právě teď pod vlivem velice silného halucinogenu.“

Komár se pokusil o kličku, ale míč neudržel.

„Hni sebou. No tak sakra, hni sebou!“

„Pusťte mě dovnitř! Musím s ní mluvit...“

„Jdi se domů vyspat z opice. Ti opilci... Hele!“

„Pusťte mě! Vždyť vám povídám, že jsem kamarád Birgitty, pracuje v baru.“

„To víme, ale naším úkolem je lidi jako ty vyhazovat, chápeš, *blondie*?“

„Au!“

„Vypadni, nebo ti budu muset zlámat ruku...! Bobe! Bobe!“

„Omlouvám se, ale začínám mít dost toho, že na mě pořád někdo sahá. Pro dnešek se poroučím.“

„Co se děje, Nickie? To tamhleten?“

„Do hajzlu! Nech ho běžet. Jenom se mi vytrhl a dal mi ránu do žaludku. Podej mi prosím tě ruku.“

„Hergot, s tímhle městem to začíná jít do kopru. Viděls dnešní zprávy? Znásilnili a uškrtili další mladou holku. Našli ji dneska odpoledne v Centennial Parku. Krucifix, myslím, že se přestěhuju zpátky do Melbourne.“

Harry se probudil s dunící bolestí hlavy. Světlo ho píchalo do očí, a sotva stihl zaregistrovat, že leží pod vlněnou dekou, už se musel rychle překulit na bok. Nutkání ke zvracení přicházelo v rychlých nárazech a obsah žaludku pleskal o podlahu. Padl zpátky na lavičku a cítil, jak ho žluč pálí v nosohltanu. Přitom si položil typickou otázku: Kde to proboha jenom jsem?

Poslední, co si pamatoval, bylo to, že vešel do Green Parku, a rozpomněl se i na čápa, jenž na něj vyčítavě hleděl. Nyní se nacházel v jakési kruhové místnosti s lavičkami podél stěn a několika velkými dřevěnými stoly uprostřed. Na stěnách viselo nářadí, lopaty, hrábě a hadice na vodu, uprostřed byl odtokový kanálek. Špinavými okénky rozmístěnými po obvodu celé místnosti sem pronikalo světlo a do dalšího patra vedlo železné točité schodiště. Pod schodištěm stálo něco, co musela být elektrická sekačka na trávu. Točité schodiště se začalo otřásat a vrzat. Scházel po něm muž.

„Dobré ráno, bílý bratře,“ pronesl hluboký hlas, který Harry poznal.

„*Velmi* bílý bratře,“ dodal muž, když přišel blíž. „Jen klidně ležte.“

Byl to Joseph, onen šedý Austrálec – muž z lidu vran.

Otočil kohoutkem ve zdi, vzal hadici a vodou spláchl zvratky.

„Kde to jsem?“ zeptal se Harry, aby nějak začal.

„V Green Parku.“

„Ale...“

„V altánku. Usnul jste na trávě, a protože se schylovalo k dešti, odtáhl jsem vás sem.“

„Ale...“

„Klid. Mám od toho klíče. Je to můj druhý domov.“ Vyhlédl jedním okénkem. „Venku je pěkně.“

Harry k Josephovi vzhlédl. Na povaleče vypadal nápadně čile.

„Znám se se správcem nějaký ten pátek a máme takovou speciální dohodu,“ vysvětlil Joseph. „Správce si občas vezme den volna, ale nenahlásí to vedení parku, a já se pak postarám o to, co je potřeba udělat – posbírat odpadky, vyspat odpadkové koše, posekat trávu, takové věci. A za to si tady můžu občas schrupnout. Někdy tu pro mě bývá i něco k jídlu, ovšem obávám se, že dneska ne.“

Harry se snažil vymyslet jinou odpověď než jen „Ale...“, nakonec to však vzdal. Naopak Joseph měl celkem upovídánou náladu.

„Pokud mám být upřímný, tak na tomhle uspořádání se mi nejvíc líbí to, že mám občas co dělat. Vyplňuje to dny a člověk pak tak nějak myslí na jiné věci. Dokonce si někdy připadám užitečný.“

Joseph se zeširoka usmál a zakýval hlavou. Harry nemohl pochopit, že to je tentýž člověk, který před nedávnem seděl na lavičce venku ve stavu podobajícím se kómatu a k němuž se Harry tehdy marně snažil proniknout.

„Hlava mi to skoro nebrala, když jsem vás tu včera uviděl,“ pokračoval Joseph. „Že jste ten samý člověk, který tu před pár dny seděl tak střízlivý a upjatý a od kterého jsem loudil cigára. Včera se s vámi absolutně nedalo mluvit. Cha cha!“

„*Touché!*“ přikývl Harry.

Joseph zmizel a vrátil se se sáčkem hranolků a s kelímkem coly. Přihlížel, jak Harry pomalu jí tu prostou, ale překvapivě efektivní snídani.

„Předchůdkyni coca-coly vynalezla jedna americká lékárna, která chtěla vyrobit prostředek proti kocovině,“ vykládal Joseph. „Jenže měli dojem, že se jim to nepovedlo, a prodali ten recept za osm dolarů dál. Jestli chcete něco vědět, podle

mýho nikdo nevynalezl nic jinýho, co by fungovalo líp.“

„Jim Beam,“ namítl Harry mezi sousty.

„Jo, kromě Jima Beama. A Jacka a Johnnyho a pár dalších chlápů. Cha cha. Jak vám je?“

„Líp.“

Joseph postavil na stůl dvě lahve. „Nejlevnější červený víno z Hunter Valley. Cha cha. Dáte si se mnou skleničku, bledá tváři?“

„Moc děkuju, Josephe, ale červené víno není moje... Nemáte něco jiného? Něco hnědého třeba?“

„Vy si snad myslíte, že tu mám sklad lihovin, nebo co?“

Joseph se zdál být maličko uražený, že Harry odmítl jeho velkorysou nabídku.

Harry se namáhavě posadil. Snažil se rekonstruovat výpadek v paměti mezi okamžikem, kdy mířil na Roda Stewarta pistolí, a chvílí, kdy si doslova padli kolem krku a podělili se spolu o kousíček tripu. Nedokázal si vzpomenout, co mohlo vyvolat takovou bezbřehou radost a vzájemné sympatie, s výjimkou jediného očividného prostředníka – Jima Beama. Místo toho si vzpomněl, že praštil dveřníka v The Albury.

„Harry Hole, jsi pěkně sentimentální opilec,“ zamumlal si pro sebe.

Vyšli ven a posadili se do trávy před altánkem. Slunce pálilo do očí a včerejší destilát ještě mírně otupoval mozek, ale kromě toho to vlastně nebylo tak hrozné. Foukal mírný vánek, lehli si na záda a hleděli na bílé beránky ubíhající pomalu po nebi.

„Dneska je počasí na skákání,“ prohlásil Joseph.

„Nemám v úmyslu nikam skákat,“ odvětil Harry. „Budu sedět úplně nehybně, maximálně se zkusím plížit.“

Joseph zamžoural do všeho toho světla. „Neměl jsem na mysli takovýhle skákání, myslel jsem skákání z nebe. *Skydiving* – seskoky padákem.“

„No ne, vy skáčete s padákem?“

Joseph přikývl.

Harry si zastínil oči a vzhlédl k nebi. „Co ty mraky tam nahoře? Nepřekážíjí?“

„To není problém. To jsou cirry, mraky z jemných vláken. Vznášejí se ve výšce víc než patnáct tisíc stop.“

„Josephe, vy mě překvapujete. Ne že bych snad věděl, jak má vypadat takový parašutista, ale tak nějak jsem si nepředstavoval, že je...“

„Alkoholik?“

„Například.“

„Cha cha. To jsou dvě stránky jedný a tý samý věci.“

„Vážně?“

„Byl jste někdy sám ve vzduchu, Harry? Letěl jste? Skočil jste z velké výšky a cítil jste, jak se vás vzduch snaží tam nahoře zadržet, objímá vás a laská vaše tělo?“

Joseph už se podíval první lahvi vína téměř na dno a jeho hlas zněl nyní vřeleji. Se zářícíma očima vyprávěl Harrymu o kráse volného pádu.

„Otevírá to všechny smysly. Celý vaše tělo křičí, že nemůžete létat. ‚Vždyť nemám křídla,‘ volá na vás a snaží se přehlušit vzduch, který vám sviští kolem uší. Vaše tělo je přesvědčené o tom, že umře, a spustí naplno alarm – otevře doširoka všechny smysly, aby zjistilo, jestli z toho existuje nějaká cesta ven. Váš mozek se stane největším počítačem na světě, registruje všechno, kůže pociťuje teplotu, která s tím, jak klesáte, stoupá, vaše uši zaznamenávají vzestup tlaku a vy si všímáte v mapě pod sebou každé brázdy a každé barevné nuance. Dokonce cítíte blížící se zemi. A pokud v téhle chvíli dokážete potlačit smrtelný strach, Harry, stanete se na okamžik svým vlastním andělem. A ve čtyřiceti vteřinách prožijete celý život.“

„A jestliže nedokážete ten smrtelný strach překonat?“

„Ne *překonat*, jenom potlačit. Protože ten ve vás musí zůstat, jako ostrý jasný tón, jako ledová voda na kůži. Ne pád, ale právě strach ze smrti otevírá smysly. Ve chvíli, kdy vyskočíte z letadla, je to jako náraz, jako příval v žilách. Je to jako si šlehnout. Pak se vám strach smísí s krví a dodá vám blaženost a sílu. Když zavřete oči, můžete si ho představit jako krásného jedovatého hada, který se na vás dívá svým plazím pohledem.“

„Josephe, ve vašem podání to zní jako droga.“

„To *je* droga!“ Joseph teď zuřivě gestikuloval. „Přesně tak. Chcete, aby pád trval věčně, a pokud už skáčete nějakou dobu, všimnete si, že se vám postupem času chce stále méně zatáhnout za uvolňovací šňůru padáku. Nakonec dostanete strach, že si jednoho dne budete chtít šlehnout zlatou ránu a nezatáhnete, pak přestanete skákat. A v tu chvíli zjistíte, že jste závislák. Zmítá vámi absták, život vám připadá nesmyslně triviální a nakonec zjistíte, že sedíte zase namačkaný za pilotem ve staříčké cessně, které trvá věčnost dostat se do deseti tisíc stop a která přesto spolkne všechny prachy, co jste si našetřil.“

Joseph se nadechl a zavřel oči.

„Stručně řečeno, Harry, jsou to dvě stránky jedné a té samé věci. Život je peklo, ale alternativa je ještě horší. Cha cha.“

Joseph se opřel o loket a zhluboka si přihnul z lahve.

„Jsem pták, který už nemůže létat. Víte, Harry, co je emu?“

„An Australian ostrich – australský pštros.“

„Šikovnej.“

Harry zavřel oči a uslyšel Andrewův hlas.

Protože samozřejmě vedle něj v trávě kázal o důležitých i nedůležitých věcech Andrew.

„Už jste slyšel příběh o tom, proč emu neumí létat?“

Harry zavrtěl hlavou.

„Tak poslouchajte, Harry. V době snů měl Emu křídla a uměl létat. Bydlel se svojí ženou u jednoho jezera a jeho dcera se provdala za čápa Jabiru. Jednoho dne se Jabiru a jeho žena vydali na lov ryb, získali pěkný velký úlovek, ale skoro všechno snědli a v té rychlosti zapomněli nechat jako obvykle nejlepší kousky rodičům. Když dcera přinesla rodičům zbylé ryby, otec, Emu, se rozvzteklil. ‚Copak já vám nedávám vždycky nejlepší kousky, když jdu na lov?‘ zakřičel, popadl kyj a oštěp a letěl za Jabiruem, aby mu dal pořádně na pamětnou.

Jabiru ale neměl v úmyslu nechat si bez odporu nabančit, proto popadl velkou větev a kyj odrazil. Potom svého tchána udeřil nejdřív zleva a vzápětí zprava, až mu zlomil obě křídla. Emu se zvedl na nohy a vrhl za dceřiným manželem oštěp. Ten čápovi proletěl zátylkem a zůstal mu trčet z úst. Čáp bez sebe bolestí vletěl do močálu, kde se později ukázalo, že se mu oštěp náramně hodí při lovu ryb. Emu odtáhl na suché pláně – tam ho dodnes můžete vidět běhat s krátkými a zničenými křídly neschopnými letu.“

Joseph přiložil lahev k ústům, ale vyteklo z ní jen několik kapek. Ublíženě na ni pohlédl a zazátkoval ji. Potom otevřel druhou lahev.

„Je váš příběh podobný, Josephe?“

„No...“

V lahvi to zabublalo a teprve pak byl Joseph připraven.

„Pracoval jsem osm let v Cessnoku jako parašutistický instruktor. Měli jsme tam dobrou partu, drželi jsme spolu. Nikdo na tom nezbohatl, ani my, ani majitelé klubu – a klub se provozoval z čirého nadšení. Prachy, které jsme si vydělali my instruktoři, jsme vráželi do vlastních seskoků. Byl jsem dobrou instruktor. Někteří tvrdili, že nejlepší. Ale stejně mi kvůli jediný nešťastný epizodě sebrali licenci. Tvrdili, že jsem byl při seskoku s jedním účastníkem kurzu opilej. Jako bych si snad chtěl ten seskok chlastem pokazit!“

„Co se stalo?“

„Co myslíte? Chcete slyšet podrobnosti?“

„Spěcháte někam?“

„Cha cha. No, to ne.“

Lahev vína se na slunci zatřpytila.

„Tak jo, bylo to takhle. Způsobila to nepravděpodobná souhra nešťastných okolností, žádnéj vyprošťováka nebo dva. Za prvé počasí. Když jsme vzlétali, ležela vrstva mraků ve výšce asi osm tisíc stop. Když mraky leží tak vysoko, není to problém, protože za šňůru se tahá ve čtyřech tisících. Důležité je, aby nováček viděl po otevření padáku zem a neletěl bůhvíkam, aby mohl sledovat signály ze země a věděl, jak má padák řídit v poměru k větru a terénu, a tudíž bezpečně přistál na plánovaném místě dopadu, jasný? Když jsme vzlétali, blížily se sice ještě další mraky, ale zdálo se, že jsou zatím daleko. Problém byl, že klub vlastnil starou cessnu, která držela pohromadě akorát díky izolačce, večerním modlitbám a dobrý vůli. Trvalo jí víc než dvacet minut, než se dostala do deseti tisíc stop, odkud jsme měli skákat. Po našem startu začalo foukat, a když jsme se dostali nad mraky do osmi tisíc stop, přivál vítr pod tyhle mraky další vrstvu oblaků, ale to jsme my neviděli. Chápete?“

„Copak jste neměli rádiové spojení se zemí? Nemohli vám o těch nízkých mracích říct?“

„Rádiové spojení, cha cha. To se potom taky snažili ututlat, to, že pilot v kokpitu vždycky pouštěl na plný koule Stouny, jak jsme se blížili do deseti tisíc, aby nováčky rozhicoval, vyvolal v nich trochu agresivity a oni nebyli podělaní strachy. Jestli nám do vysílačky něco hlásili, tak jsme to rozhodně neslyšeli.“

„Ani jste před výskokem nezkusili naposledy spojení s lidmi na zemi?“

„Harry, nekomplikujte ten příběh ještě víc, než už je. Jasný?“

„Jasný.“

„To druhý, co se pokazilo, byla ta pitomost s výškoměrem. Ten se musí vynulovat, než letadlo odstartuje, aby ukazoval relativní výšku v poměru k zemi. Těsně před výskokem jsem zjistil, že jsem si svůj výškoměr zapomněl, ale pilot měl vždycky plnou parašutistickou výbavu, protože se stejně jako my ostatní bál, že letadlo se jednoho dne rozpadne. Tak jsem si půjčil jeho. Byli jsme už v deseti tisících stopách, pilot ztlumil Stouny a zaslechl, jak vysílačka hlásí, že se blíží nízká oblačnost, ne, že už se přiblížila. Proto jsme začali spěchat. Musel jsem rychle vylézt na křídlo a nestihl jsem si seřídít svůj výškoměr s výškoměrem toho nováčka, který jsem samozřejmě před odletem zkontroloval a přesvědčil se, že je vynulovaný. Počítal jsem s tím, že pilotův výškoměr jakžtakž odpovídá, i když si ho nevynulovával při každém vzletu. Nicméně mě to zas tak moc neznepokojovalo. Když za sebou máte přes pět tisíc seskoků jako já, dokážete beztak celkem přesně posoudit výšku vizuálně, jenom tím, že se podíváte k zemi.

Stáli jsme na vzpěře křídla, nováček už měl za sebou tři dobré seskoky, takže jsem si nedělal starosti. Žádné problémy při

výskoku, vyskočili jsme v pozici X a nováček se držel pěkně stabilně, když jsme prolétali první vrstvou mraků. Trochu jsem se lekl, když jsem pod námi uviděl další vrstvu oblačnosti, ale pomyslel jsem si, že prostě jenom provedeme cviky, které jsme měli v úmyslu potrénovat, a až se přiblížíme, podíváme se, jak jsme vysoko. Žák udělal pár dobře známých cviků, půlobraty a klouzavý let a pak jsme zase vytvořili obvyklé iksko. Můj výškoměr ukazoval šest tisíc stop a vtom nováček začal sahat po svojí šňůře. Naznačil jsem mu, že má počkat. Podíval se na mě, ale interpretovat výraz obličeje chlapíka, kterému tváře a rty pleskají jako prádlo na šňůře ve vichřici, není jednoduchý.“

Joseph se odmlčel a spokojeně pokývl.

„Prádlo na šňůře ve vichřici,“ zopakoval. „Sakra, to není špatně řečeno. Na zdraví.“

Lahev se obrátila dnem vzhůru.

„Na mém výškoměru jsem měl pět tisíc stop, když jsme se dostali k té oblačnosti,“ pokračoval, jakmile opět nabral dech.

„Zbývalo tisíc stop, než jsme měli otevřít padáky. Držel jsem nováčka a sledoval jsem výškoměr pro případ, že by vrstva mraků byla silná a museli jsme padáky otevírat v oblacích, ale vmžiku jsme byli venku. A v tu chvíli jsem uviděl, jak se proti nám řítí země, stromy, tráva, asfalt. Ucítil jsem, jak se mi zastavilo srdce. Bylo to jako rychle zoomovat foťákem. Okamžitě jsem rozevřel padáky nám oběma. Kdyby měl jeden z nás na hlavním padáku funkční vadu, nebyl by absolutně čas na otevření záložního padáku. Ukázalo se totiž, že ta nízká oblačnost se nacházela skoro ve dvou tisících stopách. Lidi na zemi sakra zbledli, když nás zahlédli, jak padáme z mraků bez padáků. Ten pitomej nováček navíc po vystřelení padáku zpanikařil a dokázal to narvat do stromu. Což bylo v pohodě, jenže zůstal viset čtyři metry nad zemí, a místo aby počkal, až mu přijdou na pomoc, z padáku se vyvlíknul, spadnul a zlámal si nohu. Stěžoval si na mě, tvrdil, že ze mě byl cítit alkohol, a vedení klubu to muselo řešit. Dostal jsem doživotní zákaz.“

Joseph dorazil lahev číslo dvě.

„Co se stalo potom, Josephe?“

Joseph odhodil lahev.

„Tohle. Podpora, špatní kámoši a víno.“ Začal maličko huhňat. „Zlomili mi křídla, Harry. Jsem z lidu vran, nejsem stvořený pro to, abych žil jako emu.“

Stíny v parku se předtím zkrátily, nyní se však opět začaly prodlužovat. Harryho probudilo, jak se nad ním skláněl Joseph.

„Půjdu domů, Harry. Možná byste si chtěl vzít pár věcí, co zůstaly v altánku, než vyrazím?“

„Á, sakra. Pistoli. Bundu.“

Harry vstal. Byl nejvyšší čas dát si drink. Joseph zamkl altánek, potom zůstali stát venku, přešlapovali a zhluboka nasávali vzduch.

„Takže počítáte s tím, že se brzy vrátíte do Norska?“ zeptal se Joseph.

„Oh, any day now.“

„Doufám, že příště stihnete letadlo.“

„Říkal jsem si, že odpoledne zavolám do letecké společnosti. A do práce. Určitě se dohadují, kam jsem se poděl.“

„Krucinál,“ plácl se Joseph do čela. Opět vytáhl klíče. „Mám dojem, že v tom červeném víně, co piju, je moc taninu. Rozpouští mi mozkový buňky. Nikdy si nedokážu zapamatovat, jestli jsem zhasnul, a správce je vždycky sakra naštvanej, když přijde a uvnitř se svítí.“

Odemkl. Bylo zhasnuto.

„Cha cha. Však víte, jak to je, když to někde znáte jako svý boty, zhasínáte úplně automaticky, nemyslíte na to. A proto si pak kruci nepamatujete, jestli jste to udělal, nebo ne... Stalo se něco, Harry?“

Harry ztuhl a zíral na Josepha jako omráčený.

„Světlo,“ pronesl jen. „Bylo zhasnuté.“

Správce v St. George's Theatre nechápavě zavrtěl hlavou a dolil Harrymu kávu.

„Nikdy jsem nic p-podobného nezažil. Každý večer máme nabito. Když předvádějí to číslo s gilotinou, jsou lidi úplně v amoku, řvou a ječí. Ted' dokonce na plakátech stojí: *Smrtící gilotina – znáte z TV i novin – už zabíjela...*“ Ta gilotina se fakt stala hvězdou celé show. O-opravdu zvláštní.“

„Opravdu zvláštní. Takže jste našli náhradníka za Ottu Rechtenagela a předvádíte stejné představení?“

„Víceméně ano. Takový ú-úspěch ale nikdy předtím neměli.“

„Co to číslo se zastřelenou kočkou?“

„To vypustili. Nějak se to nechytlo.“

Harry se zavrtěl. Pod košilí mu stékal pot.

„Ne, ani já jsem moc nechápal, proč tam to číslo mají...“

„To byl Rechtenagelův nápad. Sám jsem v mládí zkoušel vystupovat jako k-klaun, a tak celkem rád sleduju, co se děje na s-scéně, když tu máme cirkusáky, a pamatuju si, že tohle číslo se dostalo do programu až na zkoušce den předtím.“

„Předpokládám, že ho měl na svědomí Otto, ano?“

Správce se podrbl na čerstvě oholené bradě.

„Trápí mě jedna věc a rád bych věděl, jestli mi s ní můžete pomoci. Možná jsem daleko od pravdy, ale poslechněte si tuhle teorii a řekněte mi, co si o ní myslíte: Otto ví, že sedím v sále, ví něco, co já nevím, a musí se pokusit mě přimět, abych to pochopil, jenže s tím nemůže vyrukovat otevřeně. Ze spousty různých důvodů. Možná proto, že je do toho sám zapletený. Takže tohle číslo je zacílené na mě. Chce mi sdělit, že ten, koho se snažím ulovit, loví sám, že je to někdo jako já, kolega. Je mi jasné, že to zní poněkud praštěně, ale však víte, jak excentrický dokázal Otto být. Co si o tom myslíte? Bylo by mu to podobné?“

Správce na Harryho dlouze hleděl.

„Konstáble, myslím, že byste si měl dát ještě trochu k-kafe. To vystoupení se vám nesnažilo sdělit vůbec nic. Je to klasické číslo podle Jandyho J-Jandaschewského, což vám poví každý cirkusák. Nic víc ani nic m-míň. Omlouvám se, jestli vám to nabourává vaši teorii, ale...“

„Právě naopak,“ odvětil Harry s ulehčením. „V něco takového jsem vlastně doufal. V tom případě můžu tu teorii klidně škrtnout. Říkal jste, že máte ještě kafe?“

Požádal, zda by si mohl prohlédnout gilotinu, a správce ho vzal do rekvizitárny.

„Kdykoli sem vejdu, pořád mi naskakuje husí kůže, ale už aspoň v n-noci spím,“ pronesl správce, když odemykal. „Drhli jsme tu místnost dva dny.“

Dveře se otevřely a z rekvizitárny to chladně zavanulo.

„Hadry na sebe,“ pronesl správce a rozsvítil. Uprostřed místnosti trůnila gilotina zakrytá dekou jako odpočívající diva.

„Hadry na sebe?“

„Ále, to je takový místní vtípek. Voláváme to tady v St. George's, když vcházíme do t-temné místnosti.“

„Proč?“ Harry nadzvedl deku a přejel prstem po čepeli gilotiny.

„To je taková stará legrační historka někdy ze s-sedmdesátých let. Tehdy tady byl šéfem Belgičan, Albert Mosceau, temperamentní chlapík, ale my, co jsme pod ním pracovali, jsme ho měli rádi, byl to skutečný divadelník, pokoj jeho duši. Lidi říkají, že divadelníci jsou pěkní donchuani a chlípníci, a možná je to pravda, ano, říkám to, jak to je. V každém případě jsme tu v souboru tehdy měli krásného a známého herce, který, nikoho nejmenuju, byl skutečně starý kurevník. Ženské před ním omdlávaly a chlapi na něj nadávali a žárlili. Občas jsme brávali lidi, kteří o to měli zájem, na prohlídku divadla, a jednoho dne přivedl průvodce do rekvizitárny š-školní třídu, rozsvítil – a na rokokové pohovce, kterou jsme používali ve *Skleněném zvěřinci* od Tennesseeho Williamse, ležel tenhle kurevník a zpracovával jednu z kantýnských.

Průvodce samozřejmě mohl situaci zachránit, protože onen známý herec, nikoho nejmenuju, byl obrácený zády. Jenže to byl mladý zelenáč, který doufal, že se jednoho dne sám stane hercem, a který byl, jako většina lidí od divadla, namyšlený pitomec. Proto nenosil brýle, ačkoli byl pěkně krátkozraký. Zkrátka nevšiml si, že se na té rokokové pohovce cosi odehrává, a myslel si nejspíš, že se jeho skupina n-náhle shlukla ve dveřích proto, že je sakra dobrý vypravěč nebo tak něco. Když dál pokračoval ve výkladu o Tennessee Williamsovi, onen starý kurevník hlasitě zaklel, ale dal si dobrý pozor, aby neukázal obličej, jen ochlupenou zadnici. Jenže průvodce poznal jeho hlas a vykřikl: „No ne, vy jste tady, Bruci Lieslingtone?““

Správce se kousl do tváře.

„Jejda.“

Harry se hlasitě zasmál a pozvedl ruce. „To je v pořádku, už jsem to jméno zapomněl.“

„V každém případě svolal Mosceau další den všechny na schůzku. Stručně přednesl, co se stalo, a prohlásil, že to považuje za závažné. „Nemůžeme si dovolit takový typ publicity. Proto jsem bohužel nucen s okamžitou platností zakázat tenhle typ prohlídek.““

Mezi zdmi rekvizitárny se rozlehl správčův smích. Harry se musel usmát. Jen odpočívající rekvizita z oceli a ze dřeva zůstávala nadále nemá a nepřístupná.

„V tom případě už chápu, proč říkáte ‚hadry na sebe‘. Jak to dopadlo s tím nešťastným průvodcem, stal se nakonec hercem?“

„Bohužel pro něj a naštěstí pro divadelní prkna – n-ne. Ale zůstal v branži a dneska pracuje tady v St. George's jako o-osvětlovač. Vždyť jsem zapomněl, vy jste se s ním vlastně setkal...“

Harry se pomalu nadechl. Psi v žaludku vrčeli a tahali za řetězy. Krucifix, krucifix, to je ale vedro!

„Ano. Ano, to je pravda. Nosí teď asi kontaktní čočky, ne?“

„Kdepak. Tvrdí, že se mu líp pracuje, když v-vidí jeviště trochu rozostřeně. Povídá, že se díky tomu soustředí na celek a nenechává se zahltit detaily. Je to fakt z-zvláštní chlapík.“

„Zvláštní chlapík,“ souhlasil Harry.

Kristin se po několika letech přestěhovala zpátky do Osla. Prostřednictvím přátel se Harry doslechl, že si s sebou přivezla dvouletou holčičku, avšak anglický manžel že zůstal v Londýně. Potom ji jednoho večera spatřil v Sardines. Když přišel blíž, uviděl, jak moc se změnila. Plet' měla bledou a vlasy jí padaly zplihle do tváře. Ve chvíli, kdy si ho všimla, jí obličej zrůznil vyděšený úsměv. Harry se seznámil s Kjartanem, „kamarádem muzikantem“, o němž se domníval, že ho poznává. Kristin mluvila rychle a nervózně o nepodstatných věcech a nedala Harrymu prostor pro otázky, které, jak věděla, jí chtěl položit. Pak vykládala o plánech do budoucna, avšak v očích neměla jiskru a zuřivé šermování paží, které si u ní Harry pamatoval, vystřídal pomalé a apatické pohyby.

V jednom okamžiku Harrymu připadalo, že pláče, ale byl v tu chvíli už tak opilý, že to nemohl konstatovat s jistotou. Kjartan odešel, vrátil se, zamumlal Kristin cosi do ucha a vymanil se z jejího objetí, přitom věnoval Harrymu shovívavý úsměv. Posléze všichni odešli a Harry s Kristin zůstali sedět v prázdném lokále mezi krabičkami cigaret a skleněnými střepy, dokud je nevyhodili. Těžko říct, kdo koho na odchodu podpíral a kdo navrhl jít do hotelu, avšak v každém případě skončili v Savoyi, kde udělali krátký proces s minibarem a vlezli si do postele. Harry z povinnosti učinil marný pokus o sex, bylo však už pozdě. Samozřejmě už bylo pozdě. Kristin měla hlavu zabořenou do polštáře a slzy jí tekly proudem. Jakmile se Harry probudil, vyplížil se ven a nechal se taxíkem odvézt do Postkafé, kde otvírali o hodinu dříve než v ostatních nálevnách. Seděl tam a cítil, jak pozdě je.

„Ano?“
„Lebie, tady je Harry Holy. Omlouvám se, že volám tak pozdě.“
„Holy? No ne. Kolik je teď v Norsku hodin?“
„Nevím. Poslyšte, nejsem v Norsku. Problém s letadlem.“
„Co se stalo?“
„Odlétalo moc brzo, abych tak řekl, a nebylo snadné získat místo v jiném. Potřebuju pomoci s nějakými záležitostmi.“
„Sem s tím.“
„Musíte se se mnou sejít v bytě Otty Rechnagela. Jestli neumíte otevřít zámek paklíčem, vezměte s sebou páčidlo.“
„Dobře. Teď hned?“
„To by bylo fajn. *Appreciate it, mate.*“
„Stejně jsem spal špatně.“

„Haló?“
„Doktor Engelsohn? Jde o jednu mrtvolu, moje jméno je...“
„Kašlu totálně na to, kdo jste. Jsou... tři hodiny ráno, požádejte si doktora Hanssona, ten má službu. Dobrou noc.“
„Vy špatně slyšíte? Povídal jsem jasně...“
„Tady je Holy. Buďte tak laskav a nezavěšujte.“
...
„Ten Holy?“
„Jsem rád, že si přece jen pamatujete moje jméno, pane doktore. Objevil jsem v bytě, kde byl nalezen mrtvý Andrew Kensington, něco zajímavého. Musím ho vidět, tedy musím vidět oblečení, které měl v době smrti na sobě. Máte ho ještě, že?“
„To ano, ale...“
„Sejdeme se za půl hodiny před márnicí.“
„Milý pane Holy, já vážně nevidím...“
„Nenuťte mě to opakovat, pane doktore. Vyloučení z lékařské komory, soud o náhradu škody ze strany pozůstalých, novinové články... Chcete, abych pokračoval?“
„Do půl hodiny to stejně nestihnu.“
„V tuhle dobu je slabý provoz, pane doktore. Mám pocit, že to stihnete.“

McCormack vešel do kanceláře, zavřel za sebou dveře a stoupl si k oknu. Proměnlivé sydneyské letní počasí se nevzdalo, celou noc pršelo. McCormackovi bylo přes šedesát, už překročil policejní věk odchodu do důchodu a pomaloučku začínal, po vzoru penzistů, mluvit o samotě sám se sebou. Většinou se jednalo o drobná každodenní pozorování, u nichž měl pochybnosti, že by je ostatní kromě něho dokázali skutečně ocenit. Například: „Jeje, jeje, zase to dneska nevypadá, že by se chtělo vyjasnit.“ Pohupoval se na podpatcích a hleděl na město. Nebo: „Dneska jsem tu zase první, jo jo.“
Teprve když si odložil sako do skříně za psacím stolem, povšiml si zvuků vycházejících z pohovky. Právě se na ní škrabal do vzprímené pozice nějaký muž.
„Pane Holy?“ užasl McCormack.

„Omlouvám se, *sir*. Doufám, že vám nevádí, že jsem si vypůjčil vaši pohovku...“

„Jak jste se dostal dovnitř?“

„Nestihl jsem vrátit tu vstupní kartičku, takže mě sem pustil noční vrátný. Dveře vaší kanceláře byly otevřené, a protože chci mluvit s vámi, uvelebil jsem se tady.“

„Máte být v Norsku. Volal váš šéf. Vypadáte příšerně, pane Holy.“

„Co jste mu řekl, *sir*?“

„Že se zdá, že se tu patrně zdržíte do Kensingtonova pohřbu. Jako norský zástupce.“

„Ale jak...“

„Letecké společnosti jste nadiktoval číslo sem, a když půl hodiny před odletem volali, protože jste se stále ještě nedostavil, pochopil jsem to. Telefonát do hotelu Crescent, kde jsem chvíli důvěrně hovořil s ředitelem, mi objasnil zbytek. Marň jsme se snažili vás zastihnout. Víím, jaké to je, pane Holy, a navrhuju, abychom to dál nerozmazávali. Všichni vědí, že to bývá po takovém případě běžná reakce. Důležitější je, že jste se už vzchopil a že vás můžeme dostat do letadla.“

„Děkuji, *sir*.“

„Není zač. Pověřím sekretářku, aby zavolala do letecké společnosti.“

„Jen pár věcí, než to uděláte, *sir*. V noci jsme maličko pracovali. Konečné výsledky sice dostaneme, až se na to mrknou kluci z technického a prověří to, ale já jsem si těmi výsledky zatraceně jistý, *sir*.“

Starý větrák, promazání navzdory, odešel do penze a byl konečně vyměněn za nový, větší a téměř nehlukný přístroj. Harry konstatoval, že svět kráčí dál dokonce i v jeho nepřítomnosti.

Z přítomných pouze Wadkins a Yong Sue zatím neznali podrobnosti, přesto to vzal Harry od začátku.

„Nenapadlo nás to, když jsme Andrewa našli, protože to bylo uprostřed dne. Nenapadlo mě to ani ve chvíli, kdy jsem se dozvěděl předpokládanou dobu smrti. Až později mi došlo, že když jsme vešli do Rechnagelova bytu, bylo světlo zhasnuté. Jestliže se to odehrálo tak, jak jsme doposud předpokládali, pak se muselo stát tohle: Andrew zhasl vypínačem na zdi vedle dveří do obýváku, došmátral v heroinovém opojení k židli v místnosti, kde samozřejmě ve dvě hodiny v noci panovala tma jako v pytli, vylezl si na rozviklanou židli a nahmatal smyčku nad sebou.“

V tichu, které následovalo, začínalo být jasné, že i za použití moderních technologií je těžké vyrobit větrák, který nevydává značně iritující zvuk, bez ohledu na to, jak tichý ten zvuk je.

„To zní zvláštně, ano,“ souhlasil Wadkins. „Možná tam nebyla tma jako v pytli, třeba ten pokoj v noci osvětluje pouliční lampa nebo nějaké jiné venkovní světlo.“

„Dneska ve dvě v noci jsme to s Lebiem prověřili. V pokoji byla tma jako v hrobě.“

„Nemohlo být při vašem příchodu světlo rozsvícené a vy jste si toho jenom nevšimli?“ zeptal se Yong Sue. „Vždyť to bylo za bílého dne. Někdo od policie pak mohl světlo později zhasnout.“

„Odřízli jsme Andrewa nožem,“ odvětil Lebie. „Nechtěl jsem dostat ránu proudem, takže jsem zkontroloval, jestli je vypínač vypnutý.“

„O. K. Předpokládejme tedy, že byl Kensington poněkud zvláštní chlap a chtěl se oběsit ve tmě. *What else is new?*“ zeptal se Wadkins.

„Jenže on se neoběsil ve tmě,“ namítl Harry.

McCormack sedící úplně vzadu v místnosti zakašlal.

„Tadyto jsme našli v Rechnagelově bytě,“ zvedl Harry do vzduchu žárovku. „Vidíte tenhle hnědý flek? To je spálená, spečená viskóza.“ Zvedl bílý kus oděvu. „A tady je Andrewova košile, kterou měl na sobě, když jsme ho našli. Nežehlivá. Šedesát procent viskózy. Viskóza se taví při dvě stě šedesáti stupních Celsia. Žárovka má na povrchu přibližně čtyři sta padesát stupňů. Vidíte tady ten hnědý flek nad náprsní kapsou? Tady se žárovka dotkla košile.“

„Imponující znalosti fyziky, pane Holy,“ uznal Wadkins. „Povězte mi, co si myslíte, že se stalo?“

„Buď,“ spustil Harry. „tam někdo mohl přijít před námi, uviděl Andrewa, jak tam visí, zhasl a odešel. Problém je, že jediné dva registrované klíče od bytu byly nalezeny u Otty a Andrewa.“

„V bytě je samozamykací zámek, ne?“ otázal se Wadkins. „Možná si ten člověk odemkl a vložil klíč Andrewovi do kapsy... Ne, to by se přece nedostal dovnitř Andrew.“

Wadkins mírně zrudl.

„Přesto můžete mít pravdu,“ prohlásil Harry. „Ovšem moje teorie zní, že Andrew vůbec neměl klíče od bytu, nýbrž že ho dovnitř pustila jiná osoba, která tam už byla nebo která přišla současně s ním, někdo, kdo měl druhý klíč. Tahle osoba byla přítomna Andrewově smrti. Potom vložila Andrewovi klíč do kapsy, aby to vypadalo, že se dovnitř dostal sám. Naznačuje to i skutečnost, že klíč nevisel na svazku spolu se všemi ostatními klíči. Potom dotyčný zhasl a na odchodu za sebou zabouchl.“

Opět se rozhostilo ticho.

„Tvrdíte, že Andrew Kensington byl zavražděn?“ zeptal se Wadkins. „A pokud ano, jak?“

„Myslím, že Andrew byl nejdřív donucen, patrně pod pohrůžkou pistole u hlavy, píchnout si nadměrnou dávku heroinu.“

„Proč by si ho nemohl píchnout sám dobrovolně předtím, než tam přišel?“ chtěl vědět Yong Sue.

„Za prvé nevěřím tomu, že by se tak zběhlý narkoman jako Andrew, který měl fetování zcela pod kontrolou, najednou omylem předávkoval. Za druhé neměl pro předávkování dost drogy.“

„Ale proč ho pachatel oběsil?“

„Určit nadměrnou dávku není žádná exaktní věda. Nedá se tak snadno říct, jak bude odolné tělo reagovat. Možná by Andrew žil dost dlouho na to, aby ho někdo našel živého. Smyslem tu spíš bylo otupit ho natolik, aby se nebránil, až ho bude vrah vytahovat na židli a omotávat mu kabel kolem krku. Mimochodem, kabel. Lebie?“

Lebie si za pomoci obou rtů a trochy jazykové gymnastiky vystrkal z koutku úst párátka.

„Požádali jsme techniky, aby prověřili ten elektrický kabel. Kabel visící ze stropu se moc často nemyje, že? Tak jsme si říkali, že na něm snadno najdeme otisky. Jenže byl čistý jako..., ehm...“

Lebie máchl rukou.

„Jako něco, co je hodně čisté?“ navrhl Yong Sue ochotně.

„Přesně tak. Jediné otisky, které jsme na něm našli, byly naše vlastní.“

„Tudíž pokud Andrew ten drát neotřel a teprve pak se nepověsil,“ zamyslel se Wadkins nahlas, „a neprostrčil hlavu smyčkou bez použití prstů, musel to za něj udělat někdo jiný. Snažíte se tím říct tohle?“

„Vypadá to tak, *sir*.“

„Jestliže byl ale tenhle chlapík tak chytrý, jak povídáte, proč při odchodu zhasl?“ Wadkins rozhodil rukama a rozhlédl se kolem stolu.

„Protože to udělal automaticky, nepřemýšlel o tom,“ začal vysvětlovat Harry. „Tak jako lidé zhasínají, když odcházejí z vlastního bytu. Nebo z bytu, od něhož mají klíče a kam jsou zvyklí přicházet a odcházet odsud, jak se jim zlíbí.“

Harry se opřel do židle. Potil se jako maratonec a nevěděl, jak dlouho ještě dokáže čekat na to, než dostane drink.

„Myslím si, že muž, kterého hledáme, byl tajný milenec Otty Rechnagela.“

Lebie si ve výtahu stoupl vedle Harryho.

„Jdete na oběd?“ zeptal se.

„Měl jsem to v plánu,“ odpověděl Harry.

„Měl byste něco proti, kdybych se přidal?“

„Ani v nejmenším.“

Lebie byl dobrý společník, jestliže člověk nechtěl příliš hovořit.

Našli si stůl v restauraci Southern na Market Street. Harry si objednal Jima Beama. Lebie vzhlédl od jídelního lístku.

„Dejte nám dvakrát okouna barramundi se salátem, černou kávu a čerstvý bílý chleba.“

Harry na Lebieho udiveně pohlédl.

„Díky, ale myslím, že zatím nemám hlad,“ pronesl směrem k číšníkovi.

„Přineste, co říkám,“ usmál se Lebie. „Můj kamarád si to rozmyslí, až ochutná vašeho okouna barramundi.“

Číšník zmizel a Harry upřel zrak na Lebieho. Ten složil obě dlaně s propletenými prsty na stůl a přeskakoval pohledem od jedné ruky k druhé, jako by mezi nimi hledal rozdíl.

„Když jsem byl mladý, vydal jsem se stopem po pobřeží do Cairnesu, který patří do oblasti Velkého bariérového útesu,“ spustil směrem k hladkým hřbetům svých rukou. „V jednom penzionu pro batůžkáře jsem potkal dvě německé dívky, které cestovaly kolem světa. Půjčily si auto a dojely tam až ze Sydney. Podrobně mi vyprávěly o všech místech, na kterých byly, povídaly, jak dlouho a proč tam byly a jak mají naplánovaný zbytek cesty. Očividně z toho vyplynulo, že náhodě toho příliš neponechaly. Němci to asi mají v povaze. Takže když jsem se jich zeptal, jestli viděly cestou klokany, shovívavě se zasmály a ujistily mě, že samozřejmě. Ono samozřejmě bylo nutné chápat tak, že klokani představovali odškrtnutí na jejich seznamu, co už jsme stihly. ‘Zastavily jste a nakrmily jste je?’ ptal jsem se dál, ale dívky s údivem pohlédly nejdřív na sebe a potom na mě:

„Aber no!“

„Why not? They are quite cute, you know.“

„Aber, zey were dead!“

Harryho překvapil Lebieho dlouhý monolog natolik, až se zapomněl zasmát. Klokani vbíhající do silnice představují v Austrálii dobře známý dopravní problém a všichni, kteří někdy vyjeli za město, viděli podél silnic ležet mrtvá klokani těla.

Přišel číšník a postavil před Harryho drink. Lebie se podíval na sklenku.

„Předevčírem jsem viděl dívku, která mi připadala tak sladká, až jsem dostal chuť pohladit ji po tváři a povědět jí něco hezkého. Bylo jí něco přes dvacet, měla na sobě modré šaty a byla bosa. *Aber, she was dead*. Jak víte, byla blond'atá, byla znásilněna a na krku měla modré stopy po škrcení.

A dneska v noci se mi zdálo, že mrtvolý těch absurdně mladých a krásných dívek lemují silniční příkopy po celé Austrálii – ze Sydney do Cairnes, z Adelaide do Perthu, z Darwinu do Melbourne. A to z jediného důvodu. Protože jsme zavírali oči, protože jsme nechtěli vidět pravdu. Protože jsme toho neudělali dost. Protože jsme si dovolili být slabí a lidští.“

Harry chápal, kam tím Lebie míří. Číšník donesl ryby.

„Vy jste se tomu chlápkovvi, co pořád běhá někde tam venku, dostal nejbliž, Harry. To vy jste měl ucho u země a vy možná ucítíte vibrace jeho kroků, jestliže se opět přiblíží. Vždycky bude existovat stovka různých důvodů, proč se opít, ale jestliže budete zvracet v hotelovém pokoji, nebudete nikomu k užítku. Ten člověk se chová nelidsky. Proto my nemůžeme být lidští. Musíme vydržet všechno, odolat všemu...“

Lebie rozložil ubrousek. „A teď se potřebujeme najíst.“

Harry přiložil k ústům sklenku, pomalu ji vyprazdňoval a přitom hleděl na Lebieho. Nato prázdnou sklenku odložil na stůl, zašklebil se a popadl vidličku a nůž. Zbytek oběda proběhl v tichosti.

Harry se musel smát, když uslyšel, že Wadkins vyslal Yonga Sueho za tlustou sousedkou Otty Rechnagela.

„Musíme doufat, že ho nerozmáčkne tím svým velkým zadkem,“ okomentoval to Lebie.

Harry s Lebiem dojeli na King's Cross, kde Harry vystoupil.

„Díky, Sergeji. Jak jsem říkal, myslím, že bude lepší, když půjdu dál sám.“

Lebie si přiložil na pozdrav ruku k čelu a zmizel.

Sandra stála na obvyklém místě. Nepoznala ho, dokud se nezastavil těsně u ní.

„Ráda tě zase vidím,“ pronesla. Pohled měla vzdálený a zorničky mrňavé.

Došli do Beef & Bourbon, kde k nim okamžitě přispěchal číšník a přisunul Sandře židli.

Harry se Sandry zeptal, co si dá, a sobě objednal colu a velký bourbon.

„No ne, myslela jsem si, že mě jde vyhodit,“ oddychla si Sandra.

„Jsem tu skoro štamgast,“ vysvětlil Harry.

„Jak se má tvoje přítelkyně?“

„Birgitta?“ protáhl Harry. „Nevím. Nechce se mnou mluvit. Blbě, doufám.“

„Proč doufáš, že se má blbě?“

„Protože doufám, že mě miluje.“

Sandra se chraplavě zasmála.

„A jak se máš ty, Harry Holy?“

„Blbě.“ Harry se smutně pousmál. „Ale možná se budu cítit trochu líp, pokud chytnu jednoho vraha.“

„A ty si myslíš, že ti s tím můžu pomoci?“ zeptala se Sandra a zapálila si cigaretu. Pokud to vůbec bylo možné, byla ve tváři ještě bledší a ztrhanější než posledně a oči měla zarudlé.

„Jsme si podobní,“ prohlásil Harry a ukázal na odrazy v kouřové okenní tabuli vedle jejich stolu.

Sandra neřekla nic.

„Vzpomínám si, ačkoli poněkud nejasně, že Birgitta mrskla tvojí kabelkou na postel a všechno se vysypalo ven. Nejdřív jsem si myslel, žeš tam měla pekinéze.“ Harry se odmlčel. „Pověz mi, na co je ti vlastně ta světlá paruka?“

Sandra hleděla z okna. Tedy hleděla *do* okna, možná na jejich odrazy.

„Koupil mi ji jeden zákazník. Když je u mě, chce, abych ji nosila.“

„Kdo to...?“

Sandra zavrtěla hlavou. „Na to zapomeň, Harry. Neřeknu ti to. V mém povolání neplatí moc pravidel, ale jedno z nich zní ‚drž klapačku a neprozrazuj, kdo je tvůj zákazník‘. A je to dobré pravidlo.“

Harry vzdychl.

„Ty se bojíš.“

Sandře se zablesklo v očích.

„Nezkoušej to, Harry. Nic tím nezískáš, jasné?“

„Nemusíš mi říkat, kdo to je, Sandro. Já to vím. Jenom jsem si chtěl nejdřív ověřit, jestli se budeš bát mi to říct.“

„Já to vím,“ napodobila ho Sandra, očividně rozčilená. „A jak to asi tak můžeš vědět?“

„Zahlédl jsem kámen, který ti vypadl z kabelky, Sandro. Ten zelený křišťálový kámen. Poznal jsem ho díky hvězdnému znamení, které je na něm namalované. Dal ti ho. Je z obchodu jeho matky, z The Crystal Castle.“

Pohlédla na něj velkýma temnýma očima. Červená ústa jí ztuhla v ošklivém šklebu. Harry jí opatrně položil ruku na paži.

„Proč se tak bojíš Evanse Whitea, Sandro? Proč nám ho nechceš přenechat?“

Sandra prudce přitáhla ruku k tělu. Opět se otočila k oknu. Harry čekal. Sandra popotáhla a Harry jí podal kapesník, který měl z nevysvětlitelných důvodů v kapse.

„Nejenom ty se máš blbě, víš?“ šeptla po chvíli. Když se k němu obrátila zpátky, měla oči ještě zarudlejší.

„Víš, co je tohle?“ Vytáhla si rukáv šatů a ukázala mu bílé předloktí poseté červenými zanícenými vpichy. Na některých byly strupy.

„Heroin?“ tipl si Harry.

„Emko. Morfium,“ odvětila Sandra. „V Sydney ho moc lidí v nabídce nemá, protože většina fetišáků stejně skončí na heroinu. Jenže já jsem na heroin alergická. Moje tělo ho nesnese. Jednou jsem ho zkusila a málem jsem umřela. Takže můj jed je

morfium. A v posledním roce se tady na King's Cross vyskytoval jeden jediný člověk, který byl schopný obstarat mi ho v dostatečném množství. Platím mu za to tím, že pro něj hraju určitou roli. Vždycky se naličím a nasadím si bílou paruku. Pro mě za mě, kašlu na to, co ho na tom rajcuje, jen když dostanu, co potřebuju! Navíc existují nemocnější lidi než ty, co chtějí, aby ses oblíkal jako jejich matka.“

„Matka?“ podivil se Harry.

„Myslím, že nenávidí svoji matku. Nebo ji miluje víc, než bývá obvyklé. Ať tak nebo tak, nevím to jistě, nechce o tom mluvit a boží vědí, že já taky ne!“ Dutě se zasmála.

„Proč si myslíš, že ji nenávidí?“ zeptal se Harry.

„Při posledních setkáních byl poněkud drsnější než jindy,“ vysvětlila Sandra. „Udělal mi pár modřin.“

„Škrtil tě?“

Sandra zavrtěla hlavou.

„Jednou to zkusil. To bylo den potom, co psali v novinách o té norské holce, že byla uškrcená. Jenom mi položil ruce na krk a nařídil mi, abych klidně ležela a nebála se. Víc už jsem pak na to nemyslela.“

„Proč ne?“

Sandra pokrčila rameny.

„Lidi se nechávají ovlivnit tím, co čtou a vidí. Inspirují se tím. Například když tu v kinech běžel film *Devět a půl týdne*, chtěla najednou spousta zákazníků, abysme se plazily nahé po podlaze a oni zatím ze židle přihlíželi...“

„Ten film byl pěkná sračka,“ přerušil ji Harry. „Co se stalo?“

„Položil mi ruce kolem krku a palce nechal sklouznout na ohryzek. Ne nijak násilnický. Jenže já jsem si stáhla paruku a řekla jsem mu, že tuhle hru s ním hrát nebudu. Probral se a odpověděl, že to je v pořádku. Že ho jenom něco napadlo. Že to nic neznamená.“

„A tys mu věřila?“

Sandra pokrčila rameny.

„Nemáš představu, jak trocha závislosti může ovlivnit vnímání věcí,“ uzavřela to a dopila svou whisky.

„Že ne?“ namítl Harry a pohlédl s nechutí na lahev coly, jež před ním nadále stála nedotčená.

McCormack netrpělivě bubnoval prsty. Harry se potil, ačkoli větrák běžel naplno. Tlustá sousedka Otty Reichtagela měla hodně co vyprávět. Opravdu hodně. Bohužel nic z toho, s čím vyrukovala, pro ně nemělo význam. Zdálo se, že dokonce i Yngovi Suemu činilo problémy chovat se v její nemilé společnosti jako dobrý posluchač.

„Blbá tlust'oska,“ odpověděl Sue s úsměvem na Wadkinsovu otázku, jaký dojem na něj žena udělala.

„Něco nového, co se týče té dívky z Centennial Parku?“ zeptal se McCormack.

„Nic moc,“ odpověděl Lebie. „Ale přinejmenším jsme zjistili, že to nebyla žádná maminka holčička, že jela ve speedu a že zrovna začala pracovat v jenom striptýzovém podniku na King's Cross. Byla zavražděna právě na cestě odtamtud domů. Máme dva svědky, kteří se domnívají, že ji viděli vcházet do parku.“

„Ještě něco?“

„Prozatím ne, *sir*.“

„Harry, přednostně nám svou teorii,“ vyzval Harryho McCormack a otřel si pot.

„Tu nejnovější,“ zamumlal Wadkins právě tak hlasitě, aby ho všichni slyšeli.

„No,“ začal Harry. „Nenašli jsme toho svědka, o kterém Andrew tvrdil, že viděl Evanse Whitea v Nimbinu ten den, kdy byla Inger Holterová zavražděna. Teď víme, že White se zajímá o světlovlasé ženy víc, než je běžné, má za sebou nepříliš radostné dětství a že by bylo zajímavé znát podrobnosti o jeho vztahu k matce. Nikdy neměl trvalou práci ani stálé bydliště, a proto je těžké sledovat jeho pohyb. Nelze úplně vyloučit, že by mohl udržovat tajný poměr s Ottou Reichtagelem, a také není nepředstavitelné, že by mohl jezdit s Ottou po turné, ubytovat se vždy v hotelu a najít si oběť v místě, kde Otto vystupoval. Ovšem je to jenom teorie.“

„Možná byl Otto Reichtagel opravdu sériový vrah,“ zauvažoval Wadkins. „Možná Reichtagela a Kensingtona zabil někdo jiný, někdo, kdo neměl s těmi ostatními vraždami nic společného.“

„Centennial Park... To byl náš sériový vrah,“ namítl Lebie. „Vsadím na to všechno, co mám. Ne že bych měl v tomhle ohledu moc co ztratit...“

„Lebie má pravdu,“ souhlasil Harry. „Pořád je tam někde venku.“

„Dobře,“ přikývl McCormack. „Zaznamenal jsem, že náš přítel pan Holy přešel při prezentování svých teorií k výrazům typu ‚nelze úplně vyloučit‘ a ‚není nepředstavitelné‘, což je chytré. Absolutní jistotou nic nezískáme. Navíc by všem mělo být nyní jasné, že máme co do činění s velice inteligentním mužem. A velmi sebejistým. Předložil nám hotové odpovědi, které jsme hledali, předložil nám vraha na stříbrném podnose a počítal s tím, že se s těmi odpověďmi spokojíme. Že budeme považovat případ za vyřešený, protože viník zemřel vlastní rukou. Když ukázal prstem na Kensingtona, věděl samozřejmě, že se budeme radši snažit ten případ utužat, což byla, nutno podotknout, velice chytrá myšlenka.“

McCormack pohlédl při posledních slovech na Harryho.

„Kdybychom se to snažili ututlat, museli bychom i další vyšetřování držet pod pokličkou. Naše výhoda spočívá v tom, že se vrah cítí být v bezpečí. A takoví lidé pak bývají často neopatrní. Nyní je ovšem na čase, abychom se rozhodli, jak s tím dál naložíme. Máme nového podezřelého a nemůžeme si dovolit šlápnout znovu vedle. Problém je, že pokud budeme příliš plácát do vody, riskujeme, že velkou rybu vyplašíme. Musíme si zamknout pusy na zámek a být úplně potichu, dokud neuvidíme, že velká ryba plave jasně a zřetelně přímo před námi, tak zřetelně, až si ji nebudeme moct splést, a tak blízko, až ji nebudeme moct minout. Teprve v té chvíli můžeme vrhnout harpunu.“

McCormack se rozhlédl okolo sebe. Všichni přikyvovali šéfovu nepopiratelnému zdravému rozumu.

„A abychom to dokázali, musíme pracovat defenzivně, tiše a systematicky,“ dodal McCormack.

„Nesouhlas,“ ozval se Harry.

Ostatní se k němu otočili.

„Existuje totiž ještě jeden způsob chytání ryb bez plácání do vody. Vlasec a háček s návnadou, o níž víme, že se do ní ryba zakousne.“

Vítr před sebou hnal oblaka prachu, která vířila podél šterkové cesty, přes nízký kamenný plot kolem hřbitova a směrem k nepočetnému shromáždění. Harry musel semknout víčka, aby neměl oči plné silničních nečistot. Vítr tahal za okraje sukní a šosy kabátů, takže to z dálky vypadalo, jako by přítomní na hrobě Andrewa Kensingtona tančili.

„Zatracenej pekelnej vítr,“ zašeptal Wadkins do knězova kázání.

Harry přemýšlel o Wadkinsových slovech a doufal, že se Wadkins mylí. Samozřejmě se dalo těžko říct, kam vítr míří, ale v každém případě spěchal, aby se tam dostal rychle. A jestli přivál proto, aby s sebou odnesl Andrewovu duši, nemohl nikdo tvrdit, že tu práci bere na lehkou váhu. Otáčel stránky knihy žalmů a cloumal zelenou plachtou položenou na hlíně vedle hrobu a ti, kteří neměli klobouky, jež by si mohli držet, byli nuceni sledovat, jak jim cuchá ulízané patky a případné jiné vlasové kreace.

Harry kněze neposlouchal, pokukoval přimhouřenýma očima na druhou stranu hrobu. Birgittiny vlasy odtamtud zářily jako obrovský rudý ohnivý jazyk. Bezvýrazně se střetla s jeho pohledem. Na židli seděla s holí na klíně stará, šedovlasá a třesoucí se žena. Měla žlutou pleť a ani věk nedokázal zakrýt její výrazně anglický koňský obličej. Vítr jí sfoukl klobouk ke straně. Harrymu po chvíli došlo, že to bude Andrewova pěstounka, byla však natolik stará a sešlá, že před kostelem sotva zaregistrovala Harryho kondolenci – jen pokývla hlavou a přitom znovu zamumlala jakousi nesrozumitelnou větu. Za ní stála malá černá a téměř neviditelná žena, za každou ruku držela jedno děvčátko.

Kněz po luteránském způsobu hodil do hrobu hrst hlíny. Harry si nechal předem vysvětlit, že Andrew náležel k anglikánské církvi, která je společně s katolickou církví v Austrálii jasně nejpočetnější. Protože byl však sám za svého dospělého života pouze na dvou pohřbech, neviděl mezi tímto obřadem a obřady v Norsku žádný výrazný rozdíl. Dokonce i počasí bylo podobné. Když pohřbívali jeho matku, přelétly nad hřbitovem Vestre Gravlund neradostné modrošedé mraky, avšak naštěstí měly příliš naspěch, takže z nich nezačalo pršet. V den Ronnyho pohřbu svítilo slunce. Jenže to Harry ležel v nemocnici se zataženými závěsy, protože světlo mu způsobovalo bolení hlavy. Stejně jako dnes tvořili jistě i tehdy během obřadu většinu shromážděných policisté. Možná dokonce na závěr zazpívali žalm: *Nearer, my God, to Thee!*

Shromáždění se rozcházelo, lidé mířili k autům, Harry kráčel přímo za Birgittou. Zastavila se a Harry ji došel.

„Vypadáš nemocně,“ pronesla, aniž vzhlédla.

„Nevíš, jak vypadám, když jsem nemocný,“ namítl.

„Nevypadáš nemocně, když jsi nemocný?“ zeptala se. „Přesto musím prostě konstatovat, že vypadáš nemocně. *Jsi nemocný?*“

Poryv větru, který se náhle přihnal, připlácl Harrymu na obličej kravatu.

„Možná jsem trochu nemocný. Ne *hodně* nemocný. Ty vypadáš jako medúza s těmi vlasy povlávajícími... mi v obličejí.“ Harry si vytáhl z úst zrzavý pramínek.

Birgitta se usmála.

„Buď rád, že nejsem *box jellyfish*.“

„Box cože?“ podivil se Harry.

„*Box jellyfish*, čtyřhranka,“ zopakovala Birgitta. „To je druh žahavce, který se tady v Austrálii vyskytuje celkem často. Je kapánek horší než medúza, dalo by se říct...“

„*Box jellyfish?*“ zaslechl Harry za sebou známý hlas. Otočil se. Stál tam Toowoomba.

„*How are you?*“ pozdravil ho Harry a anglicky mu vysvětlil, že tu asociaci vyvolaly Birgittiny vlasy, které mu vítr nafoukal do obličejí.

„No, kdyby byla *box jellyfish*, začaly by vám teď v obličejí naskakovat červené pruhy a řval byste, jako by vás bičovali,“ vysvětlil mu Toowoomba. „A za několik vteřin byste padl k zemi, jed by vám ochromil dýchací orgány, začal byste se dusit, a kdyby se vám okamžitě nedostalo pomoci, zemřel byste nanejvýš bolestivou smrtí.“

Harry odmítavě pozvedl ruce.

„Díky, ale smrti už bylo dneska dost, Toowoombo.“

Toowoomba přikývl. Měl na sobě černý hedvábný smoking s motýlkem. Všiml si Harryho pohledu.

„Tohle je můj jediný oděv, který připomíná oblek. Navíc jsem ho zdědil po něm.“

Pokývl směrem k hrobu.

„Ne teď, samozřejmě, před několika lety,“ dodal. „Andrewovi už byl malý. To tvrdil on, ačkoli to byla přirozeně pitomost.

Nechtěl to přiznat, ovšem já jsem věděl, že si ho svého času koupil proto, aby si ho vzal na banket po australském mistrovství, a tak nejspíš doufal, že se mnou ten smoking zažije to, co s ním nikdy nezažil.“

Kráčeli po šтерkové silnici, pomalu je mýjela auta.

„Můžu vám položit osobní otázku, Toowoombo?“

„Myslím, že ano.“

„Kde si myslíte, že Andrew skončí?“

„Co tím míníte?“

„Myslíte si, že se jeho duše dostane nahoru, nebo dolů?“

Toowoomba se zatvářil vážně.

„Jsem obyčejný člověk, Harry. Nevím toho moc o takových věcech a nevím toho moc o duších. Vím ale pár věcí o Andrewu Kensingtonovi, a jestli je něco tam nahoře a jestli tam berou krásné duše, pak jeho duše patří tam.“ Toowoombův obličej se rozzářil. „Ovšem jestli je něco tam dole, tak si myslím, že sám by byl radši tam. Nesnášel nudná místa.“

Tiše se uchechtli.

„Protože je to ale osobní otázka, Harry, dám vám osobní odpověď. Myslím, že moji a Andrewovi předkové to vystihli. Měli na záležitosti kolem smrti střízlivý názor. Mnohé kmeny věřily v život po smrti, některé věřily v reinkarnaci, v to, že duše putuje z jednoho lidského života do druhého, a jiní zase věřili, že duše tu zůstávají v podobě duchů, další kmeny se domnívaly, že duše mrtvých jsou vidět na nebeské obloze v podobě hvězd, a tak dále, ovšem společně jim bylo, že věřili, že člověk dříve nebo později, po všech těchto stadiích, skutečně zemře – konečnou, definitivní smrtí. A to bude konec. Pak se promění v horu kamení a zmizí. Z nějakého důvodu se mi to pomyšlení líbí. Vyhledky na věčnost trochu vysilují, nemyslíte?“

„Myslím, že to zní, jako by vám Andrew zanechal víc než jen ten smoking,“ odvětil Harry.

Toowoomba se zasmál.

„To je to tak poznat?“

„*His master's voice*,“ odpověděl Harry. „Ten chlap měl být kněz.“

Zastavili se u zaprášeného autíčka, které očividně patřilo Toowoombovi.

„Poslyšte, Toowoombo,“ pronesl Harry z náhlého popudu. „Možná budu potřebovat někoho, kdo Andrewa znal. Kdo znal jeho způsob uvažování. To, proč dělal to, co dělal.“

Toowoomba se napřímil a jejich pohledy se střetly.

„Myslím si, že Andrewa někdo zavraždil,“ dodal Harry.

„Kecy!“ opáčil Toowoomba prudce. „Vy si to nemyslíte, vy to víte! Všichni, kdo Andrewa znali, věděli, že by nikdy dobrovolně neodešel z večírku. A pro něj byl život jeden velký večírek. Neznám nikoho, kdo by miloval život víc než on. Bez ohledu na to, co mu život provedl. Kdyby byl připraven ho opustit, měl by k tomu spoustu příležitostí – a důvodů – už dřív.“

„Tak to se shodneme,“ přikývl Harry.

„Jsem v podstatě téměř neustále k zastižení na tomhle čísle.“ Toowoomba načmáral číslice na krabičku od zápalek. „Je to číslo na mobil.“

Toowoomba odkodrcal ve svém starém bílém holdenu a Birgitta s Harrym tam zůstali stát. Toowoomba mířil na sever a Harry navrhl Birgittě, aby se pokusili najít některého z jeho kolegů, který by je mohl svézt do města. Zdálo se však, že většina jich už odjela. V tu chvíli před nimi zastavil starý nádherný buick, řidič stočil okénko a vystrčil červený obličej s pozoruhodným nosem, který se podobal bramboře srostlé z několika menších brambor, byl ještě červenější než zbytek tváře, pokud to vůbec bylo možné, a byl protkaný krásnou sítí slaboučkých žilek.

„Chcete do města, lidi?“ zeptal se nos a vyzval je, aby si nastoupili.

„Jmenuju se Jim Connolly. Tohle je moje žena Claudia,“ představil se poté, co se Harry s Birgittou usadili na širokém zadním sedadle. Z předního sedadla se k nim otočil tmavý obličejík se zářivým úsměvem. Žena vypadala jako indiánka a byla tak maličká, že jí hlava sotva přečnívala přes opěradlo sedadla.

Jim pohlédl na Harryho a Birgittu ve zpětném zrcátku.

„Andrewovi kamarádi? Kolegové?“

Řídil vozidlo opatrně po šтерkové silnici a Harry mu zatím vysvětloval souvislosti.

„Aha, takže jste z Norska a ze Švédska. To je odsud daleko. Ano ano, skoro všichni tady pocházejí odněkud zdaleka. Například Claudia, ta je z Venezuely, kde mají všechny možné miss. Kolik titulů Miss Universe tam máte, Claudie? Včetně těch tvých... Cha cha cha.“ Rozesmál se, až mu oči zmizely ve vráskách kolem kořene obrovského nosu. Claudia se smála s ním.

„Já jsem Australan,“ pokračoval Jim. „Můj praprapradědeček sem přišel z Irska. Byl to vrah a zloděj. Cha cha cha. Věděli jste, že lidi tady dřív neradi přiznávali, že jejich předkové byli trestanci, ačkoli je to už dvě stě let? Já jsem na to byl ale

vždycky hrdý. Tuhle zemi založili trestanci plus parta námořníků a vojáků. A že je to pěkná země. Nazýváme ji tady u nás šťastnou zemí. No jo, věci se mění. Teď slýchám, že je moderní sledovat své předky až k trestancům. Cha cha cha. To s Andrewem je hrůza, co?“

Jim mluvil jako kulomet, Harry a Birgitta toho nestihli mnoho pronést, než se opět ujal slova. A čím rychleji mluvil, tím pomaleji jel. Trochu jako David Bowie na Harryho starém kazetovém přehrávači. Když byl Harry malý, dostal od otce magnetofon na baterie, a čím hlasitěji ho pouštěl, tím pomaleji se odvíjela páska.

„Boxoval jsem s Andrewem v týmu Jima Chiverse. Věděli jste, že Andrew neměl nikdy zlomený nos? Nic, nikdo ho v tomhle ohledu nikdy nepřipravil o čest. Australci mají sami od sebe dost placaté nosy, tak o tom nejspíš nikdo nepřemýšlel. V hloubi duše byl Andrew nezlomený a milý. Nezlomené srdce a nezlomený nos. No, tak nezlomené, jak může být nezlomené srdce člověka, kterého úřady coby novorozence unesly. Tedy jeho srdce nebylo nezlomené po tom pozdvižení v souvislosti s australským mistrovstvím v Sydney. O tom jste nejspíš slyšeli? Tehdy rozhodně přišel o hodně.“ Nejeli teď ani čtyřicítkou.

„Holka toho mistra, Campbella, po Andrewovi úplně šilela, ale byla nejspíš celý svůj život natolik krásná, že nebyla zvyklá na odmítnutí. Kdyby byla, mohlo to dopadnout všechno jinak. Jenže když ten večer zaklepala na dveře Andrewova hotelového pokoje a on ji zdvořile vyzval, ať táhne k šípku, nezvládla to a šla rovnou za svým přítelem a namluvila mu, že po ní Andrew vyjel. Zavolali mu do pokoje a požádali ho, aby sešel dolů do kuchyně. Okolo jejich souboje panují dodnes dohady. Andrew se po té události dostal na scestí. Ale nos mu nikdy nezlomili. Cha cha cha. Chodíte spolu?“

„To zrovna ne,“ vzchopil se Harry k odpovědi.

„Vypadáte jako pár,“ namítl Jim a pohlédl na ně ve zpětném zrcátku. „Možná si toho nejste sami vědomi, ovšem i když vypadáte, že jste poněkud zatíženi vážností okamžiku, máte v sobě ten žár. Opravte mě, jestliže se pletu, ale vypadáte jako Claudia a já, když jsme byli čerstvě zamilovaní, těch prvních dvacet třicet let. Cha cha cha. Teď už jsme jenom zamilovaní. Cha cha cha.“

Claudia pohlédla na svého muže zářícíma očima.

„Potkal jsem Claudii na jednom turné. Pracovala jako hadí žena. Dodnes se dokáže zkroutit jako papírová obálka. Takže nechápu, na co mi je tenhle obří buick. Cha cha cha. Víc než rok jsem s ní každý den flirtoval, než mi dovolila, abych ji aspoň políbil. A potom mi prozradila, že se do mě zamilovala na první pohled. Už jen to samo o sobě byla senzace vzhledem k tomu, že můj nos měl už tehdy za sebou výrazně víc nakládaček, než dostal Andrewův za celý život. Ovšem že se dokázala tvářit upjatě celý neuvěřitelně dlouhý rok? Občas mě ženské přivádějí k šílenství. Co vy na to, Harry?“

„Jo, chápu, co tím myslíte.“

Pohlédl na Birgittu. Pousmála se.

Cesta, která obvykle trvá dvacet minut, jim zabrala tři čtvrtě hodiny. Nakonec zastavili před Town Hall, kde Harry s Birgittou poděkovali za svezení a vystoupili. Ve městě také foukalo. Stáli tam v poryvech větru a očividně pořádně nevěděli, co by měli říct.

„Hodně zvláštní dvojice,“ pronesl Harry.

„Ano,“ odpověděla Birgitta. „Jsou šťastní.“

Závan větru otrásl v parku stromem a Harrymu připadalo, že zahlédl, jak jakýsi chlupatý stín pílí do úkrytu.

„Co budeme dělat teď?“ zeptal se Harry.

„Půjdeme ke mně.“

„Ano,“ souhlasil Harry.

Birgitta zasunula Harrymu do úst cigaretu a zapálila ji.

„Zasloužíš si ji,“ prohlásila.

Harry se zamyslel. Vůbec se necítil špatně. Přetáhl přes sebe deku.

„Stydíš se?“ zasmála se Birgitta.

„Jenom se mi nelíbí ten tvůj chtivý pohled,“ odrazil Harry její otázku. „Možná tomu nebudeš věřit, ale já nejsem stroj.“

„Že ne?“ Birgitta ho mazlivě kousla do spodního rtu. „Mohls jenom předstírat, že nejsi. Ten tvůj píst...“

„Ale no tak. Musíš být vulgární zrovna ve chvíli, kdy je život tak krásný, drahá?“

Přivinula se k němu a položila mu hlavu na hrudník.

„Slíbil jsi, že mi povíš zbytek toho příběhu,“ zašeptala.

„Jistě.“ Harry se zhluboka nadechl. „No tak... Tohle je tedy začátek. V osmé třídě nastoupila do vedlejší třídy nová holka. Jmenovala se Kristin a za pouhé tři týdny už oficiálně chodila s mým nejlepším kámošem Terjem, který měl nejbělejší zuby na celé škole a hrál v kapele na kytaru. Problém byl akorát v tom, že to byla holka, na kterou jsem já čekal celý život.“

Zarazil se.

„Cos tedy udělal?“ zeptala se Birgitta.

„Nic. Čekal jsem. Mezitím jsem se pro ni stal Terjeho kámošem, se kterým se podle ní dalo výborně povídat o všem možném, kterému se dalo svěřovat, když to mezi nimi neklapalo. Přitom ovšem nevěděla, že tohohle kámoše to těší a jen čeká, až bude moct udeřit.“

Harry se zazubil.

„Bože, jak se nenávidím.“

„Jsem úplně v šoku,“ zamumlala Birgitta a pohládila ho láskyplně po vlasech.

„Jeden spolužák pozval celou partu na statek po prarodičích v ten víkend, kdy Terjeho kapela někde hrála. Pili jsme domácí víno a později v noci jsme s Kristin zůstali sedět na pohovce a povídali si. Po chvíli jsme se rozhodli, že ten velký dům trochu prozkoumáme a vydali jsme se na půdu. Tam byly zamčené dveře, ale Kristin našla na háčku klíč a odemkli jsme si. Lehli jsme si vedle sebe na peřinu do příliš krátké postele s nebesy. V prohlubních peřin se nacházela jakási černá vrstva, trhl jsem sebou, když jsem zjistil, že to jsou mrtvé mouchy. Musely jich tam být tisíce. Hleděl jsem na Kristinin obličej vedle svého, obklopený mrtvými mouchami na bílém polštáři, jak se koupe v modrobílém světle kulatého měsíce visícího přímo za oknem, které způsobovalo, že Kristinina kůže vypadala jako průsvitná.“

„Fuj!“ vykřikla Birgitta a překulila se prudce na Harryho. Dlouze se na ni zadíval.

„Mluvili jsme o všem a o ničem. Leželi jsme úplně tiše a naslouchali nicotě. V průběhu noci projelo venku po cestě nějaké auto, světlomety ozářily strop a místností se propíjžily všelijaké podivné stíny. Kristin se dva dny nato s Terjem rozešla.“

Harry si lehl zády k Birgittě. Přitiskla se k němu.

„Co bylo dál, Valentino?“

„Začali jsme se s Kristin potají scházet. Pak už se to nedalo skrývat.“

„Jak to vzal Terje?“

„No... Občas lidi reagují úplně učebnicově. Terje vyzval kámoše, aby si vybrali – buď on, nebo já. Myslím, že by se to dalo nazvat drtivým vítězstvím ve volbách. Ve prospěch kandidáta s nejbělejšími zuby na škole.“

„To muselo být hrozné. Byl jsi osamělý?“

„Nevím, co bylo horší. A koho jsem víc litoval – jestli Terjeho nebo sám sebe.“

„Měl jsi ale aspoň Kristin.“

„To jo. Jenže část toho kouzla nějak vyvanula. Ideální žena zemřela.“

„Co tím myslíš?“

„Získal jsem ženu, která opustila muže kvůli jeho nejlepšímu kamarádovi.“

„A pro ni jsi byl chlap bez morálních zábran, který zneužil svého nejlepšího kamaráda, aby se dostal k jeho přítelkyni.“

„Přesně tak. A to mezi námi bylo navždy přítomné. Sice někde pod povrchem, ale přesto to tam celou dobu v nevysloveném vzájemném pohrdání doutnalo. Jako bychom byli spoluviníci v případě ohavné vraždy.“

„Takže ses musel spokojit se vztahem, ve kterém nebylo všechno dokonalé. Vítej v realitě!“

„Nevykládej si to špatně. Ve skutečnosti si myslím, že nás naše společné hříchy v mnoha ohledech ještě víc sblížily. A řekl bych, že chvíli jsme se opravdu milovali. Některé dny byly... dokonalé. Jako kapky vody. Jako krásný obraz.“

Birgitta se zasmála.

„Ráda tě poslouchám, Harry. Když říkáš takovéhle věci, oči ti tak nějak září. Jako bys to znovu prožíval. Toužíš se někdy vrátit?“

„Ke Kristin?“ Harry se zamyslel. „Stává se, že toužím po době, kterou jsme spolu strávili, ale po Kristin? Lidi se mění. Ta osoba, po které toužíš, už třeba ani neexistuje. Kruci, člověk se sám taky mění. Jestliže někdy něco zažiješ, je pozdě, nikdy se ti nevrátí ten pocit, kdy to zažíváš poprvé. Je to smutné, ale prostě to tak je.“

„Jako když se poprvé zamiluješ?“ pronesla Birgitta tiše.

„Jako když se poprvé... zamiluješ,“ přitakal Harry a pohládl ji po tváři. Potom se opět nadechl.

„Musím tě o něco požádat, Birgitto. O službu.“

Hudba byla ohlušující a Harry se musel k Teddymu naklonit, aby slyšel, co povídá. Teddy mu vykládal o své nové hvězdě, Melisse, které bylo devatenáct a právě nyní obracela celý bar vzhůru nohama, což nebylo vůbec přehnané tvrzení, jak musel Harry přiznat.

„Pověst. To je to nejdůležitější,“ pronesl Teddy. „Můžete inzerovat a zaměřovat se na trh, jak chcete, ale nakonec prodává jediná věc, a to je pověst.“

A tahle pověst se očividně rozšířila, protože poprvé po dlouhé době bylo v klubu téměř plno. Po Melissině kovbojském čísle s lasem stáli chlapi na stolech, a dokonce i ženská menšina zdvořile tleskala. „Podívejte se,“ pokývl Teddy, „není to proto, že by to nebyl klasický striptýzový výstup, protože to rozhodně je. Měli jsme tu tucet holek, které předváděly úplně stejné číslo, a publikum přitom ani nezvedlo oči. Tohle je jiné ze dvou důvodů: nevinnost a nadšení.“

Bohužel však Teddy ze zkušenosti věděl, že podobné vlny obliby bývají zpravidla pouze přechodným jevem. Na jedné straně publikum neustále hledá něco nového, na straně druhé se tato branže vyznačuje ošklivou tendencí požírat vlastní děti.

„Dobrý striptýz vyžaduje entuziasmus, víte?“ křičel Teddy do rytmu diska. „Málokterá z těch holek si ho dokáže při té drtině udržet. Čtyři představení každý *zasraný* den. Začnou se nudit a zapomínají na publikum. Už jsem to mockrát zažil. Bez ohledu na to, jak jsou oblíbené, dokáže cvičené oko rozpoznat, kdy je hvězda vyřízená.“

„Jak?“

„No, jsou to tanečnice, ne? Musí poslouchat hudbu, vžít se do ní. Když začnou být trochu jako slepice a maličko předbíhají rytmus, není to, jak by se člověk mohl domnívat, známka přílišné horlivosti. Naopak je to známka toho, že je to už nudí a že budou brzy vyřízené. Navíc často nevědomky zkracují pohyby, a místo aby je dokončovaly, spíš je naznačují. Je to jako s lidmi, kteří mnohokrát vyprávěli ten samý vtip – začnou vynechávat drobné, ale důležité detaily, díky nimž se smějete závěrečné pointě. S takovými věcmi se dá těžko něco udělat, není snadné obelstít řeč těla – a přenáší se to na publikum. Holka si je vědoma problému, a aby show zpestřila, aby ji dokázala *rozhybat*, dá si před výstupem na jevišti pár drinků. Občas až moc. A pak...“ Teddy si přidržel prst na jedné nosní dírce a vtáhl vzduch.

Harry přikývl. Ten příběh mu připadal známý.

„Objeví prášek, který ji na rozdíl od alkoholu povzbudí, a navíc má, jak se doslechla, zeštíhlující účinky. Postupně ho musí brát pořád víc a víc, aby dosáhla takového nabuzení, které potřebuje k maximálnímu večernímu výkonu. Nakonec ho musí brát už jen proto, aby vůbec dokázala vystoupit. Mezitím se na ní začnou projevovat jeho účinky, všímá si, že se už nedokáže tak dobře soustředit a začíná hulákající opilé publikum nenávidět. Až nakonec jednoho večera prostě odpochoduje z jeviště. Vztekne a s pláčem. Pohádá se s manažerem, vezme si na týden dovolenou a vrátí se. Jenže už nedokáže *cítit* atmosféru stejně jako dřív, ztrácí instinkty, které jí dřív pomáhaly věci správně *načasovat*. Obecenstvo začíná řídnout a nakonec je tu čas na ulici a jiné pracovní úkoly.“

Ano, Teddy ví, co může očekávat. Ovšem tohle všechno je budoucnost. Nyní jde o to podojit krávu, jež právě stojí na jevišti se svýma velkýma očima a s nalitým vemenem a je pravděpodobně – vezmeme-li v úvahu všechny okolnosti – velice šťastná.

„Nevěřil byste, kdo všechno sem chodí prověřovat naše nové talenty,“ zasmál se klokotavě Teddy a oprášil si klop saka. „Někteří jsou z vaší branže, abych tak řekl. A nejsou to zrovna ti ze spodku hierarchie.“

„Trocha striptýzu snad nikomu neublíží.“

„Jak se to vezme,“ protáhl Teddy. „Ale ale. Jestliže se pak vzniklé škody vyrovnají, předpokládám, že sem tam nějaký šrám nikomu neuškodí.“

„Co tím chcete říct?“

„Vlastně nic,“ odušil Teddy. „Dost o tom – co vás přivádí zpět do těchto končin, konstáble?“

„Dvě věci. Ukázalo se, že ta dívka, která byla nalezena v Centennial Parku, nebyla takové nevinátka, jak to na první pohled vypadalo. Krevní testy prokázaly, že v sobě měla amfetamin, a když jsme trochu zapátrali, dovedla nás stopa sem. Vlastně jsme zjistili, že ten večer, kdy zmizela, tady vystupovala.“

„Barbara, ano. Tragická záležitost, že?“ Teddy se snažil nasadit ustaraný výraz. „Žádný velký striptýzový talent, ale skvělá holka. Zjistili jste něco?“

„Doufali jsme, pane Mongabi, že byste nám třeba mohl pomoci.“

Teddy si nervózně ulízl rukou černou přehazovačku.

„Sorry, konstáble. Nepatřila do mojí stáje. Promluvte si se Sammym, určitě se tu později objeví.“

Na okamžik jim výhled zakryla obří řádra oblečená do saténu, potom zmizela a na stole před Harrym stál opět barevný drink.

„Povídal jste, že jste tu kvůli dvěma věcem, konstáble. Co je ta druhá?“

„Á, tohle. Čistě soukromá záležitost, pane Mongabi. Rád bych věděl, jestli už jste někdy viděl mého kamaráda, který stojí tamhle.“ Harry ukázal k baru, odkud jim zamávala vysoká černá postava ve smokingu. Teddy zavrtěl hlavou.

„Jste si úplně jistý, pane Mongabi? Je dost známý. Zanedlouho se stane australským mistrem v boxu.“

Nastala odmlka. Teddy Mongabi začal těkat pohledem kolem sebe.

„Co si přejete...“

„V těžké váze, samozřejmě.“ Harry vylovil ve svém ovocném džusu mezi deštníčky a plátky citronu brčko a usrkl.

Teddy se nuceně usmál.

„Poslyšte, konstáble, mylím se, anebo jsme se tady právě spolu příjemně bavili?“

„Jistěže,“ odpověděl Harry a usmál se. „Jenže člověk se nemůže pořád jen bavit, nebo ano? A teď ta příjemná chvíle skončila.“

„Podívejte se, konstáble Holy, mně to, co se stalo posledně, nepřipadá o nic příjemnější než vám. Omlouvám se za to. Ačkoli na tom nesete svůj podíl viny, víte? Když jste sem dnes večer přišel a posadil se tu, říkal jsem si, že jsme oba srozuměni s tím, že to je za námi. Myslím, že se můžeme shodnout na spoustě věcí. Víte, mluvíme stejnou řečí, vy i já, konstáble.“

Na vteřinu se rozhostilo ticho, neboť disko hudba náhle umlkla. Teddy se zarazil. Ozvalo se hlasité srknutí – z Harryho sklenky zmizely brčkem poslední zbytky ovocného džusu.

Teddy polkl.

„Například vím, že Melissa nemá pro zbytek večera žádné zvláštní plány.“ Pohlédl na Harryho prosebně.

„Díky, pane Mongabi, oceňuji ten návrh. Ale právě teď nemám čas. Musím dokončit tohle a pak hned půjdu.“

Vytáhl zpod bundy černý gumový policejní obušek.

„Mám tak zatraceně naspěch, že ani nevím, jestli vás stihnu umlátit,“ pronesl Harry.

„Co krucin...“

Harry vstal.

„Doufal jsem, že Geoff a Ivan budou mít dnes večer službu. Můj kámoš by se s nimi *moc* rád setkal, víte?“

Teddy se snažil zvednout se ze židle.

„Zavři oči,“ nakázal mu Harry a udeřil.

„Ehm?“

„Haló, to je Evans?“

„Možná. Kdo se ptá?“

„Ahoj, tady Birgitta. Ta Ingeřina švédská kamarádka. Viděli jsme se párkrát v The Albury. Mám dlouhé světlé, trochu nazrzlé vlasy. Vzpomínáš si?“

„Jasně že si vzpomínám. Birgitta, no jo. Jak se máš? Kdes vzala tohle číslo?“

„Jde to. Trochu jako na houpací. Dokážeš si to asi představit, ne? Jsem mírně v depce kvůli tomu s Inger a tak. Ale o tom přece všechno víš, tak tě tím nebudu otravovat. Číslo jsem dostala od Inger, pro případ, že bychom ji potřebovali v Nimbinu zastihnout.“

„Aha.“

...

„No, Evansi, věc se má tak, že vím, že máš něco, co potřebuju.“

„Vážně?“

„Tamto.“

„Chápu. Nechci tě zklamat, ale pochybuju, že mám to, co hledáš. Poslyš..., ehm, Birgitto...“

„Ty to nechápeš, *musím* se s tebou sejít!“

„Klídek. To, co potřebuješ, ti dokážou obstarat stovky jiných a tohle je veřejná telefonní linka, a proto navrhuju, aby ses nezmiňovala o tom, o čem by ses zmiňovat neměla. Lituju, že ti nemůžu pomoci.“

„To, co potřebuju, začíná na ,m‘, ne na ,h‘. A to máš jenom ty.“

„Blbost.“

„Vím, že to má ještě několik málo dalších, jenže nikomu z nich nevěřím. Kupuju pro víc lidí. Chci toho hodně a platím dobře.“

„Mám teď docela dost práce, Birgitto. Buď tak hodná a už mi sem nevolej.“

„Počkej! Můžu... Něco vím. Vím, co se ti líbí.“

„Líbí?“

„Co se ti... opravdu líbí. Na čem ujíždíš.“

...

„Vydrž na drátě.“

...

...

„Promiň, musel jsem někoho vykopnout. Pořád otravujou. Tak. Co si myslíš, že se mi líbí, Birgitto?“

„Nemůžu to říkat do telefonu, ale... Ale mám světlé vlasy a i mně... i mně se to líbí.“

„Pane jo, kámošky! Nikdy mě nepřestanete udivovat. Upřímně řečeno jsem si myslel, že Inger bude v tomhle ohledu držet klapačku.“

„Kdy se s tebou můžu sejít, Evansi? Spěchá to.“

...

„Přijedu do Sydney pozítří, ale možná bych mohl letět dřívějším letadlem...“

„Ano!“

„Hm.“

„Kdy se můžeme...“

„Pššt, Birgitto, přemýšlím.“

...

„Tak jo, Birgitto, dobře mě poslouvej. Vydej se zítra v osm večer po Darlinghurst Road. Zastav se u Hladového Johna na levé straně. Hledej černé auto, holden, s tmavými skly. Jestli se tam do půl deváté neobjevím, můžeš zase jít. A ať jsou ti vidět vlasy.“

„Naposledy? No, Kristin mi jednou v noci náhle zavolala. Myslím, že byla maličko opilá. Za cosi mi vynadala, nepamatuju si za co. Pravděpodobně za to, že jsem jí zničil život. Měla tendenci se domnívat, že jí lidé neustále hatí její tak pěkně připravené plány.“

„Tak to totiž dopadá s děvčaty, která bývala v dětství hodně sama a hrála si s panenkami,“ přerušila ho Birgitta.

„Možná. Ale jak jsem říkal, nepamatuju si to. Nejspíš jsem nebyl sám úplně střízlivý.“

Harry se v písku nadzvedl a opřel se o lokty. Hleděl na moře. Vlny se vždy zvedly, jejich vrcholky zbělaly a pěna na chvíličku visela ve vzduchu, a než se rozbila o skály před Bondi Beach, zaleskla se na slunci jako rozbité sklo.

„Potom jsem se s ní setkal ještě jednou. Po té nehodě mě navštívila v nemocnici. Když jsem otevřel oči a uviděl ji, jak sedí u mé postele, bledá, téměř průsvitná, nejdřív jsem si myslel, že se mi to zdá. Byla stejně krásná, jako když jsem ji uviděl poprvé.“

Birgitta ho štípla do zadku.

„Přeháním?“ zeptal se Harry.

„Kdepak, jen pokračuj.“ Ležela na břiše a pochichtávala se.

„Co to má být? Podle očekávání bys měla maličko žárlit, když tady takhle mluvím o své bývalé lásce, to nevíš? Co? A tobě se to přitom líbí víc a víc, čím podrobněji líčím svou romantickou minulost.“

Birgitta na něj zamžourala přes sluneční brýle.

„Ráda zjišťuju, že můj chlapácký polda měl taky nějaký citový život. Ačkoli tohle stadium už nechal za sebou.“

„Nechal za sebou? A jak říkáš tady tomu?“

Zasmála se.

„Tohle je zralá, dobře uvážená prázdninová romance s dostatečným odstupem na to, aby nenabrala příliš na síle, a přiměřeným množstvím sexu, aby stála za námahu.“

Harry zavrtěl hlavou.

„To není pravda, Birgitto, a ty to dobře víš.“

„No jo. Ale to je v pohodě, Harry. *Ted'* je to v pohodě. Jen jsem se v tom chvíli nevyznala. Vyprávěj dál. Pokud budeš líčit detaily příliš vášnivě, ozvu se. Navíc až budu s vyprávěním o svém bývalém milenci na řadě já, oplatím ti to.“

Se spokojeným výrazem se zavrtala do teplého písku.

„Bývalých milencích, jsem chtěla říct.“

Harry jí oprášil písek z bílých zad.

„Jsi si jistá, že se nespálíš? To místní slunce a tvoje kůže...“

„Vždyť jste mě osobně mazal, pane Hole!“

„Uvažuju, jestli je ten ochranný faktor dost vysoký. Dobře, zapomeň na to. Jenom bych nerad, aby ses spálila.“

Harry pohlédl na její citlivou pokožku. Když ji požádal o tu službu, okamžitě souhlasila – bez váhání.

„Už se uklidni, tati, a povídej.“

Větrák nefungoval.

„Krucinál, vždyť je úplně nový!“ zlobil se Wadkins a bouchal do něj, přitom ho zapínal a vypínal. Bezvýsledně. Větrák se proměnil v pouhý kus hliníku a mrtvé elektroniky.

McCormack zabručel.

„Nechte toho, Larry. Pověřte Lauru, ať koupí nový. Dneska je den D a máme na práci důležitější věci. Larry?“

Wadkins větrák rozčileně odložil.

„Všechno je jasné, *sir*. Budeme mít v oblasti tři auta. Slečna Enquistová bude vybavena radiovým vysílačem, abychom

v každém okamžiku věděli, kde se nachází, a mikrofonom, abychom slyšeli, co se děje, a mohli situaci vyhodnotit. Plán je takový, že podezřelého vezme k sobě domů, kam umístíme Holyho, Lebieho a mě, budeme v ložnici, na balkoně a v chodbě před bytem. Pokud k něčemu dojde v autě nebo pokud pojedou jinam, budou je ty tři vozy sledovat.“

„Taktika?“

Yong Sue si srovnal brýle.

„Jejím úkolem je přimět ho, aby jí prozradil něco o těch vraždách, *sir*. Bude ho vydírat tím, že mu řekne, že na policii nahlásí to, co jí Inger Holterová prozradila o jeho sexuálních zvycích. Až bude mít podezřelý jistotu, že mu Birgitta nemůže uniknout, je možné, že jí něco poodhalí.“

„Jak dlouho budeme čekat, než vtrhneme dovnitř?“

„Dokud nebudeme mít na pásce přesvědčivé důkazy. V nejhorším případě ve chvíli, kdy na ni zaútočí.“

„Riziko?“

„Samozřejmě to není bez rizika, ale člověka neuškrtníte raz dva. Budeme celou dobu nablízku.“

„Co jestli bude mít zbraň?“

Yong Sue pokrčil rameny.

„Při tom, co víme, by to bylo atypické chování, *sir*.“

McCormack vstal a začal na tom malém prostoru putovat tam a zpátky. Harrymu připomněl starého tlustého levharta, kterého viděl jako dítě v zoo. Klec měl tak malou, že se přední část jeho těla už otáčela, zatímco zadní ještě dokončovala předchozí otočku. Tam a zpátky. Tam a zpátky.

„Co když bude chít sex předtím, než něco řekne nebo než se něco stane?“

„Slečna Enquistová odmítne. Prohlásí, že si to rozmyslela, že to řekla jenom proto, aby ho přesvědčila a on jí obstaral morfium.“

„A pak ho necháme prostě jít?“

„Nebudeme plácát do vody, jestliže nebudeme vědět, že ho můžeme dostat, *sir*.“

McCormack si přetáhl spodní ret přes horní.

„Proč do toho slečna Enquistová jde?“

Rozhostilo se ticho.

„Protože nemá ráda násilníky a vrahy,“ odpověděl Harry po dlouhé odmlce. „Zvlášt' když zabíjejí lidi, které zná.“

„A kromě toho?“

Nastala ještě delší pauza.

„Protože jsem ji o to požádal,“ pronesl Harry nakonec.

„Můžu vás na chvílku vyrušit, Yongu?“

Yong Sue se od počítače usmál.

„Jistěže.“

Harry klesl na židli. Zaneprázdněný Číňan bušil do klávesnice a přitom sledoval jedním okem monitor a druhým Harryho.

„Bylo by fajn, kdyby tohle mohlo zůstat jen mezi námi, Yongu, ale ztratil jsem víru.“

Yong přestal t'ukat.

„Myslím si, že Evans White je falešná stopa,“ pokračoval Harry.

Yong se zatvářil zmateně.

„Proč?“

„To se těžko vysvětluje, ale nemůžu přestat myslet na několik věcí. Andrew se mi snažil v nemocnici něco sdělit. A předtím taky.“

Harry se zarazil. Yong Sue ho pokývnutím vyzval, aby pokračoval.

„Snažil se mi naznačit, že řešení je blíž, než si myslím. Mám dojem, že viníkem je osoba, kterou Andrew nemohl z nějakého důvodu zatknout sám. Kvůli tomu potřeboval někoho třetího. Například mě – Nora, který sem na chvílku vtrhne a vrátí se dalším letadlem domů. Předpokládal jsem, že takhle to spolu souvisí, když jsem se domníval, že vrahem byl Otto Reichtnagel, že kvůli tomu, že byl Andrewovým blízkým přítelem, chtěl Andrew, aby ho zastavil někdo jiný. Jenže v hloubi duše mi připadá, že to trochu drhne. Ted' chápu, že Andrew nechtěl, abych zatkl Ottu, nýbrž někoho jiného.“

Yong Sue si odkašlal:

„Předtím jsem se o tom nezmínil, Harry, ale když Andrew vyrukoval s tím svědkem, který údajně viděl Evanse Whitea v Nimbinu v den vraždy, nenechal jsem to plavat. Ted' s odstupem času mě napadlo, že Andrew mohl mít i jiný motiv, proč chtěl odpoutat pozornost od Whitea. Totiž skutečnost, že White ho držel v šachu. Věděl, že je Andrew závislý na heroinu, a mohl zajistit, aby ho vykopli od policie a šoupli do vězení. To pomyšlení se mi nelíbí, ale zvážil jste možnost, že Andrew a White uzavřeli takovou dohodičku o tom, že Andrew nás svede z Whiteovy stopy?“

„Tohle začíná být příliš složité, Yongu, ale – ano, zvážil jsem tu možnost. A zavrhl jsem ji. Nezapomeňte, že právě Andrew se postaral o to, že jsme podle té fotografie dokázali Evanse Whitea identifikovat a najít.“

„No,“ Yong se podrbal tužkou na zátylku. „Dokázali bychom to i bez něj, jen by to trvalo déle. Víte, jak vysoká je šance, že je u konkrétní dvojice v daném případě jeden z partnerů vrahem? Padesát osm procent. Poté, co jste nám přeložil ten dopis, bylo Andrewovi jasné, že nasadíme všechny síly na to, abychom našli neznámého milence Inger Holterové. Tudíž pokud opravdu chtěl chránit Whitea a současně to skrýt, mohl nám klidně pomoci. Abychom ho nepodezírali. Vám například nepřipadalo nijak nápadné, že bez čehokoli dalšího poznal pár domovních zdí v místě, kde byl kdysi před spoustou let v marihuanovém rauši?“

„Možná máte pravdu, Yongu, nevím. Přesto si myslím, že nemá smysl rozsévat teď přílišné pochyby, když chlapi vědí, co mají dělat. Vezmeme-li to kolem a kolem, je možná Evans White náš muž. Ale kdybych si to vážně myslel, nikdy bych Birgittu nepožádal, aby do toho šla.“

„Kdo si tedy myslíte, že je náš muž?“

„Chcete tím říct, kdo si myslím, že je to *tentokrát*?“

Yong Sue se usmál.

„Tak nějak.“

Harry se podrbal na bradě.

„Už dvakrát jsem bil na poplach, Yongu. Nebylo to tak, že když chlapec z toho příběhu potřetí spustil poplach, nikdo už mu nevěnoval pozornost? Proto si musím být tentokrát naprosto jistý.“

„Proč jste s tím přišel za mnou, Harry? Proč jste nešel za některým ze šéfů?“

„Protože vy pro mě můžete něco udělat, diskrétně se poptat a zjistit nějaké údaje, které potřebuju, aniž by se to ostatní dozvěděli.“

„Nikdo další se to nesmí dozvědět?“

„Vím, že to zní pochybně. A vím taky, že můžete ztratit víc než většina ostatních. Jenže jste jediný, kdo mi může pomoci, Yongu. Co vy na to?“

Yong na Harryho dlouze hleděl.

„Pomůže vám to najít vraha, Harry?“ zeptal se.

„To doufám.“

„Bravo, hlase se.“

Ve vysílačce zapraskalo.

„Vysílačka funguje, jak má,“ zavolal Lebie. „Jak to jde uvnitř?“

„Dobře,“ odpověděl Harry.

Seděl na ustlané posteli a hleděl na fotografii Birgitty na nočním stolku. Byl to snímek z konfirmace. Birgitta na něm vypadala s lokny ve vlasech a bez pih, které nebyly kvůli přexponování vidět, mladě, vážně a cize. Neslušelo jí to. Sama tvrdila, že tady má tu fotografii jako upomínku na špatné časy, jako důkaz toho, že věci se navzdory všemu posunuly vpřed.

„Jak vypadá časový harmonogram?“ zavolal Lebie z kuchyně.

„Směna jí skončí za patnáct minut. Teď jsou všichni v The Albury a připevňují jí mikrofon a vysílač.“

„Odvezou ji na Darlington Road?“

„Ne. Nevíme, kde se White pohybuje, mohl by ji náhodou zahlédnout, jak vystupuje z auta, a pojmut podezření. Půjde z The Albury pěšky.“

Z chodby přišel Wadkins.

„Vypadá to dobře. Můžu stát za rohem v průjezdu, nikdo mě tam neuvidí a můžu je sledovat celou cestu až nahoru. Budeme mít tu dívku nepřetržitě pod dohledem, pane Holy. Kde jste?“

„Tady uvnitř, *sir*. Slyšel jsem vás. To jsem rád, *sir*.“

„Vysílačka, Lebie?“

„Jsem tady, *sir*. Všichni jsou na místě. Můžeme to spustit.“

Harry si všechno znovu krok po kroku promyslel. Tam a zpátky. Argumentoval si pro sebe, prověřil všechny úhly pohledu a nakonec se rozhodl, že kašle na to, že by jí to mohlo připadat jako zoufalé klišé, dětinský způsob vyjádření nebo snadná alternativa. Vybalil červenou planou růži, kterou koupil a zastrčil ji do sklenice s vodou stojící vedle fotografie na nočním stolku.

Maličko zaváhal. Možná ji to vyvede z míry? Možná se začne Evans White vyptávat, když zahlédne u postele růži? Opatrně přešel ukazováčkem po jednom z trnů. Ne. Birgitta to pochopí jako povzbuzení, pohled na růži ji naopak posílí.

Pohlédl na náramkové hodinky. Bylo osm.

„Hej, tak ať už to máme za sebou!“ zavolal do obývacího pokoje.

Něco bylo špatně. Harry neslyšel, co povídají, ale slyšel praskání vysílačky z obývacího pokoje. A praskala dlouho. Všichni věděli předem, co přesně mají dělat, takže pokud by vše běželo podle plánu, nebylo by nutné hovořit do vysílačky tak dlouho, jako mluvili právě teď.

„Do prdele, do prdele, do prdele,“ zaklel Wadkins. Lebie si sundal sluchátka a otočil se k Harrymu.

„Nepřišla,“ informoval ho.

„Cože?!?“

„Odešla z The Albury úderem tři čtvrtě na osm. Dojít odtamtud na King’s Cross by jí nemělo trvat déle než deset minut. A už je to pětadvacet.“

„Myslel jsem, že bude nepřetržitě pod dohledem!“

„Ano, ale až od chvíle, kdy dojde na místo setkání. Proč by ji měl někdo...“

„Co mikrofon? Při odchodu byla přece připojená k přijímači.“

„Ztratili kontakt. Měli ho, a najednou nic. Ani ň.“

„Máme mapu? Kudy šla?“ Mluvil tiše a rychle. Lebie vytáhl z tašky plán města a podal ho Harrymu, který našel mapu Paddingtonu a King’s Cross.

„Jakou cestou měla jít?“ zeptal se Lebie do vysílačky.

„Tou nejjednodušší. Přes Victoria Street.“

„Tady to je,“ pronesl Harry. „Odbočit do Oxford Street, pak po Victoria Street, kolem St. Vincent Hospital a Green Parku, ke křižovatce, kde začíná Darlington Road a dvě stě metrů k Hladovému Johnovi. Jednodušší už to sakra být nemůže!“

Wadkins převzal vysílačku.

„Smithi, pošlete dvě auta, ať projedou Victoria Street a najdou ji. Informujte lidi, co byli v The Albury, aby jim pomohli. Jedno auto nechte stát u Hladového Johna pro případ, že by se tam objevila. Jednejte rychle a snažte se pokud možno nebudit vůbec pozornost. Hlaste se mi okamžitě, jakmile budete něco vědět.“

Wadkins odhodil vysílačku. „Kurva, kurva! Co se to tady krucinál děje? Někdo ji přejel? Přepadl? Znásilnil? Kurva, kurva!“

Lebie a Harry na sebe pohlédli.

„Nemohl jet White náhodou po Victoria Street, zahlédnout ji a nabrat ji tam?“ navrhl Lebie. „Už ji předtím viděl v The

Albury, mohl ji poznat.“

„Vysílač,“ vzpomněl si Harry. „Ten přece musí pořád fungovat!“

„*Bravo, Bravo!* Tady Wadkins. Máte signál z vysílače? Ano? Směr The Albury? Tak to není daleko. Rychle, rychle, rychle! Fajn. Končím.“

Všichni tři muži mlčky seděli. Lebie pohlédl úkosem na Harryho.

„Zeptejte se, jestli někdo viděl Whiteovo auto,“ vyzval ho Harry.

„*Bravo*, hlase se. Tady Lebie. Co ten černý holden? Viděl ho někdo?“

„Nic.“

Wadkins vyskočil a začal přecházet sem a tam, přitom tiše klel. Harry od chvíle, kdy vešel do obývacího pokoje, seděl na bobku, ale teprve teď si všiml, že se mu třesou stehna.

Ve vysílače zapraskalo.

„*Charlie*, tady je *Bravo*, hlase se.“

Lebie stiskl tlačítko pro hlasitý poslech.

„Tady *Charlie*, *Bravo*. Mluvte.“

„Tady Stoltz. Našli jsme v Green Parku kabelku s vysílačem a mikrofonom. Holka jako by se do země propadla.“

„V kabelce?“ podivil se Harry. „Neměla mít obojí přilepené na těle?“

Wadkins se zavrtil.

„Asi jsem to zapomněl říct, ale probírali jsme, co by se stalo, kdyby ji začal osahávat..., ehm, dotýkat se jí, no, však víte. Kdyby se začal rozehrávat. Slečna Enquistová souhlasila, že bude jistější mít nádobíčko v kabelce.“

Harry už měl na sobě bundu.

„Kam jdete?“ zeptal se ho Wadkins.

„Čekal na ni. Možná ji sledoval už z The Albury. Ani nestihla vykřiknout. Vsadím se, že použil kapesník s diethyléterem. Stejně jako u Otty Reichtnagela.“

„Veřejně na ulici?“ zatvářil se skepticky Lebie.

„Houby. V parku. Jedu tam. Mám tam známého.“

Joseph mrkal o sto šest. Byl tak opilý, až se Harrymu chtělo ze všeho nejvíc brečet.

„Myslel jsem si, že se líbají, Harry.“

„Josephe, to už jste povídal čtyřikrát. Jak vypadal? Kam šli? Měl auto?“

„Mikke a já jsme to komentovali, když ji vedl kolem nás, že je opilejší než my dva. Myslím, že Mikke jí zrovna tohle záviděl. Chi chi. Seznam se s Mikkem. Je z Finska.“

Mikke ležel na druhé lavičce a hlasitě chrápal.

„Podívejte se na mě, Josephe! Podívejte se na mě! Musím ji najít. Chápete? Ten chlap je pravděpodobně vrah.“

„Snažím se, Harry. Vážně se snažím. Kruci, přál bych si, abych vám moh pomoci.“

Joseph semkl víčka, udeřil se pěstí do čela a zakvílel.

„Tady v parku je tak zatracená tma, že jsem toho moc neviděl. Mám dojem, že byl dost vysoký.“

„Tlustý? Vysoký? Světlý? Tmavý? Kulhal? Brýle? Vousy? Klobouk?“

Joseph v odpověď zakoulel očima.

„*Do ya have a fig, mate? Makes me kinda think better, ya know.*“

Jenže ani všechny cigarety na světě by nedokázaly odvát alkoholovou mlhu, která obestírala Josephův mozek. Harry mu dal celou načatou krabičku a požádal ho, aby se zeptal Mikkeho, co si ten pamatuje, až se probudí. Ne že by doufal, že toho bude hodně.

Když se Harry vrátil do Birgittina bytu, byly dvě ráno. Lebie seděl u vysílačky a věnoval Harrymu soucitný pohled.

„*Gave it a burl, did ya? No good, ay?*“

Harry nerozuměl ani slovo, avšak souhlasně pokývl.

„*No good*,“ odvětil a dosedl ztěžka na židli.

„Jaká je nálada na stanici?“ zeptal se Lebie.

Harry zašátral po cigaretě, než si uvědomil, že dal všechny Josephovi.

„Je to tam na pokraji chaosu. Wadkins je úplně vykořeněný, po půlce Sydney jezdí zběsile auta se zapnutými sirénami sem a tam. Jediné, co vědí o Whiteovi, je to, že během dnešního dne odjel ze své farmy v Nimbinu a ve čtyři hodiny odletěl pravidelnou linkou do Sydney. Od té doby ho nikdo neviděl.“

Požádal Lebieho o cigaretu a pak mlčky kouřili.

„Běžte domů, Sergeji, a vyspěte se trochu. Zůstanu tady pro případ, že by se tu Birgitta objevila. Nechte vysílačku zapnutou, abych byl v obraze.“

„Můžu spát tady, Harry.“

Harry zavrtěl hlavou.

„Jed'te domů. Zavolám vám, kdyby se něco dělo.“

Lebie si nasadil na holou hlavu kšiltovku. Chvíli postával u dveří.

„Najdeme ji, Harry. Cítím to. *So hang in there, mate.*“

Harry na Lebieho pohlédl. Těžko říct, zda Lebie věřil tomu, co říkal.

Jakmile Harry osaměl, otevřel okno a vyhlédl na střechy. Ochladilo se, avšak vzduch byl stále vlhý, voněl městem, lidmi a jídlem ze všech koutů světa. Byla to jedna z nejkrásnější letních nocí v jednom z nejkrásnějších měst na zemi. Harry vzhlédl k hvězdnému nebi. Nekonečné množství drobných blikajících světél, která vypadala, že pulzují a žijí, když se na ně díval dostatečně dlouho. Všechna ta nesmyslná krása.

Opatrně se pokusil zvážit vlastní pocity. Opatrně, protože si nemohl dovolit jim podlehnout. Ještě ne, ne teď. Nejprve ty pěkné pocity. Jenom trochu. Nevěděl, jestli ho posilují nebo oslabují. Birgittin obličej mezi jeho rukama, pozůstatky smíchu v jejích očích. Ted' ty špatné pocity. Ty se musí nyní pokusit udržet stranou, avšak chtěl je vyzkoušet, snad aby si vytvořil dojem, jakou sílu mají.

Připadalo mu, že sedí v ponorce na dně příliš hlubokého moře zoufalství a beznaděje. Moře ho svíralo a chtělo proniknout dovnitř, okolo to už začínalo vrzat a praskat. Mohl jen doufat, že ta skořápka vydrží, že celoživotní trénink v sebeovládání nakonec dojde uplatnění. Harry myslel na duše, které se po smrti tělesné schránky mění v hvězdy. Nedokázal však mezi nimi nehledat jednu speciální hvězdu.

Po té dopravní nehodě si Harry opakovaně kladl otázku, zda by si to chtěl vyměnit, pokud by to bylo možné. Tak, aby on narazil do sloupu osvětlení v Sørkedalské ulici, aby on měl oficiální pohřeb s uniformovanými policejními složkami a plačícími rodiči, fotografii na chodbě na stanici na Grønlandu a aby byl pro své kolegy a příbuzné postupně blednoucí, avšak drahou vzpomínkou. Nebyla to lákavá alternativa ke lži, v níž musel žít a která byla v mnoha ohledech ještě více ponižující než přijetí viny a hanby?

Zdánlivě zbytečná a sebemrškačská otázka. Harry však cítil, že odpověď, k níž došel, mu poskytla jistotu, kterou potřeboval, aby mohl začít znovu. Neměnil by totiž. Byl rád, že je naživu.

Každé ráno se v nemocnici probouzel, otupený léky a prostý myšlenek, s pocitem, že něco je úplně špatně. Zpravidla mu trvalo několik ospalých vteřin, než jeho paměť zareagovala, informovala ho, kdo je a kde je, a s nevyhnutelnou hrůzou mu předložila rekonstrukci celé situace. Jeho následující myšlenka ovšem patřila tomu, že je naživu. Že je nadále ve hře, že to neskončilo. Možná to nebylo mnoho, ale Harrymu to právě v té chvíli stačilo.

Po propuštění z nemocnice šel na vyšetření k psychiatrovi.

„Jdete vlastně celkem pozdě,“ konstatoval lékař. „Vaše podvědomí se už pravděpodobně rozhodlo, jak ty události zpracuje, takže nemůžeme ovlivnit prvotní výběr. Mohlo se například rozhodnout, že to, co se stalo, potlačí. Pokud by ovšem skutečně učinilo tak špatnou volbu, můžeme se pokusit ho přimět, aby si to rozmyslelo.“

Harry věděl pouze tolik, že mu podvědomí sdělilo, že být naživu je prima, a nebyl ochoten riskovat, že by ho nějaký psychiatr přiměl změnit názor, a proto to byla jeho první a poslední návštěva v jeho ordinaci.

V čase, který následoval, se naučil také to, že bojovat najednou proti všemu, co cítí, je špatná taktika. Za prvé nevěděl, co přesně cítí, v každém případě neviděl celkový obrázek, takže to bylo jako vyzvat na souboj monstrum, které nikdy ani nespátřil. Za druhé měl lepší šanci vyhrát, pokud si válku rozdělí na menší bitvy, v nichž bude mít přehled o nepříteli, najde jeho slabiny a postupem času ho přemůže. Bylo to jako strkat papír do skartovačky. Jestliže ho tam nacpete příliš mnoho najednou, stroj zpanikaří, rozkašle se a s cuknutím se zastaví. A vy musíte začít úplně od začátku.

Přítel jednoho kolegy, kterého Harry potkal na večeri, na niž byl výjimečně pozván, pracoval jako okresní psycholog. Když mu Harry předložil svou metodu zpracovávání pocitů, podíval se na něj zvláště.

„Válka?“ podivil se. „Skartovačka?“

A tvářil se upřímně ustaraně.

Harry otevřel oči. Záclonami pronikalo první ranní světlo. Pohlédl na hodinky. Bylo šest. Vysílačka zapraskala.

„Tady *Delta*. *Charlie*, hlase se.“ Harry vyskočil z pohovky a popadl přístroj.

„*Delto*, tady je *Holy*. Co se děje?“

„Našli jsme Evanse Whitea. Dostali jsme anonymní tip od jedné ženy, která ho viděla na King’s Cross. Poslali jsme tam tři vozy a přivezli jsme ho. Je teď u výsledku.“

„Co říká?“

„Zuřivě zapíral, dokud jsme mu nepřehráli pásek se záznamem telefonního rozhovoru se slečnou Enquistovou. Nato nám přiznal, že po osmé hodině projel třikrát kolem Hladového Johna v bílé hondě. Ale protože ji nikde neviděl, vzdal to a vrátil se do bytu, který má půjčený. Později večer si vyšel do nočního klubu a tam jsme ho našli. Mimochodem, ta žena, která nám dala ten tip, se po vás ptala.“

„Myslel jsem si to. Jmenuje se Sandra. Prohledali jste ten jeho byt?“

„Jistě. Nula nula nic. A Smith potvrzuje, že viděl kolem Hladového Johna třikrát projet bílou hondu.“

„Proč nejel v černém holdenu, jak bylo domluveno?“

„White tvrdí, že s tím autem slečně Enquistové lhal pro případ, že by ho chtěl někdo napálit – pro případ, že by to byla léčka. Mohl tak nejdříve několikrát nepozorovaně projet kolem a prověřit, jestli je vzduch čistý.“

„Dobře. Končím. Obvolejte ostatní a vzbudte je, buďte tak hodný.“

„Ostatní jeli před dvěma hodinami domů, pane *Holy*. Byli vzhůru celou noc a Wadkins jim řekl...“

„Seru na to, co řekl Wadkins. Zavolejte jim a vzbudte je.“

Zapnuli opět starý větrák. Těžko říct, zda mu pauza nějak prospěla, v každém případě na protest proti svému návratu z penze kvičel.

Porada skončila, ale Harry dál seděl v zasedací místnosti. Na košili měl v podpaží velké mokré skvrny od potu. Na stůl před sebe si položil telefon. Zavřel oči a zamumlal si několik vět. Pak zvedl sluchátko a vytočil číslo.

„Haló?“

„Tady je *Harry Holy*.“

„*Harry*! Jsem rád, že jste v neděli tak brzy ráno vzhůru. Pěkný zvyk. Čekal jsem, že zavoláte, *Harry*. Jste sám?“

„Jsem sám.“

Na obou koncích se ozývalo jen dýchání.

„*You're on to me, aren't ya, mate?*“

„Ano, už to nějakou chvíli vím.“

„Dobrá práce, Harry. A teď mi voláte, protože mám něco, co byste chtěl zpátky, správně?“

„Správně.“

Harry si otřel pot.

„Chápete, že jsem ji musel unést, Harry?“

„Ne. Ne, nechápu to.“

„Ale no tak, Harry, nejste žádný hlupák. Došlo mi, že jste mi na stopě. Jen kvůli vám doufám, že jste byl dost chytrý a ostatním jste se o tom nezmínil. Nebo ano, Harry?“

„Nezmínil.“

„Takže stále existuje možnost, že svou zrzavou přítelkyni opět uvidíte.“

„Jak jste to udělal? Jak jste ji unesl?“

„Věděl jsem, kdy jí končí směna, tak jsem čekal před The Albury v autě a jel jsem za ní. Když vešla do parku, říkal jsem si, že by jí měl někdo povědět, že není radno tudy večer chodit. Tak jsem vyskočil z auta a běžel za ní. Dal jsem jí čichnout trochu z kapesníku, který jsem měl s sebou, a potom jsem ji musel pomoci do vozu.“

Harry pochopil, že si nevšiml nahrávacího zařízení v kabelce.

„Co chcete, abych udělal?“

„Váš hlas zní nervózně, Harry. Uklidněte se. Nemám v úmyslu žádat mnoho. Vaším úkolem je chytat vrahy a právě o to jsem vás hodlal požádat. Abyste dál dělal svou práci. Birgitta mi totiž prozradila, že hlavním podezřelým je nějaký drogový dealer, jistý pan Evans White. Ať už je nevinný, nebo ne, zabijí každý rok on a jemu podobní víc lidí, než kolik jsem jich zabil já za celý svůj život. A těch nebylo zas tak málo. Cha cha. Myslím, že vám to nemusím líčit detailně, chci pouze to, abyste pro mě zajistil, že bude Evans White odsouzen za své zločiny. Plus pár mých. Možná budou rozhodujícím důkazem stopy krve a zbytky kůže Inger Holterové ve Whiteově bytě? Vzhledem k tomu, že znáte patologa, třeba by vám mohl obstarat několik vzorků potřebného důkazního materiálu, který byste naaranžoval na místo činu... Cha cha. Žertuju, Harry. Ale možná bych vám ho mohl opatřit já? Možná mám doma ve zkumavkách pěkně rozříděnou krev různých obětí, zbytky jejich kůže a sem tam nějaký vlas? Jen tak pro všechny případy, člověk nikdy neví, kdy se mu budou hodit, aby trochu zmátl vyšetřování. Cha cha.“

Harry sevřel ulepené telefonní sluchátko. Snažil se přemýšlet. Muž očividně netuší, že policie ví o Birgittině únosu a že přehodnotila svůj názor na to, kdo je vrah. To může znamenat jediné, totiž že mu Birgitta nevyzradila, že právě v režii policie šla na schůzku s Evansem Whitem. Vrah ji prostě unesl přímo před nosem tuctu policistů, aniž o tom věděl!

Z úvah ho opět vytrhl hlas:

„Lákavá možnost, že, Harry? To, že vám vrah pomůže dostat do vězení jiného nepřítele lidu. No, tak budeme dál v kontaktu. Máte... řekněme osmačtyřicet hodin na to, abyste připravil obvinění. Očekávám, že tu milou informaci uslyším v úterních večerních zprávách. Slibuju, že do té doby budu s rusovláskou zacházet se vši úctou, jakou lze očekávat od gentlemana. Pokud se nic nedoslechnu, obávám se, že středy se nedožije. Ovšem můžu jí slíbit kolosální úterní večer.“

Harry zavěsil. Větrák se s ošklivým řezavým zvukem otáčel. Harry pohlédl na své ruce. Lehce se mu třáslly.

„Co si o tom myslíte, *sir*?“ zeptal se Harry.

Široká záda, která celou dobu stála nehybně před tabulí, se rozhybala.

„Myslím, že toho hajzla musíme dostat,“ odpověděl McCormack. „Než svoláme opět ostatní, pane Holy, prozradte mi, kdy jste přišel na to, že to je on?“

„Mám-li být upřímný, nemá to moc společného s logikou, *sir*. Byla to jen jedna z mnoha teorií, která se mi najednou vynořila v hlavě a které jsem nejdřív vlastně nevěřil. Po pohřbu mě svezl Jim Connolly, někdejší Andrewův kolega boxer. Měl s sebou manželku, u které vyprávěl, že když se seznámili, byla cirkusovou umělkyní. Povídal, že se jí dvořil denně celý rok, než se dostal dál. Nejdřív jsem o tom nepřemýšlel, ale pak mě napadlo, že to možná mínil doslova – že ti dva měli jinými slovy možnost vídat se každý den po celý rok. Najednou mě napadlo, že když jsme s Andrewem viděli v Lithgow boxovat chlapy Jima Chiverse ve velkém stanu, že tam byl i cirkus. Tak jsem požádal Yonga, aby zavolal programovému manažerovi společnosti Jima Chiverse a prověřil to. Sedělo to. Tam, kde Chiversův tým boxuje, je téměř vždycky kočovný cirkus. Yongovi dnes ráno přišel faxem seznam někdejších turné a ukázalo se, že show, s nímž tým Jima Chiverse v posledních letech cestoval, s sebou měla až donedávna také cirkusový soubor. Soubor Otty Rechnagela.“

„Aha. Takže boxeři Jima Chiverse byli také v příslušných dnech na místech, kde došlo k vraždám. Ználo hodně lidí z týmu Jima Chiverse Andrewa?“

„Andrew mi představil jenom jednoho z nich a mně mělo dojít, že mě do Lithgow netáhl kvůli nezajímavému znásilnění. Andrew ho považoval za svého syna. Zažili toho spolu tolik a pojilo je tak silné pouto, že dotýčný byl na téhle planetě patrně jediným člověkem, s nímž se unesené dítě Andrew Kensington cítilo spřízněno. Ačkoli by Andrew nikdy nepřiznal, že ho s jeho lidem pojí silné city, myslím, že miloval Toowoombu víc než kohokoli jiného právě proto, že pocházel ze stejného

národa. Proto ho Andrew nemohl zatknout sám. Všechny jeho osvojené a možná i vrozené morální zásady se střetávaly s loajalitou vůči vlastnímu lidu a s láskou k Toowoombovi. Nevím, jestli si někdo dokáže představit, jak strašlivý konflikt to pro Andrewa musel být. Musel se pokusit najít způsob, jak Toowoombu zastavit, aniž by přitom spáchal synovraždu. Proto potřeboval mě, nezasevěného, kterého by mohl manipulovat k cíli.“

„Toowoomba?“

„Toowoomba. Andrew zjistil, že všechny ty vraždy má na svědomí on. Možná mu to prozradil zoufalý zhrzený milenec Otto Reichtnagel poté, co ho Toowoomba opustil. Možná Andrew Ottovi slíbil, že s tím nepůjde na policii výměnou za to, že ten případ vyřeší, aniž do toho budou oni dva zataženi. Jenže si myslím, že Otto se hodlal přiznat. Začal se důvodně obávat o svůj život, jakmile pochopil, že Toowoomba si sotva přeje, aby po světě pobíhal jeho bývalý milenec, který by ho mohl odhalit. Toowoomba věděl, že Otto byl v kontaktu se mnou a že hra brzy skončí. Proto si naplánoval, že Ottu během představení zavraždí. Protože v minulosti cestoval s téměř shodnou show, věděl přesně, kdy v průběhu představení může udeřit.“

„Proč to neprovedl v Ottově bytě? Vždyť od něj měl klíče.“

„Tu otázku jsem si kladl taky.“ Harry se zarazil.

McCormack máchl rukou. „Pane Holy, to, co jste mi tu prozatím navykládal, nedokáže starý policista beztak hned strávit, takže nějaké nové teorie navíc nehrají žádnou roli.“

„Kohoutí faktor.“

„Kohoutí faktor?“

„Toowoomba je nejen psychopat, je i kohout a jeho kohoutí samolibost není radno podceňovat. Zatímco jeho sexuální motivované vraždy se odehrávají podle modu operandi, který se podobá činu vynucenému okolnostmi, je ‚vražda klauna‘ něco úplně jiného, totiž promyšlená vražda. V tomto případě byl totiž Toowoomba náhle svobodný, neomezovaný psychózou, která určovala jeho jednání u těch ostatních případů. Byla to možnost provést něco *skutečně* spektakulárního, nasadit svému životnímu dílu korunu. A dá se říct, že se mu to podařilo – ‚vraždu klauna‘ si budou lidi pamatovat ještě dlouho poté, co budou zapomenuta všechna ta zavražděná děvčata.“

„Dobře. A Andrew utekl z nemocnice proto, aby nás zastavil, když mu došlo, že chceme zatknout Ottu?“

„Já bych řekl, že jel přímo do Ottova bytu, aby si s ním promluvil, připravil ho na zatčení a zdůraznil mu, jak je důležité, aby neprozradil nic o Toowoombovi, a nebyl tudíž sám společně s Andrewem do případu ještě víc zatažen. Chtěl ho uklidnit tím, že Toowoomba bude chycen tak, jak si to Andrew naplánoval, jen když získá ještě trochu času. Jen když *já* získám ještě trochu času. Jenže něco neklaplo. Netuším co. Nepochybuju ovšem o tom, že vrahem Andrewa Kensingtona je Toowoomba.“

„Proč?“

„Intuice. Zdravý rozum. Plus drobný detail.“

„Jaký?“

„Když jsem byl Andrewa navštívit, řekl mi, že Toowoomba přijde na návštěvu následujícího dne.“

„No a?“

„V nemocnici St. Etienne se musí všichni návštěvníci při příchodu do recepce zapsat. Požádal jsem Yonga, aby do nemocnice zavolal. Po mně tam nezaznamenali u Andrewa žádné návštěvy ani telefonáty.“

„To nechápu, pane Holy.“

„Kdyby do toho Toowoombovi něco přišlo, předpokládejme, že by Andrewovi do nemocnice zavolal a omluvil se, že ho nenavštíví. Protože to neudělal, nemohl vědět, že Andrew už v nemocnici není, dokud by se nedostavil do recepce. A v té chvíli už by byl zapsaný v knize návštěv. Pokud ovšem...“

„Pokud ovšem Andrewa večer předtím nezabil.“

Harry rozhodil rukama.

„Nepůjdete přece na návštěvu za člověkem, o kterém víte, že tam není, *sir*.“

Bude to dlouhá neděle. Krucinál, už *ted'* je dlouhá, pomyslel si Harry. Seděli v zasedací místnosti s vyhrnutými rukávy košili a snažili se přijít na něco geniálního.

„Takže mu zavoláte na mobil,“ shrnul to Wadkins. „Protože si myslíte, že nebude u sebe doma?“

Harry přikývl.

„Je opatrný. Drží Birgittu někde jinde.“

„Možná bychom u něj doma mohli najít něco, co by nám poskytlo vodítko, kde ji ukrývá?“ navrhl Lebie.

„Ne!“ zamítl to Harry rozhodně. „Jestli zjistí, že jsme byli u něj doma, pochopí, že jsem si pustil pusu na špacír, a Birgitta bude vyřízená.“

„No, to by se ale nejdřív musel domů dostat – a tam na něj můžeme čekat a sebrat ho,“ nedal se Lebie.

„Co jestli na to myslel a může Birgittu zabít, aniž by u toho sám fyzicky byl?“ zeptal se Harry. „Co když je Birgitta někde připoutaná a Toowoomba nám neřekne kde?“ Rozhlédl se kolem sebe. „Co když například sedí na tikající bombě, kterou je nutné do určité doby deaktivovat?“

„Stop!“ Wadkins plácl dlaní do stolu. „Tady to začíná být jako v komiksu. Sakra, má snad ten chlap najednou být expert na

výbušniny jenom proto, že zabil pár děvčat? Čas běží a my tu už nemůžeme jen dál sedět na zadku a čekat. Nápad mrknout se domů k Toowoombovi mi připadá dobrý. A měli bychom taky dokázat nastražit tam past, která sklapne, jakmile se ten darebák k domovu jenom přiblíží, to mi věřte!“

„Ten chlap není hloupý!“ nesouhlasil Harry. „Tím, že se o něco takového pokusíme, dáme Birgittin život v sázku, copak to nechápete?“

Wadkins zavrtěl hlavou.

„Je mi líto, že to musím říct, pane Holy, ale obávám se, že váš vztah k unesené omezuje vaši momentální schopnost racionálně vyhodnocovat situaci. Bude to, jak jsem řekl.“

Odpolední slunce svítilo mezi stromy na Victoria Street. Na opěradle druhé prázdné lavičky seděl ptáček *kookaburra* a rozezpíval se k večernímu koncertu.

„Určitě vám dneska připadá zvláštní, že se lidi usmívají,“ prohlásil Joseph. „A myslí jen na nedělní večeři doma a přitom se vracejí z pláže, ze zoo nebo od babičky z Wollongongu. Jistě to považujete za osobní urážku, že se slunce odráží v listech ve chvíli, kdy byste vy sám nejradši viděl, jak se svět řítí do záhuby a odplývá v slzách. Harry, co vám na to můžu říct? Tak to není. Nedělní steak čeká a tak je to správně.“

Harry zamžoural do sluníčka.

„Možná má hlad, možná trpí bolestmi. Ale nejhorší je to vědomí, jaký musí mít strach.“

„Jestli v té zkoušce obstojí, bude to dobrá žena pro vás,“ odtušil Joseph a zašeptal něco *kookaburrovi*.

Harry na něj tázavě pohlédl. Joseph tvrdil, že neděle je jeho odpočinkový den, a skutečně byl střízlivý.

„Dříve musely austrálské ženy procházet zkouškou, která se skládala ze tří úkolů, a teprve potom se mohly provdat,“ vysvětlil Joseph. „První zkouškou bylo ovládat hlad. Žena musela při práci nebo lovu vydržet dva dny bez potravy. Potom byla najednou ponechána úplně o samotě u ohně s opečeným št'avnatým klokaním steakem nebo jinou delikatesou. Musela se přitom ovládnout a neprojevit chtivost, sníst jen kousek, aby zbylo dost jídla i na ostatní.“

„Když jsem byl malý, dodržovali jsme něco podobného,“ pokývl Harry. „Říkalo se tomu zásady slušného stolování. Ale myslím, že už to neexistuje.“

„Při druhé zkoušce bylo nutné vydržet bolest.“ Joseph své vyprávění doprovázel zuřivými gesty. „Mladé ženě propíchlí jehlami tváře a nos a na tělo jí vypálili značky.“

„No a co? Dneska za to holky platí,“ namítl Harry.

„Buďte zticha, Harry. Nakonec, když oheň uhasl, se musela dívka položit přes ohniště, přičemž od žhavých uhlíků ji dělilo jen pár větví. Nejtěžší byla ale třetí zkouška.“

„Strach?“

„Přesně tak. Po západu slunce se shromáždili členové kmene kolem ohně a nejstarší se střídali ve vypravování příšerných historek, z nichž se ježily vlasy na hlavě, v těch historkách vystupovali duchové a *muldarpe*, to je d'ábel d'áblů. Část z toho byly skutečně drsné záležitosti. Potom ženu poslali pryč, aby přespala někde na odlehlém místě nebo v blízkosti pohřebiště předků. Pod rouškou noci se k ní pak stařešinové připlížili s obličejí pomalovanými bílou hlinkou a s maskami z kůry...“

„Nebylo tohle divadlo tak trochu nošení dříví do lesa?“

„... a vydávali opravdu ošklivé zvuky. Omlouvám se, že to říkám, ale jste mizerný posluchač, Harry.“

Joseph se zatvářil mírně dotčeně.

Harry si promnul obličej.

„Já vím,“ pronesl po chvíli. „Promiňte, Josephe. Jen jsem si sem přišel nahlas popřemýšlet a podívat se, jestli tu vrah nezanechal nějaké stopy, které by mi mohly poskytnout vodítko pro to, kam ji mohl odvézt. Nevypadá to ale, že by mi to k něčemu bylo, a vy jste jediný, komu se můžu svěřit... Musíte si myslet, že mluvím jako cynický, necitlivý hajzl.“

„Mluvíte jako člověk, který si myslí, že musí bojovat s celým světem,“ odpověděl Joseph. „Ale pokud aspoň občas neskloníte meč, budete mít unavené paže a nedokážete se bít dál.“

Harry se pousmál.

„Jste si vážně jistý, že jste neměl staršího bratra?“

Joseph se zasmál.

„Jak jsem říkal, na to, abych se zeptal své matky, je už pozdě, ale myslím, že by mi to prozradila, kdybych měl nějakého bratra.“

„Jenom že mluvíte tak, jako byste byli bratři.“

„To už jste povídal několikrát, Harry. Možná byste se měl zkusit trochu vyspat.“

Joe se rozzářil, když Harry vešel do Springfield Lodge.

„Krásné odpoledne, že, pane Holy? Mimochodem, vypadáte dnes velice dobře. A já mám pro vás balíček.“ Zvedl balíček v šedém papíru, na němž bylo velkými písmeny napsáno Harry Holy.

„Od koho je?“ podivil se Harry.

„Nevím. Před pár hodinami ho sem přivezl taxikář.“

Harry položil balíček ve svém pokoji na postel, sundal z něj papír a otevřel krabičku, která byla uvnitř. Mezitím se už dovítí, kdo mu ho musel poslat, a při pohledu na jeho obsah zmizely veškeré zbylé pochybnosti: šest drobných plastových trubiček s bílými nálepkami. Jednu z nich vytáhl a přečetl si datum, které ihned identifikoval jako den, kdy byla zavražděna Inger Holterová, a nápis *pubic hair*. Nebylo zapotřebí zvláštní fantazie, aby uhodl, že ostatní trubičky obsahují krev, vlasy, vlákna z oděvu a tak dále. A také obsahovaly.

O půl hodiny později ho probudil telefon.

„Dostal jste ty věci, které jsem vám poslal, Harry? Říkal jsem si, že byste je rád měl co nejdřív.“

„Toowoombo...“

„K vašim službám. Cha cha.“

„Dostal jsem ty věci. Patří, předpokládám, Inger Holterové. Jsem zvědavý, Toowoombo. Jak jste ji zavraždil?“

„Byla to hračka,“ odpověděl Toowoomba. „Skoro až *příliš* jednoduchá záležitost. Byl jsem v bytě u kamarádky, když jednoho pozdního večera zavolala.“

Tak Otto je *kamarádka*? zeptal se Harry málem, ale zarazil se.

„Inger nesla žrádlo psovi majitelky bytu, nebo bych možná měl říct *bývalé* majitelky. Byl jsem v tom bytě, ale seděl jsem tam celý večer úplně sám, protože moje přítelkyně byla kdesi ve městě. Jako obvykle.“

Harry zaslechl v jeho hlase ostřejší tón.

„Neriskoval jste příliš?“ zeptal se Harry. „Někdo mohl vědět, že se chystá do bytu..., ehm, té přítelkyně?“

„Zeptal jsem se jí,“ namítl Toowoomba.

„Zeptal jste se jí?“ podivil se Harry nedůvěřivě.

„Je neuvěřitelné, jak jsou někteří lidé naivní. Odpovědí, než si to rozmyslí, protože se cítí v bezpečí a domnívají se, že přemýšlet nepotřebují. Byla to taková sladká, nevinná dívka. ‚Ne, nikdo neví, že jsem tady, proč?‘ zeptala se. Cha cha. Cítil jsem se jako vlk v pohádce o Červené karkulce. Pak jsem jí vysvětlil, že přišla velice vhod. Nebo mám říct spíš nevhod? Cha cha. Chcete slyšet zbytek?“

Harry chtěl slyšet zbytek. Nejradši by si poslechl všechno, až do posledního detailu, jaký byl Toowoomba coby dítě, kdy poprvé vraždil, proč neměl stálý rituál, proč ženy někdy jen znásilňoval, jak se cítil po vraždě, jestli ho po extázi přepadala deprese, jak to u sériových vrahů bývá, protože ani tentokrát to nebylo dokonalé, ani tentokrát to nebylo takové, jak si vysnil a naplánoval. Chtěl vědět kolik, kdy a proč, chtěl znát způsoby i nástroje. A chtěl pochopit emoce, vášeň – všechno, co bylo v tom šílenství hnací silou.

Jenže to nedokázal. Ne teď. Právě teď mu bylo úplně fuk, jestli byla Inger znásilněna předtím, než byla zavražděna, nebo potom, jestli vražda byla trestem za to, že ho tam Otto nechal samotného, jestli ji následně umyl, jestli ji zavraždil v bytě nebo v autě. Harry nechtěl vědět, jestli žadonila a plakala a jak její oči jen zíraly na Toowoombu ve chvíli, kdy stála na prahu smrti a věděla, že zemře. Nechtěl to vědět, protože by nedokázal nezaměňovat Ingeřin obličej s Birgittiným, protože by ho to oslabilo.

„Jak víte, kde bydlím?“ zeptal se Harry, v podstatě jen proto, aby něco řekl, aby hovor prodloužil.

„No tak, Harry! Začínáte být unavený? Vždyt’ jste mi to sám pověděl, když jsme si spolu tehdy vyšli. Ano, mimochodem, rád jsem vás tehdy viděl, to jsem vám zapomněl říct.“

„Poslyšte, Toowoombo...“

„Vlastně jsem si trochu lámal hlavu, proč jste mi zavolal a zeptal se mě, jestli vám můžu ten večer pomoci, Harry. Krom toho, že jsem měl trochu pomuchlat ty anabolické smokiny v tom nočním klubu. To byla celkem legrace, ovšem byli jsme tam vážně jenom proto, abyste pozdravil toho pasáka? Nejsem zrovna znalec lidí, Harry, ale nějak mi to nedávalo smysl. Uprostřed vyšetřování vraždy mrháte časem a silami ve zcela osobní bezvýznamné záležitosti, kterou je to, že s vámi v jednom nočním klubu zacházeli poněkud drsněji?“

„No...“

„No, Harry?“

„Nejen to. Ta dívka, kterou jsme našli v Centennial Parku, náhodou pracovala v tom klubu, kde jsme byli, a já jsem si vytvořil teorii, že ten, kdo ji zabil, možná v tom klubu večer byl, počkal si u východu, až půjde domů, a sledoval ji. Chtěl jsem vidět, jak zareagujete, až zjistíte, kam míříme. Navíc jste poměrně dost nápadný, proto jsem vás chtěl ukázat Mongabimu, abych si ověřil, jestli vás tam toho večera neviděl.“

„A nic?“

„Nula nula nic. Myslím, že jste tam nebyl.“

Toowoomba se zasmál.

„Vůbec jsem netušil, že byla striptérka. Zahlédl jsem ji, jak vchází do parku, a pomyslel jsem si, že by jí měl někdo vysvětlit, že je to tam v noci nebezpečné. A předvést jí, co by se mohlo stát.“

„No tak v tom případě je ta věc vyřešená,“ odtušil Harry suše.

„Škoda že z toho nemůže mít potěšení nikdo jiný kromě vás.“

Harry se rozhodl to ještě jednou risknout.

„Vzhledem k tomu, že nikdo jiný nemůže mít potěšení vůbec z ničeho, byste mi možná mohl prozradit také to, co se stalo s Andrewem v bytě Otty Reichtagela. Protože ta vaše *přítelkyně*, to byl Otto, že?“

Na druhém konci drátu se rozhostilo ticho.

„Nechcete radši vědět, jak se má Birgitta?“

„Ne,“ odpověděl Harry. Ani příliš rychle, ani příliš hlasitě. „Slíbil jste, že s ní budete zacházet jako gentleman. Věřím vám.“

„Doufám, že se nesnažíte probudit ve mně špatné svědomí, Harry. Stejně by to bylo zbytečné. Jsem psychopat. Věděl jste, že to vím?“

Toowoomba se tiše zasmál.

„Děsivé, vidíte? My psychopati bychom vlastně neměli vědět, že jsme psychopati. Jenže já jsem to věděl celou dobu. A Otto taky. Otto věděl, že je občas musím potrestat. Jenže už nedokázal dál držet klapačku. Prozradil všechno Andrewovi a byl na pokraji zhroutení, proto jsem byl nucen jednat. Téhož odpoledne, kdy měl Otto vystupovat v St. George's, jsem vešel po jeho odchodu do jeho bytu, abych odstranil všechny předměty, které by mě s ním mohly spojovat – obrazy, dárky, dopisy, takové věci. Vtom najednou někdo zazvonil. Opatrně jsem vykoukl z okna ložnice a pohlédl dolů. K mému velkému zděšení tam stál Andrew. Ze všeho nejdřív mě napadlo, že neotevřu. Jenže pak jsem si uvědomil, že můj původní plán se začíná hroutit. Měl jsem totiž v úmyslu navštívit Andrewa následující den v nemocnici a diskrétně mu věnovat lžici, zapalovač, jednorázovou injekční stříkačku a také sáček kýženého fetu s přísadkou mé vlastní, doma připravené směsi.“

„Smrtící koktejl.“

„Dalo by se to tak říct.“

„Jak jste si mohl být jistý, že si ho vezme? Vždyť věděl, že jste vrah.“

„Nevěděl, že já vím, že on ví. Jestli tomu rozumíte, Harry. Nevěděl, že se Otto prozradil. Navíc fetišák s počínajícím abstínem je ochotný trochu riskovat. Jako například věřit někomu, o kom si myslí, že ho dotyčný považuje takřka za svého otce. Dumat o tomhle všem už ale nemělo smysl. Utekl z nemocnice a stál před vraty do dvora.“

„Takže jste se rozhodl pustit ho dovnitř?“

„Víte, Harry, jak rychle dokáže pracovat lidský mozek? Víte, že sny s dlouhými, složitými příběhy, o kterých si myslíme, že se nám zdály celou noc, se ve skutečnosti odehrávají během několika málo vteřin hektické mozkové aktivity? Přibližně tak rychle jsem dostal ten nápad, když mi došlo, že bych mohl všechno zařídit tak, aby to vypadalo, že to má na svědomí Andrew Kensington. Přisahám, předtím jsem na to vůbec nepomyslel! Stiskl jsem tedy domovní bzučák a počkal jsem, až přijde nahoru. Postavil jsem se za dveře s tím svým zázračným kapesníkem...“

„Diethyléter.“

„... a potom jsem Andrewa přivázal k židli, našel jsem mu v kapse nádobíčko a zbytek drogy a všechno jsem mu to dal, abych si byl jistý, že zůstane v klidu do doby, než se vrátím z divadla. Cestou zpátky jsem sehnal víc drogy a oba, Andrew i já, jsme si ten večer pěkně užili. No, nakonec se to trochu zvrhlo, a když jsem odcházel, houpal se na lustru.“

Opět ten tichý smích. Harry se soustředil na to, aby dýchal zhluboka a pravidelně. Báł se tak, jako se ještě nikdy v životě nebál.

„Co míníte tím, že jste je musel trestat?“

„Cože?“

„Před chvílí jste povídal, že jste je musel trestat.“

„Á, tohle. No, jak jistě víte, bývají psychopati často paranoidní nebo trpí jinými zvrácenými představami. Moje zvrácená představa spočívá v tom, že mým životním posláním je mstít svůj lid.“

„Tím, že budete znásilňovat bílé ženy?“

„Bezdětné bílé ženy.“

„Bezdětné?“ podivil se Harry. Tenhle společný rys u obětí nevyplul při vyšetřování na povrch – a proč by vlastně taky měl? Nebylo nijak neobvyklé, že tak mladé ženy nemají děti.

„Jistě. Copak jste to vážně nepochopil? *Terra nullius*, Harry. Když jste sem přišli, označili jste nás za bezzemky, protože jsme neosévali půdu. Sebrali jste nám naši zemi, znásilnili ji a před našima očima jste ji zabili.“

Toowoomba nemusel ani zvyšovat hlas. Slova byla znělá dost. „Takže vaše bezdětné ženy jsou teď moje *terra nullius*, Harry. Nikdo je neoplodnil, tudíž je nikdo nevlastní. Držím se pouze bělošské logiky a jednám jako běloši.“

„Jenže to sám nazýváte zvrácenou představou, Toowoombo! Sám tedy chápete, jak je to šílené!“

„Jistěže je to šílené. Ale nemoc je normální, Harry. Nebezpečná je absence choroby, protože pak přestane organismus bojovat a brzy se rozpadne. Ovšem *zvrácené představy*, Harry, ty nesmíte podceňovat. Jejich vlastnictví ocení každá kultura. Vezměte si například tu vaši. V křesťanství se přece otevřeně mluví o tom, jak těžké je věřit, jak pochyby občas šírají i nejchytřejšího, nejzbožnějšího kněze. Jestliže si ale uvědomíme pochyby, není to snad stejné jako přiznat si, že víra, podle níž se člověk rozhodl žít, je zvrácenou představou, představou, proti níž se bouří veškerý rozum? Člověk se nemá jen tak bez

ničeho vzdávat svých zvrácených představ, Harry. Na druhém konci duhy možná čeká odměna.“

Harry se položil na postel. Snažil se nemyslet na Birgittu, na to, že nemá děti.

„Jak jste mohl vědět, že neměly děti?“ Uvědomil si vlastní chraplavý hlas.

„Zeptal jsem se jich.“

„Jak...?“

„Některé z nich odpověděly, že mají děti, protože si myslely, že je ušetřím, pokud budou tvrdit, že se starají o kupu potomků.

Dostaly třicet vteřin na to, aby to dokázaly. Matka, která u sebe nenosí fotografii svého dítěte, není žádná matka, jestli chcete něco vědět.“

Harry polkl.

„Proč blondýny?“

„To nebylo žádné nepřekročitelné pravidlo. Jen to minimalizovalo riziko, že by jim mohla v žilách kolovat krev mého vlastního lidu.“

Harry se snažil nemyslet na Birgittinu mléčně bílou kůži.

Toowoomba se tiše zasmál.

„Chápu, že toho chcete vědět hodně, Harry, jenže volání z mobilu je drahé a idealisté jako já nejsou bohatí. Víte, co máte dělat. A co dělat nemáte.“

Zavěsil. Rychlý soumrak ponořil pokoj během hovoru do šedé tmy. Ze škvíry u dveří trčela dvě kývající se švábí tykadla a zkoumala, zda je čistý vzduch. Harry si přes sebe přetáhl deku a schoulil se. Na střeše za oknem zahájil osamělý *kookaburra* večerní koncert a čtvrt' King's Cross se rozběhla vstříc další dlouhé noci.

Harrymu se zdálo o Kristin. Možná to bylo během několikavteřinové fáze spánku REM, jenže mohl vybírat z poloviny svého života, proto to klidně také mohlo trvat déle. Kristin na sobě měla Harryho zelený župan, hladila ho po vlasech a vyzývala ho, aby s ní šel tam, kam má sama namířeno. Zeptal se jí, kam to je, ale v té chvíli už stála v otevřených balkonových dveřích, kolem ní povlávaly závěsy a děti na dvorku dělaly takový rámus, že neslyšel její odpověď. Chvillemi ho oslepovalo slunce natolik, až mu zcela mizela.

Vstal z postele a přistoupil blíž, aby uslyšel, co povídá, ale v té chvíli se perlivě zasmála a vyběhla na balkon, vylezla na zábradlí a odplachtila jako zelený balon. Pomalu se vznášela ke střešám a přitom volala: „Všichni přijdou! Všichni přijdou!“ Později v tom snu obíhal všechny známé a vyptával se, kde se koná ta oslava, ale buď nevěděli, nebo na ni už odjeli. Tak došel na Frognerské koupaliště, jenže neměl peníze na vstupenku a musel přelézt plot.

Když se dostal na druhou stranu, zjistil, že se podrápal, krev za ním vytvářela v trávě, na dlaždicích a na všech schodech vedoucích na skokanskou věž červenou cestičku. Nebyl tam nikdo jiný, proto si lehl na záda a hleděl na nebe, přitom poslouchal mokré lehké pleskání kapek krve padajících na kraj bazénu hluboko pod ním. Zdálo se mu, že vysoko, nahoře, směrem ke slunci, zahlédl vznášející se zelenou postavu. Udělal si z dlaní před očima dalekohled a už ji viděl naprosto zřetelně. Byla moc krásná a téměř průsvitná.

Náhle ho probudila rána, možná to mohl být výstřel z pistole; chvíli pak naslouchal dešti a dunění z King's Cross. Za okamžik opět usnul. Potom se mu zdálo o Kristin po zbytek noci, alespoň si to myslel. Jen měla občas zrzavé vlasy a mluvila švédsky.

20 – Počítač, Lady Bay a jak vlastně funguje mobilní telefon

Bylo devět hodin.

Lebie si opřel čelo o dveře a zavřel oči. Vedle něj stáli dva policisté v černých neprůstřelných vestách a napjatě ho sledovali. Zbraně měli připravené. Za nimi na schodech čekali Wadkins, Yong Sue a Harry.

„A je to!“ prohlásil Lebie a opatrně vytáhl paklíč.

„Nezapomeňte, že se tam nesmíte ničeho dotknout, pokud bude byt prázdný!“ zašeptal Wadkins oběma mužům.

Lebie ustoupil ke straně a otevřel jim dveře. Oba policisté vešli dovnitř, pistole přitom předpisově drželi obouruč.

„Jste si naprosto jistý, že tam nemá žádný alarm?“ zasykl Harry.

„Obvolali jsme všechny bezpečnostní agentury ve městě, žádná nemá v tomhle bytě nic registrovaného,“ odpověděl Wadkins.

„Pššt, co to bylo za zvuk?“ sykl Yong Sue.

Ostatní našpicovali uši, neslyšeli však nic zvláštního.

„To je konec teorie o specialistovi na výbušniny,“ konstatoval suše Wadkins.

Jeden z policistů vyšel z bytu ven. „Vzduch čistý.“ Ostatní s ulehčením vydechli a vstoupili také dovnitř. Lebie se pokusil rozsvítit v chodbě, avšak světlo nefungovalo.

„Divné,“ okomentoval to a zkusil světlo v malém, ale uklizeném a čistém obývacím pokoji, ovšem ani tam se nerozsvítilo.

„Musely vypadnout pojistky.“

„To nevádí,“ prohlásil Wadkins. „Na hledání je tu světla dost. Pane Holy, vezměte si na starost kuchyni. Lebie koupelnu. Yongu?“

Yong Sue se zastavil před počítačem stojícím v obýváku na psacím stole u okna.

„Mám pocit...,“ začal. „Sergeji, vezmi kapesní svítilnu a zkontroluj pojistky v chodbě.“

Lebie zmizel a krátce nato se v chodbě rozsvítilo a počítač ožil.

„Krucinál,“ zaklel Lebie, když se vrátil do obývacího pokoje. „Kolem pojistek byl ovinutý drát, musel jsem ho nejdříve odstranit. Sledoval jsem, kam vede, a zjistil jsem, že do dveří.“

„To je elektronický dvevní zámek, ne? Pojistky byly připojené k zámku tak, aby ve chvíli, kdy někdo dveře otevře, vypadl proud. Ten zvuk, který jsme slyšeli, bylo vypnutí větráku v počítači,“ pochopil Yong Sue a stiskl tlačítko na klávesnici. „Tahle mašinka má *rapid resume*, takže se můžeme podívat, jaké programy byly spuštěné, než se vypnula.“

Na monitoru se objevil modrý obrázek zeměkoule a z reproduktorů zatroubil veselý uvítací tón.

„Vždyť jsem si to myslel!“ vykřikl Yong Sue. „Ty chytřej hajzle! Vidíte to?“ Ukázal na ikonku na monitoru.

„Yongu, proboha, nemarněme teď čas tady tím,“ vyzval ho Wadkins.

„Sir, můžu si na chvíli půjčit váš mobilní telefon?“ Malý Čínan nepočkal na odpověď a rovnou popadl Wadkinsovu nokií.

„Jaké je sem číslo?“

Harry předčítal číslo napsané na telefonním přístroji vedle počítače a Young Sue ho zadával do mobilu. Potom stiskl tlačítko pro volání. Jakmile se telefon rozezvonil, ozval se z počítače dunivý zvuk a na monitoru vyskočila ikonka v plné velikosti.

„Ticho,“ pronesl Yong Sue.

Po několika vteřinách se ozvalo zapípnutí. Yong Sue rychle mobil vypnul.

Wadkinsovi naskočila mezi obočím hluboká vráska.

„Co to tady proboha provádíte, Yongu?“

„Sir, obávám se, že Toowoomba nám tu přece jen nachystal alarm. A ten se právě spustil.“

„Vysvětlíte mi to!“ Wadkinsova trpělivost měla své zřejmé hranice.

„Vidíte ten program, co tu naběhl? To je obyčejný program pro telefonní záznamník připojený prostřednictvím modemu k telefonu. Než Toowoomba odejde, namluví přes mikrofon do počítače svou uvítací zprávu. Pokud mu někdo zavolá, program se spustí, přehraje Toowoombovu zprávu a po tom zapípnutí, které jste slyšel, si můžete tu zprávu přechíst přímo na počítači.“

„Yongu, vím, co je telefonní záznamník. Co tím chcete říct?“

„Sir, když jsem teď vytočil to číslo, slyšel jste před zapípnutím nějakou uvítací zprávu?“

„Ne...“

„To proto, že tam ta uvítací řeč byla nahraná, ale nebyla uložena.“

Wadkinsovi začalo svítat.

„Takže tím chcete říct, že jak vypadl proud a počítač se vypnul, ta uvítací zpráva zmizela?“

„Přesně tak, sir.“ Yong Sue občas reagoval nezvykle. Tak jako teď. Tvář se mu rozzářila úsměvem.

„A tudíž má alarm, sir.“

Harry se neusmíval, neboť mu došel rozsah té katastrofy. „Takže Tooowoombovi teď stačí sem zavolat, a jakmile uslyší, že uvítací zpráva zmizela, bude vědět, že se mu někdo vloupal do bytu. A jistě mu dojde, že ten někdo jsme byli my.“

V místnosti se rozhostilo ticho.

„V žádném případě nepřijde, aniž by předem zavolal,“ přitakal Lebie.
„Kurva, kurva, kurva,“ zaklel Wadkins.
„Může zavolat kdykoli. Musíme získat čas. Nějaké návrhy?“ zeptal se Harry.
„No,“ odpověděl Yong Sue. „Můžeme požádat telefonní společnost, aby to číslo zablokovala a nahrála sem hlášení o poruše.“
„A co jestli zavolá do té telefonní společnosti?“
„Přerušení kabelu v téhle části města kvůli..., ehm, výkopovým pracím.“
„To bude vypadat podezřele. Snadno si prověří, že sousedům telefony jdou,“ namítl Lebie.
„Musíme přerušit linky v celém okolí,“ prohlásil Harry. „Dokážete to, pane Wadkinsi? *Sir?*“
Wadkins se podrbl za uchem.
„Zatracenej chaos! Proč jenom...“
„Spěchá to, *sir!*“
„Krucifix! Yongu, dejte mi ten telefon. Tohle musí zařídit McCormack. Jenže stejně nedokážeme blokovat telefony v celé čtvrti nijak dlouho, Holy. Musíme začít uvažovat o dalším kroku. Kurva, kurva, kurva!“

Bylo půl dvanácté.

„Nic,“ pronesl Wadkins odevzdaně. „Vůbec nic!“
„No, sotva jsme snad mohli očekávat, že nám tu nechá papírek se vzkazem, kde ji drží,“ namítl Harry.
Lebie vyšel z ložnice. Zavrtěl hlavou. Ani Yong Sue, který prohledal sklep a půdu, pro ně neměl žádnou zajímavou zprávu.
Usadili se v obýváku.
„Je to skoro až zvláštní,“ zamyslel se Harry. „Kdybychom si prohledali vzájemně byty, vždycky bychom našli *něco*. Zajímavý dopis, ohmataný pornočasopis, fotografii dávné lásky, skvrnu na prostěradle, prostě něco. Tenhle chlap je sériový vrah, a my jsme přitom nenašli naprosto nic, co by naznačovalo, že vede vůbec nějaký život.“
„Já jsem nikdy neviděl obyčejný staromládenecký byt,“ ozval se Lebie.
„Je až *moc* obyčejný,“ vysvětlil Yong Sue. „Až z toho skoro mrazí.“
„Něco jsme přehlédli,“ konstatoval Harry a pohlédl do stropu.
„Prohledali jsme všechno,“ nesouhlasil Wadkins. „Jestli existují nějaké stopy, nejsou tady. Ten chlap, co tu bydlí, jenom jí, spí, kouká na televizi, kadí a nechává na počítači vzkazy.“
„Máte pravdu,“ přerušil ho Harry. „Vrah Toowoomba nebydlí tady. Tady bydlí nenormálně normální chlap, který se nemusí bát odkrýt karty. Ale co ten druhý? Může bydlet někde jinde? V jiném bytě, v nějakém letním příbytku?“
„Rozhodně na něj není nic registrováno,“ odpověděl Yong Sue. „To jsem prověřil, než jsme vyrazili.“
Zazvonil mobil. Volal McCormack. Mluvil s telefonní společností. Na jeho argument, že jde o lidský život, odpověděli, že v případě, že by se někdo z této oblasti chtěl dovolat na záchranku, šlo by také o lidský život. McCormack však s přispěním starostovy kanceláře dokázat zablokovat telefony až do dnešní sedmé hodiny večerní.
„Ted' můžeme tady uvnitř klidně i kouřit,“ usklíbl se Lebie a vytáhl tenký doutník. „Klepat popel na koberce a zanechávat mastné otisky v chodbě. Máte někdo oheň?“
Harry vylovil z kapsy krabičku zápalek a Lebiemu připálil. Pak se na krabičku zadíval a postupně na ni hleděl se stále větším zájmem.
„Víte, co je výhodou téhle krabičky sirek?“ zeptal se.
Ostatní povinně zavrtěli hlavami.
„Je na ní napsáno, že je odolná proti vodě. ‚Pro cesty do hor nebo k moři,‘ stojí tady. Nosí někdo z vás u sebe takovéhle sirky?“
Další zavrtění hlavami.
„Myslím se, jestliže řeknu, že takováhle věc se kupuje ve specializovaných prodejnách a že stojí trochu víc než obyčejné sirky?“
Ostatní pokrčili rameny.
„V každém případě to není běžná věc, nic takového jsem ještě neviděl,“ odpověděl Lebie.
Wadkins si krabičku prohlédl blíže.
„Myslím, že můj švagr má takovéhle sirky na palubě své lodi.“
„Dostal jsem je od Toowoomby,“ vysvětlil Harry. „Na pohřbu.“
Rozhostilo se ticho. Yong Sue si odkašlal.
„V chodbě visí fotka plachetnice,“ pronesl váhavě.

Byla jedna hodina.

„Díky za pomoc, Liz,“ rozloučil se Yong Sue a odložil mobil. „Máme ji! Kotví v maríně v zátoce Lady Bay a je registrovaná na jméno Gert van Hoos.“
„O. K.,“ kývl Wadkins. „Yongu, vy zůstanete tady s těmi dvěma policisty pro případ, že by se tu Toowoomba objevil. Lebie,

Holy a já se okamžitě rozjedeme na místo.“

Provoz byl slabý a Lebieho nová toyota, jedoucí stodvacítkou po New South Head Road, spokojeně předla.

„Žádné zálohy, *sir*?“ zeptal se Lebie.

„Jestliže tam Toowoomba bude, jsou tři muži víc než dost,“ odpověděl Wadkins. „Podle Yonga nemá povolení k držení zbraně a já mám pocit, že ani není ten typ, který by kolem sebe máchal střelnou zbraní.“

Harry se nedokázal ovládnout.

„Jaký pocit to je, *sir*? Stejný, který vám pověděl, že vloupat se mu do bytu je dobrý nápad? Stejný, který vám namluvil, že by Birgitta měla mít vysílač v kabelce?“

„Holy, já...“

„Jenom se ptám, *sir*. Jestliže máme používat vaše *pocity* jako indikaci pro veškeré nadcházející události, pak to ve světle toho, co se doposud stalo, musí znamenat, že na nás Toowoomba zbraní mávat bude. Ne že...“

Harry si uvědomil, že zvýšil hlas a odmlčel se. Ted' ne, varoval sám sebe. Ted' ne. Větu dokončil potichu.

„Ne že bych proti tomu něco měl. Znamenalo by to totiž, že bych ho mohl prošpikovat olovem.“

Wadkins se rozhodl neodpovědět, místo toho se zahleděl rozmrzele z okna. Dál jeli mlčky. Ve zpětném zrcátku zahlédl Harry Lebieho opatrný, nevyzpytatelný úsměv.

Bylo půl druhé.

„Lady Bay Beach,“ ukázal Lebie před sebe. „Trefné jméno. Je to totiž sydneyjská teploušská pláž číslo jedna.“

Rozhodli se, že zaparkují před plotem ohrazujícím marínu. Sešli dolů po travnatém náspu, kde se po obou stranách úzkého plovoucího mola hustě tyčily stožáry plachetnic. Ve vratech seděl ospalý hlídač v modré košili od uniformy, vyšisované sluncem. Trhl sebou, když mu Wadkins předložil služební průkaz, ale vysvětlil jim, kde kotví loď Gerta van Hoose.

„Je na palubě někdo?“ chtěl vědět Harry.

„Pokud vím, tak ne,“ odpověděl hlídač. „Ted' v létě o tom nemám takový přehled, ale myslím, že pár dní na té lodi nikdo nebyl.“

„A byl tu někdo předtím?“

„Ano, pokud se nepletu, byl tu pan van Hoos v sobotu pozdě večer. Obvykle parkuje až dole u vody. V noci zase odjel.“

„A od té doby na lodi nikdo nebyl?“ vyptával se dál Wadkins.

„Během mojí směny ne. Ale naštěstí nás tu slouží víc.“

„Byl sám?“

„Pokud si dobře vzpomínám, tak ano.“

„Nesl do lodi něco?“

„Jistě. Nepamatuju se ale co. Většina lidí si s sebou něco přináší.“

„Mohl byste nám pana van Hoose stručně popsat?“ zeptal se Harry.

Hlídač se podrbal na hlavě. „No, ne, vlastně ne.“

„Proč ne?“ podivil se Wadkins.

Hlídač se zatvářil poněkud ustaraně. „Abych byl úplně upřímný, připadají mi všichni Australci stejní.“

V kousku moře v maríně se třpytilo slunce, avšak mimo marínu se valily vysoké a těžké vlny. Opatrně se blížili k plovoucímu molu a Harry si všiml, že tu fouká čerstvější vítr. Hledanou loď poznal podle jména *Adelaide* a registračního čísla namalovaného na boku. *Adelaide* nepatřila k největším lodím v maríně, ale vypadala udržovaně. Yong Sue jim vysvětlil, že registraci podléhají pouze motorové plachetnice určité velikosti, tudíž už si vybrali svou porci štěstí. Dokonce tak velkou, že měl Harry nepříjemný pocit, že už ho vypotřebovali všechno. Při pomýšlení na Birgittu, která je možná na palubě lodi, se mu tvrdě a bolestivě rozbušilo srdce.

Wadkins naznačil, aby šel Lebie na palubu jako první. Harry odjistil pistoli a mířil na kabinu, Lebie přitom opatrně vstoupil na zád'. Wadkins při výstupu na palubu málem zakopl o kotevní lano a jeho noha dopadla na palubu ztěžka. Zastavili se a naslouchali, slyšeli však pouze vítr a vlny pleskající a šplouchající o boky lodě. Jak vstup do hlavní kajuty, tak dveře do zád'ové kajuty byly zamčené visacími zámky. Lebie vylovil paklíče a pustil se do práce. Po několika minutách byly oba zámky odemčené.

Lebie otevřel hlavní kajutu a Harry vstoupil dovnitř jako první. Dole panovala tma, Harry se posadil na bobek a pistoli mířil před sebe, dokud Wadkins nesešel také dolů a nerozhnul závesy. Loď byla zařízená jednoduše, avšak vkusně. Kajuta byla obložená mahagonem, ale jinak nenesl interiér stopy žádných výstřelků. Na stole ležela rozvinutá námořní mapa. Nad stolem visela fotografie mladého boxera.

„Birgitto!“ zavolal Harry. „Birgitto!“

Wadkins se dotkl jeho ramene.

„Není tady,“ konstatoval Lebie poté, co prošli loď od příďe po kajutu na zádi.

Wadkins prohlížel úložný prostor lavičky na zadní palubě.

„Možná tu byla,“ zauvažoval Harry a pohlédl na moře. Vítr zesílil a vrcholky vln v dáli bíle pěnil.

„Pošleme sem kluky z technického a uvidíme, co najdou,“ prohlásil Wadkins a narovnal se. „Tohle musí znamenat, že má ještě jedno místo, o kterém nevíme.“

„Nebo...“ začal Harry.

„Nechte toho! Někde ji ukryl, jde jen o to ji najít.“

Harry se posadil. Vítr mu čečral vlasy. Lebie se pokusil zapálit si další doutník, avšak po několika pokusech to vzdal.

„Tak co teď uděláme?“ zeptal se.

„V každém případě se musíme pakovat z jeho lodě,“ odpověděl Wadkins. „Kdyby sem přijel, uviděl by nás shora ze silnice.“

Vstali, zamkli kajutu a Wadkins dlouhým krokem překročil kotevní lano, aby o něj znovu nezakopl.

Lebie zůstal stát na místě.

„Co je?“ zeptal se Harry.

„No, já toho o lodích moc nevím, ale je tohle běžné?“ zeptal se Lebie.

„Co jako?“

„Mít kotvu spuštěnou, jestliže jste připoutaní jak vpředu, tak vzadu?“

Pohlédli na sebe.

„Pomozte mi tahat,“ vyzval ho Harry.

Byly tři hodiny.

Svištěli po silnici. Po nebi letěly mraky. Stromy podél silnice se kolébaly a mávaly jim na cestu. Tráva na krajnici byla slehlá a ve vysílačce zapraskalo. Slunce zbledlo a přes moře pod nimi se rychle hnaly mraky.

Harry seděl na zadním sedadle, bouřku, k níž se kolem nich schylovalo, však nevnímal. Viděl pouze zelené kluzké lano, které postupným cukáním vytáhli z moře. Kapky vody z lana padaly na hladinu jako lesklé kousíčky křišťálu a hluboko dole zahlédl Harry bílý obrys, který k nim pomalu stoupal.

O jedněch letních prázdninách ho otec vzal s sebou do pramice a vytáhli platýse. Byl bílý a neuvěřitelně veliký a Harrymu i tehdy vyschlo v ústech a ruce se mu roztrásl. Matka a babička spráskly nadšeně ruce, když ten úlovek přinesli do kuchyně, a okamžitě začaly velkými lesklými noži to studené krvavé rybí tělo rozřezávat. Po zbytek léta se Harrymu o obřím platýsi zdálo, jak leží v lodi s vypoulenýma očima a pohledem strnulým v šoku, jako by nemohl uvěřit, že skutečně umírá. Příští Vánoce dostal Harry na talíř několik velkých rosolovitých kousků a otec s hrdostí vyprávěl, jak spolu s Harrym ulovili toho velkého platýse v Isfjordu. „Říkali jsme si, že letos zkusíme na Štědrý večer něco jiného,“ prohlásila matka. Platýs chutnal po smrti a zániku a Harry v hořkém vzteku utekl od stolu se slzami v očích.

Nyní seděl na zadním sedadle automobilu, který jel velice rychle, měl zavřené oči a viděl sám sebe, jak zírá do vody, kde něco, co se podobalo medúze, rozvinulo vždy s každým dalším trhnutím lana do stran červená chapadla, poté se zastavilo a rozpřáhlo je k novému tempu. Když medúza dosáhla hladiny, rozprostřela se chapadla do tvaru vějíře, jako by se pokoušela zakrýt nahé bílé tělo pod sebou. Kotevní lano měla omotané kolem krku. Takhle bezduché připadalo to tělo Harrymu podivně cizí a nepatřičné.

Jakmile ji však obrátili na záda, uvědomil si to Harry znovu. Ten pohled z tehdejšího léta. Kalný pohled s udivenou vyčítavou poslední otázkou: Je tohle všechno? Vážně to má skončit takhle? Jsou život a smrt skutečně natolik banální?

„Je to ona?“ zeptal se Wadkins a Harry odpověděl zamítavě.

Ve chvíli, kdy Wadkins otázku zopakoval, si Harry všiml, jak jí trčí lopatky a jak se jí mezi nimi napíná zčervenálá kůže, v níž je patrný bělejší proužek po vrchním dílu plavek.

„Spálila se,“ pronesl s údivem. „Prosila mě, abych jí namazal záda. Povídala, že mi věří. Ale spálila se.“

Wadkins se před něj postavil a položil mu ruce na ramena. „Není to vaše vina, pane Holy. Slyšíte? Stalo by se to i tak. Není to vaše vina.“

Viditelně se teď ještě víc setmělo a přišlo několik mohutných poryvů větru, až se vysoké eukalypty rozhýbaly, zamávaly větvemi a vypadaly, jako by se snažily vytrhnout se ze země, aby se mohly potácet okolo, podobně jako trifidi Johna Wyndhama, které k životu probudila nadcházející bouře.

„Ještěrky zpívají,“ pronesl náhle Harry ze zadního sedadla. To byla první věta, která zazněla od chvíle, kdy nasedli do auta. Wadkins se otočil a Lebie na něj pohlédl v zrcátku. Harry si hlasitě odkašlal.

„To jednou povídal Andrew. Že ještěrky a lidé z národa ještěrek měli moc vyvolávat svým zpěvem déšť a bouři. Povídal, že Velkou povodeň vytvořila rodina lidí-ještěrek, která zpívala a řezala se do krve svými pazourkovými noži, aby utopila zvíře jménem *platypus* – ptakopysk.“ Pousmál se. „Téměř všichni ptakopyskové zemřeli. Někteří však přežili. A víte, co udělali? Naučili se dýchat pod vodou.“

Na čelní sklo začaly chvějivě dopadat první velké kapky.

„Máme málo času,“ pokračoval Harry. „Toowoomba brzy zjistí, že po něm jdeme, a v tom případě zmizí stejně rychle jako

blesk. Já jsem jediné spojení, které s ním máme, a vy teď určitě uvažujete o tom, jestli to zvládnou. Co mám na to říct? Myslím, že jsem tu dívku miloval.“

Wadkins se tvářil úzkostně. Lebie pomalu přikývl.

„Mám ovšem v úmyslu dýchat pod vodou,“ dodal Harry.

Bylo půl čtvrté a v zasedací místnosti si nikdo nevšímal žalozpěvu větráku.

„O. K., víme, kdo je náš muž,“ pronesl Harry. „A víme, že on si myslí, že to *nevíme*. Pravděpodobně se domnívá, že momentálně opatřuju důkazy proti Evansi Whiteovi. Ovšem obávám se, že to je nanejvýš dočasná situace. Ostatní domácnosti nemůžeme držet bez telefonu donekonečna, a navíc čím déle bude odstranění té ‚poruchy‘ trvat, tím to bude podezřelější.“

Máme lidi u něj v bytě, kteří tam čekají pro případ, že by se objevil doma. Totéž platí pro plachetnici. Ale osobně jsem přesvědčený, že je příliš opatrný na to, aby udělal nějakou hloupost, jestliže si nebude stoprocentně jistý, že je vzduch čistý. Lze reálně předpokládat, že mu během večera dojde, že jsme byli u něj v bytě. To nám dává dvě možnosti. Můžeme zatroubit na polnici, nechat po něm v televizi vyhlásit pátrání a doufat, že ho chytíme, než zmizí. Argumentem proti je to, že chlapík, který u sebe doma nastražil takový alarm, si všechno samozřejmě promyslel i dál. Jakmile zahlédne v televizi svoji fotku, riskujeme, že se propadne do země. Možností číslo dvě je proto využít tu trochu času, kterou máme, než ucítí náš dech v zádech, a chytit ho ve chvíli, kdy ještě nebude tušit nebezpečí... no, tedy téměř žádné nebezpečí.“

„Hlasuju pro to, abychom ho chytili,“ ozval se Lebie a setřásl si z ramene vlas.

„*Chytili* ho?“ podivil se Wadkins. „Jsme v milionovém městě a nemáme nejmenší představu o tom, kde se nachází. Sakra, vždyť ani *nevíme*, jestli je v Sydney!“

„Neříkejte to,“ napomenul ho Harry. „Přinejmenším byl v Sydney během poslední hodiny a půl.“

„Cože? Tvrdíte snad, že ho někdo viděl?“

„Yongu,“ obrátil se Harry ke stále se usmávajícímu Číňanovi a přenechal mu slovo.

„Mobil!“ spustil Yong Sue, jako by byl vyzván, aby přečetl třídě nahlas svou slohovou práci.

„Všechny mobilní telefonní hovory procházejí přes takzvané základnové stanice, které přijímají a vysílají telefonní signály. Telefonní společnosti vidí, kterému předplatiteli patří signály, jež jednotlivé základnové stanice přijímají. Každá základnová stanice pokrývá radius přibližně jedné míle. To je dobré pokrytí, což znamená, že v hustě obydlených oblastech zachycují váš telefon zpravidla dvě základnové stanice najednou nebo i více, přibližně jako je to u vysílačů radiového signálu. Tudíž jestliže telefonujete, může telefonní společnost zjistit, kde se nacházíte, s přesností vymezenou okruhem jedné míle. Jestliže hovor zachytí dvě základnové stanice, lze místo zúžit na oblast, kde se pokrytí obou stanic vzájemně překrývá. Jestliže vaše signály zachytí tři stanice, je ta oblast ještě menší a tak dále. Mobilní telefony tedy nelze vystopovat k nějaké adrese jako běžné telefony, ale můžeme díky nim získat vodítko,“ vysvětloval Yong Sue.

„Právě teď jsme ve spojení se třemi chlapíky z telefonní společnosti, kteří sledují výhradně signály z Toowoomba mobilního telefonu. Můžeme je napojit na veřejnou linku sem do zasedací místnosti. Prozatím jsme dostali simultánní signály pouze ze dvou stanic současně. Nejmenší oblast přitom zahrnuje celé City, přístav a polovinu Woolloomooloo. Dobrá zpráva zní, že se Toowoomba pohybuje.“

„Takže čekáme na kapku štěstí,“ skočil mu do řeči Harry.

„Doufáme, že dostaneme signály o tom, že se nachází v jedné z oblastí, které pokrývají tři základnové stanice nebo více. Pokud se tak stane, můžeme tam okamžitě vyslat naše civilní vozy a budeme mít určitou naději, že ho najdeme.“

Wadkins nevypadal, že by ho to přesvědčilo.

„Takže on mluvil s někým teď a před půldruhou hodinou a v obou případech ty signály zachytily základnové stanice v Sydney?“ ujistňoval se. „A úspěch našeho pátrání závisí na tom, jestli bude dál mluvit do toho zatraceného telefonu? Co když volat nebude?“

„Můžeme my zavolat jemu,“ navrhl Lebie.

„Přesně tak!“ vykřikl Wadkins s ironií v hlase. Na tvářích mu rozčilením naskočily červené skvrny. „Skvělý nápad! Můžeme mu volat každou čtvrt hodinu a vydávat se za službu poskytující informace o přesném čase nebo za čertovu prababičku! Jenom proto, abychom mu tím sdělili, že možná není tak chytrý volat mobilem?“

„To není třeba,“ ubezpečil ho Yong. „Není nutné, aby s někým mluvil.“

„Jak...?“

„Stačí, když má telefon zapnutý,“ pokračoval Harry. „Toowoomba si to očividně neuvědomuje, ale dokud telefon nevypne, vyšle přístroj automaticky každou půl hodinu drobné zapípnutí, jen proto, aby tak dal najevo, že stále funguje. Toto pípnutí registrují základnové stanice stejně jako hovor.“

„Takže...?“

„Takže zbývá jen napojit se na veřejnou linku, uvařit si kafe, sednout si a čekat.“

21 – Nejlepší ucho, direkt levačkou a tři výstřely

V telefonu nastaveném na hlasitý odposlech se ozval kovový hlas.

„Jeho signály zachytily základnové stanice tři a čtyři.“

Yong Sue ukázal na mapu Sydney připevněnou na tabuli. Byly na ní namalované očíslované kruhy, které označovaly oblasti pokrytí jednotlivých základnových stanic.

„Pymont, Glene a část Balmainu.“

„Kurva práce!“ zaklel Wadkins. „Příliš velká oblast. Kolik je hodin? Pokusil se zavolat domů?“

„Je šest,“ odpověděl Lebie. „Během poslední hodiny vytočil číslo svého bytu dvakrát.“

„Brzy mu dojde, že tu něco smrdí,“ konstatoval suše McCormack a opět vstal.

„Zatím ale ne,“ odtušil Harry tiše. Poslední dvě hodiny seděl němě a nehybně na židli úplně vzadu u stěny.

„Nějaké nové informace o počasí?“ zeptal se Wadkins.

„Jen že se má pořád zhoršovat,“ odvětil Lebie. „V noci má přijít bouřka se silným větrem, místy orkán.“

Minuty ubíhaly. Yong Sue se vypravil pro další kávu.

„Haló?“ ozval se hlasitý telefon.

Wadkins vyskočil. „Ano?“

„Předplatitel právě uskutečnil telefonický hovor. Máme ho na základnových stanicích tři, čtyři a sedm.“

„Počkejte!“ Wadkins pohlédl na mapu. „To je část Pymontu a Darling Harbour, že?“

„Souhlasí.“

„Krucinál! Kdyby ho navíc zachytila devítka nebo desítka, měli bychom ho!“

„Pokud by se nepohyboval, pak ano,“ vložil se do hovoru McCormack. „Kam volal?“

„Na naši ústřednu,“ odpověděl kovový hlas. „Ptal se, co je za problém s jeho domácím číslem.“

„Kurva, kurva, kurva!“ Wadkins byl v obličeji rudý. „Unikne nám. Spustíme poplach teď! Výjezd!“

„Držte hubu!“ zahřmělo odkudsi. V místnosti se rozhostilo ticho. „Omlouvám se za ten výběr slov, *sir*,“ pronesl už mírněji Harry. „Navrhuju ale, abychom počkali na další pípnutí, než provedeme nějakou nepředloženost.“

Wadkins na Harryho poulil oči.

„Holy má pravdu,“ přitakal McCormack. „Posaďte se, Wadkinsi. Do hodiny budou telefony odblokovány. To znamená, že nám zbývá jedno, maximálně dvě pípnutí, než dokáže Toowoomba zjistit, že nefunguje jenom jeho telefon. Pymont a Darling Harbour nejsou geograficky příliš rozlehlé, ale mluvíme tu o nejhustěji zalidněných oblastech v centru Sydney ve večerní době. Kdybychom tam teď vyslali spoustu aut, způsobilo by to jen chaos, jehož by Toowoomba využil a zmizel by. Počkáme.“

Za pět minut tři čtvrtě na sedm se z reproduktoru telefonu ozvalo hlášení:

„Pípnutí přijaly základnové stanice tři, čtyři a sedm.“

Wadkins zasténal.

„Díky,“ odpověděl Harry a vypočil mikrofon. „Stejná oblast jako předtím, to může naznačovat, že se už nepohybuje. Takže kde může být?“

Shlukli se kolem mapy.

„Možná šel na trénink,“ navrhl Lebie.

„Dobrý návrh!“ pochválil ho McCormack. „Jsou v té oblasti nějaké tělocvičny, kde se trénuje box? Víte snad někdo, kam chodí ten chlap trénovat?“

„Prověřím to, *sir*,“ prohlásil Yong Sue a zmizel.

„Jiné návrhy?“

„Ta oblast je plná všemožných turistických atrakcí, které jsou otevřené i večer,“ řekl Lebie. „Třeba může být v čínských zahradách?“

„V tomhle počasí bude spíš někde uvnitř,“ namítl McCormack.

Yong Sue se vrátil a zavrtěl hlavou.

„Volal jsem jeho trenérovi. Nechtěl mluvit, tak jsem mu musel říct, že jsem od policie. Toowoomba trénuje někde na Bondi Junction.“

„Opravdu skvělé!“ vykřikl Wadkins. „Co myslíte, jak dlouho bude trvat, než trenér vytočí Toowoombovo číslo na mobil a zeptá se ho, proč ho sakra hledá policie?“

„Hoří to,“ prohlásil Harry. „Zavolám Toowoombovi.“

„A zeptáte se ho, kde je?“ chtěl vědět Wadkins.

„A uvidím, co se stane,“ odpověděl Harry a popadl telefonní sluchátko. „Sergeji, zkontrolujte, jestli běží nahrávání, a všichni buďte zticha!“

Všichni ztuhli. Lebie vrhl pohled na starý cívkový magnetofon a zvedl palec. Harry polkl. Prsty na telefonních tlačítkách mu připadaly ochablé. Telefon třikrát zazvonil, než ho Toowoomba zvedl.

„Haló?“

Ten hlas... Harry zadržel dech a přitiskl si sluchátko k uchu. V pozadí bylo slyšet lidi.

„Kdo je to?“ zeptal se Toowoomba tiše.

V pozadí se ozval jakýsi zvuk následovaný radostným dětským výkřikem. Potom Harry uslyšel Toowoombův hluboký, klidný smích.

„No ne, to jste vy, Harry? To je náhoda, že voláte, zrovna jsem na vás totiž myslel. Zdá se, že je nějaký problém s mým domácím telefonem, tak mě napadlo, jestli v tom náhodou nemáte prsty. Doufám, že nemáte. Harry?“

Byl slyšet další zvuk. Harry se soustředil, avšak nedokázal rozpoznat, co to bylo.

„Zneklidňuje mě, když mi neodpovídáte, Harry. Velice mě to zneklidňuje. Nevím, co chcete, ale možná bych měl ten mobil vypnout. Jste to vy, Harry? Snažíte se mě najít?“

Ten zvuk...

„Zatraceně!“ zařval Harry. „Zavěsil.“

Dosedl ztěžka na židli.

„Toowoomba pochopil, že volám já. Podle čeho to proboha poznal?“

„Přetočte pásek zpátky,“ přikázal McCormack. „A sežeňte Margueze.“

Yong Sue vyběhl z místnosti, ostatní se mezitím snažili přetočit pásek.

Harry si nedokázal pomoci. Jakmile zaslechl opět z reproduktorů Toowoombův hlas, ucítil, jak se mu ježí chlupy na zátylku.

„V každém případě je to místo, kde je hodně lidí,“ uvažoval Wadkins. „Co byla ta rána? Poslouchejte! Je to lunapark?“

„Přetočte to zpátky a přehrajte to znovu,“ nařídil McCormack.

„Kdo je to?“ zopakoval Toowoombův hlas následovaný hlasitým zvukem a dětským výkřikem.

„Co je...?“ spustil Wadkins.

„Je to velice hlasité šplouchnutí,“ ozval se hlas ode dveří. Všichni se otočili. Harry spatřil malou hnědou hlavu s černými kudrnami, knírkem a droboučkými silnými brýlemi. Hlava seděla na těle, které vypadalo, jako by bylo nafouklé cyklistickou pumpičkou. Zdálo se, že muž může kdykoli prasknout.

„Jesùs Marguez – nejlepší ucho v branži,“ představil ho McCormack, „a to není ani slepý.“

„Jenom trochu,“ zamumlal Marguez a posunul si brýle. „Co tady máte?“

Lebie mu znovu přehrál pásek. Marguez naslouchal se zavřenýma očima.

„Uvniť. Zdi. A sklo. Vůbec žádné tlumení, žádné koberce ani záclony. Lidé, mladí lidé obou pohlaví, pravděpodobně dost rodin s malými dětmi.“

„Jak můžete tohle všechno poznat jenom z toho hluku?“ zeptal se Wadkins podezíravě.

Marguez vzdychl. Očividně se nesetkal se skeptikem poprvé.

„Víte, jak fantastický nástroj je takové ucho?“ opáčil. „Dokáže rozlišit víc než milion hladin akustického tlaku. Milion. A jeden zvuk se může skládat z desítek různých frekvencí a dalších dílčích prvků. To vám dává deset milionů možností na výběr. Průměrný slovník obsahuje jen kolem sto tisíc hesel. Deset milionů možností. Zbytek je trénink.“

„Co je ten zvuk, který se ozývá celou dobu v pozadí?“ otázal se Harry.

„Ten mezi sto a sto dvaceti hertzy? Těžko říct. Můžeme dole ve studiu odfiltrovat ostatní zvuky a izolovat ho, ale to by trvalo.“

„Tolik času nemáme,“ namítl McCormack.

„Jak ale mohl poznat, že volá Harry, když Harry nepromluvil?“ zauvažoval Lebie. „Intuice?“

Marguez si sundal brýle a nepřítomně si je čistil.

„To, co tak hezky nazýváme intuicí, je vždy podpořeno našimi smyslovými vjemy. Jestliže jsou však naše smyslové vjemy nepatrné a jemné, že je vnímáme pouze jako pocit, droboučkový závan, a jestliže nedokážeme pojmenovat asociace, které s nimi spojuje náš mozek, říkáme tomu intuice. Možná třeba způsob..., ehm, jakým Harry dýchal?“

„Zadržel jsem dech,“ namítl Harry.

„Už jste mu odsud někdy volal? Možná akustika? Hluk v pozadí? Lidé mají pozoruhodně dobrou paměť, co se zvuků týče, zpravidla mnohem lepší, než si sami uvědomují.“

„Jednou jsem mu odsud volal...“ Harry upřel pohled na starý větrák. „Samozřejmě!“ Došlo mu to. „Že mě to nenapadlo.“

„Hm,“ odušil Jesùs Marguez. „Zdá se, že lovíte hodně zajímavého člověka. Jaká je prémie za odstřel?“

„Už jsem tam byl,“ prohlásil Harry s doširoka otevřenýma očima nadále upřenýma na větrák. „Samozřejmě. Proto poznávám ten hluk v pozadí. Už jsem tam byl. To bublání...“

Otočil se k ostatním.

„Je v Sydney Aquarium!“

„Hm,“ pokývl Marguez a prohlížel si vyčištěné brýle. „To by odpovídalo. Sám jsem tam byl. Takové plácnutí do vody může například způsobit ocas obřího slánovodního krokodýla.“

Když opět vzhlédl, byl v místnosti sám.

Bylo sedm hodin.

Je možné, že kdyby bouře nevyhnala z ulic lidi i auta, ohrozili by během té krátké cesty z policejní stanice na Darling Harbour lidské životy. Lebie se sice snažil jet opatrně, ale je fakt, že jen majáček na střeše jejich vozu přiměl posledního osamělého chodce uskočit a několik protijedoucích aut uhnout z cesty. Wadkins seděl na zadním sedadle a neustále klel, zatímco McCormack na předním sedadle volal do Sydney Aquarium, aby je připravil na policejní akci.

Když vjeli na prostranství před akváriem, vlály vlajky na Darling Harbour úplně vodorovně a vlny se přelévaly přes okraj nábřeží. Na místě už bylo několik policejních vozů a uniformovaní policisté právě uzavírali východy.

McCormack udílel poslední rozkazy.

„Yongu, vy rozdáte našim lidem fotky Toowoombys. Wadkinsi, vy se mnou půjdete do služebny ostrahy. Mají tam kamery, které pokrývají celé akvárium. Lebie a Holy, vy se pusťte do hledání. Akvárium se zavře za několik minut. Tady jsou vysílačky, dejte si příposlech do ucha, připevněte si mikrofon pod límec bundy a okamžitě prověřte, jestli máte spojení. Budeme vás navádět ze služebny ostrahy, jasné?“

Když Harry vystoupil z auta, zachytil ho poryv větru a málem ho srazil k zemi. Všichni policisté tryskem doběhli pod střechu.

„Naštěstí tu není tak plno, jak obvykle bývá,“ konstatoval McCormack. Po tom krátkém úprku ztěžka dýchal. „To bude kvůli tomu počasí. Jestliže tu je, najdeme ho.“

Privítal je šéf ostrahy, který McCormackovi a Wadkinsovi pokynul do služebny. Harry a Lebie si překontrolovali vysílačky, prošli kolem pokladen a pustili se mezi zástupy lidí dál chodbou.

Harry se pohmatem přesvědčil, že má v ramenním pouzdře pistoli. Akvárium vypadalo teď úplně jinak, ve všem tom světle a se všemi těmi lidmi. Navíc mu připadalo, že tu byli s Birgittou nesmírně dávno, jako by se to stalo v jiném čase.

Snažil se na to nemyslet.

„Jsme na místě.“ McCormackův hlas zněl Harrymu v uchu a vyvolával v něm pocit klidu a bezpečí. „Právě zkoumáme kamery. Yong si bere pár lidí a jdou zkontrolovat záchody a kavárnu. Mimochodem, tady vás vidíme. Jen pokračujte dál.“

Chodby v akváriu vedly návštěvníky do kruhu, který končil na místě, odkud vyšli. Harry a Lebie kráčeli v protisměru, aby viděli všechny tváře, které je budou míjet. Harrymu bušilo v hrudi srdce. Cítil, jak mu vysychá v ústech a jak se mu potí dlaně. Kolem něj hučely cizí jazyky a Harry měl pocit, že pluje v proudu lidí nejrůznějších národností, barev pleti a oblečení. Kráčeli podmořským tunelem, kde společně s Birgittou strávili noc – teď tu děti tiskly nosy na sklo a sledovaly nerušený chod mořského podvodního světa.

„*This place gives me the creeps*,“ zašeptal Lebie. Ruku držel pod bundou.

„Jen mi slibte, že tu nezačnete střílet,“ odpověděl mu Harry. „Nechci mít v klíně tuhle vodní masu a tučet bílých žraloků, jasné?“

„*Don't worry*,“ uklidňoval ho Lebie.

Vyšli na druhé straně akvária, kde teď už bylo téměř prázdné. Harry zaklel.

„Prodej vstupenek ukončili v sedm,“ informoval ho Lebie. „V tuhle chvíli odsud musí jen odejít lidi, kteří už byli uvnitř.“ Ohlásil se jim McCormack.

„Bohužel to vypadá, že ptáček uletěl, chlapi. Vraťte se zpátky na služebnu.“

„Počkejte tady,“ přikázal Harry Lebiemu.

Před pokladnou stála známá tvář v uniformě. Harry dotyčného chytil za paži.

„Dobrý den, Bene, vzpomínáte si na mě?“ zeptal se. „Byl jsem tu s Birgittou.“

Ben se otočil a spatřil vzrušený obličej pod světlým ježkem. „Jistě,“ odpověděl. „Jste Harry, že jo? No jo, tak jste se vrátil... Většina návštěvníků se vrací. Jak se má Birgitta?“

Harry polkl.

„Poslyšte, Bene. Jsem policista. Jak jste určitě slyšel, hledáme tady jednoho hodně nebezpečného muže. Nemůžeme ho najít, ale já mám pocit, že tady pořád je. Nikdo nezná tohle místo lépe než vy, Bene – je tu nějaký prostor, kde by se mohl schovat?“

Ben zkroutil obličej v hlubokém zamyšlení.

„No,“ zaváhal. „Víte, kde se zdržuje Matilda, náš slánovodní krokodýl?“

„Ano?“

„Mezi tím malým lišákem, kterému říkáme Fiddler Ray, a tou velkou mořskou želvou, tedy, my jsme ji teď přestěhovali a připravujeme tam rybníček, abychom tu mohli mít taky pár sladkovodních kroko...“

„Vím, kde to je. Spěchá to, Bene.“

„Jistě. Jestliže je člověk zdatný a není žádný ustrašenec, může přeskočit v rohu plexisklo.“

„Dovnitř ke krokodýlovi?“

„Ten většinou dřímá v rybníčku. Od toho rohu je to pět šest kroků ke dveřím, které využíváme pro mytí a krmení Matildy. Ale musíte být rychlý, protože *saltie* je neuvěřitelně cílý, vrhne se na vás, než byste řekl švec, ačkoli váží dvě tuny. Jednou když jsme chtěli...“

„Díky, Bene.“ Harry se rozběhl a lidé uskakovali. Výhrnul si límec bundy a hlásil do mikrofonu. „McCormacku, tady Holy. Hledám za krokodýlím výběhem.“

Popadl Lebieho pod paži a přitáhl ho k sobě. „Poslední naděje,“ prohlásil. Lebiemu se rozšířily oči, když Harry nejprve zastavil u krokodýlího výběhu a pak se rozběhl. „Za mnou,“ vykřikl Harry, vyskočil na plexisklovou stěnu a přehoupl se přes ni.

Jakmile jeho nohy dopadly na druhé straně na zem, začala se voda v rybníčku vařit. Vyvalila se bílá pěna a ve chvíli, kdy Harry vyrazil ke dveřím, vyřítla se z vody zelená formule jedna, s nízkým podvozkem a malýma ještěřčíma nohama po stranách, které se mlely jako metly elektrického šlehače. Harry se odrazil a uklouzl na sypkém písku. V dáli za sebou uslyšel výkřiky a koutkem oka zahlédl, jak zelená bestie otevírá tlamu. Dosprintoval těch několik metrů ke dveřím a popadl za kliku. Na zlomek vteřiny ho napadlo, že dveře prostě nebudou otevřené. V následujícím okamžiku už byl uvnitř. V mysli se mu vynořila scéna z *Jurského parku* a přiměla ho dveře za sebou zamknout. Jen tak pro jistotu.

Harry vytáhl pistoli. Vlhká místnost nepříjemně páchla po směsi mycích prostředků a shnilých ryb.

„Holy!“ ozval se McCormack ve vysílačce. „Za prvé na to místo, kde teď jste, se dá dostat snáz než přes výběh té bestie. Za druhé tam v klidu počkáte, dokud to Lebie neobejde.“

„Neslyš..., je tu špat... pojení, *sir*,“ odvětil Harry a zaškrabal nehtem přes mikrofon. „... kračuju... ál sám.“

Otevřel dveře na druhém konci místnosti a vešel do oválné věže s točitým schodištěm uprostřed. Odhadl, že schody dolů vedou k podmořským tunelům, a vydal se vzhůru. Na následující podestě objevil další dveře. Podíval se schodištěm vzhůru, ale nezdálo se, že by tam byly ještě nějaké dveře.

Pomalů zmačkl kliku a dveře levou rukou opatrně otevřel, přitom mířil pistolí před sebe. Uvnitř panovala absolutní tma a zápach shnilých ryb byl takřka omračující.

Harry našel na zdi přímo vedle dveří vypínač, který levou rukou zmačkl, světlo se však nerozsvítilo. Pustil dveře a popošel opatrně o dva kroky vpřed. Pod nohama mu zapraskalo. Harry uhodl, co to bylo, a neslyšně se vrátil ke dveřím. Někdo rozbil žárovku ve stropě. Zadržel dech a naslouchal. Je v místnosti někdo další? Hučel tu větrák.

Harry vyklouzl zpět na podestu schodiště.

„McCormacku,“ zašeptal do mikrofonu. „Myslím, že je tady uvnitř. Poslyšte, prokažte mi službu a zavolejte mu na mobil.“

„Holy, kde jste?“

„Ted' hned, *sir*! Buďte tak laskav, *sir*.“

„Holy, tohle není žádná osobní krevní msta, tohle je...“

„*Dneska je ale vedro, sir*. Pomůžete mi, nebo ne?“

Harry slyšel, jak McCormack ztěžka dýchá.

„Dobře. Vytáčím to číslo.“

Harry odsunul dveře nohou a postavil se doširoka rozkročený do dveřního otvoru, pistoli svíral oběma napřaženými rukama před sebou a čekal na pípnutí. Čas mu připadal jako visící kapka, která se nikdy neuvolní. Uplynuly možná dvě vteřiny. Ani hlásek.

Není tady, pomyslel si Harry.

Potom se staly tři věci najednou.

Jako první promluvil McCormack.

„Má vypnutý...“

Za druhé Harrymu došlo, že jeho silueta ve dveřích představuje dokonalý terč.

Za třetí svět na Harryho sítnici explodoval v reji hvězdiček a červených teček.

Harry si vzpomněl na útržky Andrewovy lekce boxu během výletu do Nimbinu. Například na to, že direkt zasazený profesionálním boxerem normálně stačí na to, aby zbavil netrénovaného člověka vědomí. Boxer pohne kyčlemi, čímž se vloží do úderu celým trupem a dodá mu tak velkou razanci, že protivníkův mozek okamžitě zkratuje. Zvedák umístěný přesně na špičku brady člověka nadzdvihne a pošle ho rovnou do říše snů. Zaručeně. Také perfektní pravý hák zasazený pravorukým boxerem ponechává člověku jen málo šancí, že se po něm udrží vzpřímeně. A co je nejdůležitější: Jestliže nevidíte, jak se úder blíží, nedokáže vaše tělo zareagovat a uhnout se mu. Přitom i nepatrný pohyb hlavy stranou dokáže výrazně utlumit účinek úderu. Velmi zřídka se například stává, že knokautovaní boxeři vidí rozhodující úder.

Fakt, že Harry neomdlel, se tedy musel dát vysvětlit jedině tím, že muž ve tmě se nacházel od Harryho vlevo. Protože Harry stál ve dveřích, nemohl ho muž udeřit ze strany do spánku, což by bylo podle Andrewa se vši pravděpodobností dostačující. Nemohl ani použít účinný přímý úder nebo zvedák, protože Harry měl před sebe napřažené paže s pistolí. A také nemohl využít pravý hák, protože by to znamenalo, že by si musel stoupnout přímo před pistoli. Jediný možný úder, který mu tedy zbýval, byl direkt levačkou, typ úderu, který Andrew zavrhl jako „slečinkovskou ránu, vhodnou tak akorát k tomu, aby soupeře rozčilila nebo v lepším případě lehce podráždila, v pouličních bitkách naprosto k ničemu.“ Je možné, že v tom měl Andrew pravdu, avšak tenthle úder poslal Harryho pozadu na točité schodiště, kde Harry páteří narazil do hrany zábradlí a málem přes něj přepadl.

Když otevřel oči, stál ještě pořád vzpřímeně. Na opačném konci místnosti byly otevřené dveře, jimiž Toowoomba zcela jistě utekl. Harry však slyšel také rachocení, které rovněž zcela jistě vydávala pistole padající po kovových schodech. Rozhodl se pro pistoli. Při sebevražedném skoku po schodech dolů si sedřel kůži na předloktích a kolenou, dokázal však pistoli zastavit právě ve chvíli, kdy se chystala přeskočit přes hranu schodiště a spadnout o dvacet metrů níž na dno šachty. Klekl si, rozkašlal se a konstatoval, že od příjezdu do téhle ztracené země přišel už o druhý zub.

Vstal a málem rovnou omdlel.

„Holy!“ zavolal mu někdo do ucha.

Slyšel také, jak se kdesi pod ním otevřely dveře, a běžící kroky, jež roztrásl schodiště. Harry se zaměřil na dveře místnosti před sebou, pustil se zábradlí, rozrazil dveře tělem a proběhl jimi, aby nepřepadl vpřed po hlavě, zamířil ke dveřím na druhém konci místnosti, rovněž je rozrazil a vypotácel se ven do šera s pocitem, že si vykloubil rameno.

„Toowoombo!“ zakřičel do větru. Rozhlédl se. Přímo před ním se rozkládalo město a za ním se nacházel Pyrmont Bridge. Stál na střeše akvária a musel se v poryvech větru přidržovat vrcholku požárního žebříku. Voda v přístavu pěníla a Harry cítil ve vzduchu vůni i chuť soli. Přímo pod sebou spatřil slézat po požárním žebříku tmavou postavu. Postava se na okamžik zastavila a rozhlédla se. Nalevo od ní stál policejní vůz se zapnutým majáčkem. Před ním, za plotem, se nalézaly dvě nádrže patřící k Sydney Aquarium.

„Toowoombo!“ zařval Harry a pokusil se pozvednout pistoli. Rameno však odmítalo poslušnost a Harry zaječel bolestí i vztekem. Postava sestoupila ze žebříku, doběhla k plotu a začala ho přelézat. Harry v témže okamžiku pochopil, co má Toowoomba v úmyslu – dostat se do ohrazeného prostoru s nádržemi, přeběhnout po můstku na druhou stranu, tam opět přelézt plot a dostat se na nábreží, kde by mu stačilo pouhých pár vteřin na to, aby zmizel v městském ruchu. Harry ze žebříku spíše spadl, než slezl. Plot vzal útokem, jako by měl v úmyslu ho strhnout, za pomoci jedné ruky se přes něj dostal a na druhé straně dopadl s plácnutím na beton.

„Holy, hlase se!“

Vytrhl si z ucha příposlech a vrávorál směrem k nádržím, na jejichž okraji padl na kolena. Před ním se rozkládaly obě nádrže a koupaly se ve světle lamp visících na ocelovém drátě napjatém nad hladinou. Prostředkem nádrží probíhal úzký plovoucí můstek a o kus dál po něm běžel Toowoomba. Měl na sobě černý rolák a černé kalhoty a běžel tak uvolněně a elegantně, jak mu jen úzký, nestabilní můstek dovolil.

„Toowoombo!“ zakřičel Harry potřetí. „To jsem já, Harry. Vystřelím!“

Padl vpřed, ne proto, že by se nedokázal udržet na nohou, nýbrž proto, že nedokázal pozvednout paži. Zaměřil černou postavu a vypálil.

První rána skončila s plesknutím ve vodě přímo před Toowoombou, který dál klidně běžel s koleny vysoko zvednutými a napjatými dlaněmi. Harry zamířil poněkud víc vzad. Šplouchnutí se ozvalo přímo za Toowoombou. Nyní je už dělilo téměř sto metrů. Harryho napadla absurdní myšlenka: Je to jako trénink ve střelecké hale na Økernu – stropní osvětlení, ozvěna mezi stěnami, pulz v prstu drženém na spoušti a hluboké, meditativní soustředění.

Jako trénink ve střelecké hale na Økernu, pomyslel si Harry a vypálil potřetí.

Toowoomba se sesul k zemi.

Harry později u výsledku prohlásil, že se domníval, že výstřel zasáhl Toowoombu do levého stehna, a tudíž že nešlo o zásah smrtelný. Všichni nicméně věděli, že to byl jen hrubý odhad, nikdo nemůže vědět, kam přesně se trefí služební pistolí na vzdálenost sto metrů. Harry mohl říci cokoli, aniž mu kdokoli mohl oponovat. Neměli totiž žádnou mrtvolu, kterou by bylo možné ohledat.

Toowoomba měl levou paži a nohu ve vodě a křičel, Harry běžel po plovoucím můstku. Bylo mu na zvracení i na omdlení a všechno mu začínalo splývat – voda, stropní osvětlení i můstek, který se mu před očima houpal sem a tam. Harry běžel a přitom se mu vybavila Andrewova slova o tom, že láska je větší mystérium než smrt. A vzpomněl si na onen starý příběh.

Krev mu v nárazech bušila v uších a Harry byl mladým válečníkem Wallou a Toowoomba byl had Bubbura, který připravil o život jeho milovanou Mooru. Nyní bylo nutné Bubbura zabít. Z lásky.

Při pozdějším výsledku nedokázal McCormack zopakovat, co Harry Holy zakřičel do mikrofonu poté, co zaslechli výstřely.

„Slyšeli jsme jenom, jak běží a cosi volá, nejspíš ve své mateřštině.“

Ani sám Harry nedokázal objasnit, co křičel.

Harry letěl po můstku v závodě o život a smrt. Toowoombovo tělo sebou cukalo. Jedno trhnutí rozhoupalo celý můstek. Harry si nejprve pomyslel, že do můstku něco narazilo, avšak poté pochopil, že se mu někdo chystá jeho kořist vyfouknout.

Byl to Velký mořský přízrak.

Pozvedl svou bílou utopeneckou hlavu z vody a otevřel dokořán ústa. Odehrálo se to jako ve zpomaleném filmu. Harry si byl jistý, že s sebou ta příšera Toowoombu stáhne, jenže přízraku se nepodařilo ho pořádně popadnout, dokázal jen odtáhnout křičící tělo dále do vody a pak se musel znovu bez úspěchu ponořit.

Bez rukou, pomyslel si Harry a vzpomněl si na jednu narozeninovou oslavu u babičky v Åndalsnesu před dávnou a dávnou

dobou, kdy se snažili vylovit ze škopku s vodou jablka pouze za pomoci úst a máma se smála tak, až si potom musela lehnout na gauč.

Zbývalo třicet metrů. Harry si myslel, že to stihne, avšak Velký mořský přízrak se opět vynořil. Byl tak blízko, že Harry viděl, jak stáčí své studené oči vzhůru jako v extázi a přitom mu triumfálně ukazuje dvojitou řadu zubů. Tentokrát se přízraku podařilo zachytit jednu Toowoombovu nohu a trhl hlavou. Voda vystříkla, Toowoomba proletěl vzduchem jako hadrová panenka a jeho výkřik náhle umlkl. Harry doběhl na místo.

„Ty zatracená příšero! Je můj!“ řval s potlačovaným pláčem, pozvedl pistoli a vystřílel do vody zbytek zásobníku. Voda získala načervenalou barvu, asi jako malinovka, a pod sebou spatřil Harry světlo z podmořského tunelu, kde se dospělí i děti shlukli a sledovali konec skutečného naturalistického dramatu ve vší jeho úděsnosti – scénu, která bude v soutěži o nejbulvárnější událost roku konkurovat „vraždě klauna“.

22 – Tetování

Gene Binoche vypadal a choval se přesně tak, jak se očekává od chlapíka, který žije naplno svůj rock’n’rollový život a který nemá v úmyslu s tím skončit, dokud nedosáhne konečného cíle. A možná ani pak ne.

„Mám dojem, že tam dole by taky potřebovali dobrého tatéra,“ prohlásil Gene a zabodl do kůže jehlu. „Satan oceňuje různorodé mučení, nemyslíte?“

Zákazník však byl opilý, jak zákon káže, a začala mu padat hlava, takže pravděpodobně nevnímal ani Geneho filozofické úvahy o životě po smrti, ani jehlu, která se mu zapichovala do ramene.

Gene tohohle chlapíka, který přišel do jeho malého krámku a nezřetelně a se zvláštním zpěvavým přízvukem přednesl své přání, nejdřív odmítl.

Odpověděl mu, že netetuje opilé lidi, a vyzval ho, aby se vrátil druhý den. Jenže ten chlápek mrskl na stůl pět set dolarů – za něco, co Gene odhadl na tetování za sto padesát, a protože popravdě řečeno obchody v posledních měsících moc nešly, vytáhl Gene břitvu Lady a tuhý deodorant Mennen a pustil se do práce. Napít se z lahve, kterou mu chlapík nabídl, však odmítl. Gene Binoche tetoval lidi už dvacet let, byl pyšný na svou práci a byl toho názoru, že seriózní fachmani v práci nepijí. Přinejmenším ne bourbon.

Poté, co skončil, přelepil vytetovanou růži kouskem toaletního papíru. „Nechodte na slunce a první týden se myjte jen vodou. Dobrá zpráva je, že bolesti do večera ustanou a zítra ráno si tohle budete moct sundat. Špatná zpráva je, že se vrátíte a budete chtít další tetování,“ zazubil se. „Všichni se vracejí.“

„Mně stačí tohle,“ odvětil chlápek a vyvrávoral ze dveří.

Dveře se otevřely, řev větru zvenčí byl ohlušující. Harry si u otvoru klekl.

„Jste připravený?“ zavolal mu zezadu do ucha hlas. „Ve čtyřech tisících stopách zatáhnete za uvolňovač a nezapomeňte potom počítat. Jestliže se vám padák neotevře do tří vteřin, je něco špatně.“

Harry přikývl.

„Jdu ven!“ zavolal hlas.

Harry zahlédl, jak vítr popadl černý oděv malého muže, který vylezl na vzpěru pod křídlem. Několik pramenů vlasů, které mu vyčnívaly zpod helmy, se zatřepotalo. Harry mrkl na výškoměr na své hrudi. Ukazoval něco málo přes deset tisíc stop.

„Ještě jednou díky!“ zakřičel muž na pilota. Ten se otočil. „Rádo se stalo, kolego! Tohle je větší legrace než fotit marihuanová pole!“

Harry vystrčil z letadla pravou nohu. Připomnělo mu to okamžik, kdy jako malí jeli údolím Gudbrandsdalen na prázdniny do Åndalsnesu a on otevřel okénko a vystrčil ruku ven, aby „letěla“. Pamatoval si, jak se mu do ruky opřel vítr, když otevřel dlaň.

Síla větru mimo letadlo byla mohutná a Harry musel nohu dotlačit vpřed a dolů na vzpěru. V duchu si odříkával to, co mu Joseph nařídil – „pravá noha, levá ruka, pravá ruka, levá noha“. A už stál vedle Josepha. Připluly k nim drobné obláčky, nabraly rychlost, zasáhly je a ve stejné vteřině zmizely. Pod nimi se rozkládal sešíváný koberec složený z různých odstínů zelené, žluté a hnědé.

„*Hotel check!*“ zařval mu Joseph do ucha.

„*Checking in!*“ zavolal Harry v odpověď a pohlédl na pilota v kokpitu, který mu ukázal zdvižený palec. „*Checking out!*“ Podíval se na Josepha, který měl na sobě helmu a brýle a v černé tváři velký bílý úsměv.

Harry se naklonil na vzpěře vpřed a zdvihl pravou nohu.

„*Horizon! Ready, Set, Go!*“

A už byl ve vzduchu. Měl pocit, že ho to odfouklo dozadu a letadlo přitom pokračuje klidně v letu vpřed. Koutkem oka spatřil, jak se letoun otáčí, než pochopil, že se otáčí on sám. Mrkl k horizontu, kde se zeměkoule stáčela do oblouku a nebe postupně modralo, až přecházelo do azurově modrého Tichého oceánu, po němž sem kdysi zdáli připlul kapitán Cook.

Joseph jím zatrásł a Harry se víc prohnul, aby se nacházel ve správné parašutistické pozici. Zkontroloval výškoměr. *Devět tisíc stop*. Bože, mají moře času! Zavrtěl trupem a přitom držel paže tak, aby udělal půlobrat. Je fakt jako Superman!

Před ním, směrem na západ, se rozkládaly Blue Mountains, které byly modré, protože na nich rostly zvláštní eukalypty vypouštějící namodralou páru, jež je viditelná i z velké dálky. Tak mu to vysvětlil Joseph. Vysvětlil mu také, že za těmi horami leží to, čemu jeho předkové, kočovníci, říkají domov. Nekonečné suché pláně – *the outback* –, které tvoří převážnou část tohoto rozlehlého kontinentu, nemilosrdná výheň, kde se zdá zcela nepravděpodobné, že tu něco může přežít, ale kde Josephův lid přežíval několik tisíc let, dokud sem nepřišli běloši.

Harry pohlédl dolů. Vypadalo to tam tak poklidně a opuštěně, musí to být tichá a přívětivá planeta. Výškoměr ukazoval sedm tisíc stop. Joseph Harryho pustil, jak si domluvili. Šlo o závažné porušení předpisů, jenže oba beztak dávno porušili všechny předpisy už jenom tím, že se vydali na seskok sami. Harry zahlédl, jak Joseph připažil, aby získal horizontální rychlost, a překvapivě rychle zmizel dolů a doleva.

Nyní byl Harry sám. Tak, jak člověk vždycky bývá. Jen si toho mnohem lépe všimne, jestliže klesá volným pádem ve výšce šesti tisíc stop.

Kristin se v tom hotelovém pokoji jednoho šedého pondělního rána rozhodla. Možná se probudila, vyčerpaná novým dnem ještě předtím, než začal, vyhlédla z okna a zjistila, že už toho bylo dost. Jaké myšlenky ji napadaly, Harry nevěděl. Lidská duše je hluboký, temný les a všechna rozhodnutí činí člověk sám.

Pět tisíc stop.

Možná zvolila správně... Úplně prázdná sklenička od léků v každém případě naznačovala, že nepochybovala. A jednoho dne to muselo skončit, jednoho dne už bylo vážně načase. Potřeba opustit tenhle svět s jistou grácií svědčí samozřejmě o ješitnosti – slabosti –, kterou se vyznačují jen někteří lidé.

Čtyři tisíce pět set stop.

Slabostí jiných lidí je naopak to, že chtějí žít. Jednoduše a příjemně. No, možná ne jen jednoduše a příjemně, ale tohle všechno leželo právě teď kdesi hluboko pod Harrym. Přesně řečeno čtyři tisíce stop. Harry popadl oranžovou rukojeť visící mu po pravém boku, rozhodně uvolňovačem trhl a začal počítat: „Jednadvacet, jedna...“

Překlad anglických výrazů a vět

str. 7

It rose into space, its wings spread wide,

Then fell, its wings now a fluttering cape

Wrapped tight about the body of a man.

= Vyrázilo to do prostoru, křídla doširoka roztažená,
potom se to zřítilo, křídla jako třepotající plášť,
obepínající pevně lidské tělo.

str. 11

How are you, mate? = Jak se máte?

I'm fine. = Dobře.

Business? = Služební cesta?

Yes. = Ano.

str. 12

Why isn't there a visa in your passport, sir? = Proč nemáte v pasu vízum, pane?

Sorry, I forgot. = Omlouvám se, zapomněl jsem.

Police officer, are you? = Vy jste policista?

Well, just one. = No, jenom jedna.

Mister Hou-li, I presume! = Pan Hou-li, předpokládám!

str. 13

Andrew Kensington, how are ya? = Andrew, Kensington, těší mě.

Welcome to Sydney – hope you enjoyed the flight. = Vítejte v Sydney – doufám, že jste měl příjemný let.

Sure do, mate. Watch out! = Jistěže. Pozor!

Bloody doors, ay? = Pitomý dveře, co?

Do you wanna drive, mate? = Chcete řídit?

You must be an aborigine. = Vy musíte být Austrálec.

Guess there's no foolin' you, officer. = Koukám, že vás neoblafnu, detektive.

In Norway we call you Australian negro. = V Norsku vám říkáme australští černoši.

str. 14

See ya tomorrow. = Tak zítra.

str. 19

But ya never know, do ya? = Ale člověk nikdy neví, že?

str. 29

Well, that's the way it goes, Andrew. = Jenže tak to v životě chodí, Andrewe.

That's right, mate. How 'bout you? = To je fakt. A co ty?

str. 31

No kiss, handsome? = Nepolíbíte ji, hezounku?

str. 33

See you soon. = Brzy na viděnou.

Looking forward to it, Harry Handsome. = Už se těším, Harry Hezounku.

str. 34

Coming up right away, blondie. = Hned jsem u vás, blond'áku.

str. 35

Any news about what happened? = Zjistili jste něco nového?

Do you guys know each other? = Hele, vy dva se znáte?

str. 45

Let's do some good! = Pojd'me udělat nějaký dobrý skutek.

Let's have some lunch. = Pojd'me na oběd.

str. 48

Do you know any of the Larsens in Norway, mate? = Znáte v Norsku nějaké Larsenovy?

Well, there are quite a few of them. = No, ono jich je tam celkem dost.

Sure do. = Nepochybně.

str. 51

The Challenge. Are you up to it? = Výzva. Cítíte se na to?

Ladies and Gentlemen! Who'll take the glove? = Dámy a pánové! Kdo zvedne rukavici?

str. 53

Go-go-Johnny-go-go-go! = Do toho, Johnny, do toho, do toho!

str. 55

Finish him off, you black bastard! = Vyřid' ho, ty černej šmejde!

str. 58

yahoo = hovado

How are you? = Jak se máte?

Absolutely magnificent, cobber – how are you yourself? = Naprosto skvěle, brácho – a jak se máte vy?

Haven't been better. = Nikdy mi nebylo líp.

str. 59

He was a real drongo, I tell you. = Byl to fakt trotl.

str. 70

The land of plenty, ay? = Země hojnosti, co?

Special rate, sir. = Speciální taxa, pane.

str. 73

Entrance: One dollar. If you can't pay, go in anyway. = Vstupné: Jeden dolar. Nemáte? Vstupte i tak.

str. 74

You should have been there, man. = Škoda, žes tam nebyl.

Good grass!“ ... „Best grass in Australia, man!“ ... „Grass from Papua New Guinea, mindblowin’! = Výborná tráva! ... Nejlepší tráva v Austrálii! ... Tráva z Papuy-Nové Guiney, vohromná!

Looking for something else? = Hledáte něco jinýho?

str. 76

It's a short walk, but a lo-ong trip. = Je to krátká procházka, ale dloouhej vejlet.

Good on ya, mate. = Tak to se máš.

str. 79

Good day. = Dobrý den.

str. 80

No offense, chief. = Nic ve zlém, šéfe.

str. 89

That's where the real action is! Now go, go! = Tam to žije! Už běžte, běžte!

str. 129

Mongabi, my man, how's business? = Mongabi, příteli, jak jdou obchody?

str. 133

*Then I kissed her good-bye,
said all beauty must die,
And I lent down and planted a rose between her teeth...*
= Políbil jsem ji na rozloučenou,
řekl, že všechno krásné má svůj konec,
sklonil se a vsunul jí do zubů růži...

str. 136

Remember me? = Pamatujete si mě?

Sure, love. Let's go. = Jasně, lásko. Pojd'me.

str. 158

Fig? = Čváro?

Oh, fag. You want a cigarette? = Aha, žváro. Vy chcete cigaretu?

str. 175

You name it. = Na co si jenom vzpomenete.

looser = zoufalec, ztracený případ

str. 216

No. Please go now. = Ne. Prosím, jděte pryč.

str. 222
Suck my hairy, sorry potato ass, you pigfucker... = Vyliž mi prdel, ty zmrde.

str. 246
Yes, but I don't think you're up to it. = Jo, ale nemyslím si, že na to máte.

str. 253
No room service now, please come back later! = Ted' nechci úklid, přijďte prosím později!

str. 257
A hard night, sir? = Těžká noc, pane?

Good on ya. = To je dobře.

One for the road, sir? = Jednoho na cestu?

str. 262
I'm fuckin' indestructable, man. = Kurva, jsem nezničitelný.

str. 264
Painkilling stuff in my room. = Mám něco proti bolesti v pokoji.

str. 270
This is the lucky country, this is the lucky country, we live in the lucky country! = Je to šťastná země, je to šťastná země, žijeme ve šťastné zemi!

str. 276
Touché. = Zásah.

str. 283
Oh, any day now. = Jo, každým dnem.

str. 289
Appreciate it, mate. = Vřelý dík.

str. 292
What else is new? = Jinak něco nového?

str. 296
Aber no! = To ne!

Why not? They are quite cute, you know. = Proč ne? Vždyť jsou přece tak roztomilí.

Aber, zey were dead! = Jenže byli mrtví!

Aber, she was dead. = Jenže byla mrtvá.

str. 304
Nearer, my God, to Thee! = Můj Bože, k tobě blíž!

str. 307
His master's voice. = Hlas mistra.

str. 330

Do ya have a fig, mate? Makes me kinda think better, ya know. = Máte čváro? Mně se pak drobátko líp přemější, víte?

Gave it a burl, did ya? No good, ay? = Tak jste to zkusil? A nic, že jo?

No good. = Nic.

str. 331

So hang in there, mate. = Vydržte.

str. 336

You're on to me, aren't ya, mate? = Jdete po mně, vidíte?

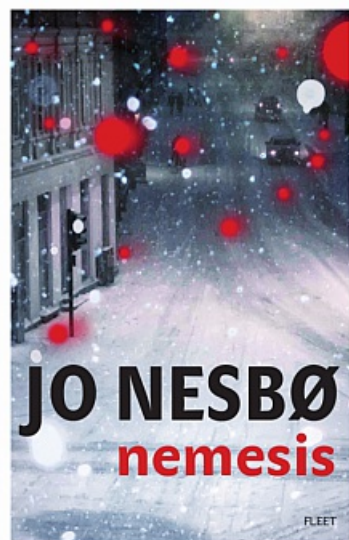
str. 345

pubic hair = pubické ochlupení

str. 375

This place gives me the creeps. = Tohle místo mi nahání husí kůže.

Don't worry. = Nebojte.

Začal podzim. V jedné bankovní pobočce v centru Osla dostává vedoucí pětadvacet vteřin na to, aby otevřel bankomat, vybral z něj peníze a naházal je do připravené kabely. Limit o šest vteřin překročí. Bankovní lupič ukáže do bezpečnostní kamery šest prstů, zastřelí jednu ze zaměstnankyň a beze stopy se vytratí. Případ dostává na starost Harry Hole, jeden z nejlepších kriminalistů osloské policie, ale zároveň velmi svérázný chlapík, osamělý vlk s neuspořádaným osobním životem a alkoholik, kterému dělá problémy podvolit se jakékoli autoritě. Při vyšetřování mu sekunduje velmi zdatná policejní posila Beáta Lønnová, dcera známého zastřeleného kriminalisty, která zaujala místo Harryho zavražděné kolegyně Ellen Gjeltenové. Krátce po zahájení vyšetřování je ve svém bytě nalezena Harryho dávná láska Anna Bethsenová. Vše nasvědčuje tomu, že spáchala sebevraždu v ten večer, kdy u ní byl Harry na večeři. Téměř vše. Jenže Harry má naprosté „okno“ a z návštěvy si nic nepamatuje. Co se vlastně v Annině bytě odehrálo? Když vyšetřování uvízne na mrtvém bodě, rozhodne se Harry využít pomoci Raskola, původem rumunského Roma, Annina příbuzného a legendárního bankovního lupiče, který se sám přihlásil policii a nechal se uvěznit. I z vězení však dokáže tahat za potřebné nitky. Harry uzavře s Raskolem dohodu: Raskol mu pomůže najít bankovního lupiče a Harry oplátkou za to odhalí Annina vraha. Kolotoč událostí se rozbíhá. A to podzim teprve začal...

UKÁZKA

Kapitola 1 – Plán

Umřu. A nedává to smysl. Tohle nebylo v plánu, alespoň ne v mém plánu. I když – může být, že jsem k tomu směřoval celou dobu, aniž bych to věděl. Ale můj plán nebyl takový. Byl lepší. Můj plán dával smysl.

Zírám do ústí pistole a vím, že to přijde odsud. Posel. Vozka. Čas naposledy se zasmát. Pokud vidíš světlo v tunelu, může to být ohnivý jazyk. Čas naposledy uronit slzu. Mohli jsme ten život proměnit v něco příjemného, ty a já. Kdybychom se drželi plánu. Poslední myšlenka. Všichni se ptají, jaký smysl má život, ale nikdo se neptá, jaký smysl má smrt.

Kapitola 2 – Kosmonaut

Při pohledu na starého muže vytanul Harrymu na mysli kosmonaut. Komické drobné krůčky, strnulé pohyby, černý mrtvý pohled a podrážky bot šourající se po parketách. Jako by se bál, že ztratí kontakt s pevnou půdou a odpluje pryč, do vesmíru.

Harry se podíval na hodiny na bílé stěně nad vstupními dveřmi. 15.16. Za okny spěchali lidé v pátečním shonu Bogstadskou ulicí. Nízké říjnové slunce se odrazilo v bočním zrcátku auta, které se prudce rozjelo.

Harry se soustředil na starce. Klobouk a elegantní šedý plášť, který by ovšem potřeboval vyčistit. Pod ním tvídové sako, kravata a oblýskané šedé kalhoty s puky ostrými jako břitva. Naleštěné boty se sešlapanými podpatky. Jeden z těch penzistů, kterých, jak se zdá, bydlí na Majorstue tolik. Nebyl to předpoklad. Harry věděl, že Augustu Schultzovi je 81 let, že býval obchodníkem s konfekcí a že bydlí na Majorstue celý svůj život, s výjimkou válečného období, kdy pobýval v jednom baráku v Osvětimi. A že za jeho ztuhlá kolena může pád z nadchodu přes Okružní ulici, po kterém chodí na pravidelné návštěvy

k dceři. Dojem mechanické loutky umocňoval fakt, že stařec měl paže ohnuté v loktech v pravém úhlu a trčely mu vpřed. Na pravém předloktí mu visela hnědá vycházková hůl, levá ruka svírala příkaz k úhradě, který už už předkládal mladému, nakrátko ostříhanému muži za přepážkou, jehož tvář Harry neviděl, ale o kterém věděl, že zírá na starce se směsí soucitu a podráždění. Teď bylo 15.17 a August Schultz konečně došel na místo. Harry si povzdechl.

Za jednou přepážkou seděla Stine Gretteová a přepočítávala sedm set třicet korun před mladíkem v modrém kulichu, který jí právě podal formulář pro výběr hotovosti. Pokaždé, když položila bankovku na pult, se jí na levém prsteníčku zatřpytil diamant.

Harry to nemohl vidět, ale věděl, že napravo od chlapce, před přepážkou číslo tři, stojí žena s kočárkem a pohupuje jím, zřejmě naprosto bezděky, protože dítě spí. Žena čeká na to, až ji obslouží paní Brænneová, která právě hlasitě vysvětluje po telefonu nějakému muži, že nemůže zaplatit prostřednictvím inkasa, pokud o tom nesepsal s příjemcem smlouvu, a že v bance pracuje ona, a nikoli on, takže by snad mohli tuhle debatu ukončit, ne?

V témže okamžiku se otevřely dveře pobočky a dovnitř vběhli rychle dva muži, jeden vysoký a druhý malý, oba oblečení do stejných tmavých kombinéz. Stine Gretteová vzhledla. Harry se podíval na své náramkové hodinky a začal počítat. Muži se řítili do rohu, kde seděla Stine. Vyšší z nich se pohyboval tak, jako by překračoval kaluže, zatímco menší se kolébal jako člověk, který si pořídil větší svaly, než na jaké má místo. Chlapec s modrým kulichem se pomalu otočil a zamířil ke dveřím; zaujatý přepočítáváním svých peněz si těch dvou ani nevšiml.

„Nazdárek,“ pozdravil vyšší muž Stinu, postoupil vpřed a s žuchnutím položil na přepážku kufr. Menší si upravil sluneční brýle se zrcadlovými skly, také postoupil vpřed a vedle položil stejný kufr. „Peníze!“ vypísl vysokým hlasem. „Otevřete dveře!“

Jako by někdo stiskl tlačítko Pauza: všechny pohyby v úřadovně zamrzly. Jediné, co prozrazovalo, že čas nestojí, byl provoz za oknem. A vteřinovka na Harryho hodinkách, která nyní ukazovala, že uplynulo deset vteřin. Stine stiskla tlačítko pod svým pultem. Elektronika zabzučela a menší muž kolenem odsunul nízké létací dveře až ke zdi.

„Kdo má klíč?“ zeptal se. „Honem, nemáme na to celý den!“

„Helge!“ zavolala Stine přes rameno.

„Co je?“ Hlas se ozval zpoza otevřených dveří vedoucích do jediné kanceláře v úřadovně.

„Helge, máme tu návštěvu!“

Objevil se muž s motýlkem a brýlemi na čtení.

„Pánové chtějí, abys otevřel bankomat, Helge.“

Helge Klementsén zíral prázdným pohledem na oba muže v kombinézách, kteří nyní stáli na druhé straně přepážky. Vyšší nervózně pokukoval po vstupních dveřích, zatímco menší upíral pohled na vedoucího pobočky.

„Aha, samozřejmě,“ škytl Klementsén, jako by si právě vzpomněl na zapomenutou schůzku, a propukl v burácivý hektický smích.

Harry nepohnul jediným svalem, jen očima hlтал detaily pohybů a mimiky. Dvacet pět vteřin. Nadále se díval na hodiny nad dveřmi, ale v samém okraji zorného pole viděl, jak vedoucí pobočky odemyká zevnitř bankomat, vytahuje dvě podlouhlé kovové schránky s bankovkami a předává je těm dvěma mužům. Celé se to odehrávalo rychle a v tichosti. Padesát vteřin.

„Tyhle jsou pro vás, starouši!“ Menší muž vytáhl z kufru úplně stejné schránky a podal je Helgemu Klementsénovi. Vedoucí pobočky polkl, přikývl, vzal si je a vložil je do bankomatu.

„Hezkej víkend!“ zvolal menší muž, narovnal se a popadl kufr. Jeden a půl minuty.

„Ne tak rychle,“ namítl Helge.

Menší muž ztuhl.

Harry vtáhl tváře a snažil se soustředit.

„Stvrzenku...,“ řekl Helge.

Oba muži se na malého šedovlasého vedoucího pobočky dlouze zadívali. Pak se menší z nich rozesmál. Hlasitý vysoký smích s řezavým hysterickým nádechem, takový, jakým se smějí lidi na speedu. „Snad si nemyslíte, že jsme měli v úmyslu zdrhnout bez podpisu? Dát vám jako dva milióny bez stvrzenky!“

„No,“ odvětil Helge Klementsén, „jeden z vás na to minulý týden málem zapomněl.“

„Teď jezdí s transportem peněz tolik nováčků,“ povzdechl si menší muž a Klementsén podepsal a rozdělil žluté a růžové kopie.

Harry počkal, až se za nimi dveře zase zavřou, a pak se znovu podíval na hodiny. Dvě minuty a deset vteřin.

Sklem ve dveřích viděl, jak bílé transportní auto s logem banky Nordea odjíždí.

Lidé v pobočce opět navázali hovor. Harry je spočítal, i když nemusel. Sedm. Tři za přepážkou a tři před ní, včetně mimina a chlapíka v montérkách, který právě vešel a postavil se ke stolu uprostřed úřadovny, aby na formulář pro vklad hotovosti vypsál číslo účtu, o němž Harry věděl, že patří cestovní kanceláři Saga – Cesty za sluncem.

„Na shledanou,“ rozloučil se August Schulz a začal se šourat směrem k východu.

Bylo přesně 15.21.10 a právě v tu chvíli to vlastně začalo.

Když se otevřely dveře, viděl Harry, jak Stine Gretteová pozvedla hlavu od papírů a zase ji sklopila. Pak ji zvedla znovu, tentokrát pomaleji. Harry přesunul pohled ke vstupním dveřím. Muž, který vstoupil, si už rozeplnul zip kombinézy a vytáhl zpod

ní černou a olivově zelenou automatickou pušku AG3. Celý obličej s výjimkou očí mu zakrývala námořnický modrá kukla. Harry začal počítat znovu od nuly.

Kukla se začala jako u loutky Jima Hensona pohybovat v místech, kde měla být ústa: „This is a robbery. Nobody moves.“ Nemluvil hlasitě, avšak v malé, stíněné úřadovně se rozhostilo ticho jako po ráně z děla. Harry se podíval na Stinu. Přes vzdálené svištění automobilů uslyšel hladké zaklapnutí naolejovaných součástí zbraně, když muž natáhl závěr. Levé rameno Stině neznatelně kleslo.

Statečná holka, pomyslel si Harry. Nebo možná jenom k smrti vyděšená. Stále Aune, který jim přednášel na policejní akademii psychologii, jim vysvětloval, že když se lidé dostatečně bojí, přestávají přemýšlet a jednají podle toho, k čemu byli předprogramováni. Většina zaměstnanců bank stiskne tlačítko pro tichý alarm téměř v šoku, tvrdil Aune, a poukazoval na to, že při následném výslechu si mnozí nedokázali vzpomenout, jestli alarm spustili, nebo ne. Pracovali na autopilota. Stejně jako bankovní lupič sám sebe předprogramuje k tomu, že zastřelí všechny, kdo se ho pokusí zastavit, vysvětloval Aune. Čím víc se lupič bojí, tím méně pravděpodobné je, že ho něco přiměje změnit rozhodnutí. Harry se nepohnul, jen se pokoušel zachytit pohledem lupičovy oči. Modré.

Lupič sundal z ramene černou brašnu a hodil ji na podlahu mezi bankomat a muže v montérkách, který nadále tiskl hrot propisky k poslední klíče číslice osm. Černě oděný lupič popošel šest kroků k nízkým dveřím přepážky, posadil se na jejich hranu, přehodil nohy na druhou stranu a postavil se přímo za Stinu, která tiše seděla a dívala se upřeně před sebe. Dobře, pomyslel si Harry. Zná instrukce, snaží se nevyprovokovat reakci tím, že by na lupiče zírala.

Muž namířil ústí zbraně na Stinin zátylek, předklonil se a něco jí pošeptal do ucha.

Zatím ještě nezpanikařila, ale Harry viděl, jak se jí hrudník zvedá a klesá, jako by útlé tělo nemělo pod bílou a náhle těsnou blůzou dost vzduchu. Patnáct vteřin.

Stine si odkašlala. Jednou. Podruhé. Pak se jí konečně podařilo vydat z hlasivek zvuk:

„Helge. Klíče od bankomatu.“ Hlas měla tlumený a chraplavý, zcela k nepoznání od hlasu, který pronesl téměř stejná slova tři minuty předtím.

Harry Helgeho Klementsena neviděl, ale věděl, že postřehl lupičova úvodní slova a že už stojí ve dveřích kanceláře.

„Rychle, nebo...“ Stinin hlas byl téměř neslyšitelný a v následujících pauzách se v místnosti ozývaly pouze podrážky bot Augusta Schultze sunoucí se po parketách jako dvě paličky tažené po kůži bubnu v neuvěřitelně pomalém shuffle.

„... mě zastřelí.“

Harry se podíval z okna. Pravděpodobně tam někde venku stálo auto se spuštěným motorem, ale odsud ho nemohl vidět. Jen auta a lidi, kteří se více či méně bezstarostně míhali kolem.

„Helge...“ vydechla Stine prosebně.

No tak, Helge, pomyslel si Harry. O stárnoucím vedoucím pobočky toho také dost věděl. Věděl, že má dva královské pudly, manželku a v lásce čerstvě zklamanou těhotnou dceru a ti všichni na něj doma čekají. Mají už sbaleno a jsou připraveni vyrazit na chatu do hor, jakmile Helge Klementsena přijde domů. Jenže právě teď Klementsenu připadalo, jako by se nacházel pod vodou v takovém tom snu, kde jsou všechny pohyby pomalé bez ohledu na to, jak moc se člověk snaží si pospíšet. Pak se objevil v Harryho zorném poli. Lupič natočil Stininu židli tak, aby stál za ní, ale otočený k Helgemu Klementsenu. Klementsena tam stál jako dítě, které chce krmit koně, ale bojí se – s vyhrbenými zády a rukou se svazkem klíčů nataženou co nejdál před sebe. Lupič něco pošeptal Stině do ucha a přitom namířil zbraň na Klementsena, který udělal dva nejisté kroky vzad.

Stine si odkašlala: „Říká, že máš otevřít bankomat a dát mu ty nové schránky s penězi do té černé brašny.“

Helge Klementsena zíral jako hypnotizovaný na pušku, která na něj mířila.

„Máš na to dvacet pět vteřin, pak bude střílet. Na mě. Ne na tebe.“

Klementsena ústa se otevřela a zavřela, jako by chtěl vedoucí něco říct.

„Teď, Helge,“ pronesla Stine. Otvírání dveří zabzučelo a Helge Klementsena se pomalu šinul do úřadovny.

Od začátku přepadení uplynulo třicet vteřin. August Schultz došel téměř ke vstupním dveřím. Vedoucí filiálky padl na kolena před bankomatem a zíral na svazek klíčů. Visely na něm čtyři klíče.

„Ještě dvacet vteřin,“ zazněl Stinin hlas.

Policejní stanice na Majorstue. Jedou sem. Osm bloků. Páteční špička.

Třesoucími se prsty vybral Helge Klementsena jeden klíč a zastrčil ho do otvoru v zámku. V polovině se klíč zarazil. Helge Klementsena přitlačil.

„Sedmnáct.“

„Ale...“ začal.

„Patnáct.“

Helge Klementsena klíč vytáhl a zkusil jiný. Ten do otvoru zajel, ale nešel otočit.

„Panebože...“

„Třináct. Je to ten s kouskem zelené izolepy, Helge.“

Helge Klementsena zíral na svazek klíčů, jako by ho nikdy předtím neviděl.

„Jedenáct.“
Třetí klíč šel do otvoru zasunout. A otočit. Helge Klementsén otevřel dvířka bankomatu a obrátil se ke Stině a k lupičovi.
„Musím odemknout ještě jeden zámek, abych mohl vyndat schrán...“
„Devět!“ vykřikla Stine.
Helgemu Klementsénovi unikl vzlyk, přitom tiskl prsty na zoubky klíčů, jako by přestal vidět a zoubky byly Braillovo písmo, které mu poví, jaký klíč je ten správný.
„Sedm.“
Harry soustředěně naslouchal. Zatím žádné policejní sirény. August Schultz vzal za kliku vstupních dveří.
Kov zachrastil, když svazek klíčů dopadl na parkety.
„Pět,“ šeptla Stine.
Dveře se otevřely a do úřadovny pronikl ruch ulice. Harrymu se zdálo, že v dálce slyší dobře známý kvílivý zvuk, který klesal.
A opět stoupal. Policejní sirény. Pak se dveře zavřely.
„Dvě. Helge!“
Harry zavřel oči a počítal do dvou.
„Už!“ To vykřikl Helge Klementsén. Povedlo se mu odemknout druhý zámek a nyní se zvedl z podlahy a na bobku vytahoval schránky, které se očividně zasekly. „Jen mě nechte vytáhnout ty peníze! Já...“
V témže okamžiku ho přerušil pronikavý výkřik. Harry se podíval na druhý konec úřadovny, kde klientka s kočárkem vyděšeně zírala na lupiče, který stál nehybně a mířil zbraní na Stinin zátylek. Žena dvakrát mrkla a němě pokývla směrem ke kočárku, zatímco dětský křik se propracovával k větším výškám.
Helge Klementsén málem padl na záda, když uvolnil první schránku z kolejniček. Přitáhl si černou brašnu. Za šest vteřin byly schránky v brašně. Na příkaz Klementsén brašnu zapnul a postavil se k přepážce. Vše zprostředkovával Stinin hlas, který teď zněl překvapivě pevně a klidně.
Minuta a tři vteřiny. Přepadení bylo u konce. Peníze leží v brašně na podlaze. Za několik vteřin dorazí první policejní auto. Za čtyři minuty uzavřou ostatní policejní vozy nejbližší únikové cesty v okolí místa činu. Všechny buňky v lupičově těle musí křičet, že je ksakru na čase odsud vypadnout. A v tom okamžiku se stalo něco, co Harry nechápal. Prostě to nedávalo smysl. Lupič místo aby utekl, otočil Stininu židli tak, aby Stine seděla tváří k němu. Předklonil se a něco jí pošeptal. Harry zamžoural. Měl by si dojít k očnímu. Ale viděl to, co viděl. Stine zírala na lupiče bez obličeje, zatímco její vlastní tvář se pomalu proměňovala v závislosti na tom, jak jí docházela slova, která jí lupič pošeptal. Úzké pěstěné obočí vytvářející nad očima dvě „s“ jako by jí teď přerůstalo přes hlavu, horní ret se jí otočil vzhůru a koutky úst se stáhly do groteskní grimasy. Dítě přestalo plakat stejně náhle, jako začalo. Harry se nadechl. Protože věděl. Byl to statický obraz, mistrovský snímek. Dva lidé zachycení v okamžiku, kdy první právě sdělil druhému rozsudek smrti, maskovaný obličej na vzdálenost dvou dlaní od obličeje nezakrytého. Kat a jeho oběť. Ústí pušky mířilo na hrdelní jamku a malé zlaté srdíčko visící na tenkém řetízku. Harry neviděl, ale přesto cítil Stinin pulz tepající pod tenkou kůží.
Tlumený kvílivý zvuk. Harry špicuje uši. Nejsou to však policejní sirény, jen telefon zvonící v sousední místnosti.
Lupič se otočí a dívá se do bezpečnostní kamery na stropě za přepážkou. Zdvihá jednu ruku a roztahuje všech pět prstů v černé rukavici, pak je sevře do pěsti a zvedne ukazováček. Šest prstů. Šest vteřin přes limit. Otočí se opět ke Stině, uchopí zbraň oběma rukama, přidrží ji ve výši boků a zdvihne ústí tak, aby jí mířilo na hlavu, trochu se rozkročí, aby zachytil zpětný ráz. Telefon vyzvání. Minuta a dvanáct vteřin. Když Stine pozdvihne ruku, jako by chtěla někomu zamávat na rozloučenou, diamantový prsten se jí zatřpytí.
Je přesně 15.22.22, když lupič zmáčkne spoušť. Výstřel je krátký a tlumený. Stinina židle poodjede vzad a hlava se ženě roztančí na krku jako rozbité panence. Pak se židle převrhne. Je slyšet zadunění, když Stinina hlava trefí hranu psacího stolu. A Harry ji už nevidí. Už nevidí ani reklamu na nové penzijní spoření banky Nordea, která je přilepená na vnější straně skla nad přepážkou, neboť najednou má červené pozadí. Slyší jen telefon, jak vyzvání, vztekla a naléhavě. Lupič se přehoupne přes přepážku, doběhne k brašně na podlaze uprostřed úřadovny. Harry se musí rozhodnout. Lupič uchopí pytel. Harry se rozhoduje. S trhnutím vyskakuje ze židle. Šest dlouhých kroků. Už je tam. A zvedá telefonní sluchátko.
„Poslouchám.“
V následující pauze slyší z televize v místnosti zvuk policejních sirén, od sousedů odvedle pákistánskou hatmatilku a na schodišti těžké kroky, které znějí jako kroky paní Madsenové. Na druhém konci se ozývá měkký smích. Je to smích z dávné minulosti. Dávné ne v čase, ale stejně vzdálené. Jako sedmdesát procent Harryho minulosti, která se mu v nepravděpodobných intervalech vrací jako vágní fámy nebo úplné výmysly. Jenže tohle je příběh, který může potvrdit.
„Ty ještě vážně používáš pevnou linku, Harry?“
„Anno?“
„No ne, tos mě překvapil.“
Harry cítil, jak se mu v břiše rozlévá teplo, skoro jako whisky. Skoro. V zrcadle viděl fotografii, kterou připevnil na protějščí stěnu. Je na ní on sám a Ses kdysi na prázdninách ve Hvitsenu, když byli malí. Smějí se tak, jak se smějí děti, které ještě věří, že se jim nemůže stát nic zlého.

„Copak děláš takhle v neděli večer, Harry?“
„No.“ Harry slyšel, jak jeho hlas automaticky napodobuje její. Trochu moc hluboký a trochu moc táhlý. Jenže tohle nechce. Ne teď. Odkášlal si a našel poněkud neutrálnější polohu: „To, co většina lidí.“
„A to je?“
„Dívám se na video.“

Kapitola 3 – House of Pain

„Koukals na to video?“
Rozbitá kancelářská židle vyjekla na protest, když se strážmistr Halvorsen opřel do židle a podíval se na svého o devět let staršího kolegu, vrchního komisaře Harryho Holea, s výrazem nedůvěry, který se mu zračil v mladé, nevinné tváři.
„No jasně,“ odpověděl Harry a ukazovákem a palcem si přejel tenkou naběhlou kůží pod zarudlýma očima.
„Celý víkend?“
„Od soboty dopoledne do neděle večer.“
„Tak to sis aspoň páteční večer trochu užil,“ řekl Halvorsen.
„Jo.“ Harry vytáhl z kapsy kabátu modré desky a položil je na psací stůl stojící těsně vedle Halvorsenova stolu. „Četl jsem si záznamy z výslechů.“
Z druhé kapsy vytáhl Harry šedý sáček s kávou French Colonial. Sdílel s Halvorsenem společnou kancelář skoro úplně vzadu v chodbě v červené zóně v šestém patře policejního ředitelství ve čtvrti Grønland a před dvěma měsíci přikročili k nákupu kávovaru na espresso značky Rancilio Silvio, který získal čestné místo na archivní skříni, pod zarámovanou fotografií dívky sedící s nohama na psacím stole. Její pihovatý obličej vypadal, jako by se pokoušel o vážnou grimasu, ale přemohl ho smích. Pozadí tvořily tytéž stěny kanceláře, na kterých snímek visel.
„Věděl jsi, že tři ze čtyř policistů nedokážou vyslabikovat správně slovo ‚neinteresantní‘?“ zeptal se Harry a pověsil si kabát na věšák. „Buď ho píšou bez ‚i‘ mezi ‚e‘ a ‚n‘, nebo...“
„Interesantní.“
„Cos dělal o víkendu ty?“
„V pátek jsem seděl v autě před rezidencí amerického velvyslance kvůli anonymní bombové výhrůžce, kterou ohlásil telefonem nějaký pitomec. Falešný poplach, samozřejmě, jenže Amíci jsou teď tak zvykaní, že jsme tam museli prosedět celý večer. V sobotu jsem se zase pokoušel najít ženu svého života. V neděli jsem došel k závěru, že taková neexistuje. Co říkají výslechy o lupiči?“ Halvorsen nadávkoval kávu do filtru s dvojitým dnem.
„Takže...“ začal Harry a svlékl si svetr. Pod ním měl antracitově šedé tričko, které bývalo kdysi černé a z něhož se již téměř sloupala písmena Violent Femmes. Se zasténáním klesl do kancelářské židle. „Nepřihlásil se nikdo, kdo by viděl hledaného v blízkosti banky před přepadením. Někáký chlapík vyšel z obchodu 7-Eleven na protější straně Bogstadské ulice a viděl lupiče, jak běží nahoru po Prømyslové. Všiml si ho, protože měl kuklu. Bezpečnostní kamera na vnější fasádě banky je zachytila v okamžiku, kdy lupič mívá svědka před železným kontejnerem stojícím před 7-Eleven. Jediná zajímavá věc, kterou nám mohl říct a která není na videu vidět, je to, že lupič o kus dál na Prømyslové přešel dvakrát z pravého chodníku na levý.“
„Chlap, co se nedokáže rozhodnout, po kterém chodníku půjde. Z mého pohledu naprosto neinteresantní.“ Halvorsen umístil filtr s dvojitým dnem do páky. „Tedy s ‚i‘ a s ‚n‘ po ‚a‘.“
„Halvorsene, ty toho o bankovních loupežích fakt moc nevíš.“
„A proč bych taky měl? Máme chytat vrahy, zloděje mají na starosti Hedmarčáci.“
„Hedmarčáci?“
„Nevšiml sis toho, když se projdeš po oddělení loupežných přepadení? Všude ty jejich místní výrazy a hedmarské svetry. Jaké máme teda vodítko?“
„Vodítko je Viktor.“
„Psovod?“
„Bývá na místě činu většinou jako první, a to zkušený bankovní lupič ví. Dobrý pes dokáže sledovat lupiče, který jde městem pěšky, ale když přejde ulici a kolem místa, kudy přešel, projíždějí auta, ztratí čokl stopu.“
„No a?“ Halvorsen utlačil kávu válečkem a nakonec povrch koulením válečku vyhladil – tvrdil, že právě tohle odlišuje profíky od amatérů.
„To posiluje podezření, že máme co do činění se zkušeným bankovním lupičem. A už jenom díky tomuhle faktu se můžeme zaměřit na výrazně nižší počet osob, než bychom jinak museli. Šéf oddělení loupežných přepadení mi říkal...“
„Ivarsson? Myslel jsem, že se spolu zrovna moc nekamarádíte.“
„Taky že ne, mluvil k vyšetřovacímu týmu, do kterého patřím i já. A řekl, že okruh lupičů v Oslu čítá míň než sto osob.“

Padesát z nich jsou takoví pitomci, fetišáci nebo mimoni, že je chytíme skoro pokaždé. Polovina z nich sedí, takže ty nemusíme brát v úvahu. Čtyřicet z nich jsou slušní řemeslníci, co dokážou zmizet, když jim někdo pomůže s logistikou. A pak tu máme těch deset profíků, to jsou ti, co přepadávají transporty peněz a centrály pro zpracování hotovosti, a u těch musíme mít trochu štěstí, pokud je máme dostat. U těchhle deseti se snažíme, abychom v každém okamžiku věděli, kde se pohybují. Dneska prověříme jejich alibi.“ Harry vrhl pohled na kávovar, který na archivní skříni odfrkával. „A pak jsem mluvil v sobotu s Weberem z oddělení kriminalisticko-technické expertizy.“

„Myslel jsem, že Weber šel tenhle měsíc do důchodu.“

„Někdo to špatně vypočítal, půjde až v létě.“

Halvorsen se zasmál. „To je teda nejspíš ještě kyselejší než obvykle, ne?“

„To je, ale ne kvůli tomuhle,“ odpověděl Harry. „On a jeho lidi našli úplný kulový.“

„Nic?“

„Žádné otisky. Ani jediný vlasek. Dokonce ani vlákno z oblečení. A otisky bot samozřejmě ukazují, že lupič použil úplně nové boty.“

„Aby u nich nemohli porovnat opotřebením vzorku s opotřebením jeho jiných bot?“

„Správně,“ pronesl Harry s důrazem na „á“.

„A zbraň použitá při přepadení?“ zeptal se Halvorsen a přitom se snažil dobalancovat jeden ze šálků s kávou k Harryho stolu. Když vzhlédl, všiml si, že Harry má levé obočí zdvižené až pod světlého ježka. „Promiň. Vražedná zbraň.“

„Díky. Nenašla se.“

Halvorsen se posadil na svou stranu stolu a usrkával ze šálku. „Takže krátce řečeno nějaký chlap vešel za bílého dne do banky plné lidí, sebral dva miliony korun, zavraždil jednu ženu, pak odsud vypochoval a vydal se nahoru ulicí ne až tak plnou lidí, ale zato plnou aut, ulicí v centru hlavního města Norska, několik stovek metrů od policejní stanice... A my, z daní placené a královské policejní orgány, nemáme nic?“

Harry pomalu přikývl. „Skoro. Máme video.“

„Které si ty teď dokážeš v duchu promítnout vteřinu po vteřině, jak tě tak znám.“

„No, myslím tak po každé desetině vteřiny.“

„A svědecké výpovědi bys dokázal z valné většiny ocitovat nazpaměť?“

„Jen tu od Augusta Schultze. Vyprávěl mi spoustu zajímavostí z války. Vyjmenoval mi konkurenty v konfekční branži, kteří byli takzvaně dobrými Nory a kteří přispěli k tomu, že byl jeho rodině za války zkonfiskován majetek.“

Zbytek kávy dopili mlčky. Na okno ťukal déšť.

„Tobě se takový život líbí, vid’?“ pronesl Halvorsen najednou. „Sedět celý víkend sám doma a nahánět duchy.“

Harry se usmál, ale neodpověděl.

„Myslel jsem, že jsi s tím staromládeneckým životem skoncoval, když máš teď rodinné povinnosti.“

Harry se na svého mladšího kolegu varovně zahleděl. „Nevím, jestli bych to viděl zrovna takhle,“ odpověděl pomalu.

„Ještě spolu ani nebydlíme.“

„Ne, ale Ráchel má malého syna, a pak je všechno přece jen trochu jiné, ne?“

„Olega,“ odpověděl Harry a sunul se k archivní skříni. „Ojeli v pátek do Moskvy.“

„Aha?“

„Soudní proces. Otec žádá dítě do své péče.“

„Jo, jasně. Co je to vlastně za chlápka?“

„No...,“ Harry narovnal fotografii nad kávovarem, která visela nakřivo. „Je to profesor, Ráchel ho potkala a vdala se za něj, když tam pracovala. Je ze staré, hrozně bohaté rodiny, o které Ráchel tvrdí, že má spoustu politického vlivu.“

„Tak to asi znají i nějaké soudce, ne?“

„Určitě, ale my doufáme, že to dopadne dobře. Otec je úplněj magor a všichni to vědí. Chytřej alkoholik, co špatně ovládá svoje impulzy, znáš ty týpky.“

„Myslím, že jo.“

Harry prudce vzhlédl, právě včas, aby si všiml, jak Halvorsenovi mizí z tváře úsměv.

Na policejním ředitelství bylo všeobecně známo, že Harry má problémy s alkoholem. Teď už není alkoholismus sám o sobě u veřejně činné osoby důvodem k výpovědi, ale opilost na pracovišti ano. Naposledy, když začal Harry zase chlastat, vyslovovali se ti v horních patrech, že by měl ze sboru odejít, ale šéf oddělení vražd Bjarne Møller jako obvykle přidržel nad Harrym ochrannou ruku a argumentoval specifickými okolnostmi. Těmi okolnostmi bylo to, že dívka na fotografii nad kávovarem – Ellen Gjelténová, Harryho partačka a blízká kamarádka – byla ubita baseballovou pálkou na pěšině u řeky Aker. Harry se zase sebral, ale ta rána ho pořád bolela. Zvlášť proto, že případ nebyl podle jeho názoru dosud objasněn. Když Harry a Halvorsen našli technické důkazy proti neonacistovi Sverremu Olsenovi, naběhl vrchní komisař Tom Waaler k Olsenovi domů, aby ho zatkł. Olsen ovšem na Waalera vypálil a Waaler Olsena v sebeobraně zastřelil. Poslední fakt

vyplyvá z Waalerovy zprávy a ani ohledání místa činu nebo šetření policejní inspekce nenaznačovaly nic jiného. Na druhé straně nebylo nikdy zjištěno, jaký motiv Olsen k vraždě měl, s výjimkou toho, že indicie poukazovaly na to, že byl zapleten do ilegálního obchodu, který Oslo zaplavil v posledních letech ručními zbraněmi, a že to Ellen odhalila. Jenže Olsen byl obyčejný pěšák, těm, kdo skutečně stáli za Elleninou likvidací, policie na stopu zatím nepřišla. Právě proto, aby mohl pracovat na Ellenině případu, požádal Harry po krátkém hostování u tajné služby v nejhořejším patře o návrat na oddělení vražd. Nahoře se ho rádi zbavili. A Møller byl zase rád, že ho má zpátky v šestce. „Zaskočím s tím za Ivarssonem na oddělení loupežných přepadení,“ zabručel Harry a zamával videokazetou. „Chce se na to mrknout společně s novým zázračným dítětem, které tam teď má.“

„Aha? Kdo je to?“

„Nějaká holka, co dodělala v létě policejní akademii a údajně vyřešila tři loupežná přepadení jen zkoumáním videozáznamů.“

„Teda! Je pěkná?“

Harry si povzdechl. „Vy mladí jste tak nudně předvídatelní. Doufám, že je šikovná, zbytek mě nezajímá.“

„Jsi si jistý, že je to holka?“

„Pan a paní Lønnovi samozřejmě mohli pro svoje potěšení pojmenovat svého syna Beáta.“

„Řekl bych, že je hezká.“

„Doufám, že ne,“ odpověděl Harry a ze starého zvyku se sklonil, když jeho sto devadesát pět centimetrů procházelo dveřmi.

„Cože?“

Z chodby zazněla odpověď: „Zdatní policisté bývají oškliví.“

Na první pohled nenaznačoval vzhled Beáty Lønnové příklon ani jedním směrem. Nebyla ošklivá, někdo by dokonce řekl, že vypadá jako panenka, ale důvodem by nejspíš bylo to, že na ní bylo všechno tak malé: obličej, nos, uši, tělo. A především byla bledá. Pleť i vlasy měla tak bezbarvé, až to Harrymu připomnělo mrtvolu ženy, kterou společně s Ellen vylovili z Bunnefjordu. Ale na rozdíl od vzpomínky na tu mrtvolu měl Harry dojem, že jakmile se jen na chvíli podívá jinam, zapomene, jak Beáta Lønnová vypadá. Proti čemuž by asi Beáta nic nenamítala, protože když zamumlala svoje jméno, dovolila sice Harrymu, aby jí stiskl malou vlhkou ruku, ale pak ji zase rychle stáhla.

„Harry Hole je taková naše legenda, víte,“ řekl šéf oddělení loupežných přepadení Rune Ivarsson, který k nim byl obrácený zády a zápolil se svazkem klíčů. Nahoře na šedých železných dveřích před nimi stálo gotickým písmem: House of Pain. A pod tím: Místnost pro skupinovou práci č. 508. „Je to tak, Hole?“

Harry neodpověděl. Nebylo pochyb o tom, jaký druh legendy má Ivarsson na mysli, nikdy se nesnažil nijak zvlášť skrývat, že Harry Hole je pro celý úřad ostudou a dávno měl být vyhozen.

Ivarssonovi se nakonec podařilo odemknout a všichni vešli. House of Pain byla zvláštní místnost, kterou oddělení loupežných přepadení využívalo ke studování, k editování a ke kopírování videonahrávek. Neměla okna, uprostřed stál velký stůl a byla tu tři pracovní místa. Na stěnách byla zavěšena polička s videopáskami, tučt připíchnutých hlášení s fotografiemi hledaných lupičů, mapa Osla a různé trofeje z úspěšných honů na gangstery. Na krátké stěně viselo velké plátno a vedle dveří dva ustřižené rukávy svetru s otvory pro oči a ústa. Jinak se zařízení místnosti skládalo z šedých počítačů, černých televizních monitorů, VHS a DVD přehrávačů a množství jiných přístrojů, o nichž Harry netušil, co umějí.

„Tak co zjistilo oddělení vražd z videa?“ zeptal se Ivarsson a plácl sebou na jednu ze židlí. „A“ ve slově „vražd“ přitom vyslovil tak široce, až znělo jako „e“.

„Něco málo,“ odpověděl Harry a popošel k polici s videokazetami.

„Něco málo?“

„Nic moc.“

„Škoda že jste opomněli přijít na přednášku, kterou jsem měl v září v kantýně. Byla tam všechna oddělení, s výjimkou vašeho, pokud si dobře vzpomínám.“

Ivarsson byl vysoký, měl dlouhé končetiny a přes pár modrých očí se mu vlnila blondátá ofina. Jeho obličej měl ty maskulinní rysy, které mívají modelové německých značek jako Boss, a po mnoha letních odpolednech strávených na tenisovém kurtu a možná nějaké té hodince v soláriu ve studiu zdraví byl ještě pořád opálený. Runeho Ivarssona by zkrátka mnozí označili za pěkného muže a z tohoto úhlu pohledu podkopával Harryho teorii o souvislosti mezi vzhledem a zdatností při policejní práci. Nedostatek talentu pro práci vyšetřovatele totiž Rune Ivarsson doháněl čichem pro politiku a uzavírání aliancí v rámci hierarchie vládnoucí na policejním ředitelství. Navíc disponoval přirozenou sebejistotou, kterou si mnozí chybně vykládali jako vůdčí schopnosti. Tato sebejistota byla v Ivarssonově případě jedinou příčinou toho, že byl obdařen absolutní slepotou vůči vlastním omezením, díky čemuž nevyhnutelně postupoval stále výše, a jednoho dne se tak stane – přímo nebo nepřímo – Harryho nadřízeným. V zásadě viděl Harry málo důvodů ke stížnostem na to, že průměrnost

je vykopávána směrem vzhůru a pryč od vyšetřování, jenže u lidí jako Ivarsson existovalo riziko, že je může snadno napadnout, že by měli zasahovat do práce těch, kteří vyšetřování rozumějí, a řídit ji.

„Přišli jsme o něco?“ zeptal se Harry a přejel prstem po malých, rukou psaných štítcích na hřbetech kazet.

„Nejspíš ne,“ odpověděl Ivarsson. „Pokud se tedy nezajímáte o drobné nepodstatnosti, které vedou k vyřešení kriminálních případů.“

Harry dokázal odolat pokušení mu říct, že nepřišel proto, že mu dřívější posluchači prozradili, že to je samochvalná přednáška, jejímž jediným účelem je sdělit světu, že poté, co on, Ivarsson, převzal vedení na oddělení loupežných přepadení, vzrostla objasněnost bankovních loupeží z pětatřiceti asi na padesát procent. Aniž by přitom zmínil, že převzetí vedoucí funkce proběhlo současně se zdvojnásobením osazenstva na oddělení, s generálním rozšířením pravomocí, co se týkalo vyšetřovacích metod, a s tím, že se oddělení zároveň zbavilo svého nejhoršího kriminalisty – Runeho Ivarssona.

„Považuji se za člověka, který se celkem zajímá,“ odvětil Harry. „Takže mi řekněte, jak jste vyřešili tohle.“ Vytáhl kazetu a ze štítku nahlas přečetl: „20. 11. 1994 Spořitelna NOR, Manglerud.“

Ivarsson se zasmál. „Rád. Chytili jsme je postaru. U skládky odpadků v Alnabru přesedli do jiného únikového auta a to předchozí, které tam odstavili, zapálili. Jenže ono neshořelo úplně. Našli jsme uvnitř rukavice jednoho z lupičů se stopou DNA. Porovnali jsme ji s DNA známých firem, které vytipovali naši tajní agenti po zhlédnutí videa jako možné pachatele, a jedna z nich byla shodná. Ten idiot dostal čtyři roky, protože vypálil do stropu. Chcete vědět ještě něco, Harry?“

„Hm.“ Harry si pohrával s kazetou. „Jaká stopa DNA to byla?“

„Vždyť už jsem to řekl: shodná.“ Ivarssonovi zaškubalo v koutku levého oka.

„Jasně, ale jaká? Odumřelá kůže? Nehet? Krev?“

„Je to důležité?“ Ivarssonův hlas zněl najednou ostře a netrpělivě.

Harry si pomyslel, že měl držet pusy. Že by měl přestat s těmi donkichotskými akcemi. Lidé jako Ivarsson se stejně nikdy nepoučí.

„Třeba není,“ uslyšel se Harry. „Pokud se tedy nezajímáte o drobné nepodstatnosti, které vedou k vyřešení kriminálních případů.“

Ivarsson nehnutě zíral na Harryho. Ve zvukově izolované speciální místnosti se zdálo, jako by tu ticho fyzicky tlačilo na uši. Ivarsson otevřel ústa a chystal se něco říct.

„Chlup z kloubu na prstu.“

Oba muži v místnosti se otočili k Beátě Lønnové. Harry skoro zapomněl, že tam je. Beáta se podívala z jednoho na druhého a zopakovala téměř šeptem:

„Chlup z kloubu na prstu. Takové ty chloupky na horní straně prstu... Neříká se tomu...“

Ivarsson si odkašlal: „Nejspíš je pravda, že to byl chlup. Ale asi – a nemusíme se v tom rýpat – to byl chlup ze hřbetu ruky. Vidíte, Beáto?“ Nečekal na odpověď a poklepal lehce ukazováčkem na sklo svých masivních náramkových hodinek. „Já už musím běžet. Příjemnou zábavu s videem.“

Jakmile za Ivarssonem zapadly dveře, vzala Beáta Harrymu z ruky kazetu a v dalším okamžiku už ji se zabzučením vcucel VHS přehrávač.

„Dva chlupy,“ řekla. „V levé rukavici. Z kloubů na prstech. A ta skládka odpadků byla v Karihaugenu, ne v Alnabru. Ale to s těmi čtyřmi roky sedí.“

Harry se na ni překvapeně podíval. „Nestalo se to hodnou chvílí předtím, než jste k nám přišla?“

Pokrčila rameny a přitom stiskla na dálkovém ovladači tlačítko Play. „Stačí jen číst hlášení.“

„Hm,“ odpověděl Harry a důkladněji si ji prohlédl z boku. Pak se na židli usadil rovněji. „Podívejme se na to, třeba po sobě tenhle pachatel taky zanechal nějaké chlupy z kloubů...“

Videopřehrávač slabě zavrčel a Beáta zhasla. V následujícím okamžiku, kdy na ně z plátna svítila ještě modrá obrazovka, se začal Harrymu v hlavě odvíjet jiný film. Byl krátký, trval jen několik vteřin, výjev koupající se v modrém stroboskopickém světle z Waterfrontu, dávno zrušeného klubu na nábreží Aker Brygge. Tehdy nevěděl, jak se jmenuje, ta žena s usmívajícíma se hnědýma očima, která se pokoušela na něj cosi přes hudbu zavolat. Hráli country punk. Green On Red. Jason and The Scorchers. Nalil si do coly jima beama a bylo mu fuk, jak se jmenuje. Ale další večer to už věděl, když odvázáli všechna lana na posteli s bezhlavým koněm na čele a vypluli na premiérovou plavbu. Harry cítil v žaludku teplo z včerejšího večera, kdy uslyšel v telefonu její hlas.

Pak se rozběhla nahrávka z banky.

Starý muž se vydal na svou polární výpravu přes úřadovnu k přepážce, snímáný z nového úhlu kamery každou pátou vteřinu.

„Thorkildsen z TV2,“ podotkla Beáta Lønnová.

„Ne, August Schultz,“ odpověděl Harry.

„Mluvím o editování. Vypadá to jako práce Thorkildsena z TV2. Občas tam nějaká desetinka chybí...“

„Chybí? Jak poznáte...“

„Všímejte si. Sledujte pozadí. Červená mazda, kterou zahlédnete na ulici venku, byla v době střídání obrazu uprostřed záběru na dvou kamerách. Jeden objekt nemůže být na dvou místech současně.“

„Myslíte si, že si s tou nahrávkou někdo pohrál?“

„To ne. Záznamy ze všech šesti kamer uvnitř banky a jedné kamery venku se nahrávají na stejnou pásku. Na originální pásce se záběr bleskurychle střídá mezi všemi kamerami tak, že je to jen záblesk. Proto je třeba film editovat, abychom získali delší souvislé sekvence. Když na to nemáme sami kapacitu, využíváme sem tam někoho z televizních stanic. Lidi od televize jako Thorkildsen trochu čarují s časovými kódy, aby to líp vypadalo, aby to nebylo tak trhané. Nemoc z povolání, tipuju.“

„Nemoc z povolání,“ zopakoval Harry. Došlo mu, že na tak mladou dívku je to neuvěřitelně zastaralý výraz. Nebo možná není tak mladá, jak si původně myslel? Jakmile zhaslo světlo, něco se s ní stalo, řeč těla její siluety byla uvolněnější, hlas zněl pevněji.

Bankovní lupič vstoupil do úřadovny a něco zakřičel anglicky. Jeho hlas zněl vzdáleně a tlumeně, jako by byl muž zabalený do peřiny.

„Co si myslíte o tomhle?“ zeptal se Harry.

„Nor. Mluví anglicky proto, abychom nepoznali, jaký má dialekt, přízvuk nebo jaká používá typická slova, která bychom si mohli spojit s případnými dřívějšími přepadeními. Má hladké oblečení, co nezanechává vlákna, která bychom mohli najít v únikových autech, v bytech, v nichž by se případně ukrýval, nebo u něj doma.“

„Hm... Co dál?“

„Všechny otvory v oblečení jsou zalepené, aby nezanechal žádné stopy DNA. Jako třeba vlasy nebo pot. Jak vidíte, má nohavice přilepené k holinám a rukávy k rukavicím. Řekla bych, že má pásku kolem celé hlavy a na obočí vosk.“

„Takže profík?“

Pokrčila rameny. „Osmdesát procent bankovních loupeží je naplánováno s menším než týdenním předstihem a provedeno osobami pod vlivem alkoholu nebo drog. Tahle loupež je připravená a lupič vypadá střízlivě.“

„Jak tohle můžete vidět?“

„Kdybychom měli dokonalé světlo a lepší kamery, mohli bychom obraz zvětšit a podívat se mu na zorničky. Jenže to nemáme, takže sleduju řeč jeho těla. Klidné, dobře promyšlené pohyby, vidíte? Jestli si něco vzal, tak to byl sotva speed nebo nějaké amfetaminy. Možná rohypnol. To je nejoblíbenější droga.“

„Proč?“

„Bankovní loupež je extrémní zážitek. Nepotřebujete speed, spíš naopak. Loni přišel jeden lupič do Norské banky na náměstí Solli s automatickou puškou, rozstřílel strop a zdi a vyběhl ven bez peněz. Soudci vysvětlil, že si vzal tolik amfetaminu, že to ze sebe prostě musel dostat. Já mám radši rohypnolové lupiče, abych tak řekla.“

Harry pokývl směrem k plátnu: „Podívejte se na rameno Stiny Gretteové za přepážkou jedna, teď tiskne alarm. A zvuk na záznamu se najednou výrazně zlepší. Proč?“

„Alarm je napojený na video, a když se spustí, začne film běžet několikanásobně rychleji. Díky tomu máme lepší obraz i lepší zvuk. Natolik, abychom mohli provést analýzu lupičova hlasu. Ale když mluví lupič anglicky, je to k ničemu.“

„Je to vážně tak přesné, jak se povídá?“

„Zvuk z našich hlasivek je jako otisk prstů. Když dokážeme našemu hlasovému analytikovi z Technické univerzity v Trondheimu dodat na pásku deset slov, zvládne porovnat dva hlasy a říct s devadesátiprocentní jistotou, zda jsou totožné.“

„Hm. Ale ne tedy, když je kvalita zvuku taková jako před spuštěním alarmu?“

„Pak to není tak jisté.“

„Takže proto nejdřív zakřičí anglicky a pak, když počítá s tím, že už je alarm spuštěný, využívá Stinu Gretteovou, aby mluvila za něj.“

„Přesně tak.“

Studovali mlčky černě oděného lupiče, který se přehoupl přes přepážku, přiložil ústí pušky k hlavě Stiny Gretteové a pošeptal jí něco do ucha.

„Co si myslíte o její reakci?“ zeptal se Harry.

„Co máte na mysli?“

„Výraz obličeje. Vypadá relativně klidná, nemyslíte?“

„Nemyslím si nic. Z výrazu obličeje se toho dá zpravidla poznat málo. Odhaduju, že má pulz nejmíň sto osmdesát.“

Dívali se na Helgeho Klementsena, jak se pachtí na podlaze před bankomatem.

„Doufám, že tomuhle se dostane náležitá péče,“ pronesla Beáta tiše a zavrtěla hlavou. „Zažila jsem, jak se z lidí, kteří byli vystavení podobnému přepadení, staly psychické trosky.“

Harry to nijak nekomentoval, ale pomyslel si, že tenhle výrok musela převzít od starších kolegů.

Lupič se otočil a ukázal jim šest prstů.

„Zajímavé,“ zamumlala Beáta, a aniž sklonila hlavu, zapsala si do bloku před sebou poznámku. Harry sledoval mladou policistku koutkem oka a zahlédl, jak na židli nadskočila, když zazněl výstřel. Zatímco lupič na plátně přeskočil pult, popadl brašnu a zamířil ke dveřím, spadla Beátě čelist a propiska jí vyklouzla z ruky.

„Ten poslední kousek jsme nedali ani na internet, ani žádné z televizních stanic,“ řekl Harry. „Vidíte, tady je na kameře před bankou.“

Sledovali lupiče, jak rychlými kroky přechází na zelenou po přechodu v Bogstadské ulici a potom pokračuje nahoru po Průmyslové. Pak zmizel z obrazu.

„A policie?“ zeptala se Beáta.

„Nejbližší policejní stanice je v Sørkedalské ulici, hned za mýtným stanovištěm, jen osm set metrů od banky. Přesto jim trvalo víc než tři minuty od spuštění alarmu, než tam dorazili. Takže lupič měl na útěk z místa činu skoro dvě minuty.“

Beáta se zamyšleně zadívala na plátno, kde se míhala auta a lidé, jako by se nic nestalo.

„Útěk byl naplánovaný stejně dobře jako přepadení. Auto stálo nejspíš hned za rohem, aby ho nemohly zachytit kamery před bankou. Měl štěstí.“

„Možná,“ odpověděl Harry. „Na druhou stranu nevypadá jako někdo, kdo spoléhá na štěstí, nebo ano?“

Beáta pokrčila rameny. „Většina bankovních loupeží vypadá promyšleně, pokud se podaří.“

„O. K., ale tady byla šance, že se policie zpozdí, dost vysoká. Protože v pátek v tuhle dobu operovaly všechny hlídky v okolí jinde, totiž...“

„...u rezidence amerického velvyslance!“ vykřikla Beáta a plácla se do čela. „Ten anonymní bombový telefonát. Měla jsem v pátek volno, ale viděla jsem to večer ve zprávách. A zrovna teď, když Američani tak hysterčí, je jasné, že tam byli od nás všichni.“

„Žádnou bombu nenašli.“

„Samozřejmě že ne. To je klasický trik, vymyslet něco, co policii těsně před přepadením zaangažuje na jiném místě.“

Na zbytek nahrávky se dívali v přemýšlivém tichu. August Schultz čekající u přechodu pro chodce. Místo zeleného panáčka naskočil červený a pak zase zelený, aniž se stařec pohnul. „Na co čeká?“ pomyslel si Harry. Nepravidelnost, výjimečně dlouhá sekvence zelené, jakási semaforová stoletá voda? No. Brzy se přivalí. V dálce slyšel policejní sirény.

„Něco tady neseď,“ poznamenal Harry.

Beáta Lønnová odpověděla s unaveným povzdechem stařeny: „Vždycky něco neseď.“

Pak film skončil a na plátně se objevilo zrnění.

Kapitola 4 – Ozvěna

„Sníh?“

Harry se hnal po chodníku a přitom křičel do telefonu.

„Přesně tak,“ odpověděla Ráchel na nekvalitní lince z Moskvy, následovaná praskavou ozvěnou: „... tak.“

„Haló?“

„Je tu strašná zima... ma. Jak venku, tak uvnitř... tř.“

„A v soudní síni?“

„Tam je taky určitě pod nulou. Když jsme tu bydleli, dokonce i jeho matka občas říkala, že bych měla Olega sebrat a odstěhovat se s ním pryč. Teď tu sedí spolu s ostatními a vysílá ke mně tak nenávistné pohledy... dy.“

„Jak se to vyvíjí?“

„Jak to mám vědět?“

„No tak za prvé jsi právnička a za druhé mluvíš rusky.“

„Harry. Stejně jako sto padesát milionů Rusů nechápu ze zdejšího soudního systému ani ň, jasné?... né?“

„Jasně. Co na to Oleg?“

Harry zopakoval otázku ještě jednou, ale odpověď nedostal. Přidržel si displej před obličejem, aby zjistil, zda bylo spojení přerušeno, ale vteřiny na ukazateli provolaných minut odtikávaly. Přiložil si telefon opět k uchu.

„Haló?“

„Haló, Harry, tohle já nechci... chci. Škoda že tě tu nemám... mám. Proč se směješ?... ješ?“

„Protiřečíš si. To ta ozvěna.“

Harry došel k vchodovým dveřím, vytáhl klíč, odemkl si a zamířil ke schodišti.

„Připadá ti, že zbytečně vyšiluju, Harry?“

„Samozřejmě že ne.“

Harry pokývl Alimu, který se pokoušel protlačit dveřmi do sklepa sáně s ohrádkou. „Miluju tě. Jsi tam? Miluju tě! Haló?“ Harry vzhledl vyjeveně od ztichlého telefonu a všiml si zářivého úsměvu svého pákistánského souseda.

„No jo, tebe taky, Ali,“ zamumlal a přitom s namáhou vytukával znovu Ráchelino číslo.

„Zmáčkni tlačítko pro opakovanou volbu čísla,“ poradil mu Ali.

„Cože?“

„Nic. Hele, řekni mi, kdybys hodlal pronajmout svoji sklepní kóji. Moc ji přece nepoužíváš, nebo ano?“

„Já mám sklepní kóji?“

Ali obrátil oči v sloup. „Jak dlouho tu bydlíš, Harry?“

„Řekl jsem, že tě miluju.“

Ali se podíval tázavě na Harryho, který odmítavě mával rukou a signalizoval, že už má zase spojení. Vyběhl nahoru po schodech a klíč držel před sebou jako virguli.

„Tak, teď už můžeme mluvit,“ prohlásil Harry, když vešel do dveří svého spartánsky zařízeného, ale uklizeného dvoupokojového bytu, který levně koupil kdysi koncem osmdesátých let, když dosáhl trh s byty úplného dna. Harryho občas napadlo, že tou koupí bytu si vybral štěstí na zbytek života.

„Škoda že tu nemůžeš být s námi, Harry. Olegovi se po tobě taky stýská.“

„To řekl?“

„To nemusí říkat. Jste v tomhle stejní.“

„Hele, zrovna jsem ti pověděl, že tě miluju. Třikrát. Se sousedem za zadkem. Víš, co mě to stálo?“

Ráchel se rozesmála. Harry miloval ten smích od první chvíle, kdy ho uslyšel. A instinktivně věděl, že by udělal cokoli, jen aby ho mohl slýchat častěji. Nejlépe každý den.

Skopl boty a usmíval se, když si všiml, že záznamník v chodbě bliká na znamení, že má zprávu. Nemusel být jasnovidec, aby uhodl, že je od Ráchel, která už volala předtím. Nikdo jiný Harrymu Holeovi na soukromou pevnou linku nevolal.

„Jak víš, že mě miluješ?“ zavrkala Ráchel. Ozvěna zmizela.

„Cítím teplo v... Jak se to jmenuje?“

„Srdci?“

„Ne, tak nějak za srdcem a pod ním. Ledviny? Játra? Slezina? Jo, to je ono, cítím teplo ve slezině.“

Harry si nebyl jistý, jestli to, co uslyšel na druhém konci, byl smích nebo pláč. Stiskl na záznamníku tlačítko Přehrát zprávy.

„Doufám, že za čtrnáct dní budeme doma,“ říkala Ráchel do mobilu, než ji přehlušil záznamník:

„Ahoj, to jsem zase já...“

Harry ucítil, jak mu srdce poskočilo, a reagoval bez rozmyšlení. Stiskl tlačítko Stop. Jenže ozvěna slov, pronesených lehce chraplavým vtíravým ženským hlasem, jako by se dál odrážela ode zdi ke zdi.

„Co to bylo?“ zeptala se Ráchel.

Harry se nadechl. Než odpověděl, snažila se ho dostihnout jedna myšlenka, ale přišla příliš pozdě. „Jenom rádio.“

Odkáslal si. „Až budeš vědět, jakým letadlem přiletíte, řekni a já vás vyzvednu.“

„Jasně,“ odpověděla s údivem v hlase.

Nastala trapná odmlka.

„Hele, já už musím jít,“ ozvala se Ráchel. „Zavoláme si večer kolem osmé?“

„Ano. Vlastně ne, něco mám.“

„Aha? Doufám, že je to pro tentokrát něco příjemného.“

„No,“ odpověděl Harry a zhluboka se nadechl. „Chystám se ven s jednou ženskou.“

„To se podívejme. Kdo je ta šťastná?“

„Beáta Lønnová. Nová kriminalistka z oddělení loupežných přepadení.“

„A za jakým účelem?“

„Jdeme si promluvit s manželem Stiny Gretteové, té, co ji zastřelili při přepadení v Bogstadské ulici, jak jsem ti o něm vyprávěl. A s vedoucím pobočky.“

„Užij si to, tak si zavoláme zítra. Oleg ti ještě chce dát dobrou noc.“

Harry uslyšel drobné rychlé krůčky a pak dychtivé funění do sluchátka.

Když zavěsili, zůstal Harry stát v chodbě a zíral do zrcadla nad telefonním stolem. Jestliže je jeho teorie pravdivá, dívá se teď na zdatného policistu. Dvě zarudlé oči, každé na své straně mohutného nosanu, pěkná síť modrých žilek v bledém kostnatém obličejí s hlubokými póry. Vrásky vypadaly jako náhodné záseky do trámu. Jak se to stalo? V zrcadle viděl stěnu za sebou s fotografií směřícího se opáleného kluka a jeho sestry. Ale Harry nehledal ztracenou krásu ani ztracené mládí.

Protože ta myšlenka ho konečně dostihla. Pátral ve svých vlastnostech po proradných, vyhýbavých, zbabělých rysech, které ho právě přiměly porušit jeden ze slibů, které si sám dal: totiž že nebude nikdy – za žádných okolností – Ráchel lhát. Že ze všech těžkostí – a že jich je – nebude rozhodně lež tím, na čem ztroskotá jejich vztah. Tak proč jí přesto zalhal? Je pravda, že on a Beáta se mají setkat s manželem Stiny Gretteové, ale proč jí neřekl, že má pak schůzku s Annou? S dávnou láskou, ale co? Byl to krátký bouřlivý vztah, který zanechal určité stopy, ale ne trvalé. Jen si popovídají, dají si kafe, budou si vyprávět o tom, co dělali, když se rozešli. A potom si půjdou každý po svém.

Harry stiskl na záznamníku tlačítko Přehrát vzkazy, aby si poslechl zbytek zprávy. Annin hlas naplnil chodbu: „...těším se na setkání s tebou v M dneska večer. Jen dvě věci. Mohl bys zaběhnout do zámečnictví ve Vibehe ulici a vyzvednout klíč, který jsem si tam objednala? Mají otevřeno do sedmi a já jsem jim řekla, že ho vyzvedneš ty. A byl bys tak laskavý a vzal si na sebe ty rifle, co se mi tak líbí?“

Hluboký, trochu chraplavý smích. Jako by místnost vibrovala ve stejném taktu. Je pořád stejná, o tom není pochyb.

Kapitola 5 – Nemesis

Děšť vytvářel ve světle pouličních lamp proti časné říjnové tmě provazce nad keramickým štítkem, kde se Harry dočetl, že tady bydlí Espen, Stine a Trond Gretteovi. „Tady“ byl žlutý řadový dům ve čtvrti Disengrenda. Harry stiskl zvonek a rozhlédl se. Disengrenda se skládala ze čtyř dlouhých řad domů uprostřed velkého rovinatého pole obklopeného věžáky, což Harrymu připomnělo nové osadníky v prérii semknuté v obranném kruhu proti indiánskému útoku. A možná to tak i bylo. Řadovky byly vystavěny v šedesátých letech, byly určeny pro vzrůstající střední třídu a nejspíš už tehdy pochopilo mizející původní obyvatelstvo, dělníci ve věžácích v ulicích Disenveien a Traverveien, že tohle jsou noví vítězové, tihle převzmou hegemonii v nové zemi.

„Zdá se, že není doma,“ konstatoval Harry a znovu zazvonil. „Jste si jistá, že pochopil, že máme přijít dneska odpoledne?“ „Ne.“

„Ne?“ Harry se otočil a shlédl na Beátu Lønnovou třesoucí se pod deštníkem. Měla na sobě sukni a boty s vysokými podpatky, a když ho vyzvedla před hostincem U Schrøderů, napadlo ho, že vypadá, jako by se chystala na kávový dýchánek. „Grette dvakrát schůzku potvrdil, když jsem mu volala, ale zdálo se, že je... úplně mimo.“

Harry se vyklonil přes zábradlí schodiště a přitiskl nos na kuchyňské okno. Uvnitř byla tma a jediné, co viděl, byl bílý kalendář na zdi s logem banky Nordea.

„Tak se vrátíme,“ řekl.

V tom okamžiku se s prasknutím otevřelo kuchyňské okno u sousedů. „Promiňte, pátráte po Trondovi?“

Slova byla pronesena v bergenském dialektu s tak drncivými „r“, že to znělo, jako když vykolejuje vlak. Harry se otočil a pohlédl do opálené a vráscité ženské tváře, která vypadala, jako by se snažila usmívat a zároveň působit smrtelně vážně.

„Ano,“ potvrdil Harry.

„Příbuzní?“

„Policie.“

„Aha,“ odvětila žena a nasadila pohřební výraz. „Myslela jsem, že jste přišli, abyste mu pomohli v jeho žalu. Je na kurtu, chudák.“

„Na kurtu?“

Ukázala do tmy. „Na druhé straně kolonie. Stojí tam už od čtyř.“

„Ale vždyť je tma,“ namítla Beáta. „A prší.“

Žena pokrčila rameny. „Patrně truchlí.“ Protáhla „r“ natolik, až to Harrymu připomnělo kousky kartonu, které si v době, kdy vyrůstal na sídlišti Oppsal, vplétali do kol, aby jim chrastily o dráty.

„Vyrostla jste taky ve východní části Osla, jak slyším,“ prohodil Harry, když se vydali s Beátou směrem, kterým jim žena ukázala. „Nebo se pletu?“

„Nepletete,“ odpověděla Beáta stručně.

Kurt se nacházel na okraji pole, zpola mezi věžáky a řadovými domy. Slyšeli dunivé údery raketového výpletu proti mokrému tenisovému míčku a za vysokým drátěným plotem zahlédli postavu servírující v rychle se snášející podzimmí tmě.

„Haló!“ zavolal Harry, když došli k plotu, ale muž za ním neodpověděl. Teprve teď uviděli, že má na sobě sako, košili a kravatu.

„Trond Grette?“

Míček dopadl do černé kaluže, odrazil se, trefil plot a vyslal k nim pěknou spršku dešťové vody, kterou Beáta zachytila deštníkem.

Beáta zacloumala brankou. „Zamkl se tam,“ zašeptala.

„Policisté Hole a Lønnová!“ zavolal Harry. „Máme s vámi domluvenou schůzku, mohli bychom... Sakra!“ Harry míček

spatřil, až když praštil do plotu a uvízl mezi oky jen kousek od jeho obličej. Osušil si vodu z očí a podíval se na sebe. Vypadal, jako by ho někdo nastříkal červenohnědou barvou. Automaticky se otočil zády, když uviděl, jak muž zvedá další míček.

„Pane Grette!“ Harryho výkřik se rozléhal mezi domy. Viděli, jak míček opsal oblouk směrem ke světlům mezi věžáky, pak ho pohltila tma a dopadl někam do pole. Harry se znovu otočil ke kurtu, právě včas, aby uslyšel divoké zařvání a uviděl postavu ženoucí se k němu tmou. Pletivo zaskřípalo, když zachytilo útočícího tenistu. Grette dopadl na antuku na všechny čtyři, vstal, rozběhl se a skočil na plot znovu. Upadl, vstal a opět zaútočil.

„Proboha, on se zbláznil,“ zamumlal Harry. Automaticky udělal krok vzad, když přímo před ním najednou zasvítit bílý obličej s doširoka otevřenýma očima. Beátě se podařilo rozsvítit baterku a namířila ji na Tronda Gretteho visícího na plotě. Černé mokré vlasy se mu lepily k bílému čelu a zdálo se, že pohledem hledá něco, čeho by se mohl chytit, přitom klouzal po pletivu dolů jako bláto stékající po skle automobilu, až zůstal ležet na zemi jako bez života.

„Co uděláme?“ zašeptala Beáta.

Harry cítil, jak mu mezi zuby něco zakřupalo, vyplivl to do dlaně a ve světle baterky uviděl, že to je červená antuka.

„Vy zavoláte sanitku a já dojdu do auta pro štípačky.“

„A dostal pak něco na uklidnění?“ zeptala se Anna.

Harry přikývl a sáhl po cole.

Nová klientela ze západní části města hřadovala na barových židličkách kolem nich a pila víno, panáky a lehkou colu. M byla stejná jako většina kaváren v Oslu – městská provinčním a naivním způsobem, ale natolik sympatická, že Harrymu připomněla Dise, slušného, pilného kluka, co s nimi chodil na základní škole do třídy a co si, jak zjistili, zapisoval do knížečky slangové výrazy, které používaly třídní hvězdy.

„Odvezli ho do nemocnice. Pak jsme si promluvili ještě trochu se sousedkou a ona nám řekla, že od vraždy své ženy tam takhle servíroval každý večer.“

„No ne. A proč jako?“

Harry pokrčil rameny. „Není tak neobvyklé, že se z lidí stanou psychotici, když ztratí někoho takovým způsobem. Někdo v sobě všechno potlačí a tváří se, jako by mrtvý pořád žil. Sousedka povídala, že Stine a Trond Gretteovi byli vynikající v deblu, že na jaře a v létě trénovali na kurtu skoro každé odpoledne.“

„Takže prostě čekal, jestli mu jeho žena podání vrátí?“

„Možná.“

„Ježíšikriste! Objednáš mi pivo? Skočím si zatím na záchod.“

Anna sklouzla ze židle a se zavlněním zmizela v nitru kavárny. Harry se pokoušel se za ní nedívat. Ani nemusel, viděl, co potřeboval. Kolem očí měla několik vrásek a v havranních vlasech pár šedin, ale jinak byla pořád stejná. Tytéž černé oči s lehce štvaným pohledem pod srostlým obočím, tentýž úzký vysoký nos nad vulgárně plnými ústy a vpadlé tváře, které jí občas dodávaly hladový výraz. Nejspíš by se o ní neřeklo, že je krásná, na to byly její rysy příliš tvrdé a hrubé, ale štíhlé tělo mělo stále dost křivek na to, aby Harry zahlédl, jak nejméně dva muži u stolů v jídelní části ztratili řeč, když je míjela. Harry si zapálil další cigaretu. Po návštěvě u Gretteho zašli k Helgemu Klementsenu, vedoucímu pobočky, ale ani tahle návštěva jim neposkytla v podstatě nic, s čím by mohli pracovat. Klementsenu se stále nacházel v určitém šoku, seděl na židli v dvougeneračním domě v Kjelsåské ulici a zíral střídavě na královského pudla, který se mu proplétal mezi nohama, a na manželku, která se proplétala mezi kuchyní a obývacím s kávou a těmi nejsuššími preclíky, jaké kdy Harry ochutnal. Beátino oblečení zapadalo do měšťanské domácnosti rodiny Klementsenu lépe než Harryho seprané levisky a martensky. Přesto to byl Harry, kdo povětšinou vedl konverzaci s nervózně sem tam cupitající paní Klementsenu o neobvyklém množství podzimních srážek a o umění péct preclíky, konverzaci přerušovanou dupáním a hlasitými vzlyky z horního patra. Paní Klementsenu jim vysvětlila, že jejich dcera Ina, chudák, je v šestém měsíci a čeká dítě s mužem, který právě vzal roha na Rhodos, je Řek. Harry málem vyprskl preclík na stůl a teprve v té chvíli si vzala slovo Beáta a klidně se zeptala Helgeho Klementsena, jenž byl donucen přestat sledovat psa, neboť ten se právě vyloudal ze dveří: „Jak vysoký ten lupič asi byl?“

Helge Klementsenu se na ni podíval, uchopil šálek s kávou a pozvedl ho k ústům, kde ho musel nechat čekat, protože nemohl pít a mluvit zároveň: „Vysoký. Možná dva metry. Byla vždycky hrozně pečlivá, Stine.“

„Nebyl tak vysoký, pane Klementsene.“

„Tak metr devadesát. A pokaždé tak upravená.“

„A co měl na sobě?“

„Něco černého, takového gumového. V létě si poprvé vzala pořádnou dovolenou. Jela na Rhodos.“

Paní Klementsenu popotáhla.

„Gumového?“ zeptala se Beáta.

„Ano. A kuklu.“

„Jaké barvy, pane Klementsene?“

„Červené.“

V tomto okamžiku si Beáta přestala dělat poznámky a chvíli nato už seděli v autě a mířili zpátky do města.

„Kdyby soudci a porota věděli, jak málo se můžeme v souvislosti s podobnými přepadeními spoléhat na výpovědi svědků, nedovolili by nám předkládat je jako důkaz,“ konstatovala Beáta. „Je skoro fascinující, jak chybně dokážou mozky lidí rekonstruovat událost, jako by jim strach nasadil brýle, díky nimž jsou všichni lupiči větší a černější, zbraně početnější a vteřiny delší. Lupič potřeboval něco málo přes minutu, ale paní Brænneová, žena za přepážkou nejbližší u vstupu, se domnívala, že tam musel být nejmíň pět minut. A nebyl vysoký dva metry, ale metr sedmdesát devět. Leda by použil vložky do bot, což není mezi profíky zase tak neobvyklé.“

„Jak dokážete odhadnout výšku tak přesně?“

„Z videa. Když lupič vstupuje dovnitř, poměříte jeho výšku se zárubněmi dveří. Byla jsem včera dopoledne v bance a udělala jsem si tam značky křídou, znovu jsem to vyfotila a změřila.“

„Hm. Na oddělení vražd přenecháváme tenhle typ měření výjezdové skupině.“

„Měření výšky za pomoci videa je trochu složitější, než to vypadá. Výjezdová skupina se například zmýlila o tři centimetry u lupiče, který přepadl pobočku Norské banky v Kaldbakkenu v roce 1989. Takže já dávám přednost vlastním měřením.“ Harry se na ni podíval a zapřemýšlel, jestli se jí má zeptat, proč se dala k policii. Místo toho se zeptal, jestli by ho mohla vyhodit před zámečnictvím ve Vibeho ulici. Než vystoupil, zeptal se také, jestli si všimla, že Klementsén nevyhlídl ani kapku ze šálku, který během celého jejího vyptávání držel v ruce, i když byl plný až po okraj. To si nevšimla.

„Líbí se ti tohle místo?“ zeptala se ho Anna a dosedla zpátky na židli.

„No...“ Harry se rozhlédl. „Není to úplně moje gusto.“

„Ani moje ne,“ prohlásila Anna, popadla kabelku a vstala. „Půjdeme ke mně.“

„Zrovna jsem ti koupil pivo.“ Harry pokývl k napěněnému püllitru.

„Pít sama je nuda,“ ušklíbla se. „Nech to být, Harry. Pojď.“

Venku přestalo pršet a osvěžený studený vzduch se dobře dýchal.

„Pamatuješ si na ten podzimní den, kdy jsme jeli do Maridalenu?“ zeptala se Anna, zavěsila se do Harryho a vyrazili.

„Ne,“ odpověděl Harry.

„Jasně že jo! V tom tvém mizerném Fordu Escort, ve kterém se nedaly položit sedačky.“

Harry se zašklebil.

„Ty se červenáš,“ vykřikla nadšeně. „Takže si určitě pamatuješ i to, že jsme zaparkovali a šli do lesa. A všechny ty žluté listy, bylo to jako...“ Sevřela mu paži. „Jako postel. Obří zlatá postel.“ Zasmála se a dloubla do něj. „A pak jsem ti musela pomoci roztlačit ten tvůj vrak. Teď už ho snad nemáš, nebo jo?“

„No,“ odpověděl Harry. „Je v opravně. Uvidíme.“

„No teda. Teď to znělo, jako by to byl nějaký kamarád, který skončil v nemocnici s nádorem nebo tak něco.“ A dodala tiše:

„Neměls mě nechat odejít tak snadno, Harry.“

Neodpověděl.

„Tady to je,“ řekla. „To si snad pamatuješ?“ Zastavili před modrými vraty v ulici Sanssouci.

Harry se jí opatrně vymanil. „Ty, Anno,“ začal a snažil se ignorovat její varovný pohled. „Mám zítra hodně brzo ráno schůzku s tajnými agenty z oddělení loupežných přepadení...“

„Ani to nezkoušej,“ prohodila a odemkla vrata.

Harry si na něco vzpomněl, strčil ruku do kabátu a podal jí žlutou obálku. „Ze zámečnictví.“

„Á, klíč. Všechno v pohodě?“

„Chlapík za pultem důkladně studoval moji občanku. A musel jsem to podepsat. Zvláštní chlap.“ Harry se podíval na hodinky a zívł.

„Mají přísná pravidla pro vydávání těhletých systémových klíčů,“ vysvětlila Anna rychle. „Je pro celý náš dům, odemyká vrata, dveře od sklepa, od bytu, všechno.“ Rychle a nervózně se zasmála. „Aby mohli udělat tenhle jeden rezervní klíč, potřebovali k tomu písemnou objednávku z našeho společenství vlastníků.“

„Chápu,“ odpověděl Harry, zhoupł se na podpatcích a nadechl se, aby jí dal dobrou noc.

Předběhla ho. Její hlas zněl téměř prosebně: „Jenom kafe, Harry.“

Z vysokého stropu nad stejným starým jídelním nábytkem ve velkém pokoji visel stejný lustr. Harrymu připadalo, že si pamatuje, že stěny byly světlé – bílé, možná žluté. Ale nebyl si jistý. Teď byly modré a pokoj vypadal menší. Možná Anna chtěla zmenšit prázdnotu. Pro jednoho člověka není snadné zaplnit byt se třemi pokoji, dvěma velkými ložnicemi a výškou stropu tři a půl metru. Harry si pamatoval, že mu Anna vyprávěla, že její babička tu bydlela také sama. Ale že tady

netrávila tolik času, protože byla známou sopranistkou, a dokud mohla zpívat, cestovala po světě.

Anna zmizela v kuchyni a Harry nahlédl do dalšího pokoje. Ten byl holý a prázdný, až na gymnastického koně o velikosti islandského ponyho, který stál na podlaze na čtyřech roztažených dřevěných nohách a se dvěma madly trčícími ke stropu. Harry k němu došel a pohládl ho po hnědé hladké kůži.

„Začala jsi cvičit?“ zavolal.

„Máš na mysli koně?“ zakřičela Anna z kuchyně.

„Myslel jsem, že je to náčiní pro muže.“

„Jasně že je. Určitě si nedáš pivo, Harry?“

„Určitě ne,“ zavolal. „Ale vážně, proč ho máš?“

Harry sebou trhl, když najednou uslyšel její hlas přímo za sebou: „Protože ráda dělám věci, které dělají muži.“

Harry se otočil. Svlékla si svetr a postavila se mezi dveře. Jednu ruku měla v bok, druhou se opírala o zárubeň. Harry jí v poslední chvíliček dokázal nevěnovat žhavý pohled.

„Koupila jsem ho od Osloské tělocvičné jednoty. Bude to umělecké dílo. Instalace. Stejně jako ‚Kontakt‘, ten si určitě pamatuješ.“

„Ty myslíš tu bednu na stole se závěsem, do které bylo třeba strčit ruku? A uvnitř byla spousta umělých rukou, s kterými si mohl člověk prostě potřást?“

„Nebo je pohládit. Nebo s nimi flirtovat. Nebo je odstrčit. Byly v nich topné prvky, díky nimž si udržovaly tělesnou teplotu a díky nimž šuměly. Lidi si mysleli, že se někdo schovává pod stolem. Pojď, ukážu ti něco jiného.“

Následoval ji do nejzadnějšího pokoje, kde otevřela posuvné dveře. Pak ho chytila za ruku a vtáhla ho do tmy. Když se rozsvítilo světlo, zůstal Harry nejprve stát a pak se podíval na lampu. Byla to pozlacená ocelová lampa ve tvaru ženské postavy, v jedné ruce držela váhy a v druhé meč. Na špičce meče, na váhách a na ženině hlavě byla umístěna tři světla, a když se Harry otočil, viděl, že každé světlo osvětluje jednu olejomalbu. Dvě z nich visely na stěně, třetí, která očividně nebyla hotová, stála na stojanu se žlutě a hnědě skvrnitou paletou upevněnou dole v levém rohu.

„Co je to za obrazy?“ zeptal se Harry.

„Portréty, copak to nevidíš?“

„Jasně. Tohle jsou oči?“ Ukázal. „A tohle pusa?“

Anna naklonila hlavu na stranu. „Jestli chceš, tak jo. Jsou to tři muži.“

„Někdo, koho znám?“

Anna se dívala na Harryho dlouho a zamyšleně, teprve pak odpověděla: „Ne, nemyslím, že bys někoho z nich znal, Harry. Ale můžeš se seznámit. Jestli opravdu chceš.“

Harry si obrazy důkladně prohlížel.

„Pověz mi, co vidíš.“

„Vidím svého souseda se sáněmi. Vidím chlapíka, který vychází ze zadní místnosti zámečnictví, zatímco já mířím ven. A vidím číšníka z M. A Pera Ståleho Lønninga, toho moderátora.“

Rozesmála se. „Věděl jsi, že tvoje sítnice obrací věci tak, že je mozek nejprve vnímá zrcadlově? Jestliže má člověk vidět věci tak, jak opravdu jsou, musí se na ně dívat přes zrcadlo. Pak bys viděl na těch obrazech úplně jiné lidi.“ Oči jí zářily a Harry se nepřiměhl namítnout, že sítnice převrací obrázky nohama vzhůru, ne zrcadlově. „Tohle bude moje vrcholné mistrovské dílo, Harry. Díky němu si mě budou lidi pamatovat.“

„Tyhle portréty?“

„Ne, to je jen část celého díla. Ještě není hotové. Ale počkej.“

„Hm. Jmenuje se to nějak?“

„Nemesis,“ odpověděla tiše.

Podíval se na ni tázavě a jejich pohledy se propletly.

„Podle té bohyně, víš.“

Na jednu stranu obličej je jí dopadl stín. Harry odvrátil pohled. Už viděl dost. Její vlnící se záda prosící o tanečního partnera, jedna noha předsunutá před druhou, jako by se nemohla rozhodnout, jestli má jít tam, nebo zpátky, zvedající se a klesající prsa a štíhlý krk s tenkou žilkou, u které snad i viděl, jak v ní tepe pulz. Cítil teplo a lehkou nevolnost. Cože to řekla? „Neměls mě nechat odejít tak snadno.“ Neměl?

„Harry...“

„Musím jít.“

Přetáhl jí šaty přes hlavu a ona sebou se smíchem plácla na záda na bílé prostěradlo. Povolila mu pásek, zatímco tyrkysové světlo, které prosvítalo třepotajícími se palmami na spořiči obrazovky notebooku na psacím stole, mihotavě dopadalo na dábličky a demony s otevřenými ústy, mručící z fantastických řezb na čele postele. Anna mu

vyprávěla, že to byla babiččina postel a že tu stojí skoro osmdesát let. Kousala ho do ucha a šeptala mu neznámou řečí nějaká slovíčka. Pak přestala šeptat a začala na něm rajtovat a přitom křičela, smála se, žadonila a vzývala nebeské mocnosti a on si přál, aby to pokračovalo napořád. Těsně předtím, než se udělal, náhle přestala, přidržela si jeho obličej rukama a zašeptala. „Navždycky můj?“

„Ani náhodou,“ zasmál se a otočil ji, takže ležel nahoře. Dřevění démoni se na něj smáli.

„Navždycky můj?“

„Ano,“ zasténal a udělal se.

Když smích utichl a oba leželi zpocení, ale přesto propletení na koberci, vyprávěla mu Anna, že postel dostala babička darem od jednoho španělského šlechtice.

„Po jednom koncertu v Seville v roce 1911,“ řekla a pozvedla hlavu, takže Harry jí mohl mezi rty vsunout zapálenou cigaretu.

Postel dorazila do Osla o tři měsíce později parolodí Eleonora. Náhoda, a ještě něco, tomu chtěla, že dánský kapitán lodě, Jesper Nevímjak, se stal babiččíným prvním milencem v téhle posteli – ne ale prvním vůbec. Jesper byl patrně dost vášnivý muž a to byl podle babičky důvod, proč koni v úplně nejhořejší části čela scházela hlava. Tu totiž kapitán Jesper v extázi ukousl.

Anna se smála a Harry se usmíval. Pak cigareta dohořela a oni se milovali, až španělské lože skřípalo a vrzalo, což v Harrym vyvolalo dojem, že jsou na palubě lodi a že u kormidla nikdo nestojí, ale že je to tak v pořádku.

Bylo to už dávno a byla to první a poslední noc, kdy usnul střízlivý v posteli Anniny babičky.

Harry se převrátil v úzké železné posteli. Na displeji radiobudíku na nočním stolku svítilo 3.21. Zaklel. Zavřel oči a myšlenky mu pomalu sklouzávaly zpět k Anně a k tomu létu na bílých prostěradlech v babiččině posteli. Většinou býval opilý, ale ty noci, které si pamatoval, byly růžové a skvělé jako erotické reklamní letáky. Dokonce i jeho závěrečná replika, když léto skončilo, byla otřepaným, ale vřelým a upřímně míněným klišé: „Zasloužíš si někoho lepšího, než jsem já.“

V té době chlastal tolik, že to směřovalo jen k jedinému možnému konci. A v jednom ze svých jasných okamžiků se rozhodl, že ji nestáhne s sebou do propasti. Ona ho proklínala svým cizím jazykem a přísahala, že jednou provede ona jemu totéž: připraví ho o to jediné, co bude milovat.

To bylo před sedmi lety a trvalo to jen šest týdnů. Pak se s ní setkal už jenom dvakrát. Poprvé v baru, kde k němu přišla se slzami v očích a požádala ho, aby šel jinam, což udělal. A podruhé na jedné výstavě, kam Harry vzal svoji mladší sestru, Ses. Slíbil Anně, že jí zavolá, ale neudělal to.

Harry se znovu otočil k budíku. 3.32. Políbil ji. Dneska večer. Když se dostal do bezpečí na druhou stranu dveří s leptaným sklem vedoucích do jejího bytu, sklonil se k ní, aby ji objal na dobrou noc, a nakonec z toho byl polibek. Obyčejný a příjemný. Obyčejný, v každém případě. 3.33. Sakra, je snad teď taková citlivka, že má špatné svědomí kvůli tomu, že dal dávné lásce pusu na dobrou noc? Harry se snažil zhluboka a rovnoměrně dýchat a soustředit myšlenky na možné únikové trasy z Bogstadské ulice přes Průmyslovou. Dvůr. Ven. A zase dvůr. Ještě pořád cítil její vůni. Sladkou tíhu jejího těla. Drsnost jejího jazyka, naléhavou mluvu.

Edice FLEET, svazek 34.

Jo Nesbø
Netopýr

Z norského originálu *Flaggermusmannen*,
vydaného nakladatelstvím H. Aschehoug & Co. v roce 1997,
přeložila Kateřina Křišťůfková
Odpovědný redaktor Robert Kubánek
Typograficky upravila a obálku navrhla Lucie Mrázová
Vydalo nakladatelství Kniha Zlín,
Ing. Marek Turňa, Na Drahách 369, 760 01 Zlín,
v roce 2013
Vytiskla tiskárna CPI Moravia Books, s. r. o.
Vydání první
Všechna práva vyhrazena

www.knihazlin.cz
info@knihazlin.cz

ISBN 978-80-7473-048-1
ISBN 978-80-7473-050-4 ePub
ISBN 978-80-7473-051-1 mobi